BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

BARBARA DELINSKY

AUTOAREA CELEBRELOR ROMANE:

O FEMEIE TRĂDATĂ, RĂTĂCIRI, MAI MULT DECÎT PRIETENI, AMPRENTE, PASIUNE ŞI ILUZIE, PENTRU FIICELE MELE, IMPULS IREZISTIBIL

SINGURĂTATE ÎN DOI

BARBARA DELINSKY

SINGURĂTATE ÎN DOI

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

Editura ORIZONTURI
Editura LIDER

București

ISBN 973 – 9154 – 81 – 6

TOGETHER ALONE

Copyright © 1994 by **Barbara Delinsky**
Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate
Editurii ORIZONTURI – București

Tipar: Grupul drago print
TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147,
sector 5 - București; Tel.: 3359318; Fax: 3373377

Nici un scriitor nu este atoateştiutor. Pentru ajutorul acordat în timpul cercetărilor făcute pentru această carte, mulțumesc din inimă locotenentului Jack Hunt de la Departamentul de Poliție Needham, Marthei Shepardson de la Şcoala Rivers şi tuturor persoanelor care m-au ajutat de la Centrul pentru Copii Dispăruți şi exploatați. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru greşelile făcute în procesul de transformare a faptelor în ficțiune.

Dedic această carte – din nou, ca întotdeauna – bărbaților din viața mea.

1

Ştia că lui nu-i va plăcea. Ura ritualul formal al pozei de familie, dar acum era momentul cel mai potrivit. Peste patru zile, foarte scurte acum, unicul lui copil îşi va lua zborul din cuib, va sparge clopotul de cristal şi va păşi în noua, palpitanta lume reală. Dacă ar întreba-o cineva cînd ar fi cel mai potrivit moment, i-ar răspunde că acum.

Pasul spre colegiu era un ritual de trecere, un început.

Dar era şi un sfîrşit, de care Emily Arkin se temuse în toţi aceşti ani. Înainte de grădiniţă, Jill fusese numai a ei. Apoi a lipsit trei ore pe zi. Apoi şase. Apoi şapte, opt.

Colegiul însemna că Jill va lipsi douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă. Acesta era pasul spre maturitate şi independenţă totală.

– Cum arăt? o întrebă Jill, materializîndu-se lîngă Emily răsfrîntă de oglinda din baie.

O clipă, lui Emily i se tăie respiraţia. Întotdeauna i se întîmpla aşa cînd Jill venea lîngă ea pe neaşteptate. Întotdeauna o uimea gîndul că această tînără frumoasă şi inteligentă era fiica sa. Moştenise de la Emily părul negru de abanos şi tenul deschis, iar de la Doug înălţimea, însă trăsăturile ei păreau să vină de la generaţiile anterioare, iar sufletul ei era sută la sută Jill. Era dulce, sensibilă, deşteaptă. Inocentă şi totuşi sofisticată, produsul educaţiei într-un oraş mic, lipsit de importanţă, într-o lume restrînsă, sufocantă.

Emily nu ar fi vrut să fie martoră cînd această inocenţă va pieri. Nici cînd sofisticarea fetei se va cizela. Dorea ca Jill să nu sufere niciodată. *Niciodată.*

– Mami? şopti Jill uşor, cu reproş.

Emily scăpă un oftat neajutorat şi luă repede un şervetel.

– Iartă-mă, nu am vrut.

– Dacă tu plîngi, plîng şi eu şi atunci *amîndouă* vom arăta ca naiba. Tati vorbeşte la telefon. Făcu o pauză, apoi adăugă îngîndurată: Crezi că o să fie furios?

Emily făcu un efort să zîmbească vesel.

– De ce să fie furios? Este deja îmbrăcat pentru picnic. În zece minute terminăm cu fotografia şi plecăm. Clopoţelul de la uşă sună, ruginit. A venit fotograful! exclamă Emily, vesel. Luă între mîini faţa delicată a lui Jill şi o privi cu dragoste. Eşti foarte frumoasă. Hai să mergem.

Soarele aluneca încet dincolo de bătrînii arţari de pe pajiştea din faţa casei, dincolo de vîrfurile albe ale gardului. Emily o lăsă pe Jill şi porni hotărîtă spre biroul lui Doug. Îl privi întrebător.

Doug ridică un deget spre ea, continuînd să vorbească la telefon.

Simţi cum i se strînge stomacul, ca de fiecare dată cînd nu reuşea să-i schimbe dispoziţia lui Doug, dar aşteptă, privindu-l fix. La patruzeci şi patru de ani, el avea o înfăţişare mult mai atletică decît la douăzeci şi doi. Atunci, munca fizică grea îl menţinuse în formă. Acum, Doug avea grijă de el însuşi, mergînd regulat la sala de gimnastică. Nu avea burtă, stătea întotdeauna cu spatele drept, era lat în umeri şi avea o ţinută impunătoare. Se îmbrăca foarte bine.

Avea haine frumoase. Le cumpăra în timpul călătoriilor. De cînd voiaja atît de des, Doug căpătase şi un aer mai rafinat. Pantalonii cu pense şi cămaşa descheiată la gît păreau mai degrabă lucrate în Europa decît într-un orăşel din nord-vestul statului Massachusetts.

În momentul acela, Emily regretă că nu şi-a cumpărat şi ea ceva nou pentru această fotografie. Ar fi vrut să arate la fel de sofisticată alături de Doug. Dar ei nu-i plăcea să cheltuie bani pentru sine, cînd ştia bine că erau alte cheltuieli mai importante. Mai bine un amortizor pentru camionetă decît un fleac de mătase pe care ştia că nu-l va mai purta.

Doug puse receptorul în furcă.

– Cine a sunat la uşă?

Emily îl luă de braţ cu un aer nevinovat.

– Larry Johnson. Este nou venit la *Sun*. Fotograf. Foarte bun şi foarte ieftin. L-am rugat să ne facă cîteva fotografii înainte să plecăm.

– Emily.

– Ştiu, nu-ţi plac fotografiile, dar peste patru zile, *patru zile*, Jill pleacă şi atunci vieţile noastre se vor schimba irevocabil.

– Poate ai fi avut dreptate dacă Jill pleca la D.C., ca Marilee. Dar la Boston? Este doar la trei ore de drum.

– Jill nu va mai fi dulcea noastră fetiţă.

– Cred că a fost destul.

– Ştii la ce mă gîndesc, îl dojeni ea, din ce în ce mai neliniştită. Doug, aceasta este o piatră de încercare pentru noi doi. Şi-apoi, Jill are nevoie de o fotografie cu toţi trei pentru camera ei de la cămin. Te rog, încearcă să zîmbeşti de dragul ei!

Dacă Doug ar fi răspuns nu, răspicat, Emily l-ar fi trimis pe Larry acasă. Un Doug încruntat în fotografie ar fi stricat absolut totul. Însă Doug oftă şi o gratulă cu un zîmbet ofilit. Uşurată, Emily ieşi plutind din casă, conducîndu-l la locul stabilit pentru fotografie.

Jill se hîţîna în leagănul agăţat de cel mai bătrîn arţar. Cu lumina asfinţitului reflectată în frunzele copacilor, cu stropul de culoare adăugat de rododendron şi albul gardului, priveliştea era cu-adevărat bucolică.

Emily îşi amintea nesfîrşitele ore pe care le petrecuse Jill în acest leagăn, cînd din casă se auzi telefonul. Doug se întoarse repede, înainte ca ea să protesteze. Plecă după el, dezamăgită, resemnată. Bine măcar că venise acasă. Îi promisese că va rămîne toată săptămîna. Îi făcuse o concesie pe care, bineînţeles, va trebui să i-o răsplătească cumva. De exemplu, trebuia să accepte fără să crîcnească aceste telefoane.

Refuzînd să se lase pradă descurajării, Emily se întoarse spre Jill.

– Uite, vreau să am cîteva fotografii cu tine aici, îi spuse lui Jill. Aşteptă, iar cînd fotograful termină, i se alătură fiicei sale pentru cîteva fotografii împreună.

Acoperi mîinile lui Jill care se ţinea de frînghia leagănului şi se apropie mult de ea. Obraz lîngă obraz, zîmbi cînd simţi zîmbetul lui Jill, rîse auzind-o rîzînd. Brusc, istoria se repeta, anii se suprapuneau şi ea auzea din nou rîsul lui Jill din copilărie. Ce drag îi era! Nu suportase niciodată să se gîndească la ziua cînd acest rîs cristalin va pleca de lîngă ea.

Se depărtă de leagăn şi se duse în curtea din spate, unde o poză pe o piatră de lîngă iaz. Venită în fugă după ea, Jill o cuprinsese drăgăstos pe după umeri. Emily îi prinse mîinile, să-i simtă mai bine apropierea. Se sprijineau una de alta, se legănau şi rîdeau, în timp ce fotograful făcea diverse instantanee.

– Doug! strigă Emily pe fereastra biroului.

Dar Jill avu altă idee.

– Te rog, vreau o poză a lui mami singură, îi şopti fotografului.

Emily sări imediat, protestînd:

– Nu! Asta este ziua ta, numai a ta.

– Dar eu vreau una *cu tine*.

– Eu vreau numai cu *noi două*. Privi spre casă. *Doug!*

Faţa lui apăru în cadrul ferestrei şi ridică din nou degetul în semn de tăcere.

Emily se străduí să-şi stăpînească dezamăgirea cu un oftat şi cu speranţa că, în cele din urmă, va veni şi el. Poate că va fi urîcios, dar îi va face pe plac. Nu-i cerea prea des o favoare. Şi el ştia.

Revenind în faţa casei, pozară pe trepte – Emily sus, Jill cu una mai jos, apoi schimbară locurile. Emily zîmbea. Se prefăcea de minune cînd, de fapt, gînduri negre îi bîntuiau prin cap. Unii ar fi acuzat-o de lipsă de onestitate. Emily îşi spunea astfel că „salva situaţia"

– E greu s-o deosebeşti pe mamă de fiică, remarcă fotograful, dar Emily pufni dezaprobator.

– Aşa este! exclamă Jill. Toate vor crede că eşti sora mea.

Emily îşi opri gîndurile pe „toate", imaginîndu-şi fete fără chip, într-un dormitor de cămin studenţesc, aflat la trei ore de mers cu maşina, şi simţi un gol în suflet.

– Mami! şopti Jill, strîngîndu-i uşor degetele împletite cu ale ei.

– N-am nimic, zise ea, vinovată.

– Nu plec decît la Boston. O să vorbim mereu la telefon.

– Ştiu.

– Poţi veni cu maşina să mă vezi, luăm masa împreună, stăm de vorbă.

– Ştiu.

– Mergem la cumpărături împreună.

– Ştiu. Dar nu va mai fi la fel. Nimic nu va mai fi la fel.

Luptînd cu nodul din gît, Emily o îmbrăţişă strîns şi rămase aşa pînă îşi reveni. Apoi, lipindu-se de ea, privi hotărîtă în obiectivul aparatului de fotografiat.

Cînd auzi deschizîndu-se în spatele ei uşa cu plasă, se simţi răsplătită pentru efortul făcut. Doug îi va alunga aceste gînduri sumbre. El era soţul ei. El fusese viaţa ei înainte de venirea copiilor pe lume şi va deveni din nou universul ei după plecarea lui Jill.

– Unde vreţi să stau? mormăi el într-un fel care făcu să i se strîngă din nou stomacul.

– Probleme? îl întrebă, încercînd să pară degajată. Doug era consultant economic, angajat de companii ca să îndrepte ceea ce nu mergea bine. Într-un moment în care economia devenise atît de anemică, Doug era un adevărat tămăduitor. Niciodată nu fusese mai solicitat ca acum. Aruncă spre ea o privire obosită.

– Ca întotdeauna.

– Unde?

– La Pittsburgh.

I se strînse inima. Concord, Manchester sau Boston însemnau doar o zi de deplasare. Pittsburgh însemna întotdeauna mai multe.

– Trebuie să te duci neapărat?

– Nu trebuie, dar dacă vreau să-mi plătesc cheltuielile, aş face mai bine să mă duc.

– Of, Doug! *Îi promisese* această săptămînă. I se rupea inima pentru Jill, dar şi pentru ea însăşi. Îl auzi pe Doug spunîndu-i tăios:

– La naiba! Nu pot refuza. Banii se cheltuie repede, iar universitatea costă bani! Încă nu am recuperat cecul pe care l-am dat săptămîna trecută.

– Nu-i nici o problemă, interveni iute Jill. Noi mai avem de făcut multe lucruri la care tati nu ne poate ajuta. O să fim foarte ocupate, mami. Tati, te întorci înainte de plecarea mea?

Doug se înmuie şi o mîngîie pe cap.

– Sigur că mă întorc. Nu lipsesc decît două zile.

Fotograful mai luă cîteva instantanee pe verandă, apoi îl aşeză pe Doug pe trepte şi pe Jill şi Emily în spatele lui. Cînd termină, Jill sări repede, strigînd:

– Vreau o poză doar cu părinții mei!

De data asta, Emily nu o mai contrazise. Coborî treptele şi se aşeză mai jos de el, sprijinindu-şi umerii de genunchii lui.

Ar fi trebuit să fie cea mai comodă poziție din lume. Stătuseră aşa de nenumărate ori, mai ales la început, cînd abia se cunoscuseră, cînd viața lor era atît de simplă.

Viața lui Emily încă mai era simplă. Se petrecea între Jill şi Doug, în jurul casei care avea nevoie de reparații pe care ei nu şi le puteau permite, a unui grup de prieteni a căror loialitate nu putea fi cumpărată cu bani şi a cărui sănătate era dată de căldura locuitorilor.

Însă viața lui Doug se schimbase. Călătorea mereu. Avea întîlniri cu puternici agenți de bursă şi se concentrase atît de mult asupra tehnicilor de management încît lui Emily îi venea greu să-l asocieze cu tînărul fermier cu care se căsătorise.

– Mamă! strigă Jill. *Zîmbeşte!*

Emily zîmbi. Făcea orice de dragul lui Jill.

Nici nu era greu. Dintre multele lucruri pe care le învățase din experiența de mamă, cel mai uşor îi venea să ascundă propria suferință.

Brian Stasek intră în magazin. În brațele sale, micuța Julia plîngea. Biata de ea, nu era deloc fericită, dar nici el nu era. Îi era foame, cald şi se simțea extrem de obosit. O schimbase cu ultimul pampers la cea din urmă oprire, acum cinci ore. Era neapărat necesar să mai cumpere – micuța trebuia schimbată din nou.

Găsi standul, raftul pentru fetițe şi mărimea. Îşi umplu brațele cu cutii şi merse pe bîjbîite la casă. Cînd aruncă cutiile pe tejghea, Julia începu să urle.

O luă în brațe şi o sprijini de şold în timp ce-şi căuta portmoneul.

– Aproape am ajuns. Aproape am ajuns, repetă el agitat.

– E tare dulce, spuse tînăra casieră.

Brian mormăi ceva ininteligibil.

– Pînă nu de mult aşa am crezut şi eu, replică bărbatul. După ce a rămas numai a mea, lucrurile s-au schimbat. Să-ți spun ceva, îngrijirea unui copil nu este pentru oamenii slabi de înger. Ține minte *asta*, dacă ai planificat cumva să faci repede un copil.

Tînăra făcu un pas înapoi. Julia începu să plîngă mai tare.

– De cînd am plecat din Chicago plînge întruna, murmură Brian.

– Poate că este bolnavă, sugeră tînăra, timid.

Brian oftă.

– Nu. Este doar obosită. Bineînțeles că nu era doar atît, dar Brian nu avea chef să spună mai multe, mai ales unei adolescente pe care nu o cunoștea. Avea urgentă nevoie de scutece uscate, mîncare caldă și un pat bun, exact în această ordine. Băgă la repezeală restul în buzunar, adună cutiile și se întoarse la mașină.

Schimbă scutecul cît ai clipi din ochi. După trei zile, Brian căpătase experiență și executa operațiunea aproape fără greș, dar fetița lui rămînea tot nefericită, iar lui i se părea absurdă această purtare a copilului. Atîta vreme cît se mai afla un scutec uscat în apropiere, el își va încerca norocul.

Pescui în sacoșa cu haine uscate un costumaș sport, puse scutecul ud în sacul imens cu haine murdare și luă în brațe copilul „reparat"

– E frumoasă Julia acum, îi spuse și o îmbrățișă.

Fetița începu să se smiorcăie. Zîmbetul lui Brian dispăru.

– Da, ai dreptate, mîncăm. Înfipse sticla cu biberon în cureaua pantalonilor și, cu Julia în brațe, se duse la portbagajul mașinii. Fetița scînci. O luă de subsuori și o ridică la nivelul ochilor săi. Dacă te las pe jos, ne trebuie de două ori mai mult timp să ajungem unde trebuie.

Fetița îl privi cu ochii ei albaștri deschis, fără să clipească. Parcă avea fire de argint în ei, erau irizați, aproape nepămînteni – de fapt, oamenii spuneau același lucru despre ochii lui. Îi spuneau că ochii lui sînt arma sa mortală, că o singură privire putea calma și cea mai înrăită persoană. Acum, pentru prima oară, Brian înțelese de ce vorbeau oamenii așa despre ochii lui. Cînd Julia îl privea cu ochii aceia și în felul acela, el avea impresia că ea știe ceva ce el nu știa, ca și cum știa *mult mai multe* decît el.

– Da, da! exclamă el, încercînd să-i arate copilului că și el știe cîte ceva. Ai fost imobilizată în mașină trei zile și acum vrei să mergi.

Ochii fetiței nu clipiră.

– Bine, dacă ți-e foame, ai să mergi direct la mîncare. O lăsă jos din brațe.

Fetița porni glonț pe stradă.

Brian o opri, apucînd-o de mînă.

– Oh, nu, claxonel! Trecu mai bine de un minut, timp în care Julia se zbătu să se smulgă din mîinile lui, pînă cînd înțelese că trebuie să meargă pe trotuar.

Brian se gîndi la Gayle. Ea şi-a dorit un copil atunci cînd el a spus că ar trebui să mai aştepte puțin. Amîndoi erau ahtiați după muncă, nu puteau face față unui copil – îi explicase el.

Dar ea i-a spus că au aşteptat suficient şi că dacă mai aşteptau, ovarele ei vor putrezi. I-a promis că se va descurca, va putea fi în acelaşi timp mamă, soție şi femeie cu o carieră.

După care a murit, lăsîndu-l pe el cu sacul plin.

Dar ce săculeț dulce şi mofturos îi lăsase, gîndi Brian privind cu dragoste buclițele blonde, poponeața rotofeie şi picioruşele nesigure. Gayle lipsea în timpul zilei, Julia se obişnuise cu asta, dar acum, nopțile erau catastrofale – se adunaseră patru săptămîni de cînd îi lipsea laptele de la sînul mamei pe care Julia îl primea dimineața şi seara, apropierea ei.

La capitolul ăsta, Brian nu putea face absolut nimic.

Poate că nici la celălalt, gîndi el, privind de-a lungul străzii. Dar, cine ştie, poate că va reuşi. Inspiră adînc, expiră; văzînd că se simte mai bine, repetă acest lucru de mai multe ori.

Grannick nu arăta chiar atît de rău dacă era să-l judeci numai după strada principală. Era curat. Avea acel farmec al Noii Anglii, caracteristic mai degrabă orăşelelor universitare. Oamenii se plimbau relaxați în soarele blînd al asfințitului. Păreau inteligenți şi paşnici. Păreau oameni normali. Dar unii arătau exact ca şi el.

Brian îmbrăcase o pereche de jeanşi vechi, un tricou care cunoscuse şi vremuri mai grele, o pereche de chiloți uzați şi avea o barbă nerasă de trei zile. Îi plăcea să creadă că aceasta era ținuta lui de camuflaj. Acasă, la Chicago, ar fi fost de neconceput. Aici se simțea însă ca la un picnic.

Julia mergea copăcel, dezechilibrîndu-se cînd şi cînd şi scîncind alintat.

Lîngă drogherie se afla un magazin cu aparate video. Vitrina lui luminată cu neon colorat o făcu pe Julia să se oprească o secundă.

Alături era librăria, cu firma scrisă cu litere gotice aurii pe fond roşu. Brian se simţi brusc revigorat. Văzuse restaurantul.

– Ia te uită, claxonel! Exact ce ne trebuie. Aş spune că este un prim semn de bun augur.

Ar fi fost minunat dacă s-ar fi aflat aici cu Gayle. Dar Julia era flămîndă şi obosită, scîncea şi îl lovea cu pumnişorii, deloc încîntată că o ţinea pe loc. Brian citi meniul. Tipic sudic. Mîncare de avocado, varză de Bruxelles şi salată de salsa. Nimic pe placul Juliei. Chiar şi el sperase ceva mai pămîntesc, cum ar fi friptură de curcan cu piure şi mazăre. Se mulţumi cu un hamburger şi o punguţă cu cartofi prăjiţi.

În local se găsea însă lapte şi chelneriţa îi aduse un pahar. Dură un minut cît o eternitate pînă cînd turnă conţinutul din pahar în sticluţa Juliei, printre mînuţele care nu stăteau o clipă locului şi strigăte de nerăbdare. În cele din urmă, fetiţa se potoli. Binecuvîntată linişte.

Brian se ghemui în colţul banchetei, ţinînd-o în braţe. Ochii copilului îl priviră din nou cu aerul acela înţelept. Încercă să-i transmită şi el încredere, pentru că ştia că de asta avea nevoie fetiţa lui. Cel puţin aşa îl învăţase propria lui mamă. I-a mai spus că Julia putea rămîne la ea pînă cînd se va aranja el. Că îi va fi foarte greu cu un copil atît de mic după el, dar Brian nu o ascultase. Simţise nevoia s-o ia cu el, atunci şi aici. Avea nevoie de această bucăţică din Gayle, cel mai bun lucru din viaţa lor, sămînţa viitorului.

Şi-apoi, dacă nu pleca imediat, şi-ar fi pierdut curajul.

Ce glumă bună, dacă se gîndea la felul în care îşi cîştiga existenţa. Brian era cunoscut pentru calmul său în momente de tensiune, dar, la naiba, Academia de Poliţie nu-l pregătise pentru meseria de tată! Ca detectiv, era iute şi inteligent, dar nici una din aceste calităţi nu o impresiona pe Julia. Cît despre protecţia pe care i-o oferea el, Julia prefera să se îngroape în fulgi de porumb decît să-i arate vreo recunoştinţă.

Brian ştia cum e să te simţi prăpădit şi descurajat, dar apoi te duceai acasă, închideai uşa şi spălai totul cu un duş. Dar Julia nu va dispărea cu un duş. Julia era a lui pentru viitorul apropiat şi îndepărtat. Faptul că a luat-o de la bunica ei din Chicago a fost cel mai îndrăzneţ lucru pe care l-a făcut vreodată în viaţa lui.

– Un hamburger cu cartofi prăjiți, o auzi pe chelneriță lîngă el. Îi mulțumi zîmbind, dar nu se mișcă. Julia continua să sugă laptele din sticluță. Știa că fetița își putea ține singură sticluța la gură, cu capul pe spate, iar acum părea mulțumită și o aștepta să termine.

Și așa, pentru o clipă, se simți și el mulțumit.

Dar clipa trecu. Julia termină laptele, se așeză pe banchetă lîngă el, ciugulind bucățelele de hamburger cu care o îmbia, însă era obosită. De obicei, îi plăcea să fie curată. Acum se murdărise și scîncea. Se frecase la ochi cu ketchup. Spunea cuvinte pe care Gayle le-ar fi înțeles, dar care lui Brian nu-i comunicau nimic. Încercă să o împace cu încă puțin lapte, dar copilul refuză. Îi oferi apoi Cola pe care o comandase pentru el, însă Julia începu să plîngă jalnic.

– Mamiiii... mamiiii!

Lui Brian îi pieri pofta de mîncare. O luă în brațe, plăti și plecă la mașină. O așeză pe banchetă, cînd foiala reîncepu. Fetița nu sta locului o clipă.

Afară era cald. Aerul era nemișcat, îngreuiat parcă de parfumul luxuriant al ierbii și al frunzelor copacilor. Totul era atît de diferit de orașul din care venea el. Și asta i se păru de bun augur. Niciodată nu-și dorise în mod deosebit să trăiască la țară, dar acum i s-a părut cea mai bună alegere, în circumstanțele actuale. Avea nevoie de un loc sănătos unde să o crească pe Julia. Avea nevoie de un loc liniștit unde să-și vindece rănile.

Julia începuse din nou să scîncească. O luă în brațe.

– Ce este, scumpo?

– Ma-mi.

– Mami nu este cu noi, dar îl ai pe tati. Totul va fi bine. Vezi? Uite, jeepul nostru este aici, exact unde l-am lăsat. Intact – gînd de orășean, dar nu chiar prostesc, dat fiind faptul că aici se afla întreaga lui avere. Ca să nu mai vorbim de „averea" Juliei, biscuiții și sucul ei preferat, iepurașul fără de care nu putea dormi.

Mintea lui Brian zbură o secundă spre biscuiții și sucul Juliei, apoi la stomacul lui care va cînta cu siguranță în următoarele cîteva ore. Nu, biscuiții nu-l vor păcăli. Încercase și noaptea trecută.

Se întoarse în magazin și cumpără o pungă mare cu floricele de porumb, trei batoane și șase cutii de nectar de piersici. Tocmai se

întorcea să plece cu Julia sub braţ şi cumpărăturile în cealaltă mînă, cînd auzi chicote de rîs în spatele magazinului.

Văzu o cabină pentru fotografii la minut, cu perdeaua pe jumătate trasă şi cîteva picioare pe care nu avu răbdare să le numere. Zîmbi. Îşi aminti că şi el se distrase aşa.

Auzi din nou rîsete, urmate de un flash şi o bătaie frenetică din picioare. Rîsetele se opriră, şi picioarele, apoi din nou un flash. După care totul se relua de la capăt. Cînd distracţia se termină, şase puştimi ieşiră rîzînd din cabină.

Nu prea înţelegea cum de încăpuseră toţi într-un spaţiu atît de restrîns, dar copiii erau veseli şi fericiţi. Avu imediat sentimentul că o fotografie la minut era o schimbare radicală în disperarea vieţii lui cotidiene, o reîmprospătare a atmosferei într-o lume masacrată de computere şi video. Nu mai rezistă tentaţiei.

Lăsă punga jos şi începu să caute o monedă, apoi se strecură în cabină, cu Julia în braţe.

– Bunicii o să-i placă la nebunie, claxonel, îi spuse la ureche, aranjîndu-i buclele. Dacă o să rîdem acum, ca o să ştie că ne descurcăm foarte bine şi n-o să mai fie îngrijorată. Nu-i o idee *grozavă*, Julia?

Fetiţa privea în jurul ei, de parcă se afla în casa groazei. Ochii ei nepămînteni se măreau din ce în ce mai mult. Lacrimi mari apăruseră în colţul pleoapelor.

– A, scumpo, nu te teme. Nu păţeşti nimic. Tati e cu tine. Uite! îi spuse el cu entuziasm. Tati pune aici o monedă – nu vrei să mă ajuţi? – stai, ţine banul...

Moneda căzu pe podea. Brian se aplecă s-o ridice, dar o răsuci nefiresc pe Julia, care începu să plîngă. O strînse la piept, o sărută pe frunte, încercînd s-o liniştească.

– Sssst. Tati nu a vrut să-ţi facă rău. Hai să mai încercăm o dată.

Puse moneda singur, de teamă să nu o scape iar, gîndind că Julia se va linişti, dar tăcerea ei nu dură mult.

– Acum trebuie să priveşti aici, îi arătă el obiectivul exact cînd se declanşă blitul.

Speriată, Julia începu din nou să plîngă şi nu se mai opri, în ciuda eforturilor lui Brian de a o linişti. Cîteva momente mai tîrziu, aşteptînd să apară fotografiile, Brian se gîndi că poate nu le ratase pe toate, poate o reuşise măcar pe prima.

Din nefericire, nici prima nu era reuşită, pentru că era aplecat deasupra copilului. În celelalte trei poziţii, Julia plîngea de ţi se rupea inima, cu obrazul lipit de obrazul lui.

Se întrebă dacă nu cumva şi acesta era un semn şi băgă fotografiile în buzunar; cu Julia pe şold, luă sacoşa cu cumpărături şi ieşi din cabină.

Myra Balch stătea la fereastra de la etaj, în căsuţa ei, urmărind lumea de pe-afară. Nu era o lume foarte mare. Ea locuia chiar la capătul unei străzi cu căsuţe cochete, nu ca a ei, iar de aici ea nu vedea decît casa familiei Arkin.

Asta nu însemna că Myra nu ştia ce se petrece în restul străzii. Ştia tot. Ştia cînd ajunge camionul cu portocale trimis săptămînal din Florida de fiica familiei Wilson, pentru că maşinile nu puteau întoarce decît la capătul străzii. Ştia cînd lui Abel Hinkley i se mărea salariul, pentru că şoferul care transporta mobila primea bacşiş mai mare. Cunoştea bine camioneta aceea caraghioasă, pictată ca un şobolan. Venea mereu la familia LeJeune. Venise şi acum.

Bineînţeles, erau şi lucruri pe care strada din faţa casei ei nu i le putea spune. De aceea, la unsprezece fix, Myra se plimba în susul şi josul străzii. Dorea să afle noutăţile. Bine, îi plăcea şi mişcarea. Frank fusese foarte strict cu menţinerea siluetei. I-a spus foarte categoric că dacă ea îndrăzneşte să se îngraşe, el o părăseşte fără nici o explicaţie.

Faldurile perdelei se unduiră insesizabil. Myra ar fi dorit ceva mai mult. Ar fi vrut o briză sănătoasă, care să-i răcorească toată casa. Frank i-a promis mereu un ventilator, dar nu l-a mai cumpărat. În casa ei, aerul a rămas sufocant, încremenit în zăpuşeală.

Se aplecă puţin înainte. Fotograful care făcuse poze la familia Arkin pleca acum. Tot el a făcut fotografii şi la familia Haist, cînd Ginny Haist a împlinit şaizeci şi cinci de ani, şi pozele au ieşit grozav. Myra spera că şi fotografiile familiei Arkin au ieşit bine.

Croşetase o jachetă pentru Jill, să o ia la şcoală, şi plănuise să i-o dea cu o seară înainte de plecare. Ştia că pe Emily o va impresiona gestul ei.

Fotograful scoase maşina din parcare şi plecă, lăsînd în urmă camioneta rablagită a lui Emily. Cunoscuse şi zile mai bune, biata maşină.

Ei, automobilul lui Doug era cu totul altă poveste. Străluceau vopseaua neagră şi cromul de pe ea. O ţinea numai în garaj cînd venea acasă. Myra se întreba dacă maşina va mai rămîne în garaj cînd vor închiria apartamentul de deasupra. Se întreba dacă chiriaşul îşi va parca maşina afară sau o va ţine în garaj. Se întreba a cui o fi fost oare ideea de a închiria apartamentul de deasupra garajului.

Probabil a lui Doug. El dorea mereu bani. *Pe el* nu-l deranja prezenţa unor străini în curtea lui. *El* nu-i vedea toată ziua. Intimitatea *lui* nu era tulburată cu nimic.

Dar Emily merita mai mult. Myra făcea tot ce putea să o mai ajute. Şi prăjiturile ei *erau* cele mai bune din oraş. Însă prăjiturile nu ajutau prea mult.

Ajutau florile. Myra avea întotdeauna cîte un buchet pregătit pentru Emily. Şi, bineînţeles, mărunţişuri, mănuşi, fulare, pulovere îi aduceau sigur un zîmbet de mulţumire şi recunoştinţă.

Myra tresări. Iată-i – Emily, Jill şi Doug urcau în maşina uzată şi plecau la iarbă verde, la familia Whittaker. Mîine seară va fi o petrecere la familia Davies, iar în seara următoare, la un restaurant, o altă petrecere pentru Jill şi prietenele ei.

Petrecere după petrecere. Myra nu înţelegea cum de acceptau oamenii să se dea aşa în spectacol. Emily înţelegea. *Ea* nu organizase o petrecere pentru Jill. *Ea* nu considera că plecarea fetei de acasă este un motiv de sărbătoare. Despărţirea lor va fi cu siguranţă foarte intimă şi foarte tristă.

„Dar eu nu voi spune nimic, jură Myra, ridicîndu-se de pe scaun. Niciodată, niciodată nu voi spune nimic. Eu fac prăjituri şi împletesc pulovere. Eu stau cuminte, îmi văd de treabă. Şi ce fac ei? Plănuiesc o petrecere pentru mine!" Începu să coboare încet scara. „Dar eu nu vreau o petrecere! Ei vor. Ei au părăsit această casă la prima ocazie care li s-a oferit şi nu mai vin. Iar acum se simt vinovaţi. Au adus mîncare pentru petrecere şi au pus stăpînire pe casa mea."

În dreapta ei, la piciorul scării, masa din sufragerie era acoperită cu faţa de masă primită de la mama ei, brodată de mîna mamei

sale, încărcată cu mîncare adusă de nurorile ei. În stînga Myrei, salonul era plin cu nepoți și strănepoți, cu toții lipiți de televizor, unde se transmitea un meci de baschet.

Se furișă în spatele casei, prin bucătărie, și ieși pe nesimțite în grădiniță. Nimeni nu o băgă în seamă. Myra se opri și admiră salcia pletoasă, împodobită cu frunzele ei verde pal, străjuind singuratică malul iazului, înainte de a se ascunde sub ea, pe băncuța din fier forjat.

Ciuguli frunzele uscate – linte de salcie, le spunea ea cu dragoste, curăță apoi băncuța și începu să ciugulească din iarbă. Munci pînă cînd nu mai văzu nimic, după care se așeză satisfăcută. Admiră pachisandra pe care o plantase și o îngrijise atîția ani și, dincolo de ea, albăstrelele și, încă mai încolo, crinii. Myra privi pe malul celălalt al iazului și oftă.

Ce loc frumos. Și atît de bine îngrijit. Se străduise mult și va continua să-l îngrijească pînă cînd va închide ochii.

Gîndul acesta o emoționa, îi transmitea o stare de neliniște și o înspăimînta. Purta pe umeri acea povară îngrozitoare. Cînd se gîndea la moarte, povara amenința să cadă și să se spargă în bucăți. Myra își adună puterile în efortul de a se liniști, jurîndu-și că nu va muri. Nu încă.

Însă momentul se apropia. Știa. Simțea cu fiecare an, cu fiecare aniversare a zilei sale. Timpul zbura.

– Myra? Era nora ei, Linda, femeia de carieră, care credea că toate femeile erau surori, indiferent de vîrstă, și că acest cuvînt „mamă", era învechit și formal pentru soacra ei. De ce stai aici singură?

– Nu sînt singură, răspunse Myra blînd. De fapt, îi plăcea Linda. Cu toate ciudățeniile ei, era mai tolerantă decît celelalte. Celelalte, chiar și în acest moment, ar fi contrazis-o, dar Linda îi zîmbi cu înțelegere.

– Vrem să facem poze. Vii în casă?

– Dar ar trebui să faceți fotografii aici, afară. Ăsta este cel mai frumos loc din tot orașul.

Linda alungă cu mîna un țînțar.

– E plin de insecte.

– Mie nu mi se pare. Eu folosesc un parfum potrivit. Vezi că este în baia de lîngă bucătărie dacă vrei să încerci şi tu. Ştiu că băieţilor n-o să le placă, dar nici nu mor din cîteva înţepături de ţînţari. Da! Ideea de a face fotografii o învioră. Dacă facem poze, vreau să le facem aici. Însă va trebui să-l strigaţi şi pe Frank. Nu ne putem fotografia fără el.

Linda zîmbi din nou.

– Mă duc să-i aduc pe ceilalţi.

Myra îi întoarse zîmbetul, recunoscătoare. O şedinţă de fotografii sub salcie era perfectă. Aşadar, la urma urmei, avea şi ea un cuvînt de spus în faţa nurorilor ei. Mai ales în faţa nepoţilor. Chiar şi în faţa fiilor săi, care se simţeau vinovaţi că o neglijaseră atîţia ani. Departe de ea, nu, nu le va spune niciodată că, atunci cînd plecaseră ei de acasă, ea era pregătită să se despartă de ei. O obosiseră certurile dintre ei şi certurile cu Frank. Şi munca. Era mai mult decît mulţumită că se putea odihni în sfîrşit.

Nu, aşa ceva nu-i va spune niciodată lui Frank. Dumnezeule, nu! El s-ar înfuria. Pentru că lui nu i-a plăcut cînd băieţii au plecat. Nu i-a plăcut deloc.

– Hai în casă, mamă, îi strigă băiatul cel mare, Carl. O să facem fotografii în salon.

– Aici! replică Myra.

– Dar nu avem suficientă lumină!

Adevărat. Se înserа. Dar ea nu era chiar atît de proastă.

– E mai multă lumină aici decît înăuntru.

– Dar acolo putem folosi blitul.

– Îl puteţi folosi şi aici. Zîmbi, mulţumită. Ori facem poze aici, Carl, ori nu facem deloc. Este ziua mea! Zîmbetul păli. Va trebui să-i spui tatălui tău că sîntem cu toţii aici. El unde este? Credeam că lucrează în hambar, dar nu-l văd acolo. Te rog, caută-l, Carl.

Carl intră în casă, dar numai pentru un minut. Cînd ieşi, nu era singur. Îl însoţeau ceilalţi fii ai Myrei, împreună cu soţiile lor, care mînau din urmă o grămadă de nepoţi. Înainte ca Myra să aibă timp să-şi aranjeze coafura, să verifice dacă gulerul rochiei stătea cum trebuie, se trezi înconjurată de toată familia. Se aşezaseră toţi în jurul ei, în faţă, jos, la picioare, în spatele băncuţei.

Într-o fracțiune de secundă, Myrei îi trecu prin cap că poate n-a avut o idee prea bună. Vor strivi iarba de sub salcie. Acum însă era prea tîrziu să le mai spună. Şi-apoi, încă nu-l găsiseră pe Frank.

– Unde e tatăl tău, Carl? întrebă uitîndu-se prin jur. Nu-l vedea pe Frank nicăieri. Vreau să stea lîngă mine, pe bancă. Încercă să-şi aşeze nepoții la stînga, dar erau prea mulți şi îngrămădiți.

Carl duse aparatul de fotografiat la ochi.

– Gata, priviți aici!

– Unde este Frank? Nu putem face poze fără el!

În spatele şi în fața ei se auziră murmure. Myra le ignoră, luînd o atitudine scorțoasă pe care Carl, bineînțeles, nu o va fotografia.

– Vreau să vină Frank aici! insistă Myra. Aşa este corect. El face parte din familia asta!

– Fă poza, Carl!

– Se întunecă.

– Mami, m-a muşcat țînțarul.

– Număr pînă la trei, spuse Carl, cu aparatul la ochi.

Myra privi într-o parte, să vadă dacă nu-l zăreşte pe Frank pe malul iazului. Îi plăcea să stea acolo cînd era cald afară.

– Unu...doi...trei...mamă, priveşte aici.

– Dar tatăl tău...?

Din spatele ei se auzi glasul blînd al Lindei:

– Myra! Stai liniştită, o să vină şi el. Ce-ar fi să zîmbeşti frumos, să-i facem lui Frank o surpriză plăcută?

Nesigură pe ea, Myra se întoarse şi o privi pe Linda.

– Crezi că ar fi bine?

– Absolut.

– Dar dacă se înfurie că nu l-am aşteptat?

– Nu se înfurie. O să-i facă plăcere.

Myra îşi dorea acest lucru mai mult decît orice pe lume. Devenise vital în existența ei să-i facă pe plac lui Frank. Pentru că asta era cheia spre supraviețuire. Numai acest lucru o făcuse să suporte povara aceea îngrozitoare, o întorsese de atîtea ori de la moarte, cînd se simțea atît de obosită şi ar fi vrut să închidă ochii şi să-şi găsească liniştea.

A trăit numai pentru Frank.

– Priveşte la Carl, o zori Linda, iar Myra, neliniştită, o ascultă.

– Perfect! se auzi vocea din spatele aparatului. Semăna foarte bine cu vocea lui Frank şi, pentru moment, Myra oftă uşurată. La trei, toată lumea strigă „păsărica" Unu, doi, trei...

Se auzi un strigăt în cor, luminat de fulgerul blițului.

Myra nici nu strigă, nici nu zîmbi. În spatele aparatului nu era Frank, ci Carl, iar ea tot nu era sigură că Frank nu se va supăra. Dacă se supăra, se certa cu Carl.

Aşa nu se rezolva însă nimic. Ea era aceea care trăia cu Frank. Şi tot ea aceea care suferea.

Numărătoarea se auzi din nou, urmată de strigătele în cor şi de lumina blițului. După care, mulțimea care o înconjurase atît de repede se risipi la fel de repede. Auzea cum se deschide şi închide uşa din spatele casei, pînă cînd, într-un tîrziu, totul se linişti în jurul ei.

Myra închise ochii. Lăsă briza nopții să curețe locul din jurul ei. Apoi, tăcută, se lăsă în genunchi şi începu să ciugulească resturile de frunze uscate, pieptănă iarba cu degetele, mîngîie pămîntul de dedesubt. Acesta era cel mai frumos loc din lume. Au făcut bine că au acceptat o fotografie de familie aici. Pentru că acesta era cel mai bun loc pentru o reuniune de familie.

2

Parte din frumusețea de a avea un copil, hotărî Emily, era felul în care acesta se reflecta asupra propriei vieți. Prin Jill, ea şi-a amintit lucruri care s-ar fi pierdut definitiv în negura vremii – nopțile de chicoteli cu prietenele, teama de a rămîne fără scaun cînd muzica se oprea la reuniuni, căldura primului sărut. Pe măsură ce Jill trăia o experiență, Emily o retrăia.

Acum retrăia momentul plecării de-acasă. Frenezia cumpărăturilor, împachetatul, descoperirea ultimelor lucruri uitate, ultimele întîlniri înduioşătoare cu prietenele, teama față de necunoscutele colege de cameră, teroarea de a nu face față pretențiilor academice. Emily a trăit la fel de intens emoția lui Jill, fiindcă şi pentru ea plecarea la colegiu a fost punctul de cotitură în viață. Unicul. L-a întîlnit pe Doug în prima săptămînă. După un an s-au căsătorit.

Ea a avut noroc. Dar Jill? Pentru Jill ar fi vrut ceva mai mult. Ar fi vrut patru ani minunați de studiu şi de distracție, diploma, călătorii cu prietenii, emoția primei slujbe, clădirea unei reputații şi a unui nume... Apoi, ar fi dorit ca Jill să se întoarcă şi să trăiască aproape de ea.

Gîndul că Jill se va întoarce devenise pentru Emily un mod de a lupta cu tristețea despărțirii. Un alt mod era acela de a-şi găsi mereu o ocupație, ceea ce Emily reuşea foarte bine – spălînd rufe, făcînd pe secretara de asigurări sociale, pregătind mîncarea preferată. Totuşi, în timp ce Jill trăia vîrtejul ultimelor clipe petrecute acasă, Emily avea momente în care o privea pierdută, întrebîndu-se unde au dispărut toți acești ani, dorindu-şi să nu fi trecut niciodată. A fost o binecuvîntare pentru ea să ştie unde şi cu cine îşi petrecea Jill timpul. A fost un adevărat lux să poată interveni ici şi colo.

Acum o scăpa din mînă.

Trebuia să se întîmple şi asta, dar Emily nu se simțea eliberată de teamă. Timpul devenise insuportabil de scurt. Patru zile au trecut

ca o clipă. Înainte să-şi dea seama că totul era real, Emily se trezi la volanul maşinii, plină pînă la refuz, cu Jill lîngă ea, privind ţintă drept înainte.

Încercă să-şi amintească dacă au uitat ceva.

– Ai luat cecul? Jill avea depuşi banii cîştigaţi din munca de peste vară, pe care îi va cheltui acum la şcoală.

– În portmoneu.

– Acceptul de înscriere? Trebuia să-l arate ca să poată primi cheia unei camere.

– În buzunar.

– Harta campusului?

– Aici, spuse Jill, strîngînd-o în mînă.

– Fii atentă, o mototoleşti!

Jill slăbi strînsoarea.

Cînd trecură prin Springfield, Emily încercă să-i dea cîteva ultime sfaturi. Timpul trecea îngrozitor de repede.

– Cred că găseşti perdele şi covoare în magazinele de la marginea campusului.

– Ştiu. Am lista.

– Du-te împreună cu colega ta de cameră.

– Bineînţeles.

– Să nu mergi niciodată singură prin campus.

– N-o să mi se întîmple nimic, mami.

Au trecut şi de Worchester. Deşi drumul era drept, stomacul lui Emily palpita în meandre.

– Să refuzi la modul cel mai serios.

– Hmm?

– Dacă cineva face presiuni asupra ta. Să fii fermă. Foloseşte genunchiul.

Jill oftă agasată.

După ce au trecut de turnurile bisericii Weston şi Bostonul s-a materializat la orizont, emoţiile lui Emily au devenit de nestăpînit, împletite cu teama şi goliciunea vieţii ei viitoare. Atunci Jill i-a luat mîna.

Nu şi-au mai spus nimic tot restul drumului, pînă cînd au parcat la intrarea în Cambridge şi evenimentele au început să se desfăşoare

cu repeziciune. Au găsit căminul şi camera, au descărcat maşina. Au făcut cunoştinţă cu colegele lui Jill din camerele învecinate. Au aşezat lucrurile în sertar, hainele în dulap, împreună cu puloverul de la Myra. Au aranjat veioza pe noptieră şi robotul telefonic, conectat la computerul lui Jill.

Viteza de derulare a evenimentelor s-a sfîrşit brusc, cînd camera arăta perfect, aşa cum avea să rămînă probabil pînă la sfîrşitul trimestrului. Emily nu mai avea nimic de făcut. S-au aşezat una lîngă alta pe marginea patului, privind fotografiile aranjate pe noptieră. Jill cu cele cinci prietene ale ei, rîzînd, la petrecerea familiei Davies, Jill cu două dintre cele mai bune prietene, Marilee şi Dawn, una cu cele trei fete şi mamele lor.

– Asta îmi place foarte mult, remarcă Emily. Cele două mame erau cele mai bune prietene ale ei. Avea şi ea o fotografie identică, pe dulapul din bucătărie. Iar *astea* îmi plac toate. Era un montaj cu fotografiile făcute de Larry – ea şi Jill în diverse ipostaze.

– Sora mea, o tachină Jill.

– Mama ta.

– Nimeni nu va ghici. Gîndeşte-te numai cît de liberă vei fi acum, cînd nu mă mai ai pe cap.

Emily o privi cu reproş.

– Glumeşti? În luna următoare voi face probabil curăţenie în camera ta.

– Să nu *te atingi* de camera mea! Vreau să găsesc totul la fel cînd voi veni acasă. O să fac eu atunci curăţenie. Nu sînt decît şapte săptămîni pînă la vacanţa de toamnă, dacă nu cumva mi se face dor şi vin mai repede. Nu se ştie dacă nu mă urc în autobuz şi-ţi fac o surpriză la un sfîrşit de săptămînă.

Emily îşi simţi gîtul uscat. Îşi pierdea fiica. *Ah, Dumnezeule!*

– Jill, aş vrea să te distrezi, spuse acea parte din ea capabilă să raţioneze. Aceşti patru ani vor fi de neuitat pentru tine. Eu ştiu.

– Dar pentru tine, mami? Pentru tine o să fie bine?

Emily simţi iar ghemul din stomac. Îşi îmbrăţişă fata.

– O să fie bine.

– Nu-mi place gîndul că stai mereu singură.

– Tatăl tău vine la sfîrşitul săptămînii.

– Mda. Stă două zile, după care pleacă din nou. Nu-l poți ține acasă mai mult? Nu-i cinstit față de tine că pleacă mereu.

Emily își înghiți vorbele – nu avea rost să-i spună lui Jill că este de acord cu ea. Loialitatea față de Doug o obliga să-i ia apărarea.

– Trebuie să muncească. Nu ar călători atît de mult dacă nu ar avea probleme importante.

– Știu, dar înainte tu mă aveai pe mine. Acum vei fi singură.

– Le am pe Kay și Celeste, și pe John și pe toți prietenii din oraș. O am pe Myra, căreia știi cum îi place să stea de vorbă. Și, dacă nu pot intra în camera ta, am să fac curățenie în restul casei, iar cînd voi termina, mă voi muta în camera de deasupra garajului.

– Camera mea de joacă? făcu Jill dezamăgită.

– De ani de zile nu te-ai mai jucat acolo. O putem transforma într-o locuință grozavă.

– Nouă ne plăcea la nebunie camera aceea. Pot locui acolo la vară?

– Nu dacă altcineva va plăti pentru acest privilegiu.

– Doar nu vrei s-o închiriezi?!

– De ce nu?

– Pentru că este a *noastră!* Exact așa îi răspunsese Emily lui Doug cînd i-a sugerat prima oară ideea unui chiriaș. Însă Jill îi citi gîndurile: Tati vrea să închiriem, nu?

Emily se întrebă dacă nu cumva Jill era supărată că Doug nu venise cu ele. Văzuse mulți tați prin alte camere.

– De ce crezi asta?

– Pentru că el nu stă acasă, *să-i pese* că un străin locuiește în casa noastră.

– Este doar un spațiu gol deasupra garajului, la cîțiva metri de casă. Are intrare separată, nici măcar pe partea casei. Noi n-o să vedem nimic dinăuntru.

– *A fost* ideea lui, nu?

– Nu-mi amintesc a cui a fost ideea, minți Emily, pentru că nu mai avea importanță. Însă are o logică. Nu ne strică ceva bani în plus. Poate că așa și tatăl tău va sta mai mult pe-acasă. Luă în mînă o fotografie din cele făcute de Larry. Doug așezat pe treptele casei, Emily o treaptă mai jos, sprijinindu-se de el, Jill pe o treaptă mai sus, îmbrățișîndu-l pe după gît.

Avu sentimentul că ele două îl sufocau, îl ţineau cu forţa acolo, ceea ce nu era deloc absurd din moment ce el a fugit atît de repede să răspundă la telefon de cum au terminat.

– Frumoasă poză, spuse Emily, dar nu se gîndea la Doug. Înţelegea că a venit timpul să plece, ultimele fire de nisip se scurgeau inevitabil prin clepsidră. Auzea vocile tinerilor afară, ştia că Jill trebuia să fie acolo, printre ei, nu aici, lîngă ea. Dumnezeule! Trebuie să plec, şopti ea, incapabilă să-şi mai reţină lacrimile. Să fii cuminte.

Jill se aruncă de gîtul ei şi o strînse cu putere.

– Să fii cuminte, repetă Emily într-o şoaptă sufocată de plîns, să te distrezi, să înveţi şi să mă suni.

Plîngea şi Jill acum. Emily simţea hohotul ritmic şi îl ura, îl ura, dar iubea această apropiere a lor.

– Să mă suni, repetă ea.

– Promit. O să-mi fie dor de tine. O să-mi fac griji.

Emily o îndepărtă, speriată de un asemenea gînd.

– Să-ţi faci griji? În privinţa mea?!

Jill dădu din cap, dar nu intră în amănunte. Iar Emily era în pragul unui potop de lacrimi – cu cît prelungea mai mult momentul, cu atît îi va fi mai greu. Se ridică repede, o mai îmbrăţişă o dată pe Jill şi ieşi fugind din cameră.

Nici nu ieşise bine din încăpere, că se întoarse. Nu ar fi trebuit. O găsi pe Jill pe marginea patului, scăldată în lacrimi, un copil vulnerabil şi speriat.

– Dumnezeule, şopti ea, apoi se grăbi să adauge cu glas tare: În drum spre casă, mă opresc la magazin, mai am ceva cumpărături de făcut. Dacă suni şi nu mă găseşti, lasă un mesaj. S-ar putea să practicăm un timp arta mesajelor pînă începi cursurile şi îţi voi cunoaşte orarul. În seara asta mă găseşti acasă, dar nu şi mîine dimineaţă. Mîine iau micul dejun cu Kay şi Celeste. Îşi trase sufletul. Dumnezeule! şopti din nou, se apropie de pat şi o îmbrăţişă scurt pe Jill. Nu vrei să mă conduci?

– *Pleacă,* mami!

– A fost *îngrozitor,* plîngea Emily în restaurant, la fel de emoţionată după douăzeci şi patru de ore. Nici nu ştiu cum mi-am găsit

maşina. Abia vedeam pe unde merg, am plîns tot drumul. Părea atît de *singură*, stînd acolo, pe marginea patului!

Celeste zîmbi.

– Şi la două minute după ce ai plecat tu, era probabil în hol, distrîndu-se de minune. Ai vorbit cu ea aseară?

Emily căută batista prin buzunar.

– Îhî.

– Şi?

Îşi şterse ochii.

– Of! S-a distrat de minune. Fete teribile, băieţi şi mai teribili, închei citatul. Dar tu? Ai vorbit cu Dawn?

– Nici vorbă, dar aşa ne-a fost înţelegerea. A fost de acord să meargă la colegiul din Grannick, cu condiţia să mă prefac că este la cîteva mile depărtare. Nu am voie s-o sun. Iar ea încă nu m-a sunat.

– Cred că aici este problema mea, comentă Kay, făcînd semn chelneriţei să mai aducă cafea. Pe mine m-a sunat de trei ori în prima zi şi de două ori ieri. În cărţi scrie că e normal, dar nu mai scrie cît costă telefonul. Am fost prevenită în privinţa cheltuielilor, dar nicăieri nu am găsit scris că voi plăti şi factura telefonică. Probabil că va trebui s-o plătesc înainte s-o vadă John. Altfel, iese prin acoperiş. Încă îmi mai spune că ar fi trebuit s-o înscriem la Universitatea Mass.

– Ha! exclamă Emily. Poate că John are gura mare, dar pe mine nu mă păcăleşte. Îl cunoştea atît de bine. Fuseseră prieteni înainte ca el să o cunoască pe Kay, înainte ca fetele să se nască. John se umflă în pene ca un curcan că fiica lui este la universitate la Washington. Aşteaptă numai şi ai să vezi. Va aştepta cu sufletul la gură telefoanele ei.

– De trei ori pe zi? întrebă Kay cu îndoială, uitîndu-se neliniştită în jur. Am nevoie de puţină cofeină. Cred că ştiţi, fetelor, că dacă nu v-aş iubi atît de mult, nu aş fi aici cu voi atît de dimineaţă.

Emily ştia bine că o iubeşte. Întîlnirile de lunea dimineaţa cu Kay şi Celeste, fără soţi şi fără odrasle, erau de-a dreptul un fel de terapie pentru ea. În timpul verii se vedeau la micul dejun, apoi toamna, cînd Kay, care preda engleza la clasele a opta, începea cursurile, se întîlneau la cină.

– Cînd începe şcoala?

– Joi. Off! Uite că a venit. Kay întinse ceaşca spre chelneriţă să i-o umple cu cafea, îi mulţumi zîmbindu-i, apoi, declarînd că trebuie să facă o orgie înainte de începerea şcolii, comandă un mic dejun copios.

Emily şi Celeste făcură o comandă mai modestă.

– Parcă pînă mai ieri copiii făceau comanda, spuse Celeste, urmărind-o cu privirea pe chelneriţă.

Emily ştia la ce se gîndea Celeste.

– A trecut repede timpul.

– Mi se pare ciudat să mă trezesc brusc cu casa atît de pustie. Intru de o mie de ori pe zi în camera lui Dawn ca să mă conving că a plecat.

– Ţi-e dor de ea? Emily voia să se convingă că nu numai ei îi lipsea Jill.

– A plecat şi gata!

– Şi Marilee, murmură Kay. Mi-e dor de ea. Ne-am despărţit şi cu alte ocazii, chiar mai mult de două zile, dar acum, ştiind că e la colegiu, mi se pare altfel. Este semnificativ.

Emily gîndi că Kay are perfectă dreptate.

– Era şi timpul, spuse Celeste. Dawn a fost numai responsabilitatea mea. Numai a mea. A fost frumos dacă mă gîndesc că nu a trebuit să-i dau raportul tatălui ei în toţi aceşti ani, dar a fost extrem de greu cînd mă gîndesc cît am muncit. A trebuit să mă ţin de ea, s-o pisălogesc, chiar s-o mituiesc ca să se ţină de învăţătură. Asta este latura sumbră a meseriei de părinte singur.

Exact cînd Emily se gîndea la acelaşi lucru, Kay o completă pe Celeste:

– Este latura sumbră a meseriei de *mamă*.

– Dacă mi-e dor de ea? se întrebă Celeste înduioşată. Da, sigur că da, din punct de vedere emoţional. Practic? Nu. Mă simt uşurată că am crescut-o pînă acum, a ajuns unde trebuia să ajungă, iar acum responsabilitatea cade pe umerii altcuiva.

– Ai cui? întrebă Emily din dorinţa de a se încuraja. Îi tremura sufletul cînd se gîndea că Jill e singură la Boston.

– Ai oricui – şcoală, profesor, îndrumător. Pe umerii ei înşişi. Pentru că şi ea trebuie să răspundă de viaţa ei. În cele din urmă, va trebui să-şi asume şi această responsabilitate.

– Crezi că se va descurca? întrebă Kay, pe bună dreptate. Dintre cele trei fete, Dawn era cea mai inteligentă, dar şi cea mai zvăpăiată. Nu o dată Jill şi Marilee au oprit-o de la vreo prostie pe care ar fi putut s-o regrete.

Emily spera că Dawn îşi va găsi şi acolo prietene atît de bune, care s-o oprească la timp. Îşi făcea griji şi pentru Jill, care era atît de sensibilă. Jill îşi dorea cu frenezie mulţi prieteni în jurul ei. În graba de a se încadra în grupuri de prieteni, colegi de facultate, Jill putea face greşeli. Emily ştia bine că toate acele tinere drăguţe pe care le întîlnise la cămin au aşteptat cu nerăbdare să plece părinţii ca să arate după aceea ce pot. Dacă beau şi se îmbătau în fiecare seară? Ori îşi tundeau părul şi prizau cocaină? Iar băieţii, gîndea Emily, puteau fi drăguţi la prima vedere, dar pe dinăuntru puteau fi nişte bestii. Pînă şi criminalii în serie puteau sta cu studenţii la masă.

Celeste însă nu părea deloc îngrijorată.

– Dawn se va descurca. Ştie ce vreau de la ea. Numai Dumnezeu mi-e martor cît am bătut-o la cap. De fapt, să ştiţi că, acum, tatăl ei este acela care se ţine mai mult de capul ei. Nu vi se pare nostim? Umbra a căpătat deodată formă, după atîţia ani. De la el a moştenit inteligenţa, iar acum el plăteşte nota. Nu prea ştia cît o să-l coste cînd a acceptat să plătească studiile, de grăbit ce era să scape de mine.

– Nici noi nu am ştiut ce ne aşteaptă, remarcă Emily Este foarte scump.

Celeste o privi nedumerită.

– Dar lui Doug îi merge foarte bine cu afacerile.

– Acest „îi merge bine" abia reuşeşte să acopere costurile.

– Bine, dar el e singur, îşi face planul de acţiune, acţionează şi nu trebuie să dea socoteală nimănui de ceea ce face.

– Dar costurile călătoriilor lui sînt foarte mari.

Celeste continua să fie sceptică.

– Dacă te uiţi la el, nu vezi decît că este un bărbat prosper. Acum două seri, parcă era desprins dintr-o revistă de modă.

– Hainele sînt slăbiciunea lui, îl scuză Emily. Hainele şi maşinile. Dar nu practică jocuri de noroc, nu vine acasă cu ruj de buze pe cămaşă.

– Nu vine acasă. Punct!

– Ba da, vine. Stă acasă la sfîrşitul săptămînii. Sau, mă rog, în cea mai mare parte.

– Crezi că va sta mai mult acum, cînd tu ai rămas singură? întrebă Kay.

– Nu poate. Trebuie să achite taxele lui Jill. Trebuie să muncească mai mult decît pînă acum.

Celeste pufni dispreţuitor:

– Nu te deprimă faptul că el nu stă mai mult acasă? Măcar eu am o rentă personală care să-mi încălzească singurătatea.

Da, o deprima. Ea şi Doug fuseseră nedespărţiţi cu ani în urmă. Dar ea nu-şi îngăduia să-şi amintească trecutul.

– Situaţia nu e chiar atît de disperată. Căscă, se întinse, apoi se sprijini cu coatele pe masă, zîmbind. Baia este acum numai a mea. Şi-apoi, multe se vor schimba acum, că Jill a plecat. Pentru prima oară după atîţia ani, week-end-ul va fi numai al meu şi al lui Doug. Timp bine organizat, distracţie ca pe vremuri, doar noi doi. Ideea asta îi aducea o undă de speranţă.

Kay oftă.

– Te invidiez. John al meu habar n-are ce-i aia distracţie.

– John este un bărbat minunat, îi reproşă Emily.

– E poliţist. Viaţa lui e o nesfîrşită anchetă.

– Este un bărbat decent, onest, mîndru de el.

– Ah, da! recunoscu Kay. Dar e şi maestru în arta de a-şi face griji. Vede întotdeauna dosul frunzei de arţar. De ce credeţi voi că eu mă arunc aşa în muncă? Pentru că, dacă stau şi ascult numai jumătate din ce-mi spune, înnebunesc. Acum nu o mai am nici pe Marilee ca să-mi fac de lucru. Dacă nu aş munci, cred că aş muri. O privi atent pe Emily. Şi ţie ţi-ar trebui o slujbă.

– Doug nu mă lasă să-mi iau.

– Dacă tot nu-i acasă, ce contează? interveni Celeste. Dacă tot pleacă mereu, poţi face ce-ţi trece prin cap.

– Dar eu îi respect dorințele și sentimentele. Am discutat problema. M-am oferit să contribui și eu la cheltuieli, dar a refuzat. Cred că din mîndrie.

– Mîndrie?! Ha! Îți spun eu, se simte amenințat!

Emily izbucni în rîs.

– Nu-i adevărat.

– Se gîndește că dacă tu ți-ai lua o slujbă, te-ai descurca mai bine decît el și l-ai eclipsa. Tot așa s-a întîmplat cînd ai scris cartea.

– Nu-i adevărat. Am scris cartea aceea în semn de recunoștință față de John. Niciodată nu am crezut cu adevărat că va fi apreciată.

– Dar ai scris o carte! o contrazise Celeste. Și a fost publicată. Este o realizare a naibii de mare, nu-ți dai seama?

Emily nu vedea însă lucrurile așa.

– Eu am transcris doar. Munca de cercetare a poliției au făcut-o Sam și Donnie. Ei mi-au relatat versiunea lor a poveștii. Iar eu nu am făcut decît să transcriu și să cizelez puțin textul.

Kay deschise gura să spună ceva, dar în momentul acela apăru chelnerița cu comanda și tăcu pînă aceasta plecă.

– Emily, ai făcut mai mult decît spui. John știe, Sam și Donnie știu și pun pariu pe ce vrei că și Doug știe. Ai ascultat relatările lui Sam și Donnie, ai stat de vorbă cu oamenii, ai verificat faptele, apoi ai adunat totul și ai scris. Numai tu ai stat la mașina de scris noapte de noapte după ce o culcai pe Jill. Întotdeauna m-a deranjat faptul că nu ți-au pus numele pe copertă.

– Nu am avut nevoie! protestă Emily, rîzînd îngăduitoare. Era scris în interior. Suficient și atît.

Celeste o privea, nevenindu-i să creadă.

– Dacă eram în locul tău, trăgeam toate profiturile posibile de la editură. Știam eu cum să-i storc de bani. În fond, nu se publică orice carte.

– Dar pentru mine, mai importantă a fost munca în sine. Nu am făcut-o pentru bani sau faimă. Crede-mă, am fost fericită că am fost recunoscută. Nu aspir să ajung în lumina reflectoarelor.

– Poate că tu nu, replică Celeste arțăgoasă, dar eu da! Luă o brioșă și o ridică între degete cu un gest prețios, ca și cum ar fi fost dintotdeauna o femeie de lume.

Celeste era o femeie înaltă, suplă, cu o privire deschisă şi gura plină, senzuală. Rar se machia şi se străduia atît de puţin să atragă bărbaţii încît rezultatul era invariabil cel contrar. În timp ce Kay prefera ţinuta sobră, fuste cu bluze, Emily se simţea bine în pantaloni şi tunici, Celeste era cel mai la largul ei în jeanşi şi cămăşi albe.

– Doamnelor, declară ea solemn, cred că a venit şi vremea mea!

Emily şi Kay schimbară o privire amuzată.

– Vremea ca să faci ce? o întrebă Kay.

Celeste lăsă brioşa în farfurie.

– Cum ce? Să trăiesc! Nemaiavînd-o pe Dawn s-o bat la cap, trebuie să-mi îndrept energia spre alte domenii.

– Nu-i foarte departe, spuse Kay, gîndind că prietena lor mai avusese astfel de stări, dar acum Celeste o ignoră.

– Mi-am analizat viaţa. Cu seriozitate. Am întors-o pe toate părţile. Intru în casă gîndindu-mă ce să mai fac. Ce vreau să fac. Pentru început, am să-mi aranjez nasul.

Kay o privi cu gura căscată.

– Glumeşti!

– *De ce?* întrebă Emily.

– Ia uitaţi-vă puţin la nasul meu. E urît-urît!

– Dar îl ai dintotdeauna. Face parte din personalitatea ta.

– Nu mai face! Gata! Începînd de joi dimineaţa, va fi îngustat, tăiat, modelat, împreună cu asta!

Emily nu înţelegea ce le arăta Celeste.

– Cu ce?

– Cu bărbia dublă! răspunse Celeste, mîndră, apoi i se adresă lui Kay: Tu vezi?

– Nu. Celeste, cred că ai înnebunit!

Însă Celeste nu avea de gînd să cedeze.

– Dar eu văd o bărbie dublă şi un nas urît. Dacă voi nu vedeţi, nici nu mă interesează. Pentru că numai persoana mea contează. E vorba de propria mea imagine.

Emily îi dădu oarecum dreptate. Totuşi.

– Celeste, cred însă că nu ai nevoie de o operaţie estetică.

– Dar eu vreau s-o fac! După ce voi termina cu umflăturile şi se vor vindeca rănile şi îmi vor scoate copcile, o să-mi vopsesc părul în şuviţe!

– Albe ca ale mele? mormăi Kay, în timp ce Emily o privea, spunîndu-şi că nici nu se văd firele argintii în părul blond al lui Kay.

– Blonde, anunţă Celeste mîndră. O să-l fac castaniu la rădăcină, cu şuviţe blonde. Părul deschis îţi dă un aer tinerese. Cu excepţia ta, Emily, tu întotdeauna ai arătat de şaisprezece ani.

Părul castaniu închis al lui Emily era des şi sănătos, tuns simplu pînă la lobul urechii. Două minute cu foenul şi buclele se refăceau. Aşa îl purtase de cînd se ştia, chiar şi la şaisprezece ani.

– Şi după ce o să termin cu părul, reluă Celeste, o să-mi cumpăr toalete.

– Da, jeanşi noi.

– Numai dacă au fir auriu vertical, pe picior, şi dacă au, îi cumpăr numai dacă se încheie aici. Celeste arătă sub sîni şi continuă cu ton conspirativ: Sau se descheie. Oricum e bine.

– Nu, nu mai eşti tu! exclamă Kay.

– De ce nu? De ce nu am voie să mă schimb şi eu?

– Dar ce motive ai să vrei să te schimbi?

– Pentru că *m-am plictisit* de mine!

Emily era din ce în ce mai îngrijorată.

– La ce facem acum apropouri? o întrebă.

Celeste rîse cu gura pînă la urechi.

– La bărbaţi. Voi începe să mă întîlnesc cu bărbaţi.

– Celeste! exclamă iar Kay. Dar tu te întîlneşti deja cu bărbaţi.

– Iau cina sau merg la filme cu prieteni care din întîmplare sînt bărbaţi. Nu aş spune că astea sînt chiar întîlniri.

Emily o ironiză uşor:

– Dacă astea nu sînt tocmai întîlniri, cum vor fi celelalte la care te gîndeşti?

– În primul rînd, romantice. O să dau un anunţ la ziar.

– Nu!

– Celeste!

– Ba da! Vreau vin şi trandafiri, muzică şi poezie. Şi sex.

– Nu-i sănătos, o preveni Emily. Lucrurile s-au mai schimbat de pe vremea cînd eram noi copii.

– Nevoile fizice au rămas aceleaşi. Eu mi le-am ţinut în frîu timp de şaptesprezece ani. Încă vreo doi ani şi voi fi prea bătrînă să

mai atrag pe cineva. Aşa cum văd eu lucrurile, ori o fac acum, ori niciodată.

– Eşti cumva în căutarea unui soţ? întrebă Emily, încercînd să tempereze avîntul prietenei sale.

Celeste făcu o strîmbătură caraghioasă.

– Glumeşti! Să-l scap din mînă pe Jackson şi să nu mai primesc rentă? Nici vorbă! Vreau să mă distrez. Atît.

Kay duse o bucăţică de şuncă la gură, dar nu o mîncă. Emily învîrtea distrată în farfurie o căpşună.

– Voi, fetelor, nu sînteţi de acord cu mine, înţelese Celeste.

Emily lăsă linguriţa din mînă.

– Un anunţ la ziar poate fi periculos. Nici nu ştii în ce poţi intra. Anunţurile personale sînt o invitaţie pentru bărbaţii obsedaţi să vîneze femeile singure.

– Dar dacă dau anunţul într-o publicaţie serioasă? Cum ar fi ziarul de Harvard.

– Dar tu nu ai fost la Harvard.

– Şi ce dacă?

– Ei, e posibil ca cel care răspunde să nu fi fost nici el la Harvard.

– Haide, Emily! Există diverse metode de a-i tria pe cei răi. Am făcut cercetări. Aveţi încredere în mine. Oricum, spuse Celeste îngîmfată, dacă voi mă ajutaţi să-i selectez pe cei răi, nu pot da de bucluc.

– Au! Ştii ce-ar spune John dacă ar afla că te ajut? Ştii tu ce mi-ar spune John?

Emily îi dădu dreptate lui Kay.

– Ideea asta îmi dă şi mie fiori reci.

– Pentru că voi sînteţi căsătorite. Dacă aţi fi fost singure ca mine atîţia ani, vi s-ar părea atrăgătoare. Hai, voi două, recunoaşteţi că am fost cuminte! Am aşteptat să vină prinţul din poveste în oraşul nostru o grămadă de timp şi, cînd am văzut că nu mai vine, m-am mulţumit să conduc maşina bisericii duminica seara. Acum Dawn nu mai este, a plecat, aşa că nu se mai pune problema că îi dau un exemplu prost.

– Dar să *dai anunţ* la ziar?

– Uite ce e, gîndiți-vă şi voi ce alternative am eu? Cunoaşteți oraşul ăsta la fel de bine ca mine. Nu sînt bărbați potriviți, nu sînt spirituali. Iar eu tocmai asta vreau, inteligență!

– John a angajat pe cineva străin de oraş, se oferi Kay să o ajute în felul ei. Omul abia a venit. Vrea să se stabilească aici.

– Nu-i bun. Uniforma de polițist nu-i frumoasă. Dacă polițiștii noştri ar avea pinteni şi coifuri, dacă ar avea motociclete... ca Staties...

– Tipul ăsta nu va purta uniformă. Este detectiv. Din Manhattan.

Emily nu auzise nimic despre noul venit în oraş.

– Un detectiv? A venit cumva într-o misiune specială?

– Nu. Am pierdut un om, l-a recrutat FBI. John a avut nevoie de un înlocuitor.

– Din Manhattan? întrebă Celeste. E necăsătorit?

– Îhî.

– Cîți ani are?

– În jur de patruzeci.

– E bolnav la cap? Ce are tipul?

Kay începu să rîdă.

– Cum adică ce are?

– Păi, dacă este în jur de patruzeci şi e singur...

– Tu ce gîndeşti? Ce fel de bărbați crezi că va atrage anunțul tău? întrebă Emily, foarte neliniştită de această idee. Dar Celeste încă nu terminase cu Kay.

– Dacă tipul are cam patruzeci de ani, este singur şi părăseşte New York-ul pentru un orăşel ca al nostru, probabil că se întîmplă ceva cu el. Poate că este sancționat pentru comportament necorespunzător. Ori s-a fript cu ceva. Ultimul lucru de care aş avea nevoie ar fi un „fost"

– Nu este un „fost", o linişti Kay. Johyn spune că este un as în meserie.

– Atunci de ce a plecat din New York?

– Pentru că soția lui a murit într-un accident de maşină, el are de crescut un copil mic şi nu crede că s-ar descurca la New York.

– Îngrozitor! exclamă Emily, imaginîndu-şi ce viață grea avea bărbatul acela. Cîți ani are copilul?

– E mic. Sub doi ani.

– *Îngrozitor.*

– Ştiţi ceva? le întrerupse Celeste, la naiba, abia mi-am recîştigat libertatea. Trebuie să fiu nebună să mă leg la cap cu un bărbat cu copil mic!

Emily se enervă.

– Dacă nici nu şi-a revenit după moartea soţiei sale, are de crescut un copil, şi-a schimbat locul de muncă şi oraşul, nici nu cred că ar vrea să se încurce cu tine.

– Măi să fie! Mulţumesc.

Emily oftă, nerăbdătoare.

– Înţelegi foarte bine la ce mă gîndesc, Celeste. Oricum, ai dreptate. El nu gîndeşte libertatea la fel ca tine. Punct pentru el. Mă enervezi grozav.

– Hai, nu vă mai faceţi probleme. Operaţia este programată pentru joi. Veniţi la mine la spital?

– Începînd de joi, eu sînt din nou o femeie de carieră, îi aminti Kay. Am să vin, dar după ore.

– Şi tu, doamnă a comodităţii? o întrebă Celeste pe Emily.

– Doamnă a comodităţii? zîmbi Emily. Îmi place, sună frumos.

– Păi nu eşti?

– Nu mai mult decît pînă acum. Am o mulţime de treburi în casă pe care le-am tot amînat pînă după plecarea lui Jill.

– Să nu cumva să te atingi de lucrurile lui Jill! o avertiză Kay.

– Nici nu îndrăznesc. A fost foarte categorică în privinţa asta.

– Ştii că are dreptate? Cărţile spun aşa: copiii simt nevoia să ştie că spaţiul lor intim este în siguranţă.

– Mă gîndeam doar la dulapul ei cu haine. E o adevărată tragedie.

– Nu contează. Cînd va veni acasă prima oară, totul trebuie să arate exact aşa cum le-a lăsat.

Emily oftă.

– Bine. Nu mă ating de camera ei. Dar mai am dulapuri în casă. Trebuie să fac curăţenie la subsol. Vreau să schimb tapetul în baie.

– Pune-l pe Doug să facă asta, interveni Celeste.

– Cînd? Numai eu am timp disponibil.

– Cred că ar trebui să mai scrii o carte, hotărî Kay. Nu te mai sună editorul?

– La cîteva luni, dar stăm numai de vorbă. Sîntem prietene.

– Am citit biletul pe care ți l-a trimis împreună cu sticla de șampanie. I-a plăcut să lucreze cu tine. Dacă nu era adevărat, nu ar fi scris.

– Bine, noi două ne înțelegem, dar asta nu înseamnă că ea mai vrea o carte de la mine. Și chiar dacă ar vrea, despre ce aș mai putea scrie?

– Deschide ziarele, sugeră Celeste. Alege o crimă.

– O crimă adevărată ar fi un subiect bun, adăugă Kay.

Dar Emily le refuză dînd din cap. Nu numai mîndria lui Doug o împiedica să scrie din nou.

– Am cele mai serioase intenții să repar casa. După ce voi termina, mă voi ocupa de camera de deasupra garajului. Era convinsă că va avea de lucru luni de zile.

– Chiar vrei să închiriezi spațiul? întrebă Celeste.

– Da. Tot stă nefolosit.

– Tu, care tocmai îmi făceai mie morală despre străini în viața personală!

– Ne prind bine banii.

– Pentru Dumnezeu, Emily, nu ești chiar în sapă de lemn!

– Facultatea lui Jill este scumpă și Doug e neliniștit.

– Dar nici nu vrea să te lase să munceștI interveni Kay. Nu-l înțeleg deloc.

– Știa că va veni și ziua asta, insistă Celeste. Ar fi trebuit să strîngă bani din vreme.

– Cum să-i strîngă? îl apără Emily. Banii aduși de el s-au cheltuit cu viața de zi cu zi. Îl apăra pe Doug din obișnuință, deși în ultima vreme o cam pusese pe gînduri. Trăiau modest. Afacerile lui însă se dezvoltaseră constant. Nu înțelegea de ce se plînge Doug că sînt constrînși de lipsa banilor.

Dar dacă banii nu erau, nu erau și gata. Oftă, amărîtă.

– Nu-i decît o cameră deasupra garajului. N-o să fie chiar atît de rău cu un chiriaș. Zîmbi timid, ca și cum s-ar fi dezvinovățit: Cine știe? Poate chiar o să fie plăcut. Știți, poate o să mai spargă liniștea asta îngrozitoare din casă.

3

Era o liniște plină de voci care nu se auzeau, o tăcere misterioasă, abia întreruptă de ritmul muzicii ce răzbătea din birou. Mări volumul, se rezemă cu spatele de ușă și ascultă, cu brațele încrucișate la piept. Închise ochii și se lăsă furată de ritmurile de jazz ale saxofonului.

Dar nu pentru mult timp. Niciodată nu-și permitea să stea așa prea mult timp. Simțea nevoia să stea aici. Uneori.

Se desprinse cu greu de tocul ușii și începu să cutreiere fără rost prin camere. Vorbise mai devreme cu Jill, care se pregătea să participe la un festin de cameră și era foarte emoționată. Vorbise și cu Doug, care plecase acum la o întîlnire cu un client. Era grăbit. A încălzit friptura de vițel pe care i-o adusese Myra. A stat la televizor la știrile de seară. A împăturit lenjeria de pat a lui Jill, proaspăt spălată – trebuia să tragă o anumită linie la ideea cu neamestecul în camera fetei.

După ce a aranjat patul, a așezat pernele și le-a netezit, a stat o vreme cu Pisica în brațe. Avea blănița ferfenițită, îi lipsea un ochi, urechile erau ciufulite și coada ruptă, dar era a lui Jill. Își aminti că citise de zeci de ori *Iepurașul de catifea,* avînd-o pe Jill lîngă ea, cu Pisica în brațe. O iubea la fel de mult ca și pe iepuraș.

Surprinzător, o lăsase acasă. De obicei, copiii iau cu ei la facultate jucăriile din pluș. A văzut ea. Colega lui Jill a adus – „mami, e *extraordinară!*" – două. Bine, dar dacă Jill voia să-i păzească cineva camera ei de-acasă, nu exista paznic mai bun ca Pisica. Emily o așeză blînd pe pernă, proptind bine trupul cu blănița uzată.

Acum coborî în hol. Trecu pe lîngă o ușă închisă, baia, dormitorul pe care-l împărțea cu Doug și ajunse la scări. Covorul de pe scări era uzat. Emily și-l aminti cum arăta cînd era nou. Gîndul o făcu să se simtă bătrînă – absurd, avea doar patruzeci de ani. Dar acum nu mai avea copilul acasă, ceea ce însemna că, teoretic vor-

bind, era semipensionată. Ce gînduri îngrozitoare! Întotdeauna avusese scopuri precise în viață.

Descurajată, se aruncă pe canapeaua din camera de zi. Şi asta era uzată, deşi nu mai merita să fie retapițată. Ea şi Doug nu mai aveau musafiri în ultimul timp. Pentru că el nu stătea destul acasă.

Oftă, fixîndu-şi privirea pe poliţa de deasupra căminului. Luă o fotografie din multele înşirate acolo. Îşi amintea fiecare moment în care le făcuse. Amintirile îi ţinură de urît o vreme. Apoi se estompară şi se trezi din nou singură.

Se gîndi că i-ar prinde bine o baie. Folosise mai mult duşul – nu prea avusese timp de băi relaxante cît timp o crescuse pe Jill. Sau putea citi ceva. Avea un maldăr de cărţi pe noptieră, dintre care patru erau foarte bune.

În noaptea tîrzie şi caldă de august, prin ferestrele deschise auzea ţîrîitul greierilor şi fanfara broaştelor din iaz. Mai devreme auzise motoraşul unei cositoare mecanice, dar acum tăcuse, deşi parfumul de iarbă proaspăt tăiată persista în aerul umed al nopţii.

Stînd nemişcată în întunericul atît de încremenit, Emily avu impresia că viaţa ei se oprise. Într-o succesiune uluitor de rapidă, fusese fiică, studentă, soţie şi mamă.

Acum ce era ea? Soţie fără soţ? Mamă fără copil?

Dar Doug va veni acasă la sfîrşitul săptămînii. Între timp va mai vorbi cu Jill la telefon.

Se ridică de pe sofa, îşi frecă palmele umede şi se apropie de fereastră. Încercă să distingă în noapte dacă nu venea cineva, dar întunericul era dens şi nu văzu nimic. Îşi îndreptă tricoul peste pantalonii scurţi, care îi atîrnau pe şolduri, luă la repezeală o pereche de papuci şi ieşi afară.

Vecinătatea locuinţei sale era la fel de nemişcată. De la portiţa din faţa casei, privi peste vîrfurile frumos aliniate ale gardurilor. Nu existau două segmente identice ca stil sau înălţime, ori ca stare de degradare, dar împreună formau o dîră regulată care străpungea întunericul şi rupea inerţia nopţii.

Porni în josul străzii, lăsînd în urmă casa Myrei, cu ochiul ei minuscul de lumină care se vedea din camera de la etaj. Trecu şi de casa familiei Wilson, şi de LeJeune, şi de Hinkley... Mergea şi studia

umbrele – curtea din față, curtea laterală, arbuștii ornamentali – dar nimic nu mișca, nimic nu striga în noapte.

La capătul străzii China Pond o luă la dreapta pe strada Walker, apoi la stînga pe Sycamore, pînă ajunse la LaGrange, unde, exact la borna de hotar cu proprietatea familiei Berlo, o luă din nou la dreapta. Se lăsase o ceață transparentă, dar picioarele ei cunoșteau drumul și nu se opreau. Ochii ei treceau în revistă casele în stil victorian pe lîngă care trecea, așa cum în copilărie numărase trăsurile – opt, șapte, șase, cinci – pînă cînd trecu de ultima casă, la colțul străzii.

În dreapta ei, în următorul cvartal, se afla sediul pompierilor și chiar lîngă el, înghesuită ca o armă în tocul ei, secția de poliție. Trecu pe lîngă ea, apoi de două corpuri de clădiri cu magazine. La curbă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, se opri.

Poșta se afla chiar în fața ei, o clădire plăcută, din cărămidă aparentă, care strălucea în lumina lunii. În fața ei, parcarea largă, care părea să te invite să te oprești. Lîngă poștă se ridica clădirea colegiului din Grannick.

Întoarce-te, auzi o voce interioară, dar picioarele ei refuzau să se miște. Era fascinată de studenții care, chiar dacă era întuneric, plecau din campus la o pizza sau un cappuccino.

Scăpă un mic strigăt de invidie adevărată, de profundă tristețe, se întoarse pe călcîie și plecă în direcția din care venise. Își concentră atenția să numere etajele clădirilor pe lîngă care trecea. Termina una, trecea la următoarea. Se apropia de secția de poliție cînd un jeep, venind din spate, o depăși și opri chiar în fața ei. Cînd ajunse lîngă mașină, Emily încetini pasul, apoi, oftînd, se opri.

– Bună, iubito, se auzi vocea blîndă a omului de la volan.

– Bună, John.

– Ai ieșit la plimbare?

Băgă pumnii sub tricou, ridică din umeri și răspunse:

– Cred că da.

– Burează, spuse bărbatul cu aceeași voce blîndă, mai mult prietenoasă decît voce de polițist, mai mult părintească decît prietenoasă. Hai, urcă. Te duc acasă.

Ştergîndu-şi picăturile fine de pe pleoape, dădu ocol maşinii şi se strecură pe scaunul de lîngă şofer. Vorbi abia după ce plecară de pe loc.

– Era prea multă linişte acasă. Am gîndit prea mult în seara asta.

John conducea prudent. Ştergătoarele se mişcau intermitent, lăsînd în urma lor un arc perfect desenat prin care se vedea lumea reală de-afară.

– E greu fără fete, spuse John.

– Mmm. Zilele acelea dinaintea plecării au fost atît de agitate... Iar acum, nimic.

– Unde este Doug?

– La Chicago.

– Cînd vine acasă?

– Joi noaptea. Maşina trecu de LaGrange, pe la capătul proprietăţii Berlo, înscriindu-se pe strada Sycamore. John studia cu atenţie drumul din faţa lui. Nu era îmbrăcat în uniformă.

– De ce ai ieşit atît de tîrziu? îl întrebă Emily.

De obicei, John lucra ziua, lăsînd patrula de noapte în seama adjuncţilor săi. S-a întîmplat ceva?

– Nu.

– Sigur?

– Nu aveam stare. Şi la mine acasă e prea multă linişte.

– Ce face Kay?

– Citeşte.

Emily zîmbi afectuos.

– Nici n-ar mai fi trebuit să întreb.

John luă colţul pe Walker Street şi continuă să ruleze cu o viteză exemplară.

– Îi place să citească. Spune că este important. Pentru şcoală.

Kay avea o carieră apreciată, însă Emily nu o invidia. Totuşi, acum înţelegea că era important să mai ai şi o altă viaţă.

– Este bună şi face bine ceea ce face.

– Hmm. Ajunseră la China Pond Road şi el merse la fel de încet pînă ajunse la casa ei.

Conştientă că a ajuns în siguranţă acasă, Emily îi spuse:

– Mulțumesc, John. Mă bucur că nu a trebuit să mă întorc pe jos acasă. Acum mi se pare lung drumul.

– Te-ar fi udat ploaia.

– Probabil.

– Gîndește-te și la asta data viitoare. Sau, mai bine, sună-mă. Te întîlnesc la jumătatea drumului.

– Numai dacă Kay citește.

– Atunci am să vin din proprie inițiativă.

– John, nu am nimic, insistă ea. Nu vreau să-ți faci griji din cauza mea.

– Dacă nici din cauza ta, acum, că Marilee a plecat, atunci pentru cine să-mi fac griji?

Emily deschise gura să-l contrazică, dar cuvintele refuzară să iasă. Adevărul este că-i făcea bine grija lui John.

Se aplecă spre el și-l sărută pe obraz. Apoi coborî din mașină, închise portiera și fugi în casă printre stropii de ploaie.

Kay a sunat-o la prima oră marți dimineață.

– John mi-a spus că te-a dus cu mașina acasă aseară. Te simți bine?

– Mă simt foarte bine, răspunse Emily. Începuse o nouă zi. Se simțea într-adevăr mai bine.

– Vrei să vin pînă la tine?

– Nu-i nevoie. M-au copleșit gîndurile. Dar acum totul e în regulă.

– Cînd vine Doug acasă?

– Joi noaptea. Vreau să pregătesc ceva deosebit.

– Prăjitură cu căpșuni?

– Cum ai ghicit?

– Este prima prăjitură pe care am mîncat-o la tine. Știu că-i place grozav lui Doug. I-o pregăteai mereu la ocazii deosebite. Hei, am niște cumpărături de făcut înainte de începerea școlii. Ce-ar fi să termini repede prăjitura și să vii cu mine? Prînzim împreună.

– Prefer să stau acasă pentru cazul în care mă sună Jill.

– Ți-a spus cînd te sună?

– Nu, dar nu-mi place să găsească robotul și să creadă că eu nu mai stau pe-acasă acum, că ea a plecat. Vreau să știe că mă găsește mereu dacă are nevoie de mine.

Kay tăcu puțin înainte de a spune:

– Nu te pedepsi așa, Emily. Lui Jill îi place la școală.

Emily își înfipse nervoasă degetele în tricou.

– Sper. Dar nu pot să nu-mi fac griji.

– Și eu îmi fac griji. Mai mult pentru tine decît pentru fete. Ai nevoie să mai ieși din casa aia.

– Mă simt bine, pe cuvînt!

– Știi ce? Nu intra în panică dacă vezi mașina poliției în parcarea ta. S-ar putea să te viziteze John.

– Ah, Kay! Nu-i nevoie. *Mă simt bine*.

– Știi tu cum e John. Vrea să vadă cu ochii lui. Ai devenit noua lui cauză de suflet, acum, după ce a plecat Marilee. Fără ea, pentru că nu mai are pe cine aștepta noaptea, John al meu se simte cam pierdut. Cîteodată mă înnebunește. Nu are stare.

Emily surprinse o mișcare în colțul geamului de la bucătărie.

– Cred că a venit. Da, a parcat mașina. *În miezul zilei!* Cum îmi face John așa ceva? Myra va fi aici în două secunde, cu sufletul la gură să vadă ce s-a întîmplat. Nu-i scapă nimic.

– Asta-i bine.

Da și nu, gîndi Emily. Mai mult da, cînd Doug era plecat. Așa cum John o supraveghea noaptea, Myra o urmărea ziua. Se îngrozea de fiecare dată cînd vedea mașina poliției.

– Te sun mai tîrziu, spuse Emily și puse receptorul în furcă. Deschise larg ușa cu plasă exact în momentul în care John urca treptele. Acum am vorbit la telefon cu soția ta. Uite, mă simt bine. Nu am nimic. Voi doi vă faceți griji inutile.

– Perfect. Dar nu pentru asta am venit. Spune-mi și mie de spațiul de deasupra garajului. Chiar vreți să-l închiriați?

Emily se încruntă.

– Încă nu.

– S-ar putea să am un chiriaș pentru tine. A căutat tot orașul și nu a găsit nimic să-i placă.

– Cu siguranță că n-o să-i placă aici. Vor mai trece cîteva luni bune pînă va fi gata.

– Putem să-l vedem?

Noi? Emily aruncă o privire spre maşina din parcare. Văzu un om pe bancheta din spate, menită să-i ţină într-un spaţiu restrîns pe criminalii periculoşi.

– John! strigă ea. *Ce ai făcut?*

– Este un tip de treabă, Emily. Ştii că nu ţi-aş fi adus decît ce-i mai bun. Hai, vino să faceţi cunoştinţă. O luă pe după umeri şi o trase încetişor după el.

– Nu pot. Aştept să mă sune Jill.

Dar el o trăgea hotărît spre ieşire.

– Nu durează decît un minut.

– Dacă nu aud telefonul...

– Las' că aud eu.

– Nu mi-am pus pantofii.

– Niciodată nu porţi pantofi.

– Dar ce faci tu este absolut prematur. Îmi trebuie cîteva săptămîni bune de muncă pentru a pune la punct camera aceea. Încă nu caut chiriaş. De fapt, pe Doug îl interesează chiriaşii.

– Mi-am imaginat eu, murmură John. În clipa aceea, bărbatul străin coborî din maşină, aranjîndu-şi hainele. Te rog, nu-i lua în seamă barba. Mi-a spus că nu are timp să se bărbierească şi o lasă să crească. Cred că se va răzgîndi după ce îşi va reorganiza viaţa aici. Emily Arkin, Brian Stasek. Brian este noul nostru coleg. Detectiv.

Noul detectiv din New York. Emily încercă să-şi amintească ce-i mai spusese Kay, dar nu reuşi decît să constate că nu aducea deloc a detectiv. Era foarte obosit şi răvăşit. Ba chiar neglijent, în cămaşa şifonată şi blugii aceia uzaţi. Dar dacă John a avut destulă încredere în el ca să-l angajeze, Emily nu-şi făcea nici o altă problemă. Sigur este însă că bărbatul acesta avea nişte ochi cu totul neobişnuiţi.

– Îmi pare bine să vă cunosc, spuse el pe un ton civilizat.

– Şi mie, dar mă tem că John ar fi trebuit să sune înainte să vă aducă aici. Spaţiul pe care-l am eu nu va fi gata decît peste cîteva săptămîni.

– Hai să-l vedem, insistă John.

– Dar omul acesta are nevoie de o locuinţă *acum*...

– Cele pe care le-a văzut arată ca niște cocini.

– Crede-mă, al meu este mai rău.

– Pot să-l văd? întrebă Brian cu vocea lui plăcută și ceva din tonul său cald o înduplecă. Vocea lui era obosită. Poate îngrijorată. Emily bănuia că nu avea forță să vorbească mai tare. Doamne, ce ochi are! Cel mai deschis albastru pe care l-a văzut vreodată, cu reflexe argintii, dar și umbre de disperare.

Înduplecată, spuse:

– Te previn, e mult de muncă.

Brian își trecu mîna prin părul de culoarea nisipului, poate o nuanță mai închis, rărit în vîrful capului. Era atrăgător.

– În starea în care sînt acum, spuse el oftînd, mă mulțumesc și cu ceva în perspectivă. Nimic nu mi-a plăcut.

Din interiorul mașinii se auzi un scîncet. Cu un geamăt, Brian intră pe jumătate înăuntru și cînd ieși, ținea în brațe un copil.

„În jur de patruzeci de ani, își aminti Emily. Soția lui a murit. Are un copil foarte mic."

Cînd dădu cu ochii de fetiță, i se tăie respirația. Era într-adevăr foarte mică și arăta la fel de răvășită ca și tatăl ei. Inima lui Emily se muie pe loc – pentru amîndoi, dar mai ales pentru copil. Era o fetiță frumoasă, cu tenul alb, trăsături delicate, bucle aurii, exact cum era Jill la vîrsta ei. Simți un fior de dor.

– Cum o cheamă?

– Julia. Julia, salut-o pe Emily.

Julia își molfăia pumnișorul și o privea fix pe Emily cu niște ochi identici cu ai tatălui – numai că ai ei păreau mult mai disperați.

Emily zîmbi, mîngîindu-i obrăjorul.

– Ce fețișoară frumoasă, dar tristă.

– Nu-i prea fericită cu mine, explică Brian.

– Ooo! Dar ce i-ai făcut?

– Am spus așa, în general. O vrea pe mama ei, dar ea a murit.

– Am auzit. Îmi pare foarte rău. Cred că îți vine foarte greu.

– Nu ar fi chiar așa de greu dacă aș găsi o locuință. Ochii albaștri o țintuiră rugători.

Emily căută privirea lui John, în speranța că o va ajuta, dar John privea nepăsător în jurul lui. Era evident că-l place pe Brian.

La fel de evident era că pe John îl încînta ideea ca Brian să locuiască la ea.

– Dar arată îngrozitor, repetă Emily. Nu ştiu cum ţi-ar plăcea să creşti copilul acolo.

– Jill şi Marilee s-au jucat acolo, spuse John degajat.

Emily se juca cu mînuţa Juliei.

– Nu la vîrsta asta. Şi-apoi, e o diferenţă între a te juca şi a locui acolo.

– Are încălzire? întrebă Brian.

– Da.

– Apă curentă?

– Un fel de. Instalaţia există, dar nu şi accesoriile exterioare. Proprietarii dinaintea noastră au vrut să construiască un apartament pentru fiul lor. Nu l-au terminat şi s-au mutat. Noi nu am mai adăugat nimic.

– Cîte camere sînt?

– Una mare şi una mică.

– Bucătărie?

– Da, dar nu e terminată. Vino să vezi. Mie mi se pare că avem nevoie de ani-lumină ca să facem din spaţiul acesta o casă acceptabilă.

– Emily! se auzi strigată de peste drum. De ce a venit maşina poliţiei? S-a întîmplat ceva? Ai păţit ceva? A venit şi şeful, Davies?

– Nu, nu s-a întîmplat nimic. Au venit pentru camera de deasupra garajului.

Myra îl privi neliniştită pe Brian.

– Ce-i cu camera de deasupra garajului? S-a întîmplat ceva acolo?

– Nu vreau decît s-o văd, explică Brian calm.

– Dar nu este nimic acolo! strigă Myra. *Nu-i posibil!* Nu este decît o cameră dărăpănată. Ar trebui să începi cu duşumeaua.

Emily o atinse blînd pe umăr.

– Vrea s-o închirieze, Myra. Este noul angajat al lui John.

– Un poliţist? întrebă Myra şi se lumină la faţă. Ah, *bine!* Niciodată nu se întîmplă nimic pe străzile pe care locuiesc poliţiştii. Apoi se încruntă. Dar lui Frank n-o să-i placă.

Emily continuă să-i vorbească blînd:

– Nu-i nevoie să-i spui lui Frank

– Nu. Nu-i spun. Nu-i nevoie, nu?

Julia începu să scîncească. Brian o sprijini pe un şold.

– E nervoasă. Capacitatea ei de concentrare e foarte redusă. Pot vedea apartamentul?

Emily înghiţi în sec. Ochii lui Brian priveau neobişnuit de direct. Şi se citea în ei că este epuizat, că are nevoie să stea undeva şi nu ştia unde, că ar vrea să facă ceva şi nu ştia ce.

Emily cunoştea foarte bine această stare de spirit.

– Myra, te rog să-mi faci o imensă favoare. Du-te în bucătărie, serveşte-te cu un ceai şi stai lîngă telefon. Nu vreau să pierd apelul lui Jill.

– Dar nu vor găsi nimic în garaj, spuse Myra nedumerită.

Emily îi zîmbi, apoi o întoarse şi o împinse uşurel de la spate.

– Şi eu le-am spus acelaşi lucru, dar vor să se convingă. Vrei, te rog, să stai în casă cît timp mă duc eu la garaj?

– Dacă îţi sînt de folos...

– De foarte mare folos.

Aşteptă pînă o văzu pe Myra intrată în casă, apoi îi conduse spre garaj. Uşile erau deschise şi lăsau să se vadă o scară largă, foarte comodă.

– Pentru început, avem nevoie de încuietori noi. Astea nu funcţionează. Începu să urce scara, avînd grijă să nu-şi lovească picioarele desculţe. Brian o urmă, cu Julia scîncind în braţe. John încheia plutonul.

În capătul scărilor, o a doua uşă se deschise spre o cameră spaţioasă. Apreciată cu îngăduinţă, încăperea avea duşumea, tapet şi un tavan înalt. În realitate, duşumeaua era plină de praf, tapetul rupt şi decolorat, tavanul plin de imense pînze de păianjen, iar aerul închis.

Începînd cu ultima constatare, Emily se grăbi să deschidă ferestrele. Erau două, înguste, şi nu lăsau prea mult aer înăuntru, dar făceau măcar impresia de deschidere. Deşi Emily nu ţinea neapărat ca lui Brian să-i placă locul. Însă era al ei şi era mîndră. Camera asta mai reprezenta pentru ea un noian de amintiri de pe vremea cînd se juca aici cu Jill sau cînd Jill îşi invita prietenele. Pe vremuri,

avusese aici şi o măsuţă cu scăunele, o tablă şi cretă, un raft de bibliotecă şi o cutie plină cu jucării. Acestea au fost aruncate mai apoi, ca să lase loc unor saci de dormit. Pereţii îi aminteau de citatele scrise cu culori vii – pentru posteritate! La fel şi petele de vopsea de pe podea.

– Cam jalnic, nu? întrebă ea, scuturîndu-şi mîinile de praf.

Julia plîngea ceva mai tare, dar Brian zîmbea.

– Nu există nimic aici care să nu poată fi curăţat cu puţină apă şi săpun.

– *Puţină!* Eşti optimist.

– E spaţioasă. Începu să se învîrtească prin încăpere, mîngîind uşor copilul pe spate.

Emily îl privea. Palme mari, spate îngust. Degete lungi, terminate drept, mişcîndu-se delicat.

Se întreba dacă Brian era un poliţist bun sau nu, harnic sau leneş, curios sau placid. Se întreba ce fel de muncă făcuse la New York şi ce fel de muncă va face aici.

Cînd o lăsă jos, fetiţa o şi porni.

Părea un tip drăguţ. Însă Emily nu era deloc pregătită să închirieze spaţiul. Îi aruncă lui John o altă privire rugătoare, dar descoperi că el citea atent „citatele" de pe pereţi.

– N-ai să găseşti nimic şocant acolo, îi spuse. Sînt gînduri tipice pentru un adolescent.

– Sean Potts are chestii din astea într-un carneţel pe care nu-l scoate din buzunar.

– Tu nu ai avut cînd erai la şcoală?

– Pe vremea aceea nu se scriau asemenea chestii. Aveam şi eu unul, dar numai ca să mă laud.

– Ei, aşa fac şi ei acum.

– Nu te pune pe gînduri?

– Intru în *panică*. Încă nu sînt pregătită să am un copil activ din punct de vedere sexual. Sînt şi mai puţin pregătită să am un copil cu SIDA.

Se întoarse şi descoperi că Brian o privea. Julia traversa camera cu mersul ei nesigur. Ajunsă la fereastră, încercă să se ridice pe pervaz, să vadă afară.

– Nu pari atît de bătrînă ca să ai un copil la colegiu.

Emily bănuia că Brian nu minte. Cu tricoul acela uriaş care-i ascundea toate formele, nemachiată şi cu picioarele goale, şi mai ales cu părul tăiat scurt ca la şaisprezece ani, putea să pară mai tînără.

– Sînt. Patruzeci de ani împliniţi luna trecută.

– Ca şi mine, dar priveşte. Arătă cu bărbia spre Julia, care se aşezase pe podea, cu o mutrică nefericită, gata să plîngă. Oftînd obosit, Brian se duse s-o ia în braţe.

– Trece foarte repede, spuse Emily, dorindu-şi s-o poată lua pe Julia în braţe. Pentru asta erau făcute braţele, ca să îmbrăţişeze copii. Braţele ei vor fi inutile de acum înainte. Oricum, adăugă ea în grabă, îţi dai seama că aici nu se va putea locui o bună bucată de timp. După ce vom aduce şi mobila, va fi destul de înghesuit. Şi întuneric. Ferestrele sînt prea mici.

– Dar priveliştea este extraordinară, spuse el. Peste tot pădure. Nu cred că voi avea nevoie de draperii.

– Trebuie să dau jos tapetul de pe pereţi, să spăl geamurile, să vopsesc lemnăria, să lustruiesc podeaua, să repar scara – toate astea o lăsară fără aer – şi-apoi mai sînt o mulţime de mărunţişuri. Totul va dura cîteva săptămîni.

– Nuu! Vom găsi o modalitate de a le rezolva foarte repede. Brian trecu pe lîngă ea şi intră în cealaltă odaie. Emily îl urmă.

– Mică, nu? Nu cred că poţi aranja aici un pat *şi* un leagăn.

– Doar un pătuţ. Voi aduce un pat extensibil în cealaltă cameră, pentru mine. Asta e perfectă pentru un copil. O trecu pe Julia pe şoldul celălalt. Tu ce spui, claxonel?

Julia începu să plîngă. Brian o strînse la piept, legănînd-o uşor.

– Îmi cer scuze, îi spuse lui Emily peste capul fetiţei. Nu este întotdeauna aşa. Privi fix într-un punct de pe perete. Nu ai dreptate, Bri, continuă el, Julia *este* întotdeauna aşa. Poţi să te dai cu capul de pereţi şi nu reuşeşti să-i smulgi nici un zîmbet cît de mic copilului ăsta. Nici unul.

Emily o mîngîie pe păr.

– A trecut printr-un şoc.

– Nu ştii nimic. Era acolo cînd s-a întîmplat.

– Cînd a murit soţia ta?

– Gayle făcea jogging, împingînd căruciorul în care se afla Julia. Cuvintele lui se rostogoleau dur peste hohotele Juliei. Trecuse prin

parc şi ieşise din nou în stradă. Plănuise să ajungă la capătul unei străduţe. Nu voia să renunţe, fir-ar să fie, niciodată nu a renunţat la ceva! Întotdeauna era aşa, hotărîtă să treacă peste toate obstacolele, chiar dacă soarta îi era potrivnică. Pînă atunci. A împins căruciorul în faţa ei cu o fracţiune de secundă înainte de a fi lovită.

– Julia a văzut?

– Nu, dar s-a produs un zgomot mare – frîne scrîşnind, urletele sirenelor, ţipetele oamenilor – ssst, scumpo, stai cuminte, tati e aici.

Lui Emily i se rupea inima pentru copilul acesta chinuit.

Dorind din tot sufletul să-i oprească plînsul, o luă în braţe şi o aşeză comod. Ah, da, braţele erau făcute să legene copii. Erau cele mai maleabile părţi din corpul omenesc.

– Cînd s-a întîmplat? întrebă ea încet.

Brian păru uşurat de povară pentru cîteva clipe.

– Acum aproape cinci săptămîni. În prima lună, Julia a stat cu mama mea, după aceea însă eu am insistat să o iau. Am crezut că aşa trebuie să fac – vreau să spun că toată lumea afirmă că taţii ar trebui să fie la fel de capabili să crească un copil ca şi mamele. Dar nimeni nu le spune cum s-o facă.

– Nici mamelor nu le spune nimeni ce au de făcut.

– Mamele se nasc pentru asta. Ştiu.

Emily îl privi nesigură.

– Nu? Şi-atunci, ele cum se descurcă?

– Cu strădanii, greşind şi învăţînd din greşeli. Cu bun-simţ. Da, şi puţin din instinct. Dar şi cu foarte mult noroc. Aruncă o privire spre chipul trist al copilului. Hohotele se răriseră. Stătea cu degetul mare în gură. Este foarte obosită, spuse Emily. Cînd doarme de prînz?

– Cînd apucă. Pe unde apucă. Plînge de mi se rupe inima cînd o las cu o îngrijitoare, aşa că am renunţat, o iau cu mine peste tot. Încerc să găsesc o soluţie pentru supravegherea din timpul zilei şi o programare la un medic pediatru. De cele mai multe ori adoarme în maşină.

– Jill avea nevoie de un program foarte strict. Starea ei de spirit depindea în întregime de timpul de somn. Cînd era de vîrsta Juliei, deja nu mai dormea dimineaţa, dar la somnul de la prînz nu a

renunțat decît tîrziu. Abia aştepta să se culce la amiază. După atîtea ore de alergătură continuă, eu aşteptam mai ceva ca ea.

Plînsul Juliei se redusese la sughițuri rare. Închisese ochii.

– Aaah! exclamă Brian. În sfîrşit liniște.

Emily se gîndea la acelaşi lucru, dar cu totul din alte motive. Julia. Îi plăcea să o țină în brațe. Era un vis de care se mai putea agăța puțin.

– Are nevoie de o locuință permanentă. De aceea cred că spațiul ăsta nu e bun. Ei îi trebuie siguranță acum, iar camerele astea nu vor fi gata decît peste cîteva luni.

– Dar mie îmi place foarte mult aici, spuse Brian. Strada este foarte liniştită...

– Avem şi un iaz în apropiere, îl preveni Emily, gîndind că este un pericol în plus. Dar tot nu va fi gata decît în cîteva luni.

– Eu l-aş termina în două săptămîni, spuse Brian, privind-o cu ochii aceia uimitori, plini de speranță. Şi încredere. Şi rugăminte. Erau molipsitori.

Dar ea nu dorea chiriaş. Ba da, probabil că Brian Stasek va fi cel mai bun chiriaş. Bine, dar *ea nu dorea chiriaş*. Doug dorea. El spunea mereu că au nevoie de bani. El spunea că spațiul acela e irosit. El spunea că transformarea acestuia într-un mic apartament ar ridica valoarea casei.

Dar ea nu dorea un străin atît de aproape de ea.

Bine, dar Brian era un străin de-a dreptul impresionant. Era singur şi trăia într-o permanentă suferință. Era politicos, decent, avea o slujbă bine plătită, o avea pe Julia, al cărei obrăjor lipit de obrazul ei era o adevărată binecuvîntare.

Dar ea nu era *pregătită*.

– John, Brian nu se poate ocupa de curățenie dacă trebuie să fie la program.

John continua să citească atent mîzgăliturile de pe pereți. „Sărutul franțuzesc e mai dulce dacă-l completezi cu Chunky Monkey"

– Ce naiba înseamnă Chunky Monkey?

– E o înghețată. Răspunde-mi, John. Cum poate munci Brian aici, la curățenie, dacă trebuie să lucreze la secție?

– Nu vine la secție în următoarele două săptămîni.

Emily îl privi cu gura căscată.

– Cred că vorbește gura fără tine. Privi de la unul la altul. Asta e o conspirație!

Brian o privea calm.

– Îmi place foarte mult aici.

– Dar e prea puțin spațiu!

– Suficient pentru cîtă mobilă am eu. Bunurile mele sînt toate în portbagajul jeepului.

Nu-i prea venea să creadă.

– Ei da, recunoscu el, va trebui să cumpăr un pat și cîteva lucruri absolut necesare. Altceva nu mă interesează. Cu cît trăiesc mai simplu, cu atît mai bine. Am mai puțin de curățat. Ai în fața ta un om care nu este obișnuit să trăiască singur.

Emily o privi pe Julia, care se cuibărise comod în brațele ei.

– Nu trăiești singur.

– Tehnic vorbind, nu. Practic, da. Acum am responsabilități pe care nu le-am avut înainte. Pe cuvîntul meu, camerele astea sînt perfecte pentru mine. Nici nu m-aș descurca într-o locuință mai mare. Cît ai vrea pentru chirie?

Emily se întoarse spre John, într-o ultimă încercare disperată de a primi ajutor, dar John dispăruse în cealaltă cameră. Perplexă, îl privi din nou pe Brian. Închise gura și ridică din umeri.

– Habar n-am!

– Emily! o strigă John. Myra spune că e Jill la telefon.

Scăpă un oftat de ușurare, se scuză în grabă, o trecu ușurel pe Julia în brațele lui Brian și ieși în fugă.

Jill părea foarte bine dispusă. Fetele din cămin erau extraordinare, băieții din anul întîi care locuiau la etajul de sus erau drăguți; băieții din anii mari, care ajutau la orientarea începătorilor, erau „fierbinți". Jill se înscrisese la cursurile preferate, i-a spus lui Emily ce cursuri a ales și i-a dat orarul. Vocea ei a deveni nesigură cînd a întrebat-o pe Emily cum se simte.

– Grozav, i-a răspuns mama. Se simțea într-adevăr mai bine decît în primele zile. Iar acum, probabil că se simțea chiar și mai bine pentru că o ținuse pe Julia în brațe.

Prin geamul de la bucătărie îi vedea pe John și Brian vorbind pe alee. Brian era mai scund cu cîțiva centimetri decît John, dar avea

un aer care-i deosebea complet pe cei doi bărbați. Se întrebă dacă nu era cumva vorba de aerul lui degajat. Ori de o anumită subtilitate. Ori de faptul că venea din lumea sofisticată a Manhattanului. Ori pur și simplu din pricina ochilor lui extraordinari.

– Ți-e urît în casă? întrebă Jill.

Grea întrebare – cum să-i răspundă fără s-o neliniștească?

– Da, dar numai cînd îmi amintesc. Îmi fac însă de lucru și nu am timp să mă gîndesc.

– Te-a sunat tati?

– Aseară. A întrebat de tine. I-am dat numărul tău de telefon, dar va fi mai mult pe drumuri în următoarele zile. Ce scuză idioată! Era plină lumea de cabine telefonice, mai ales holurile hotelurilor și ale aeroporturilor.

– Unde e acum?

– Astăzi la Baltimore. Mîine și joi la Philadelphia.

– Și de-acolo vine direct acasă?

– Direct acasă. Sper să termin de tapetat baia înainte de întoarcerea lui. Aș vrea să facem ceva deosebit în acest week-end – să mergem la picnic, să ne plimbăm, vedem noi. Bineînțeles că o să te sunăm după ce ajungem acasă.

– Mi-e dor de tine, mami.

– Și mie, iubito.

John și Brian mai erau încă pe alee cînd a închis ea telefonul. Convorbirea cu Jill îi oferise un moment de respiro. Cînd li s-a alăturat, se simțea mai calmă.

– Adevărul este, îi spuse ea lui Brian care își pusese acum ochelarii de soare, că habar nu am cît ar putea fi chiria. Trebuie să discut cu soțul meu. El va hotărî.

– Cînd o să știi sigur?

– Acum, el este într-o călătorie de afaceri. Ar trebui să mă sune diseară.

– Îți dau un avans acum.

– Nu-i nevoie.

– Pot să trec mîine pe-aici?

– Dacă vrei. Dacă tot trebuia să aibă un chiriaș, mai bine accepta un detectiv. Și chiar crezi că putem termina în două săptămîni?

Deşi ochelarii de soare îi ascundeau ochii, vocea lui era foarte sigură.

– Categoric. Julia şi cu mine putem dormi aici chiar peste mai puţin timp.

– Nu cred.

– Îţi spun eu, insistă el. Mai întîi voi face tot ce trebuie în camera mică, pentru ca să pot aduce pătuţul şi ţarcul. Vreau ca Julia să intre într-un program regulat de somn. Mai ales după-amiaza. Şi va avea mai multă linişte în week-end. Poate că aşa o să mă iubească ceva mai mult.

– Sînt sigură că te iubeşte. Dar cu tine cum rămîne? Unde vei dormi?

– Pe podea, pînă cumpăr un pat.

– Baia nu funcţionează. Cada nu a fost instalată cum trebuie. Nu vei putea face o baie cumsecade.

– Unul din băieţii mei o poate rezolva într-o zi, interveni John. Cînd Emily îi aruncă o privire mirată, se grăbi să continue: Măi, măi, Doug vrea să închirieze, iar Brian are nevoie de o locuinţă. Prefer să stea la voi decît în altă parte. Poate că vin să vă ajut cu tapetul. Eşti sigură că chestiile alea de pe pereţi au fost scrise de copiii noştri? I-ai văzut cu ochii tăi?

– Aici e aici, îi explică Emily. A fost o modalitate de a se revolta împotriva adulţilor. Cred că noi am scăpat relativ uşor. Doar dacă nu ne aşteaptă alte surprize. Nu! dădu ea din mînă, ca şi cum ar fi vrut să alunge un asemenea gînd. Nici nu vreau să mă gîndesc.

– Hm, mormăi John, ca un fel de aprobare a spuselor ei. Hai să mergem, mai am treburi.

Şi Emily mai avea treburi. Dacă va petrece următoarele două săptămîni cu Brian la curăţenia apartamentului, trebuia să gătească pentru Doug acum. Îl aştepta acasă joi seara. Pentru prima oară după douăzeci de ani vor petrece singuri un week-end. Numai ei doi. Dorea ca totul să fie perfect.

4

Nu numai că a copt tarta lui preferată cu căpşuni, dar a făcut şi pîinea cu alune care îi plăcea lui Doug foarte mult şi trei duzini de batoane congoleze pe care intenţiona să i le trimită lui Jill. A pregătit pentru friptură piept de pui pe care l-a pus la congelator, gîndind că îi va prinde bine şi îl va băga imediat la cuptor dacă Doug dorea să meargă la picnic. În cele din urmă a reuşit să pregătească şi pentru ea o supă cu morcovi, pe care a mîncat-o la cină.

Lui Doug nu-i plăcea supa de morcovi. Dar la început, în primii ani de căsnicie, îi plăcea. Pe vremea aceea îi plăcea tot ce era nesofisticat şi sănătos. De multe ori, seara mîncau supe cu pîine de casă şi li se păreau foarte gustoase. La urma urmei, Doug era atunci fermier şi nu-i de mirare că-i plăceau mîncărurile naturale.

La începutul căsniciei lor, Doug şi partenerul său lucrau o bucată de pămînt în afara oraşului şi, deşi nu se pricopseau, reuşeau totuşi să cîştige suficient pentru a duce o viaţă confortabilă la Grannick. Mai tîrziu, oamenii au adoptat ideea că produsele organice sînt mai sănătoase şi ferma a prosperat. Au mai cumpărat pămînt. Au mărit producţia. Au mai angajat oameni. Doug şi-a amenajat un birou, a aruncat jeanşii şi cizmele, le-a înlocuit cu costum şi cravată şi s-a apucat de management şi marketing. Atunci a început să călătorească. A întîlnit întreprinzători care i-au plătit bine serviciile. Costumele lui au devenit mai elegante.

În cele din urmă, a vîndut afacerea partenerului său, a investit banii în propria firmă de consultanţă şi şi-a luat zborul.

Încă mai zbura. Tot timpul era plecat.

Emily aşteptă telefonul lui pînă tîrziu, dar degeaba. Au sunat-o în schimb prietenii, ca s-o întrebe ce face, cum se descurcă fără Jill. Doug părea să aibă alte preocupări.

Era un bărbat foarte inteligent. Succesul lui nu a mirat pe nimeni. Şi în afaceri a avut acelaşi fler ca atunci cînd au cumpărat căsuţa – abia şi-au putut permite s-o cumpere, dar au dat un preţ foarte mic pe ea. Acum erau proprietari de drept. Investiţia a fost perfectă.

Emily ar fi dorit ca Doug să fi fost la fel de înţelept şi să fi strîns din timp bani pentru studiile lui Jill.

Dar acestea erau acum gînduri inutile care îi treceau prin minte doar pentru că aştepta telefonul lui. Îi plăcea mai mult cînd avea o ocupaţie. Atunci nu se gîndea la probleme la care nu găsea soluţii.

Hotărîtă să nu repete aventura nechibzuită din seara precedentă, puse un disc cu John Coltrane, îndreptă boxele spre baie şi începu să desprindă tapetul de pe pereţi. Era doar o baie mică, secundară. Dacă muncea cu spor două nopţi, o termina. Iar dacă va avea probleme cu potrivitul noului tapet, putea foarte bine să stea toată noaptea. Oricum nu avea altceva mai bun de făcut.

Trase ultima fişie de tapet, le rulă pe toate şi ieşi cu ele la tomberon. Se întoarse în baie şi refăcu pereţii acolo unde erau crăpaţi, cu o ureche la muzică şi cealaltă la telefon.

De obicei, Doug o suna înainte de cină, pentru că întîlnirile lui cu clienţii se prelungeau pînă foarte tîrziu. Se întîmpla uneori s-o sune chiar de la restaurant, în timpul unei întîlniri de afaceri! Dar se întîmpla şi să nu-i telefoneze deloc.

În seara asta, Emily era îngrijorată că nu sună. Trebuia neapărat să vorbească cu el. Cînd văzu că se făcuse nouă, se hotărî să-l sune ea la hotel.

Recepţionerul o informă că Doug nu se afla în hotel, nici nu locuise la ei, nici măcar nu rezervase cameră.

Nu înţelegea. Ultimul lucru pe care i-l spusese cînd ieşise din casă duminică fusese „ştii unde mă găseşti"

Ei bine, acum nu mai ştia. Şi dorea neapărat să-l găsească. Probabil că Doug îşi schimbase din nou gusturile şi locuia la un alt hotel. Dar ea nu avea idee unde.

Se întoarse în baie să mai lucreze puţin, dar, cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai tulburată. Socotind că persoana cu care a vorbit a făcut o confuzie, telefonă din nou la hotel. De data asta vorbi cu altcineva, dar primi aceleaşi informaţii.

Într-o ultimă încercare de a afla la ce hotel locuia Doug, telefonă la agentul care-i rezerva biletele de călătorie, dar biroul era închis.

Dar dacă a plecat din Baltimore cu o zi mai devreme şi era la Philadelphia? Sună şi la hotelul lui de acolo. Nu era, dar îl aşteptau în ziua următoare. Închise, complet buimăcită şi simţindu-se foarte singură.

După cîteva secunde era din nou cu receptorul la ureche.

Kay stătea întinsă pe canapea, în veranda acoperită cu sticlă din spatele casei, delectîndu-se cu biografia lui Jenny Churchill, cu un pahar de limonadă cu gheaţă alături, cînd auzi telefonul. Ridică ochelarii pe vîrful capului şi ascultă atentă, să-l audă pe John răspunzînd. Dar cum John nu o chemă, presupuse că apelul nu era pentru ea.

Dar putea fi Marilee, deşi fiica lor suna de obicei cînd John nu era acasă. Era un tată sever. Punea o mulţime de întrebări, într-un fel care sugera că nu crede că-i spui adevărul.

La naiba, uneori nici nu-i spuneau adevărul. Dar cînd era vorba de Marilee, ceea ce John nu ştia erau lucruri lipsite de importanţă.

– Emily la telefon, îi spuse el, întinzîndu-i receptorul.

– Emily. Bună. Ce s-a întîmplat?

– Mă poţi ajuta?

Kay îi simţi imediat îngrijorarea.

– Sigur, dă-i drumu' Te ascult.

– Nu i-am spus lui John. Ştii cum e el. Nu-l găsesc nicăieri pe Doug. Trebuia să fie la Baltimore în ultimele două zile, dar nu este înregistrat la hotelul unde trage de obicei.

Kay se ridică.

– Trebuie să fie la un alt hotel.

– Crezi că ar face asta fără să-mi spună? Nici nu ştiu cum aş putea da de el. Dacă mi se întîmplă ceva şi am o urgenţă aici? Dacă se întîmplă ceva cu Jill şi trebuie să-l anunţ? Ce fac?

– Încerci la alte hoteluri. Suni la poliţie. Te interesezi ce număr de telefon are clientul lui. Îl găseşti probabil la biroul de acasă. Sînt convinsă că e vorba de o confuzie nesemnificativă.

La capătul firului nu se mai auzeea nimic.

– Probabil, spuse Emily într-un tîrziu. Mă simt frustrată. Singura dată cînd am încercat să-l sun eu şi nu-l găsesc. Nu-i chiar politicos din partea lui.

Kay era de acord cu ea, dar era surprinsă să audă asemenea vorbe din gura lui Emily. De obicei, ea îl apăra pe Doug, chiar dacă nu avea dreptate.

– A plecat duminică, tocmai cînd tu erai ocupată cu Jill. Poate în grabă şi din cauza emoţiilor, a uitat să-ţi spună. Cînd ai vorbit ultima oară cu el?

– Aseară. Dar în seara asta trebuia neapărat să stau de vorbă cu el. Ţi-a spus John că l-a adus pe detectivul acela nou să vadă camerele de deasupra garajului?

– Vag. Specialitatea lui John era să pună întrebări, nu să dea socoteală. Prefera să conducă o anchetă decît să stea la taclale cu ea. Iar cînd îi comunica vreo noutate, o făcea simplu, în două vorbe, fără comentarii.

– Brian Stasek vrea să închirieze camerele, îi explică Emily. Iar eu am nevoie de aprobarea lui Doug.

– Cum ţi s-a părut?

– Cine, Brian? Pare drăguţ. Iar fetiţa lui este adorabilă.

Kay zîmbi afectuos.

– Mi-am imaginat eu că o să te îndrăgosteşti de micuţă.

– Nu poţi să nu te îndrăgosteşti. Biata de ea, şi-a pierdut mama, iar tatăl ei trece dintr-o uimire într-alta. S-a oferit să mă ajute la curăţenie, dar nu pot mişca nimic fără ştirea lui Doug.

– De ce nu?

– Pentru că ideea cu închiriatul a fost a lui.

– Mie mi se pare că el a fost cu ideea, iar tu eşti cu munca.

– Da, dar Doug plăteşte.

– Şi ce dacă?

– Păi, trebuie să-mi spună cît vrea chirie, cît am voie să cheltuiesc pe materiale şi mărunţişuri. Sînt banii lui.

– Sînt şi banii tăi, o contrazise Kay. Are o datorie faţă de tine pentru toţi anii ăştia în care ai crescut-o pe Jill şi i-ai făcut lui toate mofturile. Ai şi tu dreptul să primeşti ceva din prosperitatea lui.

– Păi, murmură Emily, prosperitatea asta nu este nici aici, nici în altă parte. Oricum, trebuie să stau de vorbă cu el, dar nu știu unde să-l găsesc.

– Mai așteaptă puțin, poate sună el.

– Dacă nu sună, aflu eu unde este. Ai dreptate, prin clienții lui. Cred că asta o să-l enerveze.

– Asta-i bună! Ar trebui să se simtă jenat că nu ți-a spus unde îl poți găsi.

– Este foarte ocupat.

– Este foarte egoist.

– Trăiește într-o tensiune groaznică.

Simțind că Emily i-ar respinge orice acuzație, Kay îi mai spuse cîteva cuvinte de încurajare și închise. Constată cu surprindere că John ascultase totul, rezemat de tocul ușii.

– Se simte bine? o întrebă el.

– O să-i treacă. Nu l-a găsit pe Doug acolo unde i-a spus el. Probabil că e o încurcătură nefericită, dar nu trebuia să se întîmple tocmai săptămîna asta, cînd Emily este atît de încordată.

– Unde trebuia să fie?

Kay îi spuse toată povestea, răspunzînd la întrebări scurte și la obiect, dar cînd John păru hotărît să dea cîteva telefoane, îl opri disperată.

– Nu, John, te rog. Lui Emily n-o să-i placă deloc. Doug nu a dispărut. Nu e de găsit pentru moment. Se prăbuși obosită pe canapea. Crezi că Brian Stasek va fi un chiriaș bun?

– Mda.

– Eu sînt convinsă că ei nu au nevoie de chiriaș. Doug cîștigă destul de bine. Dacă ar fi cu adevărat strîmtorat, ar lăsa-o pe Emily să-și ia o slujbă.

– I-ar fi și ei mult mai ușor cu un chiriaș. După ce va termina de renovat, nu va mai avea nimic de făcut decît să aștepte chiria lunară.

– Foarte palpitant, îl ironiză Kay. În loc să facă ceva care să-i stimuleze calitățile intelectuale, nu are decît de cules chiria lunară.

– A fost extraordinară cu copilul.

Lui Kay îi trecu prin minte un gînd îngrozitor.

– Doar nu vrei să i-l plasezi ei pentru îngrijire?

– I-ar da de lucru. Iar Brian plăteşte.

– Dar în ultimii douăzeci de ani nu a făcut altceva decît să îngrijească un copil! A venit vremea să meargă ceva mai departe de atît.

– Poate că nici n-o să vrea.

– Poate că nu, dar cred că nu va spune.

Se înfruntau nervoşi, dar Kay nu voia să cedeze. De fapt, nu ceda niciodată cînd venea vorba de femei şi de munca lor. Nu folosea la nimic, fiindcă John era convins că locul femeii era acasă, în siguranţă.

– Oricum, spuse el ca să-i arate că nu renunţase de tot la idee, Brian va sta cu ochii pe ea. Se întoarse să plece. Cînd a sunat ultima oară Marilee?

– Azi după-amiază.

– Ce face?

– Se distrează de minune, răspunse drăcuşorul care o zgîndărea pe Kay.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că face exact ceea ce trebuie şi pentru care am trimis-o noi acolo.

– Ar trebui să înveţe.

– Încă nu au început cursurile.

– Atunci de ce a plecat? Cît mai durează chestia asta cu orientarea? Dă-le copiilor timp şi libertate într-un oraş mare şi dai de naiba. O privi furios. Iar la noi în oraş avem un colegiu perfect.

– Nu avea medii de intrare, nici şanse să ia examenul.

– Atunci la Universitatea Mass. De ce nu a mers acolo?

– Pentru că acolo s-a dus jumătate din fosta ei clasă. Ea a vrut altceva.

– Şi trebuia să plece *atît de departe?*

– Nu e decît la o oră cu avionul.

– Universitatea Mass ar fi fost la o oră de mers cu maşina.

– Şi dacă ar fi fost acolo, tu ce-ai fi făcut? Ai fi patrulat prin campus în fiecare noapte? Ai fi supravegheat-o în ture permanente? Doamne, John!

Îi aruncă o privire încruntată.

Kay oftă. John nu avea intenții rele, dar era foarte demodat. Îi spuse pe un ton ceva mai blînd:

– E posibil ca ea să fi ales Universitatea Washington *tocmai* pentru ca tu să nu-i poți face toate astea, John. E mare acum și e un copil bun. Deosebește binele de rău. Nu va face decît ceea ce ai făcut și tu la vîrsta ei.

– Păi tocmai de asta sînt îngrijorat.

Kay se gîndi la acel John pe care ea nu-l cunoscuse, burlacul care trăise ca un sălbatic, la optsprezece ani, dar și la douăzeci și cinci, douăzeci și opt, treizeci și unu de ani. Era cu doisprezece ani mai mare decît ea și abia aștepta să se liniștească la casa lui, cînd Kay apăruse în oraș. Din momentul acela și pînă acum, John se comportase ireproșabil. Dacă nu ar fi fost așa, poate că ea ar fi luat altă cale. Cînd s-au întîlnit, ea era o inocentă, dar nicidecum o frumusețe. Nu ar fi putut concura cu alte femei. Nici nu ar fi încercat. Dar John a fost drăguț și atent și, de unde se așteptase că va rămîne fată bătrînă, s-a trezit îmbrăcată în rochie de mireasă.

– Marilee nu va păți nimic. Se va descurca, insistă ea acum. Și Jill se va descurca. Dar Dawn, spuse ceva mai încet, poate că pe Dawn nu ar fi rău să o supraveghem puțin. Luă telefonul din mîna lui John și trase antena.

Celeste era în dormitor cînd sună telefonul. Aranjase o stivă de perne pe jos, la picioarele patului, și ședea comod rezemată de ele. În fața ei, pe măsuță, răsturnase conținutul unei cutii de țigări, singurele fotografii din copilăria ei.

Cutia aparținuse tatălui ei, mort de cînd ea avea șaisprezece ani, dar mirosul de tutun persista și acum. Îi amintea de atîta dragoste, bunătate și simplicitate, încît nasul său urît nu mai avea nici o importanță. El o iubise cu nasul ăsta urît.

Abia acum observă, privind fotografiile pentru prima oară cu un ochi critic, că tatăl ei avusese același nas urît ca și al ei și, de necrezut, aceeași bărbie dublă. Nostim, pînă acum nu și-a dat niciodată seama că el avea bărbie dublă. Pentru că îl iubea probabil, de aceea nu a observat. Și pentru că bărbaților li se iartă mult mai mult imperfecțiunile decît femeilor.

Ea moştenise de la tatăl său nasul, bărbia şi forma maxilarelor. Acum era pe punctul de a le desfiinţa. Pentru prima oară simţi fiorul îndoielii, care sporea pe măsură ce se adîncea în cercetarea fotografiei propriului tată.

Telefonul fu o adevărată salvare. În cele cîteva secunde de care avu nevoie ca să se ridice şi să se întindă peste pat ca să răspundă, îşi imagină că la capătul firului era un bărbat frumos, înalt şi brunet – cu bunătatea şi dragostea pe care i le purtase tatăl ei.

– Alo?

– I-am promis lui Marilee că obţin numărul de telefon al lui Dawn. Îl ai la îndemînă?

Şi dus a fost frumosul brunet înalt şi bun. Celeste îl alungă din minte.

– M-a sunat mai devreme. I-am făcut morala de rigoare – sper că se va descurca.

– Ah, ah! Puterea gîndirii pozitive! I-ai spus de nas?

– Nu. Nu vreau să-i dau idei.

– Crezi că nu va observa?

– Cel puţin nu o vreme. Mi-a jurat că nu vine acasă pînă la vacanţă.

– Dacă vine neanunţată?

– Doar dacă are nevoie de ceva.

– O să se supere că nu i-ai spus.

– Dacă totul va fi făcut, terminat, vindecat, poate că nici nu-şi va da seama. Poate va crede că arăt grozav fiindcă nu m-a văzut de mult timp.

– Celeste, ea a moştenit nasul tău.

O clipă, Celeste intră în panică.

– E-adevărat, spuse, privind fotografia de pe noptieră. Kay, oare fac bine?

– Nu-ţi pot spune eu. Tu eşti cea care ai luat hotărîrea. Îţi aminteşti, spuneai ceva de imaginea personalităţii tale.

– Da. Dar e vorba şi de o moştenire de familie. Mă simt vinovată că vreau să renunţ la ea.

– Atunci nu o face.

– Dar *vreau!* Nu-mi place să-l văd în oglindă. Nu-mi place să mă învîrt prin lume cu el. Vreau să pot ţine capul sus, dar acum nu

pot, şi asta accentuează bărbia dublă. Vreau o faţă nouă ca să încep o viaţă nouă.

– Atunci fă-o!

– Crezi că voi regreta?

– Celeste, nu e vorba decît de nasul tău. Nu-i vorba de *tine*. Tu nu te vei schimba cu nimic. Dă cu banul.

– Şi dacă pierd? *De ani* de zile îmi doresc să fac operaţia asta.

– Iată, ai răspunsul la întrebare. Ştii ceva, e cam tîrziu, vreau să termin cartea în seara asta. Cînd te duci?

– Mîine seară. Mă duce Emily cu maşina. Intru în operaţie joi dimineaţa la prima oră. Vii să mă vezi?

– Joi seara. Ţi-am spus că vin.

– N-o să rîzi de mine dacă o să arăt groaznic, nu?

– Nu rîd. Dar nu va fi nimic groaznic. Ai să arăţi extraordinar.

Auzind-o pe Kay încurajînd-o astfel, pe ea care nu era deloc vanitoasă, Celeste se simţi ceva mai bine.

– Fă-mi un serviciu, Celeste, vrei? Dă-i un telefon lui Emily. Nu ştie nimic de Doug. A sunat la hotelul unde trage el de obicei şi i-a spus că nu este înregistrat la ei. Cred că e deprimată.

– Bineînţeles! exclamă ea dezgustată. Ce naiba se întîmplă cu bărbatul ăsta? Ce s-ar fi întîmplat dacă îi spunea la ce hotel va sta? Nu ştie cît de mult se consumă Emily? E orb? Ori este pur şi simplu mascul. Nesimţit ca toţi bărbaţii. Irresponsabil. Şi cînd îi auzi cum se laudă! Ha!

– Ah, ah, ah. N-o mai suna pe Emily. O să torni gaz peste foc.

– Nu-i adevărat. M-am enervat acum. Bărbaţii ăştia sînt nişte şobolani. Al tău ce mai face?

– Acum, cînd vorbim? Al meu stă în cealaltă cameră şi îşi aminteşte cîte porcării le-a făcut fetelor cînd era de vîrsta copiilor noştri, imaginîndu-şi că şi Marilee va da peste tineri sălbatici ca el.

Celeste era intrigată.

– Dar ce porcării a făcut John?

– Va trebui să-l întrebi pe el. Nu mi le-a arătat niciodată. În ceea ce mă priveşte, s-a purtat ireproşabil.

– Ca în *Kama-sutra*?

– Celeste! Te rog!

– Bine, bine. O sun pe Emily. Mai vorbim.

Cînd telefonul sună, Emily desfăcuse o rolă de tapet pe podeaua din sufragerie şi îngenunchease ca să măsoare bucăţile. Hîrtia s-a cam mototolit cînd ea a sărit în picioare, dar nu i-a dat atenţie, grăbită cum era şi nemaipomenit de uşurată. De cînd se ştia, aşteptase ca Doug să sune.

– Nu e Doug, îi spuse Celeste fără nici un preambul. Tot nu te-a sunat?

Lui Emily îi scăpă o exclamaţie de dezamăgire.

– Încă nu. Privi la ceas. Trecuse de zece. Mai e timp. Aş fi vrut să ştiu la ce hotel este.

– Ştii cu cine este?

– Nu. Are cinci clienţi în Baltimore. Poate fi cu oricare dintre ei. Ar fi trebuit să-l întreb înainte de a pleca, dar eram prea ocupată cu Jill. Ca şi aseară, cînd m-a sunat. Ar fi trebuit să arăt mai mult interes faţă de munca lui.

– Ah, nu! Să nu dai vina pe tine, Emily! Nu este nicicum greşeala ta. Dacă Doug ar fi făcut un efort să-şi imagineze prin ce treci tu săptămîna asta, ţi-ar fi oferit singur informaţiile astea şi altele. Ar trebui să fie mai atent cu tine.

– Nu am nevoie de atenţii speciale.

– Toate femeile au nevoie de puţină atenţie. Orice om are nevoie de grija celui de lîngă el. De fapt, bărbaţii o primesc mai mult decît femeile. Ce ironie, ei sînt sexul tare etc., etc. Dar trebuie să existe şi cîţiva bărbaţi puternici, undeva, prin lume. Poate dau şi eu de cîţiva. Vrei şi tu unul?

– Nu, mulţumesc. Eu rămîn cu Doug. Dacă mă mai sună vreodată.

– O să te sune.

– Dar eu am nevoie să vorbesc cu el în seara asta. I se părea ciudat că acorda o asemenea importanţă acestei dorinţe. Ea nu voia nici un chiriaş. Dar constata că se grăbea să încheie cît mai repede tîrgul.

Bănuia că din cauza lui Brian Stasek şi a fiicei sale. Erau două suflete rătăcite. Dacă apartamentul de deasupra garajului îi va ajuta să prindă rădăcini, nu va fi chiar rău să-l închirieze.

– Cred, continuă Celeste, că bărbaţii au un al şaselea simţ care le spune cînd ne dorim noi ceva foarte mult. Şi-atunci, nu ni-l oferă, intenţionat. Jackson era întotdeauna foarte bun la chestia asta.

– Doug nu e Jackson.

– Slavă Domnului, dar eu tot cred că ar trebui să-l cerţi puţin, Emily. Ar trebui să spună pe unde umblă. Ar trebui să-ţi dea traseul amănunţit de fiecare dată cînd pleacă de-acasă. Tipul visurilor mele aşa ar proceda. Nu. Retrag ce am spus. Tipul visurilor mele nu ar călători. Ar fi lîngă mine în fiecare noapte.

– Mmmm! Ce plăcut sună! Semnalul de apel în aşteptare clipi des. I se strînse stomacul. Am un apel pe fir. Trebuie să fie Doug. Vorbim mîine dimineaţă. Apăsă tasta aparatului. Alo?

– Bună, Emily.

– Doug. Respiră uşurată. *Doug! Unde eşti?*

– În Baltimore. De ce?

– Unde anume în Baltimore?

– Ce s-a întîmplat?

– Am încercat să te găsesc...

– S-a întîmplat ceva?

– Da, spuse ea agitată. Evident, problema era el. *Nu te-am găsit!*

– Avem vreo problemă? se răsti el.

Tonul brutal îi tăie respiraţia.

– Te gîndeşti la Jill? Nu.

– Atunci de ce ai încercat să mă găseşti?

Pentru că eşti soţul meu şi mi-e dor de tine. Pentru că singurul meu copil a plecat şi simt nevoia să-ţi aud vocea ca să nu mă mai simt atît de singură!

Dar nu dorea să i se plîngă. Îi răspunse simplu:

– Doream să discutăm despre apartamentul de deasupra garajului. Am găsit un posibil chiriaş, nou-venit la poliţie. A fost detectiv la New York, soţia lui a murit, iar el are grijă de fetiţă şi caută o locuinţă liniştită. Se gîndise că probabil Brian fugise de amintiri. Dorea o viaţă nouă. Îl invidia că avea un asemenea curaj.

– Nu e cam mic spaţiul nostru pentru un bărbat şi un copil? întrebă Doug.

– Spune că are mai puțin de curățat. Vrea să mă ajute să termin renovarea. Nu începe serviciul decît peste două săptămîni. El spune că poate termina pînă atunci.

– Pe cîte luni nu plătește chiria dacă te ajută la treabă?

– Nu am discutat despre asta.

– Sînt convins că lui i-a trecut prin cap.

Dar Emily nu era chiar atît de sigură. Ba nu era deloc sigură.

– M-a întrebat cît vrem chirie și nu am știut ce să-i spun.

– Nouă sute.

– *Pe lună?* Glumești!

– Nu-i rău să spui mai mult. Iar noi trebuie să investim, să cumpărăm frigider, aragaz și toate celelalte.

– Totuși, nouă sute e prea mult! Nu se simțea în stare să-i spună lui Brian un asemenea preț.

– Este un apartament cu o cameră.

– Mai degrabă arată ca un studio, Doug. Cealaltă cameră e mică de tot. Grannick nu e Boston. Nici măcar Worcester.

– Atunci opt sute.

– Cinci. Nu pot profita de omul ăsta. Și-i aminti pe Brian și pe Julia și știu exact că nu putea profita de ei. Dacă îi cer mai mult, îmi rîde în față. A trăit în Manhattan. Știe prețurile. Și chiar dacă ar accepta o sumă atît de mare, în fiecare lună cînd mi-ar aduce chiria m-aș simți foarte prost. Ne putem descurca de minune cu cinci sute de dolari în plus pe lună.

– Trebuie să plătim reparațiile.

– Dar asta este o investiție – cum ai făcut tu cînd ai investit banii de pe fermă într-o nouă afacere. S-a amortizat în timp. Așa că dacă fiecare cent, în primele luni, merge la materiale și mobilier, după aceea vom avea un apartament perfect echipat, care ne va aduce un venit de cinci sute de dolari pe lună.

– Să ne mai gîndim la curent și la gaz.

– Bine, pe astea le poate plăti el. Nu-și imagina că se vor ridica la o sumă prea mare. Dar chiria trebuie să rămînă cinci sute.

– Dumnezeule, nu te pricepi deloc la afaceri.

– Poate. Dar să știi că nu-i cer un cent în plus.

– Perfect. Și atunci de ce mai doreai să vorbești cu mine?

Deschise gura să-i răspundă, dar o închise la loc, înțelegînd într-o fracțiune de secundă că fusese extraordinar de îndrăzneață pentru firea ei. Ce știa ea despre chirii? Doar că nouă, opt, șapte sute i se păreau prea mult.

– Eu... cred că am vrut... să te întreb înainte de a-i spune lui Brian.

– Brian?

– Stasek. Detectivul. De ce se simțea vinovată că îi spusese pe nume? Pentru că Doug se comporta în așa fel încît *o făcea* să se simtă vinovată – nu era nici o noutate. Am vrut să știu cîți bani pot cheltui pentru reparații.

– Ai răspunsul. Ai fixat deja chiria.

Părea nervos. Emily îndulci tonul:

– Păi, nu m-am gîndit la toate. A trecut mult timp de cînd nu am mai cumpărat materiale de construcție. Habar n-am ce prețuri mai sînt.

– Află. Eu nu pot. Sînt foarte ocupat. Am avut o săptămînă foarte aglomerată, multe întîlniri, oameni care nu au vrut să coopereze. Nu cred că voi ajunge la Philadelphia decît poimîine. Iar acasă doar sîmbătă, tîrziu.

Lui Emily i se frînse inima.

– *Doug!*

– Nu pot face nimic.

– Mi-am repetat întruna: joi seara, joi seara. Am copt. Am făcut planuri.

– Ce planuri?

– Pentru un picnic. O plimbare pe dealuri. Ori o licitație de antichități în Great Barrington.

– Noi nu mergem la licitații din astea.

– Mergeam la început, cînd abia ne-am mutat.

– Asta se întîmpla pe vremea cînd visam să cumpărăm o casă victoriană pe LaGrange și să o mobilăm cu antichități, dar visul acela a murit de mult, Emily. Avem casa noastră, este foarte sănătoasă, nu mergem nicăieri!

– Nici măcar de dragul distracției? Ea nu dorea să cumpere altă casă. Nu dorea decît să petreacă mai mult timp cu Doug.

– Dacă aş vrea să fac ceva de dragul distracţiei, aş juca golf.

Mai că izbucni în rîs.

– Tu nu joci golf.

– Ba da.

– *Golf?*

– Este un mijloc bun în afaceri. Pe mulţi i-am convins să-mi accepte ideile pînă am înscris în toate cele optsprezece găuri.

Emily împietrise de uimire. Nu şi-l imagina pe Doug decît în costume elegante, ca orice om de afaceri. Acum îi trecură iute prin minte imagini cu birouri aglomerate, secretare bătînd la maşină.

– Dar tu nu ştii *cum* se joacă golf? replică ea, poate pentru că era stupefiată.

– Am învăţat. Nu-i greu să prinzi din mers.

– Dar nu ai echipament.

– Închiriez sau împrumut de la cluburi.

– Sînt absolut uluită. Era o cu totul altă faţă a lui Doug, la care ea nu se gîndise nici măcar în glumă. Nu mi-ai spus niciodată nimic.

– Nu am avut de ce. Este o activitate colaterală a afacerilor mele. Cum ţi-am spus, dacă aş avea timp liber, aş juca ca să mă distrez, dar eu nu am timp, iar în Grannick nu există teren de golf. Aşa că este o informaţie irelevantă.

– Nu şi pentru mine! strigă ea, jignită. Uneori nu mai ştiu cine eşti, Doug.

Doug oftă.

– Ştii ceva? Am avut o zi lungă. Mîine dimineaţă la şapte trebuie să încep munca. Nu putem lăsa pentru cînd vin acasă?

– *Cînd?* Dacă nu vii acasă decît sîmbătă noaptea şi pleci duminică după-amiază, cînd să mai stăm de vorbă?

– Duminică dimineaţa, bine?

Părea mai mult enervat decît conciliant, făcînd-o să se simtă vinovată. Dar era prima oară cînd îndrăznea să-l întrebe. Pînă acum, el nu lipsise atît de mult. Nu chiar ca acum. Totuşi, cînd Jill era acasă, nu o deranja faptul că el lipsea.

Nu era decît un alt week-end ratat. Poate că nu ar trebui să intre în panică. Totuşi, amintirile se derulau cu repeziciune. A fost o vreme, luni, ani în şir, cînd Doug se oprea acasă să-şi schimbe

lenjeria o dată, chiar de două ori pe săptămînă. Nu prea a fost căsnicie. Nu prea a fost viață.

– Emily?

Îi venea să plîngă.

– Duminică dimineața, e bine? Te sun cînd ajung la Philadelphia.

– Bine.

Închise telefonul și abia atunci își dădu seama că tot nu-i spusese la ce hotel era, ceea ce însemna că nu-l putea căuta chiar dacă ar fi vrut. Parcă o ardea de fiecare dată cînd vorbeau.

Nu înțelegea ce problemă are Doug.

Dar știa bine că nu a întrebat-o nimic de Jill. Sau de ea însăși.

Și tot nu știa cît putea cheltui pe materialele pentru renovare.

5

Emily atacă furioasă pereții băii, nu ca să-i facă plăcere lui Doug, din moment ce el nu va fi acasă decît sîmbătă noaptea – *sîmbătă* noaptea! – ci pentru a-şi face de lucru. Nu dorea să se gîndească, nu dorea să-şi imagineze nimic, nu dorea să se teamă. Dar nici nu dorea să iasă la plimbare. Aşa încît se concentră şi munci pînă cînd lipi ultima fişie de tapet, spălă şi şterse totul. Cînd termină, se ocupă de locul din jurul întrerupătorului de lumină.

Era deja ora trei dimineața şi era frîntă de oboseală. Făcu o baie fierbinte, pentru care pe vremuri nu prea avea timp, îşi permise chiar luxul de a turna în apă un căpăcel din spumantul de baie primit de la Jill.

Dormi adînc timp de două ore şi se trezi cînd răsărea soarele, simțind nevoia să muncească din nou. La ora şapte, cînd Doug trebuia să înceapă activitatea, Emily era de mult în apartamentul de deasupra garajului, cu un carneţel şi un pix, făcînd lista materialelor absolut necesare.

În fruntea listei era un telefon cu antenă. Doug avea linii separate pentru munca lui, cu robot, aşa că nu-şi făcea probleme cu telefoanele lui. Dar se gîndea la apelurile lui Jill. Nu dorea să lipsească atunci cînd o suna ea. Iar după ce va termina treaba şi aici, ei bine, putea vorbi cu Jill stînd sub salcia pletoasă a Myrei.

Toată lumea avea telefon cu antenă. Venise vremea să-şi cumpere şi familia Arkin – şi să-l ia naiba pe Doug dacă o să-i facă morală. I-a spus doar să hotărască singură ce are nevoie. Ei bine, va hotărî.

Trecu pe listă detergenți de tot felul, robinete şi dulapuri de bucătărie, luînd măsuri pentru fiecare. Trecu o maşină de lustruit parchetul, pe care o putea închiria după aceea. Şi palux. Şi un ventilator de tavan pentru că, chiar şi acum, la o oră destul de matinală, cu cele două ferestre larg deschise, în cameră era foarte cald. Iar un ventilator fixat în tavanul ăsta înalt adăuga o notă de rafinament.

Trecu pe listă vopsea, tapet şi gresie pentru baie, lustre pentru ambele camere şi, bineînţeles, noi încuietori.

Plecă în oraş şi cumpără telefonul şi detergenţii, iar în drum spre casă se opri să bea o cafea. În timp ce aştepta la rînd, printre muncitorii pe care îi cunoştea de ani de zile văzu un electrician şi un instalator, pe care-i rugă să treacă mai tîrziu pe la ea.

Mulţumită că începuse, se întoarse acasă şi, la opt şi jumătate, muncea din nou.

În capătul celălalt al oraşului, la Hotel Grannick, Brian Stasek căuta de zor prin geanta burduşită. Era convins că-şi luase o pereche de jeanşi curaţi. Spălase acum două zile – jumătate de noapte făcuse curse la spălătoria hotelului şi înapoi în cameră, încărcat cu tone de haine – şi era *convins* că spălase o pereche de blugi. Arunca afară tricouri, şosete şi chiloţi, căutînd enervat pantalonii. Deschise sertarele comodei şi mai căută o dată, apoi răscoli dulapul.

Jeanşii erau pe raftul de sus. Îi înhăţă, înjurînd cu jumătate de gură. „Se pare că nu a început prea bine ziua", îşi zise el, aranjînd din nou hainele. Bine că măcar Julia era liniştită. Privea cuminte un desen animat la televizor, cu o căniţă cu suc în mînă.

Se foise toată noaptea. Era frîntă de oboseală.

Şi el. Toată noaptea îşi făcuse griji, ba că s-a îmbolnăvit, ba că-i moare copilul. Cînd reuşise să adoarmă, visase că trebuie să plece la spălătorie cu o altă boccea imensă de rufe, iar la întoarcere a găsit camera în flăcări. O auzea pe Julia ţipînd, dar nu reuşea să treacă prin foc, nu putea face nimic ca s-o salveze.

S-a trezit transpirat, cu nervii la pămînt. Nu avea nevoie de un psihiatru ca să ştie că moartea lui Gayle îl transformase într-un bărbat neajutorat. Iar cînd era vorba de Julia, era de-a dreptul disperat.

Trebuia să se aşeze undeva. Să aibă casa lor. Plănuise să-i facă o baie Juliei, s-o îmbrace frumos, ca să fie irezistibilă, să se îmbrace şi el frumos, ca să nu pară înspăimîntător, şi să plece la Emily Arkin, s-o implore să-i închirieze apartamentul.

Gayle ar fi spus că locuinţa e prea mică, dar Gayle nu era acum cu ei – şi-apoi, lui Gayle i-au plăcut întotdeauna obiectele îmbrăcate

în piele scumpă, cromate, strălucitoare. Nu ar fi înțeles dorința lui de a se înconjura cu mult lemn ori căldura pe care o simțea în locuința aceea mică de deasupra garajului. Avea neapărată nevoie de casa asta.

Auzi o bătaie în uşă, îşi netezi blugii şi deschise. Era directorul hotelului, privind îngrijorat peste umărul lui în cameră.

– Fetița dumneavoastră nu se simte bine?

– Ba da.

– Am primit plîngeri azi-noapte că a plîns tot timpul.

De fiecare dată cînd i se reproşa ceva, Brian devenea circumspect.

– De la cine aţi primit plîngerea?

– De la persoanele din camerele vecine. Am primit nişte telefoane, dar eu i-am spus funcţionarului din tura de noapte să nu vă deranjeze. Rîse stînjenit. Şi eu am copii acasă. Pur şi simplu, nu tac la comandă. Dar aici, pereţii sînt subţiri. Ce aţi mai rezolvat cu locuința?

– Am speranțe.

– Aţi găsit?

– Poate că da.

– Îmi pare foarte bine. Cînd plecaţi de la noi?

Brian deveni şi mai bănuitor. Nu-i plăcea cînd i se forța mîna.

– Nu sînt sigur. Vă deranjează cumva şederea mea aici?

– Ştiţi, nu este chiar locul cel mai potrivit pentru un copil mic.

– Hotelul Grannick este înregistrat ca hotel pentru familişti.

– Cea mai mare parte dintre copiii care vin aici sînt puțin mai mari.

Brian începuse să fiarbă de enervare. Plătea scump pentru camera asta şi nu numai cu bani.

– Timp de o săptămînă m-au deranjat zgomotele lor mai mari. Mi-au trezit copilul. Poate că nu ar strica să vorbiţi şi cu ei.

– Nu stau mai mult de două-trei zile. Dumneavoastră staţi cel mai mult. Privi din nou peste umărul lui Brian. Păcat că nu putem intra să facem curățenie, dar cu atîtea haine şi jucării peste tot...

Brian îl ţintui pe director cu o privire foarte grăitoare, care îi şterse rapid zîmbetul, şi aşa de circumstanță. Îi spuse aproape amenințător:

– Atîta vreme cît îmi luați banii, o să schimbați regulat cearşafurile în patul meu şi al copilului, o să spălați baia şi o să aspirați covoarele; şi veți face toate astea pînă ce voi pleca de aici, altfel vă pot acuza de comportament discriminatoriu şi nu ştiu cum veți ieşi basma curată.

Bărbatul făcu un pas înapoi.

– Nu-i nevoie să mă amenințați.

– Nu este o amenințare. Este o promisiune. Acum vă rog să mă scuzați – fetița mea şi cu mine avem treburi. Îi închise uşa în nas, se rezemă de ea şi rămase aşa cîteva clipe, încercînd să-şi potolească furia. Abia acum văzu că Julia îl privea uimită. Îi zîmbi.

– Cum ți s-a părut, claxonel? L-am impresionat? O ridică în brațe. Bătrînul tău ştie să se folosească de cuvinte. Şi de tonul vocii. Şi de privire. Bineînțeles, cu tine nu prea reuşeşte, nu?

Julia continua să-l privească.

– Ce-ai zice de un zîmbet dulce? O trase de colțul guriței. Hai, măcar unul mititel! O privi rugător, apoi oftă, dezarmat. Bine, nu-i nimic. Privi în jur, prin cameră. Cu ce ne îmbrăcăm? Cu costumaşul roz? Cu rochița roşie. *Noi* trebuie s-o impresionăm astăzi pe doamna Arkin, nu? Da.

Emily făcu o scurtă pauză, la jumătatea dimineții, aşezată în mijlocul încăperii, pe podea, cu o cană de cafea alături, cînd auzi vocea lui Brian.

– Hei! E cineva acasă?

– Sus! Se întrebase cînd va veni sau *dacă* va veni. În lunga noapte de muncă se gîndise nu o dată că era posibil ca el să fi găsit o altă locuință şi să se fi răzgîndit. Acum se întrebă dacă vine să-i spună că s-a răzgîndit.

Spera că nu. După ce l-a înfruntat pe Doug, după ce luase taurul de coarne, simțea că are o responsabilitate. Şi îi plăcea Brian. Îi plăcea gîndul că îl va avea aproape.

Paşii greoi de pe scară o încunoştințau că urcă, apoi îl văzu în cadrul uşii, cu Julia într-o mînă şi o sacoşă în cealaltă.

– Bună dimineața, o salută el.

Primul lucru pe care-l observă Emily era faptul că se bărbierise. Al doilea, că ochii lui erau la fel de pătrunzători şi de frumoşi. Al treilea, că Julia arăta ca o bijuterie.

Se ridică şi se apropie de ei.

– Bună dimineaţa, Julia. Eşti aşa de frumoasă astăzi! O luă din braţele lui Brian, şoptindu-i: *Îmi plac la nebunie jeanşii tăi.* Ţi i-ai ales singură? Şi tricoul. Şi fundiţa din păr. Era roşie, prinsă într-o parte şi se asorta cu tricoul. *Cine* ţi-a prins fundiţa?

Julia o privea solemn.

– Este a doua oară cînd reuşeşti, spuse Brian. Nu lasă pe nimeni s-o ia în braţe. Plînge de ţi se rupe inima.

Emily ridică din umeri.

– Îmi plac micuţii. Probabil că ea simte asta.

– Dar plînge uneori de mă scoate din minţi. Pe mine nu mă simte? Nu simte că o iubesc?

– Bineînţeles că da, dar te simte încordat, sau obosit, sau nesigur, simte şi asta. Dădu după deget bucliţele Juliei. Poate că simte că eu am experienţă. Sau poate îmi simte disperarea. A trecut atîta timp de cînd nu am mai ţinut în braţe un copilaş! E delicios. Peste un an sau doi, va refuza să mai stea în braţe. Perioada asta este cu-adevărat deosebită.

Brian tuşi, stînjenit.

– Mie nu prea mi se pare. Mi-ar prinde bine ceva mai multă linişte şi siguranţă. Mi-ar prinde şi mai bine dacă mi-ar putea spune ce vrea.

– Julia nu vorbeşte încă? o întrebă Emily pe fetiţă. Pun pariu că îi trec o mulţime de lucruri prin căpşor, dar nu este încă pregătită să le spună. Aşa-i, Julia? Copilul se frecă la ochi cu pumnişorul. Nici fiica mea nu a vorbit pînă la trei ani.

– Cum ai supravieţuit?

– Ştiam ce doreşte.

– Cum?

– O cunoşteam. Ştiam ce-i place mai mult.

Brian oftă disperat.

– Poate că o să ştiu şi eu. După ce o să stăm mai mult împreună. Vrei o cafea? Am cumpărat în drum de la o cafenea grozavă.

– De la Nell, recunosc ambalajul. Jumătate din oraş trece pe la Nell în timpul unei zile.

– Şi tu?

– Da, am trecut azi-dimineaţă foarte devreme. Dar mi-ar prinde bine încă una.

Brian se aplecă lîngă ceaşca goală lăsată de Emily şi începu să golească sacoşa.

– Oooo! vorbi drăgălaş Emily cu Julia. Se pare că ne place ceva de-acolo. Juliei îi este foame?

Julia scoase un scîncet. Emily simţi ce doreşte copilul, o lăsă din braţe şi o privi cum aleargă legănat spre Brian, care îi puse un covrigel în mînuţă.

– Mititel pentru mititei şi mai mari pentru oamenii mari, spuse Brian scoţînd covrigi cu susan.

Emily se aşează turceşte pe podea.

– Hmmm! Îmi plac la nebunie cu susan!

– Nu zău?

– Da, mi se pare mie sau avem un mic festin?

– Mai degrabă o încercare de mituire, răspunse Brian aşezîndu-se lîngă ea. Vreau neapărat apartamentul ăsta.

Emily zîmbi şăgalnic.

– Este al tău.

– Cît?

– Cinci sute pe lună. Cheltuielile de întreţinere nu sînt incluse în preţ.

– S-a făcut.

Emily muşcă cu poftă din covrig, simţindu-se foarte mulţumită. În afară de faptul că era detectiv, era şi un bărbat drăguţ.

– Mai vrei să mă ajuţi să-l terminăm?

– Bineînţeles. Mă pricep. Tata a fost tîmplar. Înainte de a pleca la şcoală, îmi petreceam verile muncind cu el.

– Părinţii tăi locuiesc la New York?

Brian dădu din cap.

– La Chicago. Numai mama mai trăieşte. Tata a murit acum cîţiva ani. Scoase capacul paharului cu cafea şi i-l întinse. Am făcut şcoala la New York şi mi-a plăcut foarte mult oraşul, aşa că

am rămas să muncesc acolo. După un timp, am întîlnit-o pe Gayle. Era arhitect cu o carieră impresionantă. Din păcate, nu ne potriveam, eram foarte diferiți. Ciudat, nu, cum s-a terminat totul?

– Cît timp ați fost căsătoriți?

Scoase capacul celui de-al doilea pahar de cafea și luă o gură.

– Zece ani. Amîndoi ne-am străduit foarte mult. Pentru că amîndoi aveam profesiuni care ne consumau cea mai mare parte a timpului. Poți trăi o săptămînă întreagă fără să faci nimic altceva decît să împarți un pat cu soția ta, doar pentru cîteva ore? Inspiră adînc. Dar acum îi simt lipsa. Am avut o viață interesantă. O viață matură în comparație cu viața mea de acum. Îmi petrec zilele întîlnind fete care doresc să fie babysitter, cojind banane și schimbînd scutece pampers.

– O să fie mai bine.

– Cînd?

– În curînd. Atunci cînd ea o să mănînce o banană întreagă.

– Grozav.

– Ai găsit o babysitter?

– Greu de spus. Nu am glumit cînd am spus că tu ești singura care o poate ține în brațe. Dacă se apropie altcineva de ea, gata cu liniștea. Totuși, cred că o femeie care locuiește în centrul orașului are oarecare șanse.

– Janice Stolski.

Ochii lui Brian se luminară.

– O cunoști?

– Este o femeie minunată. Primește un număr limitat de copii pentru că are grijă de fiecare în parte. O primește pe Julia?

– Ea spune că da. Dar întrebarea este dacă Julia o acceptă pe ea. Vreau să încerc mîine, cînd vin la lucru aici. Ar fi periculos să ne împiedicăm de ea. Dar vreau să fac o încercare cu femeia aceasta. Trebuie neapărat să găsesc omul potrivit înainte de a începe serviciul.

– Ce vei face în cadrul departamentului?

– Ce este de făcut.

– Cu ce te-ai ocupat la New York?

– Omucideri. Nu chiar de la început. Am pornit de la treapta de jos, cu uniformă. Dar știam să mă port cu oamenii, îi făceam să

aibă încredere în mine şi obţineam informaţii bune. Aşa că am avansat.

– Din cauza ochilor, spuse Emily. Ei au această calitate – ei spun: „ai încredere în mine" Mai au şi alte calităţi. Pentru moment însă, Emily nu dezvoltă subiectul. Dacă i-ar fi spus că ochii lui erau impresionanţi, intriganţi sau senzuali, el nu ar fi înţeles corect. Oricum, este greu să nu-i observi.

– Să ştii că există şi un revers al medaliei. Cînd aveam misiuni deosebite, trebuia să-mi pun lentile de contact, să le schimb culoarea. O studie pe Julia. Cred că am făcut bine plecînd de-acolo. Cu lentile de contact sau nu, vine o vreme cînd te prinde cineva într-un colţ de stradă şi... Făcu gestul de a trage cu pistolul.

Emily tresări vizibil.

– Oricum, continuă el, Grannick este mult mai liniştit.

– Sînt şi aici crime.

– Dar nu ca la New York. Nimic nu este ca la New York. Mai luă un covrig cu susan.

– Cu mai mulţi ani în urmă a avut loc o răpire, spuse Emily. O tînără de la colegiu. Venea dintr-o familie bogată din Midwest.

– A fost găsită?

– Îhî. De doi dintre cei mai buni poliţişti ai noştri, dar nu înainte de a face un schimb între un deget al fetei şi două milioane de dolari.

Brian pufni.

– Motivul?

– Răzbunarea. Un fost angajat care voia să se răzbune. Ai lucrat vreodată la o răpire?

– Da. Sînt cele mai grele cazuri. În cele mai multe crime, victima şi criminalul se cunosc. Nu la fel se întîmplă cu răpirile. Victimele sînt de cele mai multe ori nevinovate.

– Copii.

– Nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori. E impresionantă suferinţa părinţilor.

Emily dădu din cap. Se întoarse apoi spre Julia, care se aşezase între ei.

– E bun, scumpo? Uuuups! L-ai mîncat pe jumătate. Aşeză bine în mîna copilului cealaltă jumătate şi ridică privirea, descoperind că Brian priveşte undeva în gol. Te-ai răzgîndit?

– Nici vorbă! Îmi place aici. Pentru mine înseamnă deja acasă.

– E nevoie de multă muncă.

– Munca este terapeutică – cel puțin pentru mine. Îmi cer scuze că te-am forțat să începi renovarea. Poate aveai altele de făcut.

– Nu, de fapt, este chiar momentul potrivit. Fiica mea tocmai a plecat la colegiu, iar soțul meu călătorește foarte mult. Îmi place să am de lucru, să fiu ocupată.

Brian zîmbi, ridicînd din sprîncene, sugerînd că munca de aici o va ține destul de ocupată o vreme.

– Am vreo șansă la un ventilator în plafon?

– Este deja pe listă.

Privirea lui Brian se întoarse din nou spre peretele din spatele lor.

– Ce-ai zice de o fereastră acolo? Una înaltă, cu arcadă, cît astea două sau chiar ceva mai mare? Ar da impresia de lărgime și ar oferi o priveliște superbă spre pădure.

Emily și-o imagină imediat. Dar nu se gîndise la transformări atît de mari.

– Asta nu implică modificări de structură?

– Nu chiar. Am mai făcut astfel de ferestre. Nu-i greu. Dacă ești de acord, o fac eu, fără bani.

Nu-l putea refuza. Fereastra avea să rămînă mult timp după ce Brian va pleca. Munca se plătea foarte scump.

Își aminti ce-i spusese Doug.

– Mi se pare destul de echitabil, dar restul muncii nu. Pierzi două săptămîni din timpul tău liber.

Brian o privi uluit.

– Ce-ai vrea să primești în schimb?

– Păi, nu primesc un apartament?

Ha! Doug greșise!

– Renunț la chiria pe prima lună, se oferi ea.

– Nu am cerut așa ceva!

– Știu, dar așa mi se pare mai corect.

– De ce? Eu m-am oferit. Abia aștept să încep munca.

Cu cît Brian era mai generos, cu atît Emily își dorea mai mult să-l egaleze.

– Dar trebuie să primești ceva în schimb. Îi veni o idee. Aș putea sta eu cu Julia!

– Nu! se repezi el să refuze, apoi, stînjenit, îşi masă ceafa. M-am oprit la secţie şi John mi-a atras atenţia. Mi-a spus că soţia lui divorţează de el dacă mă lasă să te folosesc în felul ăsta.

– Dar nu mă foloseşti. Eu m-am oferit.

Ochii lui îi spuneau însă că nu se va lăsa înduplecat. Şi ochii aceia nu lăsau nici o urmă de îndoială.

– Ei bine, spuse ea, află că nu mă simt bine din cauza asta. Primesc ceva şi nu ofer nimic. Nu-i corect.

– Ai putea să-mi oferi ceva.

– Ce?

– Să mă laşi să folosesc maşina ta de spălat şi uscătorul. Am trecut prin iad pînă am spălat hăinuţele Juliei la hotel. Dacă mi-ai da voie să mă strecor cînd şi cînd în subsol...

Emily zîmbi.

– Eu am o idee mai bună. Privi peretele dinspre bucătărie. Am să pun un spălător şi un uscător vertical acolo şi o să le maschez cu uşi de lemn.

– Nu-i nevoie.

– Dar e bine, spuse Emily, încîntată. Doug a vrut să aibă un apartament, aşa că vom face un apartament, iar apartamentele din ziua de azi au maşini de spălat şi uscătoare. Făcu o pauză. Nu-i aşa? Dar ea era deja hotărîtă. Vreau şi le voi instala..

– Iu-hu! Emily!

– Sînt aici, Myra! strigă ea, apoi îi explică lui Brian: Myra face turul vecinilor în fiecare dimineaţă. Cred că ţi-a văzut maşina şi ştie că eşti aici. Nu cumva conduci un cruiser? Myra intră în panică de fiecare dată cînd vede maşina poliţiei.

– Nu, am un jeep.

– Bună ziua, îi salută Myra, în aşa fel încît să se înţeleagă că ştie cine este musafirul.

Emily îşi imagină că îi văzuse pe geam cînd veniseră.

– Ea este micuţa Julia, nu? Bună, Julia. Se îndreptă de spate. Şi tatăl ei, poliţistul. Dar nu ai uniformă, domnule ofiţer?

Brian zîmbi.

– Încă nu am început munca.

– E detectiv, îi explică Emily. Nu va purta uniformă.

– Cum, fără uniformă? Ah, dar e foarte bine. Nu mai inspiri frică. Apoi, conspirativ, îi zise lui Emily: Încă nu i-am spus lui Frank. Dacă nu-l vede în uniformă, nu va şti niciodată. Întoarse din nou privirea spre Brian: Doar dacă o să pui lumini colorate deasupra maşinii.

– Nu pun lumini, o asigură Brian. Strada asta va rămîne la fel de liniştită.

– Atunci de ce ai venit în oraşul nostru?

– A venit, îi explică Emily, pentru că la poliţia noastră a fost un post vacant tocmai în momentul în care el avea nevoie să plece din New York. Soţia lui a murit recent. Vrea să trăiască într-un oraş liniştit, să o poată creşte pe Julia.

Myra plescăi din limbă.

– Ce poveste tristă! Dar să nu te laşi păcălit, îi spuse ea lui Brian. Grannick nu este un oraş liniştit. Şi aici se întîmplă multe ciudăţenii.

– De aceea am venit aici.

– *Ştiam eu!* Vezi, Emily, *ştiam* eu că a venit să rezolve nişte mistere. Dar cine va avea grijă de Julia cînd el este ocupat?

– A găsit o îngrijitoare în oraş.

– E o prostie. Îi vorbi lui Brian cu însufleţire: Eu pot avea grijă de Julia. Organizez cele mai grozave petreceri sub salcia mea. Nu-i aşa, Emily?

Emily o apucă blînd de mînă.

– Julia are nevoie să stea cu mai mulţi copii.

– Nu şi dacă este bolnavă. Atunci nu are voie să iasă din casă. Nu-mi place că o duci la altcineva. Nici lui Frank nu-i place. El crede că copiii trebuie să stea acasă. Îl privi cu un aer încăpăţînat pe Brian. Dacă Julia va fi bolnavă, să vii la mine şi o să stau eu cu ea. Promiţi? Atît pot face şi eu pentru tine după ce că vii atît de departe. Fac nişte prăjiturele *minunate*. Şi mănuşi. Am mare grijă de Emily – nu-i aşa, Emily?

Emily o luă pe după umeri şi o conduse uşor spre uşă.

– Foarte mare grijă, o asigură ea. Ţi-am spus că Jill a luat puloverul croşetat de tine?

– Nu mai spune! Ce drăguţ din partea ei. Mi-e dor de Jill. Dacă îi fac prăjituri, i le putem trimite?

– Tu le faci, eu am grijă să i le trimit. S-a făcut?

– S-a făcut.

Emily aşteptă pînă cînd bătrîna ajunse în siguranţă la capătul scărilor, apoi se întoarse spre Brian să se scuze:

– Este o doamnă atît de drăguţă şi inofensivă! Şi face într-adevăr nişte prăjituri excelente.

Brian o completă:

– Dar nu crezi că ar trebui s-o las pe Julia cu ea!

Emily avu sentimentul că nu este onestă. Totuşi dădu din cap în semn că nu.

– Ştii, nu e chiar senilă. De cele mai multe ori este perfect lucidă. Familia ei vrea s-o interneze într-un azil, dar ar omorî-o – şi nici nu e necesar. Este perfect capabilă să-şi poarte de grijă. Din nefericire, încă mai trăieşte cu Frank.

– Şi ce-i rău în asta?

– Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile. Frank este mort de şase ani.

– Ah.

– Nu ştie nimeni de ce, Myra nu poate accepta gîndul ăsta. Găteşte pentru el, aşază farfuria la masă, vorbeşte despre el într-o conversaţie cu altă persoană.

– Au fost căsătoriţi mult timp?

– Da.

– Şi au fost foarte apropiaţi, probabil.

– Cred că da. De fapt, Emily nu a înţeles niciodată legătura dintre ei. Frank era un bărbat dificil. Nu grozav de sociabil. Bea mult. Nu ştiu dacă a lovit-o vreodată pe Myra, dar verbal a abuzat mult de ea. Avea o anumită putere asupra ei. Era îngrozită de el. Să-ţi spun drept, am crezut că după moartea lui se va simţi eliberată, dar se pare că ceva nu-i dă voie.

– Trist.

– Foarte. Îi susţinu privirea. Dar eu n-o voi lăsa pe Myra să te sperie şi să te alunge. Este o vecină minunată. A avut foarte mult grijă de Jill şi de mine, ne aducea mîncare, daruri mărunte, în schimbul a cîteva minute petrecute cu ea sub salcia pletoasă. Atît doreşte. Nu e periculoasă.

– Nici nu m-am gîndit că m-ar putea speria. De fapt, eu nu mă sperii uşor. Apartamentul ăsta mi s-a lipit de suflet, mai ales – făcu o strîmbătură caraghioasă – mai ales dacă mă laşi să pun fereastra.

Fereastra a fost discutată ca afacere, la fel ca şi chiria. Nu mai rămînea decît să semneze hîrtiile.

Actele au fost gata la sfîrşitul săptămînii, atît pentru chirie, cît şi pentru materialele de construcţie. Între timp, Emily şi Brian au muncit umăr la umăr să cureţe spaţiul, aşteptînd sosirea primelor colete. Pînă sîmbătă după-amiază, praful adunat de ani întregi a fost spălat, ţapetul de pe pereţi a fost scos, pereţii corectaţi şi neteziţi, pregătiţi pentru un nou tapet. Electricianul a venit şi a instalat ventilatorul de plafon, ceea ce a îmbunătăţit imediat condiţiile din interior. Instalatorul a transformat baia, aducînd-o în perfectă stare de funcţionare, chiar aşa de uşor cum prevăzuse John. Compania de telefoane a adus telefonul cu antenă, instalînd o linie pentru el.

În afară de timpul pe care îl petrecea cu Celeste, care ieşise din operaţie, era bandajată toată şi avea mare nevoie de îngrijiri, Emily petrecea restul timpului muncind în apartament.

Joi seara, Doug a sunat din Philadelphia, foarte grăbit, dar ea era suficient de ocupată ca să nu-i pese. Era şi destul de îngrijorată. *Uneori nu mai ştiu cine eşti, Doug.* Cuvintele îi răsunau în urechi, refuzînd să se piardă în uitare. La telefon, Doug i se păru un străin preocupat de o cu totul altă lume. Totuşi, Emily îşi repeta în gînd că, atunci cînd Doug va ajunge acasă, va fi oricum soţul ei. Atunci vor sta de vorbă.

Sîmbătă dimineaţa, Emily a scos pieptul de pui din congelator, aşteptînd cu nerăbdare întîlnirea din seara aceea. Plănuise un picnic lîngă iaz. Scoase budinca şi o lăsă pe masă, să ajungă la temperatura camerei. Cumpără porumb de floricele de la un fermier de la marginea oraşului, salată verde, ridichi, măsline negre, nuci şi varză de Bruxelles. Se opri la magazinul de muzică şi cumpără ultimul disc al Barbrei Streisand, care îi plăcea lui Doug. Puse la rece sticla de şampanie pe care o primise de la editor după ce apăruse cartea, sticlă pe care o ascunsese să nu o vadă el. Acum, Doug nu avea să ştie de unde este.

Dar Doug nu a ajuns acasă decît după ora unsprezece, timp în care Emily a demontat bucată cu bucată pregătirile pentru picnic, ducînd pe rînd bunătățile la frigider, renunțînd o dată cu el și la speranțele ei. Pînă să ajungă el acasă, nu mai era nici un semn cum că Emily îl așteptase atît de mult. Nici ea nu i-a spus nimic. Îi spusese că vine sîmbătă noaptea, nu mai devreme. Și-a făcut singură iluzii că ar putea sosi mai curînd. Pur și simplu făcuse presupuneri greșite. Era vina ei.

Doug o sărută distant pe frunte și se aruncă în pat, adormind într-o clipă. Încă mai dormea cînd s-a trezit ea, a doua zi dimineață. Deși i-ar fi plăcut să-l trezească, să facă ceea ce făceau pe vremuri duminica dimineața, rezistă tentației. Vedea bine că el avea nevoie de somn. Dacă l-ar fi trezit acum, cînd era obosit, nu i-ar fi stîrnit dorințe, ci nervi.

Mai putea salva un mic dejun tîrziu, de duminică. Pregăti la iuțeală o prăjitură pentru cafea, spălă și aranjă un bol cu căpșuni și kiwi. Intră apoi în vîrful picioarelor în dormitor, adună lucrurile purtate și le puse în mașina de spălat. Făcu o omletă și, gîndind că și micul dejun putea fi festiv, aduse un buchețel de mimoze.

Doug a intrat în bucătărie la zece și jumătate, a privit la toate bunătățile pregătite de ea, apoi a dus mîna la stomac și i-a spus:

– Nu cred că pot mînca ceva. Stomacul meu e pe dos. Cred că am mîncat prea mult. Știi tu cum se mănîncă la restaurante

Emily era revoltată.

– Atunci ia niște fructe, îl îmbie ea, încercînd să fie conciliantă. Puse deoparte omleta și șampania. Cafea vrei? Avea totul pregătit să-i facă un filtru.

Dar el clătină din cap.

– Poate mai tîrziu. Acum am să iau doar fructe.

Doar fructe. Bine. Dorea să-l vadă simțindu-se fericit că e acasă. Dacă asta îl făcea fericit, atunci accepta și ea doar fructe pentru moment. Umplu două castronașe de sticlă și se așeză și ea la masa din bucătărie, pregătită festiv, cu farfurii din sticlă transparentă, șervețele apretate și contribuția Myrei pentru venirea lui acasă – prăjituri cu caise. Nu-l forță să vorbească. I se părea mai potrivit să-l lase să se relaxeze puțin.

După un timp, Doug lăsă pe masă cuțitul de fructe.

– Ce știi de Jill?

– Se simte minunat. Mă sună în fiecare zi. Cursurile încep mîine.

– A ales cursuri bune?

Emily i le citise la telefon joi seara. Probabil că uitase. Repetă totul cu răbdare. Doug continuă interogatoriul, fără să comenteze răspunsurile:

– Cum este colega ei de cameră?

– Se pare că îi place.

– E bine. Începu din nou să mănînce.

Emily îl studie atent. Nu arăta chiar obosit. Dar părea oarecum îngrijorat.

– Te simți bine, Doug?

– Bineînțeles. De ce mă întrebi?

– Pari preocupat.

Doug luă o căpșună.

– Am multe pe cap.

– Nu vrei să-mi spui și mie?

– Nu neapărat. Toată săptămîna am fost în tensiune. Vreau o pauză.

Era un răspuns bun și elegant pentru el, dar nu și pentru ea. El avea nevoie de tăcere, ea simțea nevoia să vorbească.

– E vorba de clientul din Baltimore?

Doug ridică din umeri.

– Nu ai rezolvat problema pînă la plecare?

Doug lăsă din nou cuțitul pe masă.

– Am făcut progrese. Luă ziarul de duminică.

– Dar la Philadelphia?

Doug deschise ziarul cu un gest nervos.

– Ce-i cu Philadelphia?

– Cum a mers?

– Bine. Încruntat, Doug citea concentrat prima pagină a ziarului.

Emily așteptă. Vedea cum mișcă ochii peste rînduri, dar nu era convinsă că citește.

– Vorbește cu mine, Doug, șopti ea.

El lăsă ziarul puțin mai jos, atît cît să-i întîlnească privirea.

– E prima zi din săptămînă cînd pot să mă relaxez la micul dejun şi să citesc un ziar. Un adevărat lux. Mi-l acorzi?

Privind lucrurile din acest punct de vedere, Emily se simţi vinovată. El era numai pe drumuri, el era cel care muncea toată săptămîna, el trăia sub tensiune pentru a face bani, el îi cîştiga. Dacă ar fi fost în locul lui, probabil că şi ea ar fi considerat un lux ziarul de duminică.

– Vrei să prînzim pe malul iazului? îl întrebă. I se părea un compromis acceptabil.

– Să prînzim? Nici nu mă pot gîndi la prînz. Abia luăm micul dejun.

– Sînt doar fructe. Am pregătit un pui cu salată proaspătă. Şi tartă cu căpşuni.

– Tartă cu căpşuni? În sfîrşit, reuşise să-i trezească interesul. Reţeta ta?

Emily dădu din cap, încîntată.

Doug căută cu privirea peste masă.

– Unde este?

– În frigider.

– Îmi dai o bucăţică acum?

– Şi stomacul?

– Merită să risc pentru o bucăţică din prăjitura asta. E *cea mai bună!*

Uşurată că l-a regăsit pe Doug cel dintotdeauna chiar şi pentru o fracţiune de secundă, Emily se ridică repede şi îi tăie o porţie. Îl privi cum mănîncă cu poftă pînă la ultima firimitură. Cînd termină, ea îi luă mîna.

– Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

– Ce?

– Apartamentul de deasupra garajului. N-ai să-l mai recunoşti.

– Stai să mă îmbrac.

– Nu-i nevoie. Era îmbrăcat cu un halat de casă lung, foarte comod. Munca atît de sofisticată de consultant era acum la multe mile distanţă. Dorea să-l mai aibă pentru ea cîteva minute.

Îl conduse afară pe uşa de la bucătărie, traversară aleea şi se îndreptară spre capătul garajului. Cînd deschise uşa, îi arătă încuietorile.

– Sînt noi. Am mai comandat o traversă pentru trepte. Începură să urce. Va fi mai sigur pentru copil.

– Jill s-a descurcat foarte bine fără traversă.

– Jill nu ne-ar fi dat în judecată dacă ar fi căzut.

– Şi tipul ăsta ne dă în judecată? Poate că e o greşeală să închiriem unui poliţist.

– Nu-i nici o greşeală. E un om cumsecade. Eu gîndesc doar din punctul de vedere al proprietarului. Îl împinse uşor în încăpere. Arată cu totul altfel, nu?

Se aştepta măcar la un zîmbet din partea lui. Primi în schimb ceva foarte aproape de dezamăgire.

– Pereţii arată groaznic.

– Punem tapetul săptămîna viitoare.

– Cred că orice va arăta mai bine decît tapetul acela vechi, mîzgălit de Jill.

Lui Emily nu i se păruseră îngrozitoare „mîzgăliturile" lui Jill.

– Parte din citate le-am decupat şi i le-am păstrat. Va veni vremea cînd se va distra copios pe seama lor. Sînt un fel de cronică a adolescenţei ei. John a fost revoltat.

– Cînd a venit John aici?

– Cînd l-a adus pe Brian, explică, dar îi păru rău că-i scăpase numele lui John. Pe vremuri, cei doi fuseseră prieteni, dar acum se distanţaseră vizibil. În afară de fete, nu mai aveau nimic comun. Uneori, Emily simţea la Doug o anumită animozitate faţă de John. Nu-l întrebase de ce, nu voia să afle.

– Ce reprezintă semnele acelea de-acolo?

– Acolo vom pune o fereastră.

– Dumnezeule, consumaţi prea mult spaţiu din perete.

– Va arăta minunat, te asigur.

– Chiar e necesar? Pentru cinci sute de dolari pe lună? Şi ventilatorul din tavan e nou. Tipul a făcut o afacere pe cinste.

– Şi noi, încercă Emily să se apere. Era mîndră de ceea ce făcuse aici. Se săturase să tot fie mustrată. Instalează singur fereastra.

– O plăteşte?

– Nu, dar el o montează.

– Parcă spuneai că e poliţist.

– Cînd era tînăr, a muncit ca tîmplar. Ţi-am spus că s-a oferit să mă ajute la renovare.

– Ceea ce faci tu aici nu se cheamă renovare, ci reconstrucţie. Omul ăsta ştie ce face? Ai văzut cum lucrează? De unde ştii că nu ţi se va prăbuşi acoperişul în cap?

– Nu ştiu sigur, spuse ea. Nici dacă aş fi angajat un meseriaş n-aş fi fost sigură.

– Măcar un meseriaş a mai lucrat în domeniu.

– Dar este şi costisitor, pe cînd Brian lucrează ieftin. Am muncit cot la cot timp de trei zile. L-am auzit vorbind cu electricianul şi instalatorul. Se pricepe. Şi chiar dacă nu o va pune cum trebuie, el va beneficia de o fereastră strîmbă, nu eu.

– Dar noi vom rămîne cu ea.

– Doug, am încredere în el, insistă Emily. Dacă l-ai cunoaşte, ţi-ar plăcea şi ţie. Ce-ar fi să-l sun să treacă mai tîrziu pe la noi? Îi surîdea ideea. Dorea ca Doug să-l cunoască pe Brian.

Dar Doug dădu nerăbdător din mînă.

– Nu am timp de pierdut cu un chiriaş. Plec la trei. În seara asta trebuie să fiu la Atlanta, pentru că mîine dimineaţă, devreme, am o întîlnire importantă.

– *La trei?* strigă Emily, profund dezamăgită. Spera că nu va pleca înainte de patru sau cinci, cel puţin. Înseamnă că noi doi nu prea mai avem timp.

– Pentru ce?

– *Să stăm de vorbă!* Mi-ai promis că vom sta de vorbă.

Doug o privi ironic, cu mîinile în şolduri.

– Uite, sînt aici. Vorbeşte.

Timpul, locul, atmosfera – nimic nu era potrivit pentru ceea ce ar fi vrut ea să-i spună. Sperase să aibă o discuţie mai intimă, mai caldă. Dar dacă trebuia să aleagă între acest moment pe care i l-a oferit sau să renunţe definitiv la discuţie, atunci îi era limpede ce avea de făcut.

– Jill a plecat, începu ea bîlbîindu-se, iar eu sînt foarte singură în casa asta. Am sperat că vom fi împreună joi, cînd nu a mai fost posibil. Am contat pe ziua de sîmbătă, care a venit şi a trecut fără ca noi doi să facem nimic din ceea ce mi-am propus. Aş vrea să

petrecem mai mult timp împreună, Doug. Aş vrea să facem mai multe împreună, să ne distrăm cum făceam pe vremuri.

– Mda. Ar fi plăcut... M-aş putea pensiona. Dar atunci cine va mai plăti cheltuielile?

– Nu vreau să te pensionezi. Vreau să-ţi faci mai mult timp pentru a sta acasă.

– Emily, eu am o afacere de condus.

– Şi alţi bărbaţi au afaceri, dar reuşesc să-şi facă timp şi pentru soţiile lor.

– Vrei să spui cumva că eu nu-mi organizez bine timpul?

Emily se gîndi să renunţe, dar scăpă cuvintele fără să vrea:

– Problema este să stabileşti priorităţile.

– Crezi că eu nu-mi stabilesc bine priorităţile? Eşti nemaipomenită! Eu sînt numai pe drumuri, muncesc de-mi sar ochii pentru ca soţia şi fiica mea să ducă o viaţă confortabilă, iar tu stai aici în faţa mea să te plîngi! Ce se întîmplă cu tine?

Ah, iar o făcea să se simtă vinovată.

– Sînt singură.

– Şi eu. Sînt constrîns să stau în oraşe străine, dar nu mă plîng.

– Ai putea să mă suni mai des. Să-mi spui ce-ai făcut, să-ţi spun şi eu ce-am făcut.

– Şi nu vorbim?

– Nu în fiecare seară. Şi de cele mai multe ori vorbesc numai eu. Pe vremuri vorbeam mai mult, ne împărtăşeam totul.

Vocea lui Doug răsună rar şi pedant:

– Viaţa era mai simplă pe vremuri. Vorbeam despre recoltă, salată, vreme, maşini noi. Acum, munca mea este mai complicată.

– Nu sînt proastă. Pot înţelege atîta lucru.

– Atunci de ce vrei să mai ştii?

– Pentru că este munca ta şi mă interesează.

Îi aruncă o privire rece.

– Faci ca atmosfera să fie foarte dificilă.

– Cum? îl întrebă ridicînd din umeri. Ţi se pare greu să vorbeşti cu mine?

– După cum văd, mă presezi.

– Nu vreau decît puţin din timpul tău.

– Nu am şi nu ţi-l pot oferi, replică el categoric. Doamne, Emily, şi aşa viaţa e destul de complicată. Nu o face şi tu mai grea.

Îl studie atentă, nevenindu-i să creadă. Apoi oftă, înfrîntă.

– Nu asta am vrut.

– Mda, niciodată nu vrei.

– Ce înseamnă asta?! strigă ea.

Doug porni spre uşă, ignorînd-o.

– Eşti atît de naivă.

– Ţi se pare aşa de îngrozitor?

– *Foarte*. Începu să coboare scara.

– Doug? Alergă după el. *Doug!* Dar el nu mai privi înapoi şi după cîteva secunde nu-l mai văzu. O lăsase perplexă, întrebîndu-se ce naiba se întîmplase cu ei doi.

În cele cîteva ore cît au mai stat împreună, Emily nu reuşise să-şi revină din stupoarea pe care i-o provocase purtarea lui Doug. Nu mai încercă să-i vorbească. A stat acolo pur şi simplu, drăguţă, inofensivă, cum trăise în ultimii douăzeci de ani.

Se pare că acesta era rolul ei în această căsnicie. Nu se gîndise niciodată la asta cît timp Jill jucase un rol atît de important în viaţa ei. Dar acum Jill nu mai era, va veni în vacanţe, dar se îndrepta încet spre propria ei libertate.

Viitorul lui Emily era lîngă Doug. Dacă acest week-end era un model pentru cum va trăi ea în viitor, nu ştia ce va putea face.

Aşa încît refuză să se mai gîndească. Îi împături hainele curate şi i le puse în valiză, în timp ce el îşi făcu de lucru în birou. Ca să-i arate că înţelegea munca lui, că *ea* putea face compromisuri, îi aduse prînzul în birou. Era o versiune de interior a picnicului pe care îl dorise atît de mult. Cînd Doug făcu în sfîrşit o pauză, Emily o sună pe Jill.

Dorea ca fata să-i ştie împreună. Era tot atît de important ca şi dorinţa sa de a nu-i atinge nimeni lucrurile din camera ei.

6

Luni dimineaţa, devreme, Brian o îmbrăcă pe Julia şi o duse la casa femeii care urma să se îngrijească de ea. I se strînsese stomacul fiindcă ştia că Julia va plînge îngrozitor.

Nu se înşelase. Plînsul a început în secunda în care a scos-o din maşină.

Nu-l prea consola faptul că se agăţa de el ca şi cum l-ar fi adorat şi nu suporta gîndul despărţirii de el. Se simţea ca un căpcăun care o dădea pe mîna călăului, nu pe mîna unei femei care îi fusese recomandată foarte călduros. Verificase recomandările. Pînă la ultima. Iar părerea lui Emily fusese determinantă pentru hotărîrea pe care o luase.

– Şşşt! îi şoptea el. Fetiţa plîngea pe umărul lui. Nimeni nu-ţi va face nici un rău aici. O să te simţi foarte bine. O să te distrezi, iar eu o să vin să te iau mai tîrziu. Vin negreşit.

Janice o luă cu forţa din braţele lui Brian.

– După ce veţi pleca, se va linişti. La început aşa plîng toţi. Se întoarse şi o duse în mijlocul celorlalţi copii.

Dar plînsul Juliei se transformă în ţipete. Mînuţele ei se întinseră după Brian. Se agitau frenetic, rupîndu-i inima. Nu se putea despărţi de ea.

– Poate că nu-i cea mai bună soluţie, strigă el în urma femeii, simţind o uşoară panică. De o vreme, nu ne-am despărţit nici o secundă. Eu sînt tot ce are ea pe lume.

– O să se liniştească după ce o să plecaţi, domnule Stasek.

– Zgomotele puternice o sperie. Încă simte lipsa mamei sale. Nu înţelege ce s-a întîmplat cu ea. Acum crede probabil că plec şi eu şi nu mă mai întorc. Poate că ar trebui să mai stau.

Janice îngenunchease lîngă un grup de copii care se jucau cu cuburi de plastic.

– Uite, Julia, vezi ce blocuri frumoase? Tu ce crezi că fac ei aici? Ce construieşti, Adam?

Julia continua să plîngă fără să-şi ia ochii de la Brian, care se simţea din ce în ce mai înduioşat.

– Să mai stau puţin? întrebă el.

– Categoric nu. De cum veţi pleca, Julia se va linişti.

– I-am pus două schimburi în sacoşă. E suficient?

– Destul.

– Şi iepuraşul. Nu poate dormi fără el.

– O să am grijă să i-l dau.

– Sînt în oraş. Nu plec. Aveţi numărul meu. Pot veni în cinci minute. Să vin la amiază să văd ce face?

– Doar dacă vreţi s-o vedeţi plîngînd din nou.

Trebuia să presupună că Julia nu va mai plînge. Însă aşa cum arăta fetiţa acum, parcă era prinsă la mijloc într-o luptă cu bulgări de zăpadă.

Julia nu a fost întotdeauna aşa. Zîmbea, i se luminau ochişorii cînd o privea pe Gayle sau pe el. Acum, obrăjorii ei erau roşii şi scăldaţi în lacrimi. Brian se întreba dacă fetiţa lui va mai zîmbi vreodată.

– Dacă nu răspunde numărul pe care vi l-am dat, sunaţi la secţia de poliţie. Ei ştiu unde să mă găsească. Vin imediat după mine.

Janice continua să-i vorbească blînd Juliei, îi povestea despre jucării şi despre ceilalţi copii şi ce vor face ei împreună în dimineaţa aceea. Probabil că ceva a ajuns pînă la ea, pentru că, deşi continua să plîngă, Julia îşi luă ochii de la Brian.

El ieşi repede pe uşă şi porni spre jeep, simţindu-se ca un trădător laş şi înspăimîntat.

Se gîndi că poate recomandările acelea nu erau bune.

Dar ceilalţi copii nu plîngeau.

Însemnă că Julia avea ceva.

Dar dacă Julia era bolnavă, Janice îl va suna. Presupunînd că fetiţa va plînge din ce în ce mai tare. Dar Emily reuşise s-o liniştească.

Gîndul ăsta îl mai calmă puţin. Emily avea acest efect asupra lui, şi nu numai cînd era vorba de Julia. Din clipa în care o cunos-

cuse, simțise că această femeie îi insuflă un sentiment de pace sufletească. Era directă și onestă, calmă, într-un moment în care viața lui devenise oricum, numai calmă nu. Era întruchiparea vieții simple la care visa el și de care avea nevoie în aceste momente.

Pînă la jumătatea zilei, locul pe care schițase amplasarea ferestrei devenise aproape o gaură și Brian se simțea mult mai bine. Munca fizică îi făcea plăcere, cu atît mai mult cu cît îl silea să se concentreze. Spargerea unui zid în așa fel încît acolo să poată fi fixată o fereastră cerea și judecată, și sudoare.

Îi abătea gîndurile de la Julia – măcar pentru scurte perioade de timp. Julia era responsabilitatea lui.

Tocmai cînd se întreba ce mînca ea oare la prînz, gîndind că nici lui nu i-ar strica să mănînce puțin, Emily aduse un platou cu pui și o carafă cu limonadă, le puse pe podea, laolaltă cu un teanc de șervețele, și-i făcu semn să vină lîngă ea.

– E mai mult decît speram, protestă el, deși puiul părea mult mai apetisant decît tot ce mîncase el în săptămîna trecută. Și mirosea extraordinar. Ca orice era legat de Emily. Puteam să mă duc în oraș să cumpăr niște sandvișuri, spuse el.

Emily zîmbi.

– Dacă nu mănînci, se strică. L-am pregătit pentru week-end, dar soțul meu a venit și a plecat atît de repede încît nu a avut timp să mănînce prea mult.

Soțul ei era, mai mult ca sigur, un idiot!

– Întotdeauna e atît de ocupat?

– Din ce în ce mai mult în ultima vreme. Zîmbetul ei deveni timid. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Atîția oameni șomează... Iar Doug muncește enorm.

Îi întinse un pahar cu limonadă. Brian îl bău dintr-o suflare și începu să mănînce.

– Recunoștința este bună, în teorie. Eram recunoscător pentru faptul că Gayle avea o carieră. Aveam tot respectul și toată mîndria din lume față de ea, dar nu-mi plăcea cînd nu era acasă, iar eu eram singur.

– Probabil că și ea simțea la fel în legătură cu cariera ta.

– Poate da, poate nu. Îşi era de-ajuns sie însăşi în toate privinţele. Nu avea nevoie de mine.

– Dar s-a căsătorit cu tine.

– Nu din necesitate. Din dorinţă fizică.

– Cu atît mai plăcut.

Brian nu era chiar convins.

– Tot timpul era în mişcare, mereu pe picior de plecare. Căsnicia era pentru ea o problemă rezolvată. La fel cînd a vrut să aibă un copil. A fost crescută şi educată într-o familie pentru care căsnicia şi copiii erau lucruri „absolut necesare" Cariera ei nu-i lăsa prea mult timp pentru ele, dar dacă nu le-ar fi avut, s-ar fi simţit înfrîntă.

– La fel gîndeai şi tu? întrebă Emily.

Brian mai luă o bucată de pui.

– Cariera mea nu era mai generoasă decît a ei. Munceam uneori zile în şir.

– La investigarea crimelor?

– Mmm. Muşcă din pui, salivînd încă înainte de a-i simţi gustul.

– Era absolută nevoie să ai un cadavru ca să începi anchetarea unei crime?

El dădu din cap cît termină de mestecat şi înghiţit.

– Dar aveam nevoie de probe solide. În cazul persoanelor dispărute, de obicei nu aveam nevoie să găsim cadavrul, dar erau alte indicii care impuneau să ne implicăm.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi o maşină abandonată unde nu trebuia. Un portmoneu aruncat într-un coş de gunoi. Lipsa de la o întîlnire. Cazurile de dispariţie erau întotdeauna foarte complexe. Ca într-un puzzle în care trebuie să găseşti piesele lipsă.

– Şi reuşeaţi?

– Eu, de exemplu, aveam o medie bună de reuşite, dar îmi luau timp, adică timp departe de Gayle sau de Julia. Se întrebă dacă Julia adormise sau continua să plîngă. Nu-şi va ierta niciodată dacă fetiţa lui a plîns toată ziua. Va afla oare?

Se simţi descurajat.

– Sînt momente în care mă întreb dacă noi vom reuşi vreodată – Julia şi cu mine. Bîjbîi ca un orb într-o lume ostilă.

– Nu-i ostilă, e doar nouă. Soțul meu s-ar fi simțit la fel dacă ar fi fost nevoit, brusc, să o crească pe Jill.

– Nu e genul de tată îndemînatic?

– Nu tocmai. Dădu din mînă, alungînd un gînd. Dar nu m-a deranjat. El avea afacerea lui, iar eu eram perfect fericită s-o cresc pe Jill. Nu avea rost ca el să-şi facă probleme în plus. Dacă este cineva vinovat că soțul meu nu s-a implicat în creşterea copilului, aceea sînt eu.

– E norocos că te are. Mamele care se dăruiesc educației copiilor sînt din ce în ce mai puține în zilele noastre.

– Eu mă bucur de acest lux pentru că el munceşte.

– Cînd am să fac cunoştință cu el?

– Cît de curînd. Se va întoarce.

– John mi-a spus despre el că este consultant economic. Are un birou în Grannick?

– La noi acasă. Computerul, faxul şi programele care fac adevărate minuni. De cîteva ori pe zi îşi controlează astfel corespondența şi mesajele. Este ceva foarte ingenios. Dar probabil că tu ştii despre astfel de lucruri. Poliția nu foloseşte echipament electronic?

Brian ridică din umeri.

– Putem compara amprente, urmări numere de înmatriculare, putem avea unele informații foarte rapid, dar nimic nu poate înlocui munca de deducție, clasica muncă a polițistului. Mînca şi se gîndea la munca lui, la scutecele Juliei, la iepuraşul fără de care nu dormea. Este ca şi creşterea unui copil. Computerele nu pot creşte copii.

– Julia e bine, îl asigură Emily, citindu-i gîndurile. Ai sunat de două ori. Ai auzit că nu mai plîngea.

– Probabil că a plîns pînă cînd a amuțit.

– Mai degrabă cred că este intrigată de prezența celorlalți copii.

– Nu prea a fost în compania altor copii pînă acum. Şi acasă angajasem o îngrijitoare pentru ea.

– Atunci înseamnă că e în regulă.

Îşi imagina că Emily trebuie să ştie din moment ce şi-a crescut fetița.

– Mi-e greu să mi-o imaginez pe Julia jucîndu-se cu alți copii.

– La început n-o va face. Dar îi vede. Îi imită. Învață că nu poate primi o jucărie în secunda în care o cere. Dar mai ales află că dacă tatăl ei pleacă, întotdeauna se întoarce şi o ia acasă.

Îşi aminti prin ce coşmar trecuse de dimineață, cînd o lăsase acolo.

– Mă omoară gîndul că se simte abandonată.

– Te gîndeşti prea departe. Nu că nu ar fi inteligentă. Cea mai inteligentă dintre copiii de-acolo – completă ea zîmbind – dar copiii sînt nestatornici. Le poți distrage atenția cu uşurință. Arată-le o jucărie nouă şi i-ai cîştigat. Poate că va plînge în fiecare dimineață...

– Deci asta nu se va termina niciodată?!

– Se termină pînă la urmă. Jill a plîns cel mai mult cînd am lăsat-o între copii. Eram foarte apropiate.

– Cred că-i simți grozav lipsa.

Emily studie un colț dărîmat din perete.

– Număr pe degete şase săptămîni pînă la vacanță. De aceea îmi prinde bine munca. Îmi distrage atenția. Se încruntă, privind prin golul geamului. Dacă plouă la noapte?

Brian acceptă bucuros schimbarea subiectului. Prefera meseria de tîmplar celei de tată.

– Înainte de a pleca, acoperim gaura cu scînduri. Mîine dimineață, la prima oră, vin doi oameni de la secție să mă ajute să fixăm tocul. Pînă la amiază e gata.

A doua zi, la scurtă vreme după amiază, Emily stătea în acelaşi loc şi privea cu admirație. Fereastra cu arcadă arăta spectaculos. Tînjise după soare, iar acum razele lui o înveseleau. Doug nu o sunase aseară. După eşecul total al week-end-ului, tăcerea lui o rănea. Sperase că o va suna şi îşi va cere scuze – ori ca să îndrepte lucrurile, ori pur şi simplu ca s-o întrebe ce mai face. Dar pe Doug părea că nu-l mai interesează nimic.

– Ei, ce zici? o întrebă Brian. Stătea alături de ea, o domina cu statura lui impresionantă şi privea mîndru fereastra.

Emily oftă, lăsîndu-se antrenată de dispoziția lui contagioasă. Era atît de diferit de Doug, atît de optimist, *pămîntean,* într-un sens curat, sexy.

– Transformă extraordinar camera. Jill va fi furioasă că nouă nu ne-a trecut prin cap cînd se juca ea aici. Îi întinse un sandviş. Carne de viţel cu orez şi sos rusesc.

– Parcă era rîndul meu să cumpăr prînzul.

– Mîine, îi promise ea, imaginîndu-şi că, altfel, el ar fi protestat. Masa de prînz era un preţ mic pe care i-l putea oferi ea pentru tot ajutorul, ca să nu mai vorbim de compania lui plăcută. Era un bărbat deschis. Îi plăcea de el.

Brian se aşeză pe podea lîngă ea şi desfăcu pachetul.

– Ce face... fiica ta?

Emily oftă.

– Nu-i tot atît de încîntată de cursuri cum a fost în perioada de acomodare, dar se va adapta. Emily îşi repeta întruna acest lucru ca să se încurajeze. Jill se confruntase brusc cu realitatea că facultatea însemna ceva mai mult decît distracţii. Se simţea intimidată şi singură. O întreba mereu de Doug.

„Voi doi ar trebui să plecaţi împreună în vacanţă, îi repeta Jill, acum, că eu nu mai sînt acasă. Părinţii colegei mele de cameră abia s-au întors din Bermude. Au sărbătorit libertatea recent cîştigată. Le-a plăcut foarte mult."

„Tatăl tău călătoreşte toată săptămîna." Era convinsă că Doug nu ar accepta nici *în ruptul capului* să-şi petreacă un week-end în altă parte, ca să nu mai vorbim de cheltuială. Emily ştia bine şi nici nu dorea să aducă subiectul în discuţie. „Şi dacă stai acasă îţi poţi organiza foarte bine o vacanţă", îi spusese lui Jill ca s-o liniştească.

„Nu prea cred că asta-i vacanţă pentru tine."

„Eu mă simt foarte bine."

„Nu mă minţi, mami? Nu ţi-e urît fără mine?"

– Chiar aşa, o întrerupse Brian, nu ţi-e urît fără ea?

Lui Emily îi trebuiră cîteva clipe bune să separe întrebarea lui Jill de a lui Brian, apoi să hotărască dacă putea răspunde onest. Putea respinge orice discuţie, spunînd că se simte bine. Dar obosise să mintă. Pentru că nu spunea adevărul.

– Plecarea ei a lăsat un gol imens. Ea a fost toată viaţa mea, lumea mea, pentru o foarte lungă perioadă de timp. Inspiră adînc. Dar trebuie să mă obişnuiesc cu gîndul, nu? De aceea am crescut-o, să-i dau drumul să zboare. Citise asta într-o carte. I se părea grozavă.

– Tu ai lucrat vreodată?

Citat:

– Toate mamele lucrează.

– În afara casei.

– Nu. Nu la modul formal. Am terminat colegiul şi m-am căsătorit cu Doug. Cînd Jill a crescut şi a mers la şcoală, am predat şi eu cîteva ore, dar mai mult pentru plăcerea mea decît de dragul muncii în sine.

– Ţi-ai luat diploma?

Emily încuviinţă din cap.

– În limba engleză. Întotdeauna mi-a plăcut să scriu. Uneori scriu articole pentru ziarul local. Înlocuiesc vreun reporter.

– Nu mai spune!

– Mda! E distractiv.

– Cred şi eu.

– În timp ce mă pregăteam pentru diplomă, i-am cunoscut mai bine pe profesorii din şcoala noastră. Uneori corectez lucrări, îi ajut în organizarea muncii, sînt chiar şi editor personal pentru cei care mă solicită. Este un angajament nepretenţios – dacă aş vrea să am o catedră întreagă, ar trebui să mai fac nişte cursuri. Mai de mult, am urmat cursuri foarte bune. De criminologie, psihologie. Mă interesează oamenii, motivaţiile lor. De ce pornesc pe căi greşite sau clachează şi fac lucruri bizare. De ce deschide focul la întîmplare un bărbat înarmat. De ce un altul, pe motocicletă, plonjează într-o mulţime ieşită la cumpărăturile de Crăciun. Ce s-a întîmplat în realitate cu copilul Lindbergh.

– A fost răpit, spuse Brian scurt.

– Unii spun că tatăl său l-a ascuns în glumă, apoi gluma a devenit o cruntă realitate. O trecuseră toţi fiorii, dar citise cartea, pusese în cumpănă toate argumentele, pînă la cel mai nesemnificativ, pro şi contra acestei teorii.

Brian mînca gînditor. Într-un tîrziu, clătină din cap.

– Nu se poate. A existat o scară folosită de răpitori, un bilet care cerea răscumpărarea, banii daţi – au fost urmăriţi pînă la Hauptmann. Omul avea cazier. Fugise dintr-o închisoare germană.

Emily era încîntată că el cunoştea amănunte. Nici nu îndrăznise să discute cazul cu Doug.

– Dar nu au existat martori. Nevasta lui Hauptmann a susținut pînă la capăt nevinovăția soțului ei.

– Cum rămîne cu ultimele amenințări? Tot lui Lindy îi aparțin?

– Posibil, spuse ea, știind bine că orice era posibil atunci cînd omul are mintea tulburată. Nu spun că el a făcut-o. Dar era un om foarte complicat.

– Mulți oameni sînt așa. Nu există întotdeauna explicații pentru ceea ce fac. Motivația se află undeva acolo, lîngă arma crimei, atunci cînd analizezi un caz.

– Ai fost vreodată implicat în căutarea unui copil dispărut?

– La New York? Bineînțeles. Acolo dispar tot timpul copii.

– I-ai găsit?

– Depinde de situație. Dacă un copil s-a pierdut pur și simplu de părinți, mai devreme sau mai tîrziu apare. Dacă e luat cu forța, lucrurile se complică. De obicei, atunci cînd era vorba de bani, îi recuperam pe copii, dacă a existat de la bun început intenția unui schimb. Dacă răpirea este rezultatul unui proces de custodie, se poate rezolva. Dar dacă e vorba de perversiuni – sexuale ori mentale – atunci nu e bine deloc.

– Pentru că familia nu este contactată și nu există suficiente piste.

– În parte. Și pentru că ai de-a face cu oameni nebuni. Sînt uimitor de inteligenți ca să-și ascundă urma. Mint cu foarte multă convingere.

Emily înghiți în sec. Gîndul nu-i dădea pace.

– Ai lucrat vreodată la un caz în care victima a dispărut definitiv?

– O dată. A dispărut timp de șase ani.

– Cum l-ați descoperit?

– Ne-a spus un informator.

– Hei! se auzi de pe scară. E cineva acasă?

Nu acum! strigă Emily fără glas, urînd această întrerupere. Dar ce prostie! Discuția ei cu Brian putea fi amînată. La urma urmei, nu era nici o urgență.

– Trebuie să fie faianțarul, oftă ea. Astăzi face baia.

Pînă marți după-amiază, podeaua era gata – gresie gri deschis care, îl asigură Emily, nu lăsa să se vadă praful. Îl convinsese pe Brian că baia suporta mai bine tapetul de vinilin, care putea fi șters mai ușor decît vopseaua simplă, iar o cameră de copil tapetată tot cu vinilin îl atrăgea să deseneze. Plecă în oraș și găsi cîteva suluri de tapet bleu și alte cîteva role cu buchete colorate, vesel, pe fond alb. Începu să măsoare fîșiile pentru camera Juliei și pentru baie, în timp ce Brian aducea ultimele retușuri la fereastra cu arcadă.

Miercuri, baia era gata și sosi mobila de bucătărie, pe care o instalară joi. Vineri, instalația funcționa.

– Nu-i rău numai după o săptămînă de muncă, hotărî Brian privind în jur.

Emily era de acord cu el. Amîndoi erau puțin murdari, foarte transpirați și mai mult decît puțin obosiți, dar aveau cu ce se mîndri.

– Pînă la urmă, poate chiar terminăm săptămîna viitoare, aprecie Emily, mirată.

– Te-ai îndoit de mine, hm?

– Poate puțin, la început. Dar învăț încă.

– Începem pereții luni.

– Eu aș putea începe de mîine. Doug are probleme și întîrzie. Se străduiește să pară nepăsătoare, dar era foarte necăjită. O sunase în seara precedentă, pare-se doar pentru a-i spune că nu vine, pentru că altceva nu a mai avut de spus cît timp a durat conversația. Refuză să-i povestească ceva din ceea ce făcuse, iar cînd Emily începu să-i vorbească despre apartament, i-o tăie scurt, complet lipsit de interes. După cinci minute, închidea, probabil ușurat, bănuise Emily.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Brian. O studia cu ochii aceia luminoși care vedeau și înțelegeau multe.

– Nu, răspunse ea zîmbind, apoi se încruntă și dădu din cap. Da. Am vrut să fie acasă în amîndouă nopțile. Sînt dezamăgită. Mă înspăimîntă că este atît de mult plecat.

– Ți-e teamă să stai singură?

– Nu. Mă înspăimîntă... Făcu un gest vag, pentru că nu putea exprima sentimentul în cuvinte... munca lui. Faptul că nu mai are timp liber.

De fapt, o înspăimînta gîndul că aşa va fi viaţa ei. Doug nu-şi cerea niciodată scuze. Nu-i spunea niciodată că lucrurile se vor schimba. Cînd ea făcea aluzie la singurătatea ei, el se enerva, ca şi cum ar fi fost vina ei, ca şi cum ea ar fi fost cauza acestei stări de lucruri.

Poate că era. Dar nu suferea mai puţin. Dacă ea nu mai putea ajunge la sufletul lui Doug, atunci spre ce se îndreptau ei doi?

– Nu vrei să vii mîine la cumpărături cu Julia şi cu mine? o întrebă Brian. Vrem să cumpărăm mobila.

Greutatea de pe suflet dispăru brusc. Era una din cele mai frumoase invitaţii pe care le primise în ultimele săptămîni. Lui Doug nici nu i-ar fi trecut prin cap.

– Cînd vă duceţi?

– Sîntem foarte flexibili. Pentru tine cînd ar fi bine?

Programase să se ducă împreună cu Kay s-o consoleze pe Celeste. După aceea era liberă.

– La amiază? Unu? Două? Nu avea nici o mîndrie. Abia aştepta să meargă cu ei.

– La amiază, zîmbi Brian. Ne vedem mîine.

Au cumpărat o sofa în schelet de stejar, care se transforma într-un pat larg, încăpător, şi două fotolii asortate. Apoi o măsuţă joasă, un dulap încăpător, rafturi pentru cărţi, o masă cu scaune, toate din lemn de stejar. Au mai achiziţionat două tablouri pentru camera mare şi două postere cu imagini din circ pentru camera Juliei. Şi un cuier pentru haine.

Doug a venit acasă tocmai la timp pentru cină, sîmbătă seara. Emily gătise friptură de miel, absurd de scumpă, paste *Silver Palate*, absurd de complicate la pregătit şi broccoli proaspete. Pentru desert făcuse o tartă englezească.

Era o alegere de-a dreptul îndrăzneaţă.

Doug a luat o gură, a mestecat rar, apoi a anunţat-o că pleacă la Londra pentru două săptămîni.

Emily a rămas împietrită.

– *Două săptămîni?*

– Am un client nou. Foarte bun. Oricum, tot pe drumuri aş fi.

– Bine, dar două săptămîni... Douăsprezece zile! Niciodată nu ai rezervat douăsprezece zile unui singur client.

– E vorba de Londra, Emily. Mi se deschide o altă lume.

– Minunat, spuse ea, încercînd să fie rezonabilă, să-i înțeleagă punctul de vedere. Dar cu noi cum rămîne?

– Cu noi va fi ceva mai confortabil din punct de vedere financiar.

O cuprinse o furie oarbă la o asemenea dovadă de insensibilitate, de *mulțumire de sine*.

– Fir-ar să fie de bani! *Cu noi* cum rămîne?

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre noi, Doug. Tu și eu. Căsnicia noastră. Timpul pe care ar trebui să-l petrecem împreună, acum, după plecarea lui Jill?

– Nu știu de unde ți-a intrat în cap că ar trebui să petrecem acest timp împreună. Aruncă șervetul pe masă și se ridică. E o fantezie de-a ta. Se întoarse să iasă din cameră.

– Stai! Hai să discutăm pînă la capăt.

Doug se întoarse din nou, cu o privire grea.

– Ce să vorbim? E vorba de afacerile mele. Ce pot face?

– Schimbă-le. Scurtează-le. Nu e nevoie să pleci atît de departe. Părea disperată. *Era* disperată. Soțul ei se îndepărta din ce în ce mai mult de ea. Avea sentimentul că dacă va întinde mîna și va încerca să-l prindă, el îi va aluneca printre degete și se va evapora pur și simplu.

– Glumești? o înfruntă el. De ani de zile aștept un asemenea contract. N-o să renunț acum, cînd l-am primit.

– Pot veni cu tine?

– Nu.

– De ce nu?

– Nu e normal.

– De ce nu-i normal? Îmi pot petrece timpul vizitînd muzeele.

– Și după aceea? Ce-ai să faci seara, cînd eu iau masa cu clientul, adică muncesc?

– Pot asculta în liniște. Pot fi o companie plăcută pentru clientul tău.

– Asta-i bună! Ce-ai putea tu să le spui? Se opri la timp, înainte să debiteze o altă ironie mușcătoare. Absolut nimic. Lumea ta și lumea lor sînt complet diferite.

Îi zîmbi drăguț și se întoarse la treaba lui, lăsînd-o cu regretul că Doug nu-i zîmbea niciodată așa. Dar Doug era soțul ei. Erau căsătoriți de douăzeci și doi de ani. Aveau o viață împreună, trecuseră laolaltă printr-o mare tragedie.

Astfel de încercări fie îi apropiau mai mult pe oameni, fie îi îndepărtau iremediabil. Fiindcă ea și Doug au rămas totuși împreună, ea a presupus întotdeauna că legătura lor era trainică. Acum nu mai era sigură.

Miercuri, pînă la lăsarea serii, terminaseră cu vopsitul. Joi dimineața au curățat podeaua. Iar pînă seara terminaseră de lăcuit și așteptau să se usuce.

– Trebuie să sărbătorim, spuse Brian. Ai vreo bere în frigider?

Emily avea ceva mai bun. Desfăcu șampania, veche cît cartea ei. Dacă Doug nu a vrut nici măcar să observe că există, nu vedea de ce nu ar bea-o împreună cu Brian.

Brian ridică paharul pentru un toast:

– Pentru o muncă bine făcută.

Emily luă o gură, apoi se rezemă de stînci. Erau în curtea din spate, lîngă iaz. După-amiaza tîrzie era senină.

– Priveliștea asta se vede de la fereastra cea nouă, spuse Brian privind spre malul celălalt al iazului. Liniște. Este exact ce ne trebuie, Juliei și mie.

– Mă bucur. Sper să vă liniștiți.

– Dar tu?

Îl privi gînditoare, dar nu mai mult de cîteva clipe. Ochii lui – aceștiochi atît de pătrunzători – îi spuneau că pe el nu-l poate minți.

– Poate că și eu mă voi liniști într-o bună zi, mărturisi ea cu un nod în gît.

– Nu acum?

Așteptă să scape de nodul din gît.

– Acum trec prin momente dificile. Totul este în schimbare.

– Te referi la Jill?

– Și la Doug.

– Voi doi aveți probleme?

Probleme? Oftă, studiind frunzele copacilor.

– Şi lumea ta? întrebă ea, gîndindu-se la bărbatul care trăise altădată în jeanşi, avusese un zîmbet cinstit şi o sudoare sănătoasă.

Îi răspunse după cîteva clipe, dar cu tot atîta aroganţă:

– Viaţa mea este undeva la mijloc. Cu prilejul acestei călătorii, am de cînd să mă apropii mai mult de viaţa lor. Tu nu înţelegi? Pentru mine asta ar fi o trambulină. Începutul unei reputaţii de talie internaţională. Ştii ce merită o asemenea ocazie? Să sacrifici totul.

De data asta Emily rămase literalmente paralizată, din creştet pînă-n tălpi.

– Mă găseşti în birou, spuse el şi ieşi.

Emily strînse vasele şi le puse în maşina de spălat. Se întoarse la masă şi privi absentă tarta englezească. Era o prăjitură aspectuoasă, cu fructe, vişine din vişinată şi frişcă. Pe cît de artistică, pe atît de gustoasă.

Într-un tîrziu, scoase vasele şi le aşeză la locul lor.

Luni dimineaţa era din nou pe baricade, muncind umăr la umăr cu Brian; lipea tapetul, în timp ce el vopsea tocul ferestrei. Încerca să nu se gîndească la Doug – era atît de dureros încît nu mai era în stare să facă nimic. Dar gîndurile erau la fel de încăpăţînate ca şi furtuna din sufletul ei. O măcinau. Puneau stăpînire pe mintea ei.

– Emily?

Tresări speriată, cu Brian lîngă ea.

– Mai ai puţin şi începi să plîngi. S-a întîmplat ceva?

Clătină din cap.

– Mă gîndesc la ce nu trebuie.

– Adică?

Emily oftă.

– De exemplu, mă gîndesc că îmbătrînesc. Într-un fel, era adevărat. Asta era viaţa după ce plecau copiii de-acasă. Trebuia să te hotărăşti cum îţi vei petrece restul timpului.

– Mai ai mult pînă atunci.

– Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi. Am spus-o pentru mine. Doar sînt de-o vîrstă cu tine.

– Am putea spune şi aşa. Nu reuşea să scape de nodul din gît.

– Vrei să discutăm?

Îi evită privirea. Se temea că va începe să plîngă. Era un bărbat atît de drăguţ. Blînd şi înţelegător. Exact afecţiunea de care avea ea nevoie.

– Nu trebuie să-mi spui. Nu ne cunoaştem destul de bine. Dar am început să fim prieteni. Te respect pentru felul în care ţi-ai trăit viaţa pînă acum.

Emily nu înţelegea.

– De ce? Nu am făcut prea multe.

– Consideri că e puţin lucru că ai întemeiat un cămin, ai crescut un copil atîţia ani? L-ai aşteptat atîta timp pe soţul tău?

– Dar nu este ca atunci cînd ai o ocupaţie. O carieră, cum avea soţia ta.

– Există lipsuri, ştii, în astfel de cazuri. Ea nu a fost niciodată o soţie şi o mamă cum ai fost tu. Nu a avut răbdare. Nici încredere în sine.

Abia acum îl privi Emily.

– Încredere în sine? Din cîte mi-ai povestit, se descurca în orice situaţie. Dacă ea ar fi fost invitată la Londra, sînt convinsă că ar fi fost în stare de o conversaţie inteligentă.

– Ea avea nevoie de bani. Era singurul criteriu după care îşi judeca succesul. Dorea un copil, dar nu se simţea în stare să facă sacrificiul să renunţe la slujbă. Nu a avut curajul să le spună colegilor ei – „Gata, domnilor, familia a trecut pe primul plan" Brian tăcu, frămîntat de gînduri sumbre. Nici încredere. Nici dorinţa de a renunţa. Duse mîna la frunte, îşi frecă absent o sprînceană şi trase concluzia: Nu a vrut. Asta este esenţa problemei.

Ca şi Doug, gîndi Emily. Privind chipul blînd care inspira încredere, simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Nici Doug nu voia să petreacă timpul liber cu ea. Nu dorea. Esenţa problemei.

Întoarse capul.

– Ştiu să ascult, o încurajă Brian.

Ea clătină din cap.

– Pe măsură ce a trecut săptămîna, starea ta de spirit a fost din ce în ce mai jalnică, remarcă el.

– Pentru că m-am gîndit mai mult.

Brian tăcu. Emily ştia că nu o va îmboldi să vorbească dacă ea nu dorea. Dar ea avea nevoie să vorbească. Îi era însă atît de greu...

– Mîine mă mut aici. Brian schimbase cu tact subiectul, adoptînd un ton vesel. Parcă am emoţii.

– Da, e firesc. După două săptămîni de muncă intensă, totul era gata. Oare ce va mai face ea de acum încolo? De luni?

Poate baia de la etaj.

Dar de ce? Doug nu era niciodată acasă. Alesese tapetul gîndindu-se la el. Dacă ar fi ştiut că baia este numai a ei, ar fi ales alte culori.

Mai putea căuta alt tapet. Să-l pună numai pentru ea. Să vadă ce va spune Doug cînd va catadicsi să vină în vizită.

„La naiba!" Probabil că aşa va spune. Dar cel mai probabil era că el nu va observa schimbarea. De mult nu-l mai interesa ce face ea. Depăşise stadiul. Trecuse într-o nouă etapă a vieţii lui.

Şi unde era locul ei? Începu să plîngă, profund îndurerată. Îşi sprijini capul pe genunchi, străduindu-se să alunge toate aceste gînduri insuportabile. „Lucrurile se mai rezolvă de la sine." Dar asta nu era vocea lui Doug, ci a lui John. El îi spusese aceste cuvinte acum nouăsprezece ani. Numai că nu s-a întîmplat aşa. Lucrurile nu s-au rezolvat *deloc!*

Se ridică şi se îndepărtă de Brian.

– Vreau să te ajut!

Dar ea nu dorea să vorbească, nu putea. Nu putea să gîndească. Sentimente tulburi îi umpleau sufletul – vinovăţie, disperare, teamă. De ce acum? striga bietul ei suflet, iar mintea nu avea puterea să-i dea un răspuns, simţea asta.

Fără Jill, era singură.

O oră mai tîrziu, Brian intră hotărît în secţia de poliţie din Grannick, traversă prima încăpere şi pătrunse în biroul lui John fără să bată la uşă. O ţinea pe Julia pe un şold. Copilul era foarte cuminte. Parcă înţelegea că nu e cazul să plîngă aici, pentru că oamenii pe lîngă care trecuse nu vorbeau.

John îl privi surprins.

– Povesteşte-mi despre ea! îi ceru Brian imperativ.

– Despre cine?

– Tu mi-ai prezentat-o pe Emily Arkin. Tu ai insistat că pot termina apartamentul mai repede şi ai ştiut că voi petrece mult timp alături de ea. Ei bine, am stat şi am văzut privirea tristă, i-am ghicit gîndurile care o chinuie. Dar nu am înţeles de ce. Vreau să-mi spui totul.

John îl privea fix, cu buzele strînse şi cu o asemenea tristeţe în ochi, încît Brian simţi un fior rece pe şira spinării.

– Pe ea ai întrebat-o?

– Toată săptămîna. Ticălosul ăla de bărbat al ei a lăsat-o în plata Domnului. Dar asta e numai o faţă a problemei. Instinctul îmi spune că mai e ceva. Vreau să ştiu de ce o respinge el. Vreau să ştiu de ce au un singur copil, cînd e limpede ca lumina zilei că ea adoră copiii. Vreau să ştiu de ce o interesează atît de mult munca mea. Îmi pune multe întrebări, bine cumpănite, cu acelaşi subiect. Instinctul îmi spune că tu ştii care este substratul întrebărilor şi multe altele. Pot întoarce fişierele pe dos ca să găsesc răspunsul, dar nu cred că ar fi corect şi mi-ar lua o groază de timp. Scuteşte-mă, te rog, de efort, John.

John îl privi un minut bun. În cele din urmă, mai trist ca niciodată, ca un om înfrînt, încleştă mîinile pe muchia biroului şi împinse scaunul. Se duse la fişetul din capătul încăperii, deschise sertarul de jos şi scoase un dosar. Era foarte gros. Îl aruncă pe birou, în faţa lui Brian, care îl privea fremătînd; nu avu timp să răsufle uşurat, cînd deasupra dosarului ateriză o carte.

– Ţi-ar prinde bine s-o iei şi pe-asta. Vei înţelege ce gîndeşte ea. Văzînd că Brian îl priveşte întrebător, John adăugă: Dacă ai sugestii, sînt numai urechi. Pentru mine, acest dosar reprezintă un subiect de remuşcare.

Pentru o fracţiune de secundă, Brian se întrebă dacă vrea cu adevărat să citească dosarul şi cartea. Apoi îşi aminti de Emily. Ea ajunsese să reprezinte pacea în viaţa lui tulbure şi ştia, ştia al naibii de bine, că dacă nu va încerca să-i redea şi ei liniştea, se va simţi grozav de vinovat.

7

Emily Arkin avea nouăsprezece ani cînd se născuse primul ei copil. Un băieţel. Îl botezaseră Daniel, după bunicul dinspre tată; ea şi Doug erau nebuni după el. Doug, care pe vremea aceea avea o fermă la marginea oraşului, venea acasă la jumătatea zilei numai ca să-şi vadă băiatul. În restul timpului, băiatul era nedespărţit de mama lui şi, cu vremea, aşa îi ştia tot oraşul – împreună.

Copilul nu voia să doarmă la amiază, dar adormea de cele mai multe ori în maşină în timp ce Emily făcea cumpărăturile. Aşa s-a întîmplat şi în ziua aceea de octombrie, cînd băieţelul avea doi ani. Emily a oprit maşina în parcarea din faţa poştei şi, cum copilul dormea liniştit, iar ea nu avea să întîrzie mult, l-a lăsat în maşină şi a intrat în clădire. Cînd a revenit, a descoperit curelele cu care legase scaunul copilului desfăcute şi nici urmă de Daniel.

Poliţia locală a sosit în cîteva minute. Emily jura că băiatul nu ar fi putut să-şi desfacă singur curelele; între timp, poliţiştii cercetau împrejurimile în speranţa că-l vor găsi în apropiere şi vor rezolva problema imediat. I-au interogat pe toţi cei care se aflau la oficiul poştal în momentul în care a intrat Emily şi pe cei care ieşiseră între timp. Au intrat în toate magazinele apropiate. Au controlat tot centrul oraşului pînă au ajuns la periferie.

Daniel dispăruse fără urmă.

Dispecerul secţiei de poliţie a alertat secţiile din oraşele învecinate, dar fără descrierea vreunui vehicul sau măcar a unui suspect, nu au avut nici o şansă. A fost multiplicată şi transmisă în toate părţile fotografia lui Daniel. A fost înştiinţat FBI-ul.

John Davies, ofiţerul desemnat să ancheteze cazul, i-a interogat amănunţit pe Doug şi Emily Arkin. Orice informaţie susceptibilă de interes a fost urmărită, analizată şi trecută la dosar. Între timp, familia Arkin a stat blocată lîngă telefon, aşteptînd o cerere de răscumpărare care nu a venit niciodată.

În săptămînile următoare, la insistenţele lui Emily, s-au făcut apeluri prin posturile de radio ale oraşului, ale celorlalte oraşe şi din toate statele. Dar neavînd nimic altceva decît fotografia lui Daniel, cazul s-a răcit. După un timp, alte probleme au intrat în atenţia poliţiei din Grannick şi, deşi cazul Arkin a rămas deschis, a fost dat uitării.

Brian a citit rapoartele lui John către şeful secţiei, atît cel scurt, informativ, redactat imediat după dispariţia copilului, cît şi cel detaliat, cu toate amănuntele anchetei. A studiat fotografiile de la dosar – una a lui Daniel singur, alta cu părinţii lui. A analizat chestionarele la care au fost supuşi Emily şi Doug, vecinii, prietenii, angajaţii lui Doug, proprietarii magazinelor în care intrase Emily în ziua aceea, înainte de a se opri la poştă. A trecut în revistă agenţiile pe care le contactase poliţia din Grannick în eforturile ei de a rezolva cazul.

Apoi a deschis cartea lui Emily şi a citit-o din scoarţă în scoarţă. Era cazul despre care ei doi discutaseră – răpirea lui Susan Demery, o studentă de la colegiul local, de către un angajat al tatălui ei, care dorea să se răzbune în felul acesta. Fata fusese răpită chiar din dormitorul ei, într-o noapte de iarnă, foarte tîrziu, şi ascunsă într-o magazie de unelte, la o fermă locală unde lucrau răpitorii.

Răpirea tinerei Demery avusese loc cu cinci ani înainte şi după paisprezece ani de la dispariţia lui Daniel. Prezentarea cazului dovedea cunoaşterea perfectă a tehnicilor de investigaţie, care avansaseră, bineînţeles, de atunci – apăruseră computerele conectate între toate departamentele poliţiei, aparatură de analizat amprente, fibre de ţesături şi altele.

Cartea era bine structurată, cazul limpede prezentat, stilul nu mai puţin strălucit, în ciuda faptului că Emily retrăise tragedia pe care o suferise cu atîta timp în urmă. Brian începu să înţeleagă această suferinţă, pe care ea o resimţea chiar şi acum, cînd îşi amintea de Daniel.

Dormi o oră şi se trezi cînd Julia începu să-i spună o poveste iepuraşului. Gemînd, se frecă la ochi şi ocărî energia copilăriei care o făcea să-şi înceapă ziua cu noaptea-n cap.

Îşi aminti apoi că-şi petrecuse aproape toată noaptea citind şi îi trecu supărarea. Se ridică într-un cot şi, o vreme, o privi pe Julia jucîndu-se. Dar văzu mai mult decît atît. De la moartea lui Gayle, sentimentele lui faţă de Julia fuseseră dominate de nelinişte, de teamă. Fusese preocupat de amănunte, scăpînd din vedere esenţialul. Uitase ce miracol sînt copiii – nu mai avea nici o importanţă că la început dorise să mai amîne venirea pe lume a unui urmaş. Fusese în sala de naşteri atunci cînd se născuse Julia, cunoscuse uimirea şi veneraţia la vederea miniaturii umane perfect alcătuite, care funcţiona ca şi el, la conceperea căreia avusese şi el partea lui de contribuţie.

Între timp, uitase această uimire. Uitase mîndria şi sentimentul de proprietate pe care le trăise în primele săptămîni de viaţă ale Juliei. Activitatea lui atît de acaparatoare îl absorbise şi îl obligase la uitare.

Acum, aceste sentimente reveneau încet la suprafaţă. Cu imaginea lui Daniel Arkin în minte, o privea acum pe Julia dintr-o altă perspectivă.

Jocul ei era inocent. Încerca să-l pună pe iepuraş pe pernă, dar, cînd credea că a reuşit, animăluţul se rostogolea. Julia îl lua, îl punea din nou în acelaşi loc şi îl urmărea cum se rostogoleşte.

Repeta jocul, cu obrăjorii îmbujoraţi de efort, cu gurita umedă şi părul buclat ciufulit, vorbind cu iepuraşul, spunînd vorbe pe care Brian nu le înţelegea. Poate că nici nu avea cum să le priceapă. Dar încerca. Ascultă cu atenţie. Prinse cîteva sunete care se repetau. Da, într-adevăr, ar putea însemna „iepuraş", apoi auzi parcă „stai" şi o mulţime de „uuu" şi „ooo", care păreau exclamaţii de apreciere.

Se ridică din pat şi îngenunche lîngă pătuţ.

Julia îl privi. Dimineaţa, ochişorii ei erau blînzi, mai albaştri ca niciodată. Îşi închipui că-i face plăcere să-l vadă.

– Bună dimineaţa, spuse el blînd. Te joci cu iepuraşul? Băgă mîna printre gratiile pătuţului şi aşeză iepuraşul cu faţa la ea. Bună dimineaţa, Julia, o salută cu o voce piţigăiată. Vrei să ne jucăm? Vîrî boticul iepuraşului pe sub pijama şi o gîdilă pe burtică.

Julia se foi, rîzînd. Gînguritul vesel i se păru dumnezeiesc lui Brian. Trase iepuraşul, îl făcu să salte de cîteva ori, apoi o gîdilă

din nou. Rîsul copilului era cu-adevărat prețios pentru el, cu atît mai mult cu cît era spontan. Era uimit cît de repede obținuse un asemenea rezultat.

Dar asta, ca și revărsatul zorilor, făcea parte din miracolele copilăriei. Cînd Julia suferea, plîngea. Cînd o gîdilai, rîdea. Răspunsurile ei erau impulsive. Nimic conștientizat.

Intuia însă ce se întîmplă în jurul ei. Ce-i spusese Emily? Că Julia îi simțea starea de tensiune atunci cînd o ținea în brațe. Da, iar acum era iar încordat. Îl îngrozea gîndul că va trebui să crească singur copilul. Se întrebă dacă Julia îl simțise și acum, dacă nu cumva nefericirea copilului său avea mai multă legătură cu el decît cu dispariția lui Gayle.

Simțind nevoia s-o aibă aproape, o ridică din pătuț și o îmbrățișă.

– Te iubesc, Julia Stasek. Poate că sînt un cretin în materie de creștere a copiilor, dar pot învăța. O aduse dinaintea lui ca s-o poată privi. Amîndoi putem învăța. Ce spui? Dacă tati greșește, tu îl corectezi. Dacă Julia greșește, tati o ajută. Dacă amîndoi ne descurcăm bine, sărbătorim. Ți se pare corect?

Fetița nu zîmbea, dar în ochișorii aceia atotștiutori era atîta căldură! Gînguri ceva drăgălaș.

– Destul de corect, interpretă Brian. Și-atunci, simțindu-se nemaipomenit de mulțumit pentru că o știa liniștită și în siguranță, începu să-i vorbească: Știi ceva? Astăzi ne mutăm în casa noastră. Te duc la Janice – ei nu, acum nu te îmbufna, doar *știi* că Janice îți place. Nu ați pictat ieri cu degetele, împreună? Nu v-ați distrat împreună? Nu te-a lăsat ieri să te joci în cutia cu nisip? Nu ai primit un *con de înghețată*? Ba da, toate astea le-ai făcut ieri. Am dovadă toate hăinuțele murdare pe care în seara asta am să le spăl într-o mașină nouă, în noul apartament. Eu sînt foarte emoționat. Ia gîndește-te puțin. Am terminat cu spălatul pe furiș, la subsol, cînd dormi tu, și cu fuga jos-sus pe scări, de frică să nu-ți ia cineva hăinuțele. Bineînțeles, nu știu cui i-ar putea trebui hăinuțele tale, dar tare mi-a fost frică să nu le pierd.

Cît timp îi schimbă pampersul, continuă monologul. Julia îl asculta cu atenție, dîndu-i impresia că înțelege tot ce-i spune. A fost mai puțin mulțumită cînd Brian a început s-o îmbrace. Costumașul

de jerse pe care-l alesese intrase foarte mult la apă – nu ştia de ce, dar vedea că n-o mai încape – şi acum îi trecea greu peste cap, iar el trăgea de mama focului, pînă cînd descoperi că era încheiat la năsturaşul de la gît. După aceea dusese o adevărată luptă cu încheiatul nasturilor. Se minuna cum de reuşise s-o dezbrace de el. Şi pînă cînd îşi aminti că Janice o schimbase în ziua precedentă, părul Juliei era deja încîlcit în jurul unui nasture.

Copilul începu să plîngă. Brian încerca să-i desprindă firele din jurul nasturelui, dar degetele lui erau neîndemînatice. Nu avea la îndemînă o foarfecă, aşa că-i tăie firele de păr cu o lamă de ras.

Nu au mai restabilit acea comuniune sufletească, dar Brian nu se lăsă descurajat. După ce se vor muta în apartament, viaţa lor va căpăta un sens, va fi ordonată.

Cînd ajunse la Janice, o strînse îndelung la piept înainte de a o lăsa.

Un sfert de oră mai tîrziu intra în biroul lui John. Sentimentul de gol pe care-l simţise în stomac aproape toată noaptea reveni. Se aşeză pe scaunul din faţa biroului.

– Vreau să stăm de vorbă.

– Mi-am imaginat, spuse John, rezemîndu-se de spătar. Ai citit dosarul?

– Cuvînt cu cuvînt. Şi cartea. Tu i-ai sugerat s-o scrie?

– Eu am fost acela care am exprimat în cuvinte această posibilitate. Dar nu cu prea mare efort. Din clipa în care s-a răspîndit zvonul răpirii tinerei Demery, Emily a fost pe baricadă. A urmărit desfăşurarea anchetei de la un capăt la altul şi nici unul nu am avut curajul s-o îndepărtăm. Ştiam toţi prin ce trecuse. Îţi jur că ea ne-a ţinut în alertă fără să scoată nici un cuvînt.

– Ai cunoscut-o înainte de dispariţia lui Daniel?

– Atît cît cunoaşte un poliţist dintr-un oraş mic pe mai toţi locuitorii acestuia. Tăcu o clipă. Am avut ceva probleme cu studenţii de la colegiu, care au protestat. Apoi au apărut cei doi, arătînd ca nişte hippi, care au vrut să cultive nutreţ fără chimicale. I-am urmărit îndeaproape. Abia după răpirea băiatului ne-am dumirit că sînt oameni cumsecade.

– Înseamnă că nu crezi că soțul ei a avut vreo legătură cu răpirea.

John tresări, enervat.

– Ești nebun? Îl adora pe băiat. Ai citit dosarul. Omul era toată ziua pe cîmp. Au confirmat trei oameni aflați în puncte diferite. De ce-ți trece prin cap că ar fi implicat?

Pentru că nu-l plăcea pe Doug, se gîndi Brian.

– După felul cum se poartă cu soția lui, e un bărbat ciudat. Și mai este ceva. Mi-a spus Emily cînd lucram în apartament. A menționat în treacăt teoria că Lindbergh și-ar fi răpit propriul copil. Cunoștea toate argumentele în favoarea acestei ipoteze. M-am întrebat dacă nu există paralelisme între cele două cazuri.

John clătină din cap cu convingere.

– Dacă ar fi existat o cerere de răscumpărare, aș fi putut crede că Doug avea nevoie de bani pentru noua lui afacere. Dar nu a existat nici poliță de asigurare, iar familia nu avea bani strînși, așa că nu ar fi avut de unde plăti răscumpărarea. Dar nu a apărut nici o cerere de răscumpărare.

Brian își amintea bine ce-i spusese Emily.

– Teoria Lindbergh susține că Lindy era un fanfaron și dispariția copilului ar fi putut fi o glumă proastă. Ar putea semăna Doug cu Lindy?

John clătina din cap înainte ca Brian să termine.

– Doug nu e lăudăros. Nici măcar nu are simțul umorului. Cel puțin Kay și cu mine n-am observat, și ne cunoaștem de o vreme. Poate că avea simțul umorului înainte de dispariția copilului. Poate că tragedia l-a schimbat. Dar acesta este un raționament care pledează împotriva implicării lui în răpire.

– Cele mai multe răpiri sînt făcute de părinți.

– Nu și asta, insistă John, hotărît. Nu-mi place deloc tipul, dar știu că nu și-a răpit fiul.

– De ce nu-ți place? Brian se întreba dacă aveau motive asemănătoare. Și aveau.

– Pentru că se poartă mizerabil cu Emily. Iar ea este una dintre cele mai drăguțe femei pe care le cunosc. Bună. Generoasă. Și-ar da și cămașa de pe ea ca să ajute, dar mai întîi ar călca-o. Pentru fiica mea, ea a fost a doua mamă. A înlocuit-o pe Kay cînd era ocupată. Îi datorez enorm lui Emily.

– Văd că ți-e dragă.

– Păi nu ți-am spus?

– O vezi adesea?

– O văd prin oraș, ne întîlnim destul de des.

– Sînteți mai mult decît prieteni?

John tăcu cîteva clipe, apoi îl întrebă circumspect:

– Vrei să repeți?

– Legătura voastră este pur socială... adică tu, soția ta, Emily și Doug aveți doar o relație socială?

Tonul înghețat înlătură precauția:

– Ce naiba spui acolo?

Brian știa că nu sună bine ce spunea el. Nici nu era sigur de ce pusese întrebarea... ba da, știa. John îi spusese că se simțise vinovat. Brian dorea să știe exact de ce.

– Ai sentimente față de Emily.

– Fir-ar să fie! Bineînțeles că am! Pentru toate motivele pe care ți le-am enumerat și alte cîteva în plus.

Părea furios. Timp de o secundă, Brian avu sentimentul că tocmai își pierduse slujba. Dar John continuă:

– Vrei să știi ceva? Nu-i treaba ta! Tăcu iarăși. Dar pentru că tot ai citit dosarul și tot te muți deasupra garajului, pentru că vei avea o poziție strategică și vei vedea totul cu ochii tăi, ba poate chiar m-ai putea ajuta – am să-ți spun. O singură dată, nu mai mult, și dacă mai aduci vreodată în discuție subiectul, ai dat de dracu'! Cei doi bărbați se înfruntară din priviri. Am ajuns s-o cunosc bine pe Emily în timpul căutării băiețelului. După ce toate pistele s-au înfundat, am devenit prieteni. Ea era însărcinată cînd a dispărut copilul. Și soția mea era însărcinată. Fetele noastre sînt cele mai bune prietene. Emily și Kay sînt cele mai bune prietene. Ele două se întîlnesc foarte des, indiferent ce facem noi, ceilalți patru. Sînt departe de a fi atît de apropiat de Emily cum este Kay, dar îmi place ca om și îmi pare rău pentru ea. Într-un fel, mă simt responsabil față de ea.

– Pentru că nu ai putut rezolva cazul?

– Ei bine, ceea ce n-am făcut este o problemă de conștiință numai a mea! izbucni el, trădîndu-și frustrările. Ai citit dosarul. Nu am

avut nimic. Copilul a dispărut de parcă l-a înghiţit pământul. Mormăi nemulţumit. Nici nu ştiu de ce am scris acolo despre toate pistele care n-au dus nicăieri. Pentru că, la drept vorbind, nu prea au fost nişte piste. În toată cariera mea, ăsta e cel mai idiot caz.

Gata, era lămurit în privinţa relaţiilor dintre John şi Emily. Brian mirosea de la o poştă minciunile. Acum, nasul lui nu-i spunea nimic. Auzise glasul remuşcărilor, dar nimic legat de atracţia personală sau de sex. Nu avea nici o importanţă că fusese implicat FBI-ul sau că John nu era pe vremea aceea decît un simplu poliţist. Fusese desemnat să se ocupe de cazul Arkin şi o făcuse cu simţ de răspundere.

– Dacă ne gîndim la toate cîte s-au întîmplat, Emily se poartă surprinzător de normal, constată Brian. Trebuie să fie o femeie foarte puternică. Ori evlavioasă.

– Nu este evlavioasă. Nu ştiu cum era înainte, dar după – e cazul să te întrebi ce Dumnezeu e acela care îţi face ce i-a făcut ei?

– Totuşi, se pare că există ceva de unde îşi trage ea puterea. Sau poate nu o înţeleg eu. Crezi că va claca dacă îi amintesc de Daniel?

– Nu, sigur nu va claca.

Brian intui că John ar fi vrut să spună mai mult.

– Hai, continuă.

John continuă fără prea multă tragere de inimă, simţindu-se vinovat că dezvăluie secrete, dar dorind ca Brian să ştie totul:

– Multe luni după dispariţia lui Daniel, Emily a umblat ca nebuna pe străzile oraşului, ascultînd pe la porţi, pe la uşi şi ferestre, în speranţa că va auzi un plîns de copil. După ce s-a născut Jill, a renunţat. Am surprins-o din nou în oraş acum două săptămîni. Exact după ce a plecat Jill. Dacă ar fi trăit, băiatul ar fi avut douăzeci şi unu de ani, ar fi fost la colegiu. Probabil că acum trece prin momente foarte grele.

– Iar soţul ei nu o ajută deloc.

– N-a ajutat-o niciodată. Nu cred că a înţeles vreodată ce simţea Emily. Poate că nu ar trebui să-l condamnăm. Şi el a suferit enorm. După aceea s-a schimbat foarte mult. Ca şi cum s-ar fi săturat să mai sufere.

– După cît timp?

– Cîțiva ani. Am păstrat dosarul deschis cît am putut, pînă cînd, în cele din urmă, nu am mai putut face absolut nimic. Atunci, Doug a dat semne că vrea să uite. I-a impus lui Emily să ascundă toate fotografiile cu Daniel.

– Destul de crud.

– Nu, îl contrazise John. Gîndește-te. Imaginează-ți ce ai fi simțit tu dacă copilul ar fi fost al tău, fără să știi dacă trăiește sau nu, dacă e sănătos sau bolnav, dacă e fericit sau nu. Ți l-ai fi imaginat în situații groaznice, groteşti, ți l-ai fi închipuit plîngînd după tine, un copil neajutorat care nu înțelege ce se întîmplă cu el. Iar tu să nu poți face nimic pentru el. O asemenea situație te omoară cu zile. Eşti complet neajutorat. Îl privi pe Brian oarecum cu umilință. Poate ai fi tentat să uiți şi s-o iei de la capăt.

Brian se gîndi la Julia.

– Eu nu cred că aş putea uita.

– Greşit! Ai încerca să-ți umpli viața cu altceva. Emily şi-a umplut-o cu Jill, cu prietenele ei şi cu copiii lor, şi a vrut să facă un cămin adevărat pentru Doug. Iar el şi-a umplut viața muncind. Pentru că atunci a început afacerea de consultanță şi călătoriile. Mi se pare îngrozitor să gîndesc aşa, dar sînt convins că nu ar fi vîndut niciodată ferma, după ce a pus-o pe picioare, nu ar fi început niciodată altceva dacă nu ar fi dispărut băiatul.

– Emily s-ar fi simțit mult mai bine. Şi-a pierdut aproape în acelaşi timp şi copilul, şi soțul.

– El a susținut-o financiar şi o face în continuare. Este mai mult decît fac alți bărbați.

Lui Brian îi trecu prin minte un gînd – ca soț, nici el nu se comportase mai bine ca Doug. Stînjenit, încercă altceva:

– Emily s-a comportat diferit față de Jill? A sufocat-o cu grija şi temerile ei?

– Uneori. Ştia însă că nu are voie s-o sufoce pe Jill. Dar nu a mai lăsat-o pe Jill singură în maşină. De fapt, *nicăieri* nu o lăsa singură în primii ani de viață. Nu risca. Mai tîrziu, a luptat cu sine. Cînd Jill o anunța că vrea să se ducă la o prietenă, Emily murea de o mie de ori în sufletul ei, dar o lăsa să plece. Înțelegea că fata are nevoie de prieteni. Trebuie să o respecți pentru acest chin.

Brian se ridică greoi de pe scaun.

– Da. O respect, dar asta n-o ajută prea mult, nu?

– O ajută. Acum are mare nevoie de sprijin moral, de încurajări.

– Are nevoie de ceva mai mult. De un glob de cristal care să-i spună ce s-a întîmplat cu băieţelul. Are nevoie de un sfîrşit pentru această tragedie. Îşi masă ceafa, obosit.

– Ai vreo idee? întrebă John.

Avea cîteva idei, dar erau greu de realizat. Cazul se răcise de mulţi ani. Între timp nu mai apăruse nimic, nici un indiciu. Nici măcar o născocire.

– Mai lasă-mi puţin timp. Am putea încerca ceva. Mai pot ţine dosarul?

– Este al tău. Dar te rog, fă-mi un serviciu: nu-i spune nimic lui Emily. Şansele sînt foarte mici. Ştiu.

Cînd a ajuns Brian, Emily citea ziarul de dimineaţă. Auzi jeepul în parcare şi se ridică, încercînd să se ascundă, să-şi facă de lucru – să facă patul, să spele rufe ori să şteargă praful – orice, numai să evite o discuţie cu el, în cazul în care îi trecea prin cap să intre la ea în drum spre garaj. Se simţea prost că-şi spălase rufele familiei în faţa unui străin.

Ei, Brian nu-i era chiar un străin. Cel puţin nu se purta ca şi cum ar fi fost.

Cu gîndul acesta în minte, Emily se aşeză din nou. Privea fix ziarul. Aştepta. Nu ridică privirea nici cînd îl auzi urcînd scările, iar cînd bătu la uşă, se simţi mai jenată ca oricînd.

– Te văd! zise Brian prin uşa cu plasă.

Foarte încet, Emily lăsă ziarul din mînă.

– Am adus chifle cu unt.

Zîmbi auzind cît e de degajat.

– Şi cafea. Am timp să vorbim dacă vrei.

În cele din urmă îi făcu semn să intre. Imediat, Brian lăsă punga pe masă, scoase paharele cu cafea şi le desfăcu capacul, înlătură hîrtia în care erau împachetate sandvişurile.

– Nu poţi face asta la nesfîrşit, protestă ea.

– De ce nu?

– Am să mă îngraș.

Brian luă un scaun, îl aduse lîngă ea și îi întinse cafeaua.

– Mă îndoiesc.

Emily luă paharul și-l cuprinse cu ambele palme.

– Dar ai dreptate. N-o să mai pot face asta. Luni dimineața încep slujba.

Brian părea degajat, dar ea nu putea uita ultima lor discuție, pentru că începuse să plîngă și fugise.

Era stînjenită.

– Cred că îți pare rău pentru ce s-a întîmplat aseară. Dar nu trebuie. Mi se întîmplă să am stări depresive. După aceea mă simt însă bine.

– Știu despre Daniel, spuse Brian blînd.

Ochii ei se rotunjiră de uimire.

– Am citit dosarul.

Deși i se părea ciudat, Emily se simțea ușurată. Ar fi vrut ca Brian să afle. Daniel făcea parte din viața ei, din ceea ce devenise ea cu timpul.

– S-a întîmplat demult.

– Dar cazul nu a fost niciodată soluționat. Probabil că pentru tine este cumplit.

– Numai cînd mă gîndesc anume. Încerc însă să nu mă gîndesc. Nu ajung nicăieri. Chiar dacă nu a murit, a dispărut fără urmă. Am ajuns să accept realitatea. Studie paharul din plastic. Pe vremuri obișnuiam să mă gîndesc că un om, disperat că nu are copii, l-a văzut singur în mașină, l-a luat și a fugit și, oricine ar fi omul acela, l-a crescut bine, l-a iubit așa cum l-am iubit eu. Nu-l mai putea privi. E o prostie, nu?

– Nu.

– Dar nu prea pare real. Cel fel de om este acela care fură copilul altuia? Cert este că un astfel de om nu face distincție între bine și rău. Cum ar fi putut un astfel de om să-l crească pe fiul meu la fel ca mine? Simțea că o cuprinde vechea panică. Nu mai putea respira. Am mai avut și alt vis. Cu două finaluri posibile. Daniel a fost luat de un răpitor, dus în țară și abandonat. În primul final, el este găsit și crescut de un suflet bun, care bănuiește că și-a pierdut părinții.

– Şi-n a doua variantă?

– Se trezeşte singur în munţi şi este crescut de o haită de lupi. Îl privi cu un zîmbet de dispreţ pentru propriile-i fantezii.

Dar Brian nu o dispreţuia. Ochii lui erau la fel de argintii, blînzi şi plini de compasiune.

– Dacă ar fi fost copilul meu, aş fi visat la fel ca tine. Doug ce spune?

Emily simţi un tremur în stomac la auzul numelui. Cînd se gîndea la Daniel, nu se gîndea deloc la Doug. Pentru că erau două surse de durere şi confuzie. Le acorda timp pe rînd, nu la amîndoi o dată.

Se gîndi să-l mintă pe Brian. Dar numai o clipă. Brian era prietenul ei. Dorea ca el să ştie totul.

– Doug nu spune nimic. A trecut peste momentul greu al răpirii, prefăcîndu-se că băiatul n-a existat niciodată.

– Cum poate face asta?

Din moment ce ei doi nu discutau niciodată, ea nu putea decît să bănuiască.

– Daniel a fost primul copil. Băiat. Fiul. Era frumos şi inteligent şi iute, tot ce-şi poate dori un tată. Doug nu face faţă durerii de a gîndi cum ar fi ajuns Daniel dacă ar fi fost lîngă el.

– Şi pe tine nu te deranjează această purtare?

– Uneori. De ziua lui Daniel. Vocea i se frînse, dar ochii rămaseră aţintiţi asupra paharului de cafea. Eu nu pot uita că i-am dat naştere lui Daniel. Trupul meu ştie că asta s-a întîmplat cu adevărat. Îşi aminteşte contracţiile. Le retrăieşte.

– Doug a stat cu tine în sala de naşteri?

– Da. Dar acum nu este niciodată acasă de ziua lui Daniel.

– Dumnezeule!

– Nu-i nimic. Plîng singură.

– Jill ştie de Daniel?

– Acum ştie. Dar multă vreme nu i-am putut spune nimic. Nu am vrut să se teamă că s-ar putea întîmpla şi cu ea la fel. Am învăţat-o regulile esenţiale – să ne spună întotdeauna unde se duce, să fie mereu cu alţi copii lîngă ea, să fugă şi să ţipe dacă o ameninţă cineva – dar am încercat să i le transmit cu precauţiile de rigoare, ca să nu o sperii.

– Mi se pare remarcabil că ai putut să fii atît de înțeleaptă după tragedia prin care ai trecut.

– Aveam în față alternativa unui copil nevrozat dacă aș fi procedat așa. Emily nu mai dorea să aibă și așa ceva pe conștiință. Destul că lăsase băiatul în mașină, nepăzit. Dacă o distrugea psihic și pe Jill, viața ei ar fi fost o continuă greșeală.

– Cum a reacționat ea cînd a aflat?

– Mi-a repetat întruna că trebuie să existe o cale ca să-l putem găsi. Am încercat să-i explic că făcusem tot ce era omenește posibil și că a trecut prea mult timp de cînd s-a întîmplat. Acum, acceptă adevărul, la fel ca mine. Nu poți trăi zi de zi cu un asemenea gînd. Eu am momente cînd nu mă gîndesc deloc la Daniel – fac ca și Doug – apoi, deodată, îmi amintesc și mă revăd la secția de poliție, raportînd dispariția lui, retrăiesc aceeași groază. Acum se simțea la fel, cuprinsă de panică. Am fost convinsă că-l vor găsi. Neclintită în convingerea mea. Nu am stat în clădirea poștei mai mult de cinci minute. Nu avea cum să ajungă departe.

Tăcu. Bău toată cafeaua, se încălzi și, cînd lăsă paharul jos, Brian îi luă mîna. Ea se agăță cu disperare.

– Nu ar fi trebuit să-l las singur în mașină. A fost numai vina mea, dar eu nu eram o străină în orașul ăsta, încercă să raționeze cu voce tare. Dacă am fi fost în alt oraș, bineînțeles că nu l-aș fi lăsat. Dar eram în *Grannick!* Îl strîngea tare de mînă. Nimeni nu a văzut nimic. John și colegii lui au interogat jumătate din oraș, dar nimeni nu a văzut *nimic*. E bizar. Trăim într-un orășel provincial. Dacă îți cumperi mașină nouă, oamenii văd și duc vorba. La fel și dacă rămîi însărcinată, dacă divorțezi. Bîrfa se transmite cu iuțeala fulgerului. Dar în ziua aceea nimeni nu a văzut nimic. Tăcu ca să-și tragă sufletul.

Își îndreptă spatele. Îi zîmbi lui Brian împăciuitor și, stîngaci, își retrase mîna dintr-a lui. Încleștă degetele pe genunchi.

– Ar fi avut douăzeci și unu de ani.

– Da, mi-a spus John.

– Astăzi, totul este altfel. Astăzi există Centrul Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați, rețele întregi care caută persoane dispărute. Rapoarte privind răpirile de persoane se transmit în

întreaga țară în doar cîteva minute. Dacă Daniel ar fi dispărut astăzi, FBI-ul ar fi oprit toate mașinile, ar fi strîns și cea mai nesemnificativă urmă, ar fi găsit amprente și fibre de material din haine. Ar fi transmis milioane de fotografii. Povestea ar fi fost difuzată de toate posturile de televiziune, ar fi apărut în toate ziarele, fotografia lui mărită ar fi fost lipită pe panouri și expusă în toate orașele. Atunci, însă, nu s-a făcut nimic din toate astea.

Simțise că înnebunește de neputință. Și de frustrare. Ar fi vrut să facă mai mult, cînd, de fapt, pur și simplu nu mai era nimic de făcut. A împins durerea pînă dincolo de marginile suportabile, a împins și a împins, pînă s-a lovit de un zid, iar și iar, pînă cînd trupul și mintea ei s-au anesteziat. Abia atunci s-a oprit.

– Vrei să vezi camera lui? îl întrebă. Văzîndu-l curios, se ridică de pe scaun. Fac curățenie, dar altfel nu am schimbat nimic. Și nici n-am arătat-o nimănui pînă acum. Dar astăzi i se părea normal ca Brian să vadă camera băiatului.

Știind că el o va urma, Emily o porni înainte. Nu se opri decît după ce urcă scara, în fața singurei uși închise.

Deschise ușa și îl lăsă să intre, apoi se rezemă de tocul ușii, privind înapoi, undeva spre hol. Simțea din nou durerea. O rană permanentă, nebandajată, deschisă și inflamată, chiar după ce trecuse atît timp. Nu trebuia să se uite prin cameră ca să vadă cutiile cu mașinuțe aliniate, animalele de pluș, jocurile Lego. Știu cînd Brian privi cărțile de povești, aranjate pe raft, și cînd deschise dulapul să vadă hăinuțele aranjate frumos, și cînd ridică fotografiile care altădată stătuseră înșirate pe polița de deasupra căminului, în living. Înainte de a fi interzise de Doug. Stînd așa, rezemată de ușă, simți din nou parfumul trupușorului de copil care fusese Daniel cu nouăsprezece ani în urmă. Deși știa că așa ceva este imposibil, memoria ei l-a readus în realitate.

Duse degetele la tîmple, hotărîtă să nu plîngă, dar emoțiile care se învolburau în sufletul ei erau de nestăpînit. Daniel fusese atît de mic, atît de neajutorat, atît de inocent. Cînd îl îmbrăca, se juca cu el, îi cînta, îl gîdila, îl îmbrățișa. Un ghemotoc de carne și oase, atît de vesel, atît de dulce. După care a dispărut.

Plîngea încet. Nu se putea abține. Brian o trase lîngă el, o îmbrățișă strîns și o lăsă să plîngă. Emily nu-și mai amintea să fi

trăit luxul de a-l plînge pe Daniel în braţele cuiva. Se lăsă în voia momentului şi plînse pînă i se uscară lacrimile. Atunci se retrase.

Sprijinind-o de umăr, Brian o conduse afară din cameră. Emily auzi uşa închizîndu-se şi simţi că i se ridică o greutate de pe suflet. Eliberată, inspiră adînc, înfiorîndu-se.

Porniră amîndoi pe scări. Cînd ajunse jos, Emily oftă, îşi şterse lacrimile şi păşi cu hotărîre. Îi aruncă un zîmbet care-l linişti.

– Acum ştii totul.

Brian stătea în faţa ei, cu mîinile în buzunare. Ochii lui argintii o învăluiau cu căldură.

– Acum ştiu totul. Vocea lui era atît de blîndă încît ea fu cît pe ce să plîngă din nou. Dar nu pentru Daniel. Pentru tot ce a irosit, pentru tot ce nu a împărţit cu singurul bărbat cu care ar fi trebuit să împartă totul.

Îşi spunea că mai sînt speranţe. Dar, amintindu-şi că Doug era în Anglia, se simţi iarăşi neajutorată.

Aşadar, mai tîrziu, cînd micul apartament de deasupra garajului se umplu cu mobila şi bagajele lui Brian, îl ajută să despacheteze. Îi plăcea să aranjeze mobila. Să pună tablourile pe pereţi, să instaleze la locul lui pătuţul Juliei, să aranjeze jucăriile colorate pe rafturile din camera ei. Îi făcu de asemenea plăcere cînd, mai tîrziu, s-a dus cu Brian să cumpere plante de interior, veioze şi hrană să umple frigiderul. Îi plăcea să vadă cum, sub ochii ei, apartamentul dobîndea căldură şi intimitate. Şi nu mai puţin plăcut a fost cînd Brian a invitat-o să ia cina împreună cu el şi cu Julia, pentru a sărbători inaugurarea casei. Nu-l putea refuza.

8

Duminică dimineaţa, Emily ajunse la Celeste cu braţele pline.

– Ce-ai adus acolo? întrebă Celeste din pragul uşii.

– Ceva să mîncăm împreună.

– Eu nu. Ţin regim. Pentru noua mea faţă, am nevoie de un trup nou. Întoarse capul, arătîndu-i lui Emily profilul. Ce spui?

Emily îi studie faţa şi dintr-o parte, şi din cealaltă. Îi plăcuse aşa cum arăta Celeste înainte. Cea nouă i se părea puţin străină.

– Nu mai eşti umflată. E foarte bine.

– Emily.

Emily zîmbi.

– Ai un nas adorabil.

Celeste se întoarse în aşa fel încît prietena ei să vadă după ureche. Mi-au scos firele ieri. Vezi ce mici sînt cicatricele? Se vor decolora pînă vor dispărea. Ca şi vînătăile din jurul ochilor. Vor fi verzui, apoi gălbui şi pe urmă vor dispărea de tot. Celeste îşi frecă mulţumită mîinile. Totul merge conform programului. Pînă cînd voi arăta şi eu a om, vor veni şi răspunsurile la anunţul din ziar. Apare mîine. Aş vrea să mă ajuţi puţin să formulez.

Emily ar fi preferat să o convingă să nu-l mai publice şi se pregătea să-i spună, cînd maşina lui Kay trase în parcare. Celeste zîmbi fericită.

– Ah, perfect! Trei capete sînt mai bune decît două.

Lăsînd-o să deschidă uşa, Emily intră în bucătărie. Avea de gînd să pregătească masa, fie că Celeste mînca sau nu. Era un exerciţiu de care Emily avea nevoie.

Cele două prietene i se alăturară aproape imediat. Kay avea probleme de rezolvat.

– Emily, Jill a vorbit cu Dawn?

Emily scotea cumpărăturile din sacoşă.

– Nu în ultima vreme. Găseşte mereu robotul.

– La fel şi Marilee. Ce face fata ta, Celeste?

– Habar n-am!

– Nu te-a sunat?

– Ah, ba da!

Emily lăsă pepenele pe masă.

– Şi?

– Spune că e bine. Cînd am întrebat-o ce se întîmplă, mi-a spus că este foarte ocupată şi că totul este extraordinar în campus. Cînd am rugat-o să-mi dea amănunte, mi-a spus lucruri absolut lipsite de importanţă.

– Încăpăţînat copil! remarcă Kay.

– Spune că sînt prea dominatoare şi vreau s-o controlez. E-adevărat?

Emily îşi făcu de lucru cu pepenele. Niciodată nu se gîndise că Celeste e prea dominatoare cu fata ei. Poate că avea idei preconcepute în legătură cu anumite valori. Dar asta numai pentru că dorea ca Dawn să reuşească în viaţă.

– Aşa sînt eu? insistă Celeste.

– Nu mai mult decît noi două, răspunse Kay, cu tact. Dar ai mai multă bătaie de cap decît noi. Dawn este puţin mai dezinvoltă decît Marilee sau Jill.

– Ei bine, aflaţi că Dawn se va descurca. Aveţi încredere în mine. Dacă nu învaţă, va fi dată afară. Dacă i se întîmplă aşa ceva, se trezeşte din nou cu mine pe cap. Celeste scoase un fel de geamăt. Nu ştiu cine va fi mai pedepsită în situaţia asta – ea sau eu? Tuşi. Să trecem la lucruri mai importante. Deschise un dosar. Cum vi se pare asta: „Blondă sexy DWF..."

– Tu nu eşti blondă, o întrerupse Kay.

– Voi fi. „Blondă sexy DWF..."

– Fără „sexy" E prea vulgar. Trebuie să fii mai subtilă. Gîndeşte-te ce fel de bărbaţi vei atrage cu un asemenea cuvînt.

– Tocmai! exclamă Celeste. Nu vreau un eunuc. Vreau un american cu sînge fierbinte. Şi-apoi, dacă sînt subtilă, anunţul meu va trece neobservat.

– Foloseşte „inteligentă" Are mai multă clasă.

Celeste oftă.

– Bine. Inteligentă. „Blondă inteligentă DWF" Se strîmbă, nemulțumită. Nu mai sună la fel!

– Poate că ar trebui să spui mai multe despre tine, sugeră Emily, într-o încercare timidă de a o ajuta. Ai putea spune că ești suplă, spirituală...

– Lasă-mă să termin: „Blondă inteligentă DWF, care abia își începe a doua tinerețe, caută cavaler în armură, cu care să împartă Montracher, Harley și Tanglewood"

– Harley! strigă Kay. Celeste, vei atrage toți autostopiștii! Vei atrage metaliști în haine de piele cu tatuaje, care preferă sex în grup.

– Nu-i adevărat. Voi atrage un bărbat care-mi seamănă, care crede că e încă tînăr.

Emily își făcu din nou de lucru. Tăia pepenele.

– Nu ai menționat ce vîrstă ai.

– Trebuie?

– Da.

– Nu o poți ascunde!

– Kay! protestă Celeste.

– Vrea să spună, interveni Emily conciliantă, că bărbatul cu care te vei întîlni te va crede de treizeci de ani doar dacă te hotărăști s-o ascunzi pe Dawn. Doar n-o puteai naște la doisprezece ani!

– Ba da. De ce nu? Puteam foarte bine să fiu o mireasă copil!

– Asta e ultima obsesie a lui John, spuse Kay. M-a întrebat cum m-aș simți dacă Marilee ar rămîne însărcinată. Ca și cum nu aș fi învățat-o eu esențialul despre viață. Ca și cum nu i-aș fi bătut toba în urechi despre relația sexuală protejată.

– Cum te-ai simți? o întrebă Emily. Ea, una, prefera să vorbească despre fete decît despre cum se agață bărbații, deși amîndouă subiectele erau preferabile gîndurilor negre pe care i le stîrnea Doug.

Kay analiză puțin întrebarea.

– Cred că nu aș fi deloc încîntată. Îmi place să cred că ea este rațională. Se păstrează.

– La modul cel mai realist.

– La modul cel mai realist? Cred că John ar scoate pistolul. Deși nu cred că va avea nevoie. Marilee vrea o specializare. Știe că nu o poate obține dacă face un lucru iresponsabil. Dar tu? Ce-ai face dacă Jill ar avea un copil? Cum te-ai simți?

Lui Emily nu-i trebui prea mult timp de gîndire.

– Aş fi îngrijorată. Cred că e prea devreme la optsprezece-nouăsprezece ani.

– Dar tu te-ai căsătorit la optsprezece ani.

Ah, într-adevăr! Şi iată unde a ajuns.

– Poate că am greşit.

– Ai greşit? interveni Celeste. Cum?

Emily încrucişă braţele.

– Eram foarte tineri. După ce ne-am maturizat, am devenit doi oameni complet diferiţi.

Foarte diferiţi. Diferiţi într-un fel irevocabil. Multe săptămîni, Emily s-a mințit că nu este adevărat; poate luni; poate mai mult. Dar acum nu mai putea ignora realitatea. O durea sufletul cînd se gîndea la Doug. O durea sufletul pentru că înţelegea acum că legătura ei cu Doug, căsnicia ei nu a fost şi nici nu va mai fi bună.

Ar fi vrut ca cele mai bune prietene ale ei să-i spună că greşeşte.

– Jill a fost liantul. Acum, după plecarea ei, nu a mai rămas aproape nimic.

– Trebuie să mai fie ceva.

– Eşti deprimată din cauza lui Jill.

– Nu, insistă Emily. Am acceptat lipsa ei.

Celeste aruncă o mînă în aer.

– Fir-ar să fie! Între tine şi Doug trebuie să mai existe ceva dacă a stat vreodată mai mult lîngă tine!

– Nu cred că mai vrea să stea lîngă mine.

– De ce spui asta? o întrebă Kay.

Emily zîmbi trist.

– Pot să mă mint cît oi pofti – mă pot lăsa minţită de spusele lui Doug, dar sînt convinsă că nu este absolut necesar să călătorească atît de mult. Are acasă un birou echipat cu tot ce-i trebuie, adevărată comoară electronică. Ar putea reduce timpul de călătorii la jumătate şi ar cîştiga la fel de mult.

Tăcu, aşteptînd o reacţie. Privea de la Kay la Celeste.

– Nu te contrazice nimeni.

– I-ai spus şi lui? întrebă Celeste.

– Nu. Nici faţă de mine nu am vrut să recunosc decît acum.

– O să-i spui? întrebă Kay.

– Cred că da. Va veni timpul. Doar dacă nu cumva, printr-o minune, situaţia se va schimba în bine. Văzînd că nici Kay, nici Celeste nu o încurajează în acest sens, gemu dureros. Este o situaţie imposibilă.

– Ce ai vrea să faci?

– Nu ştiu.

– Cred că ar trebui să-l înfrunţi, declară Celeste

Era bine şi frumos, Celeste era deja divorţată, pe ea nu o aştepta o confruntare dureroasă. Nu avea nimic de pierdut. Dar Emily pierdea totul.

– Nu ştiu. Nu ştiu dacă sînt pregătită să suport consecinţele, recunoscu ea. Abia dacă reuşesc *să mă gîndesc* la ele. Oricum, de aceea nu aş vrea ca Jill să se căsătorească devreme. Aş vrea să o facă mai tîrziu, cînd va fi mai înţeleaptă. Ca şi viitorul ei soţ, de altfel.

– Doug este mai în vîrstă decît tine.

– Nu destul. Cînd ne-am căsătorit, eram nişte copii. Ne-am maturizat şi ne-am transformat în doi oameni complet diferiţi.

– Îmi pare atît de rău...

– Te putem ajuta cu ceva?

Clătină din cap, reuşind să zîmbească.

– Într-un week-end, Doug va trebui să vină acasă şi să stea mai mult de o zi. Avem nevoie să stăm mai mult timp împreună. Atît. O discuţie limpede şi serioasă va lămuri lucrurile. Încă nu vreau să arunc prosopul. Tuşi, pregătindu-se să schimbe subiectul. Oricum, eu aştept ceva mai mult de la Jill. E rîndul tău, Celeste. Tu cum te-ai simţi dacă Dawn ar veni acasă însărcinată?

Celeste nu răspunse.

Emily îşi dădea seama după expresia din ochii ei, după expresia lui Kay, că ele două nu erau pregătite să renunţe la subiectul căsniciei sale.

– Nu mai am ce să vă spun, explică ea cu blîndeţe. Nu ştiu ce se întîmplă. Pur şi simplu nu ştiu. Dar ştiu că sufăr. Am nevoie de voi să mă înveseliţi. Hai, răspunde, Celeste. Tu cum te-ai simţi?

Celeste mai avu nevoie de un scurt răgaz ca să renunţe la subiectul Doug, dar se supuse.

– Aş urî de moarte o asemenea situaţie. Sînt prea tînără ca să devin bunică.

Kay se simţi datoare să sublinieze:

– La patruzeci şi trei de ani eşti suficient de tînără ca să-ţi faci plăcere un nepoţel.

Celeste refuză categoric ideea.

– Încă nu.

– I-ai spus şi lui Dawn?

– În termeni foarte clari. I-am mai spus – numai Dumnezeu ştie de cîte ori – că are o minte suficient de bună ca să facă lucruri deosebite în viaţă. Mi-a răspuns că poate nu vrea să facă nimic deosebit în viaţă.

– Dar ea ce vrea să facă?

– Nu mi-a spus...

– Nu vrea o carieră?

– Cine ştie!

– Dar tu nu ai întrebat-o?

– De zeci de ori.

– Nu eşti curioasă?

– *Destul*, Kay! se plînse Celeste. Nu-ţi pot răspunde la întrebări. Dumnezeule, semeni cu John cînd mă interoghezi aşa!

Kay privi de la Celeste la Emily.

– Vrei să afli ultima noutate? Mi-a propus să mergem la Washington săptămîna viitoare. În vacanţă. Cînd Celeste izbucni în rîs, adăugă: Mi-a spus că putem sta la un motel, să facem şi noi un week-end romantic.

Emily avu o strîngere de inimă. Nu de mult, şi ea plănuise un week-end romantic cu Doug. La momentul respectiv, Kay fusese invidioasă. Acum, rolurile se inversaseră.

– Şi tu care credeai că John nu este deloc romantic, glumi ea, dar gîndurile ei erau departe – se gîndea dacă Doug se distra bine la Londra. Dacă Doug era în *vacanţă* sau muncea, dacă clientul său era mulţumit şi ce ar putea însemna asta pentru căsnicia ei.

– John nu este un romantic, replică Kay. Nu-l interesează vacanţa. Monumentele şi muzeele îl plictisesc de moarte. Îl ajută şi spatele, care începe să-l doară de fiecare dată cînd face ceva ce nu-i place. Nu, nu în vacanţă vrea el să meargă.

– Vrea s-o viziteze pe Marilee, sugeră Celeste.

– *Să o spioneze!* o corectă Kay. Probabil că s-a plictisit de muncă. Ori trece printr-o criză de la jumătatea căsniciei. În orice caz, Marilee i-a spus că o îngrijorează Dawn – ştiind, bineînţeles, că îi va da lui de lucru – iar de-atunci el mă terorizează cu întrebări. Aşa că va trebui să mă iertaţi dacă m-am purtat ca el. Sînt convinsă că mă va aştepta la uşă, să afle ce-am discutat cu voi.

Celeste oftă.

– Dawn are optsprezece ani. Spune că sînt prea severă şi îi controlez viaţa. Trăieşte singură, pe picioarele ei, la numai zece minute distanţă de mine.

Emily ar fi vrut ca Jill să fie atît de aproape. Dar poate că aşa era mai bine. Înainte de a o vedea pe Jill, avea nevoie de timp să înţeleagă ce se petrecea cu Doug.

– Nu eşti deloc alarmată, constată Kay.

– Ba da, sînt. Dar Dawn este la o şcoală foarte bună, printre copii inteligenţi şi nu mai este minoră. E liberă să înveţe din propriile greşeli.

– Dar dacă o poţi ajuta să evite...

– Cum?! strigă Celeste. Nu pot fi lîngă ea. *Nu pot!*

Într-o fracţiune de secundă, Emily înţelese că Celeste nu era chiar aşa de detaşată de problemele lui Dawn. Îi părea bine.

– Deci, continuă Celeste cu o voce nemulţumită, sună bine anunţul?

Kay o privi încruntată, apoi îi smulse hîrtia din mînă.

– Scoate chestia aia cu Harley. Poate descuraja un bărbat bine, cu un Porsche.

Ce tactică inteligentă, gîndi Emily.

Celeste tăie cu creionul cuvîntul Harley.

– Mai bine scrie ceva la modul general, spuse Kay. Spune ceva cu vinuri rafinate, aventură şi muzică. Şi neapărat scrie-ţi vîrsta.

– Bine, acceptă Celeste, complet descurajată. „Blondă sexy DWF..."

– Parcă ai înlocuit „sexy" cu „inteligentă"

– Nu-l mai înlocuiesc dacă tai Harley. E prea de tot. „Blondă sexy DWF, 40..."

– Ai patruzeci şi trei de ani!

– Ce-ar fi să scriu „în jur de patruzeci"?

– Ca să poată să creadă că ai patruzeci şi nouă!

– Nu-i adevărat!

Kay citi anunţurile decupate de Celeste din ziare.

– Uite, cele mai multe anunţă şi vîrsta. Am găsit doar unul care nu spune vîrsta. Spune că este în căutarea unui doctor între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani. Cîţi ani crezi că îi dau bărbaţii?

– Patruzeci şi cinci, spuse Emily.

Celeste nu răspunse.

– De ce nu treizeci şi cinci sau mai puţin? o întrebă Kay pe Emily.

– Dacă ar fi fost mai tînără, şi-ar fi trecut vîrsta.

– Bingo! Dacă nu specifici, oamenii se gîndesc la varianta cea mai proastă.

Celeste ridică mîinile a disperare.

– Bine, bine, îmi trec şi vîrsta, dar să ştiţi că o fac împotriva voinţei mele. Vîrsta nu ar trebui să conteze. Poate că am patruzeci şi trei de ani, dar spiritual mă simt de treizeci şi cinci.

– Ei, poate că-i adevărat, încercă Kay s-o consoleze, dar bărbaţii nu văd lucrurile din acest punct de vedere. Pe ei îi preocupă în primul rînd trupul.

Emily îşi aminti de săptămînile care trecuseră de cînd Doug nu făcuse nici măcar o încercare lipsită de pasiune de a se apropia de ea. Preferase să-l scuze, spunîndu-şi că e obosit, dar mulţi bărbaţi obosiţi nu renunţă la sex. Şi-apoi, dimineaţa, Doug nu mai era obosit. Se purta de parcă şi fizic era sătul de ea.

Nu înţelegea cum de ajunseseră aici. Altădată o considera atrăgătoare. Oare curenţii electrici dintre două persoane puteau scădea în intensitate? Ea nu se îngrăşase, nu încărunţise. Bine, nu mai era ca acum douăzeci şi doi de ani, dar mai era încă o femeie atrăgătoare.

Mai era?

– Emily.

Ridică privirea şi le văzu pe Kay şi Celeste în faţa ei, studiind-o. Kay îi luă mîna.

– Pari distrusă. Poate că ar trebui să stai cîteva zile aici, cu Celeste.

– Mi-ar plăcea la nebunie! exclamă Celeste. Am destul loc.

Dar Emily abia aştepta să se întoarcă acasă. Poate că suna Jill sau chiar Doug. Ca şi straturile scoarţei terestre care se zguduiau în cazul cutremurelor, valorile esenţiale ale vieţii ei se transformau, erau în schimbare. Nu putea face altceva decît să se adăpostească în cea mai stabilă structură materială pe care o avea la îndemînă şi să aştepte finalul.

După ce termină masa împreună cu prietenele ei, Emily plecă acasă cu cele mai bune intenţii. Pentru că petrecuse toată sîmbăta cu Brian şi Julia, astăzi era hotărîtă să-i lase în pace. Julia avea nevoie să stabilească o legătură cu Brian. Brian avea nevoie să se obişnuiască cu Julia. Trebuiau să se acomodeze în noua lor casă, fără să-i stinghereasca cu prezenţa ei.

Abia intrase în bucătărie că o observă pe Myra venind dinspre garaj. Curioasă, chiar puţin preocupată, îi ieşi în întîmpinare.

La vederea ei, Myra se apropie numaidecît.

– Am petrecut cele mai plăcute momente cu detectivul Stasek şi fetiţa lui. Ce bărbat minunat! Mă tem totuşi că am venit prea devreme şi el nu a avut timp să se bărbierească. Sper că nu s-a simţit jenat din cauza asta. Ai ştiut că a crescut la Chicago? Imaginează-ţi, Grannick s-a îmbogăţit cu un om de lume, ca să nu mai vorbim de forţele poliţiei locale. Am cules crini din grădină şi cînd am descoperit că detectivul Stasek nu avea vază, am dat fuga acasă şi i-am adus una de-a mea.

– Ce drăguţ din partea ta, Myra.

– Atît pot face şi eu. Încă nu-mi vine să cred că s-a mutat lîngă noi, pe strada noastră. Şeful poliţiei avea nevoie de oameni noi. Davies este de prea mult timp aici.

Emily îi luă apărarea lui John:

– John face lucruri minunate pentru oraş, Myra.

– Dar e prea bătrîn. Nu vede totul. Nu, are nevoie de un ochi tînăr şi obiectiv lîngă el. Detectivul Stasek va fi foarte bun pentru noi. Se încruntă. Ciudat, ai fi crezut că soţia lui a cumpărat măcar o vază. De obicei, femeile cumpără.

– Sînt convinsă că a cumpărat, dar el a lăsat la New York toate obiectele personale.

Myra dădu din cap.

– Din cauza amintirilor. Înţeleg foarte bine. Dar uneori e bine să păstrezi amintirile. De aceea am eu grijă de iarba de sub salcie. Salciile nu sînt copaci curaţi, fac mizerie, mai ales cînd cresc foarte mari, cum este a mea, care trăieşte lîngă apă şi se dezvoltă atît de repede. Ştiai că ramificaţiile de la suprafaţă ale salciei mele sînt aproape identice cu cele din pămînt? Ţine minte, am spus aproape! Nu sînt chiar identice.

Emily o lăsă să sporovăiască. Myra devenea puţin ciudată cînd vorbea despre salcia ei, dar era o femeie blîndă. Probabil că nu i-a fost uşor să trăiască atîţia ani lîngă Frank, care fusese un bărbat destul de dur. Emily îl auzise de multe ori ţipînd, noaptea.

Ea nu păţise niciodată aşa ceva cu Doug. El ridica foarte rar tonul şi niciodată nu o lovise. În sensul ăsta, ea a avut noroc.

Poate că era mult prea sensibilă. Poate că, la urma urmei, era deprimată din cauza plecării lui Jill. Poate că era prea egoistă, cerîndu-i să stea tot timpul lîngă ea. Poate că cerea prea mult de la toţi. Punct.

– Ştii – Myra continua să vorbească – îmi amintesc că mi-ai spus că un detectiv nu poartă uniformă. Şi pentru că este adevărat, am să-l invit la un ceai cu Frank. Crezi că o să vină îngrijit dacă-l invit? Lui Frank nu-i plac bărbaţii cu barbă. Spune că îi place să vadă faţa unui bărbat atunci cînd vorbeşte cu el. Cînd nu o vede, se înfurie.

Emily o prinse de braţ.

– Myra, Frank a murit, îi spuse blînd.

– Da, dar eu cred că oricum ar trebui să fim precauţi. Mînia lui Frank este înspăimîntătoare. Se întoarse şi plecă spre casă.

Emily privea în urma ei, cînd Brian apăru dinspre garaj. Într-adevăr era nebărbierit şi arăta nu tocmai îngrijit, aproape ca atunci cînd îl văzuse prima oară. Însă acum nu mai era disperat – nici neglijent, în ciuda părerilor Myrei. De fapt, lui Emily i se păru că Brian arată minunat – viril, cu ochii somnoroşi, dar calzi, şi cu un zîmbet deschis.

– Myra mi-a adus flori, spuse, lăsînd zîmbetul să-i cuprindă toată fața.

Brusc, Emily nu se mai gîndi la Doug, nu-i mai fu dor de Jill, se simți complet anesteziată.

– Mi-a spus. Sper că nu te-a deranjat.

– Nuu. E o dulce, chiar dacă puțin excentrică. A vrut să-mi spună că familia LeJeune are șobolani. E îngrijorată că vor ajunge pînă la casa ei ori pînă la iaz. M-a întrebat de unde o să-și dea seama că au venit șobolanii. M-a rugat să-mi fac puțin timp să trag cu ochiul. E foarte îngrijorată din cauza salciei.

Emily abia se putea abține să nu zîmbească.

– Copacul ei este în perfectă siguranță. Iazul nu are șobolani și nici familia LeJeune. Au contract cu societatea de deratizare care își face datoria, preventiv, la fiecare trei luni. Camionul acesteia are formă de șobolan. Myra a tras imediat concluzia.

Pînă la urmă zîmbi, pentru că și Brian îi zîmbea și era imposibil să nu se molipsească de buna lui dispoziție. Brian stătea cu mîinile înfundate în buzunarele blugilor.

– Te-am căutat mai devreme. Julia și cu mine am făcut o plimbare în pădure. Venisem să te invit ca să ne călăuzești, să nu ne rătăcim.

– Din cîte văd, nu v-ați rătăcit. I-ar fi plăcut să meargă cu ei. Julia doarme?

– Profund. Plimbarea a epuizat-o.

– Drăguța!

– Este.

Parcă chiar se simțea fericită.

– Vrei o bere?

– Sigur.

Îl invită să intre, scoase două sticle din stocul lui Doug din frigider și îi întinse una.

– Sînt ultimele vestigii ale vieții anterioare a soțului meu. Cînd eram tineri și săraci, ne plăcea să bem bere mai curînd decît vin ieftin și prost. Acum, Doug preferă vinurile rafinate, dar cînd privește un meci la televizor, tot o bere bea.

– Cînd trebuie să vină?

– Vineri.

– Rămîne în week-end?

– Sper să stea mai mult, spuse Emily atît de nonşalant încît crezu şi ea. Şi de ce nu? De ani de zile se străduia să creadă ce gîndea. Hai să ieşim afară. Putem sta în curtea din spate şi o auzim pe Julia dacă se trezeşte şi plînge. Luă din mers telefonul şi-l conduse sub un stejar secular. Avea trunchiul destul de mare să se poată sprijini amîndoi şi mai rămînea loc.

– E frumos aici, spuse el, aşezîndu-se cu spatele sprijinit de trunchi. Nu seamănă deloc cu oraşul în care am trăit. Aveam şi acolo Central Park, dar nu era nici pe departe ca aici.

– Acolo o scoteai pe Julia la plimbare?

– Uneori. Gayle ieşea cu ea mai mult decît mine. Iar doica mai mult decît Gayle. Pufni: Ce tată neglijent am fost!

– Ai avut o slujbă care ţi-a consumat timpul şi energia, îl scuză Emily.

– Mda, sună bine ce spui, şi e adevărat, dar nu trebuia să se întîmple chiar aşa. Puteam să-mi fac timp liber.

– Erai conştiincios.

– În privinţa muncii, desigur. Dar în privinţa Juliei? Nu mi-am calculat corect priorităţile.

Emily ridică din umeri.

– Tradiţia spune că bărbatul asigură existenţa familiei, nu se ocupă de creşterea copiilor.

– Şi priveşte-mă cum arăt acum!

Tocmai asta făcea. Îl privea.

– Mi se pare că eşti destul de convenabil.

– Acum, da, sînt. Copilul doarme, eu stau liniştit cu o bere în mînă şi cu o femeie frumoasă lîngă mine, dar foarte curînd copilul va începe să plîngă, iar eu va trebui să-i găsesc o ocupaţie.

– De ce? Are o mulţime de jucării, spuse Emily, deşi i-ar fi plăcut să mai prelungească momentul cu femeia frumoasă. *Tînjea* după astfel de cuvinte.

– Jucăriile nu sînt suficiente. Trebuie *să participi* la jocurile copiilor.

– Îhî. Trebuie să le arăţi cum se pot juca cu acele jucării. Trebuie să le citeşti poveşti. Să-i duci în parc. Dar mai ales trebuie să fii

lîngă ei. Ai putea să faci ceea ce obişnuieşti să faci de obicei duminica, dar să o iei şi pe Julia cu tine.

– Nu cred că i-ar plăcea să vadă meciuri.

– Poate că nu, dar e important să o ai lîngă tine.

O privea ca şi cum ar fi dorit s-o creadă.

– Cum se procedează cînd vrei să-i faci un program unui copil? De exemplu, ore de balet.

Emily făcu un efort să rămînă serioasă.

– Mai e mult pînă atunci.

– Dar ce trebuie să faci atunci cînd vine timpul? Eu nu mă pricep deloc la balet. Nici nu ştiu cum aş face primul lucru – să-i pun fustiţa specială. Dar nici nu m-aş pricepe să i-o cumpăr!

– Avem un magazin de specialitate în oraş. Ei îţi vor da răspunsuri la toate întrebările.

Brian privea încruntat iarba de la picioare, apoi se uită la ea.

– Nu mă pricep deloc să-i cumpăr haine. Punct! Bine, pentru moment are ce-i trebuie, dar peste puţin timp îi vor rămîne mici. Niciodată nu i-am cumpărat haine. Nu mă pricep.

– E uşor.

– Da, îţi convine să vorbeşti aşa. Eşti femeie. Ai trecut prin toate astea. Dar mie nu-mi va fi uşor. Nici hainele mele nu le cumpăr uşor.

– Brian, insistă Emily, e *uşor*. Te duci la cel mai bun magazin sau la cel mai apropiat, urci la etajul pentru copii şi-i spui vînzătoarei de ce are nevoie Julia.

Brian o privea sceptic.

– De unde o să ştiu de ce are ea nevoie?

– O să ştii. Cînd va veni iarna, vei şti că are nevoie de haine călduroase, aşa că o să-i cauţi un costumaş şi o să-l alegi pe acela cu care o poţi îmbrăca mai uşor.

– Şi dacă Juliei n-o să-i placă?

– O să fie mai greu, admise Emily. Dar tot îl va purta. Cînd va fi mai mare, o să vă duceţi împreună la magazin şi ea îşi va alege singură hăinuţele care-i plac. Înainte ca tu să-ţi dai seama, Julia îşi va face singură cumpărăturile.

– Ce fac cu părul?

– Cele mai multe costume de iarnă au glugi.

– Nu, mă refeream la tunsul părului, la codițe, la panglicuțe și toate prostiile pe care le poartă fetițele în păr.

– Am văzut că are panglicuțe. Sînt frumoase.

Brian scăpă un geamăt a îndoială. Emily îl bătu pe braț, încurajator.

– O să te descurci. Uite cît de departe ai ajuns și ai făcut totul singur, de cîteva luni bune.

– Nevoia te învață.

– Nu toată viața noastră este așa? Dacă vei vedea că nu te descurci cu părul Juliei, ai să te duci la coafor și ai s-o tunzi. Cînd vei vedea că nu-i mai intră pantofiorii în picioare, te duci și-i cumperi alții. Cînd îi vor cădea dinții și vei vedea că are carii... Brian o privi îngrozit. Îl strînse de braț: Glumeam.

– Cînd trebuie s-o duc la dentist?

Emily se rezemă de trunchi.

– Depinde. Jill a avut probleme de la optsprezece luni. Daniel n-a avut carii nici la doi ani. Gîndul la Daniel îi aduse în suflet vechea durere. Adăugă încet: Poate că m-a pedepsit pentru că l-am lăsat singur în mașină.

Brian se întoarse spre ea.

– Știai că, statistic vorbind, într-un oraș mic sînt mai multe răpiri decît într-unul mare? Oamenii dintr-un orășel au încredere unul într-altul. Dar ce alternativă avem? Nu putem trăi toată viața în stare de asediu. La naiba, de aceea am plecat eu din New York. Nu ai greșit, Emily. Sînt convins că ai fost o mamă foarte bună. Oftă. Nici un părinte nu este perfect. Tu, de exemplu, ai răspunsuri la întrebări pentru care pe mine mă trec sudorile, chiar dacă mi le pun în toiul nopții, cînd mă trezesc de griji. Și am văzut cum te porți cu Julia. Ești o mamă înnăscută.

Părea sincer – nu-și dădea aere de superioritate, ca Doug. Pe Doug nu l-a crezut niciodată pe de-a-ntregul. Pe Brian îl credea. Își imagina că are încredere în el fiindcă e polițist. Adică un observator imparțial. Și avea niște ochi cu puteri magice.

Erau cu-adevărat uluitori – strălucitori ca oțelul, fără să fie însă duri – și, da, onești. Dacă el spunea că ea nu a greșit, îl credea.

– Poate că ar trebui să deschid o grădiniță, spuse mai mult pentru sine. Știa că Doug nu ar accepta nici în ruptul capului, darmite

să-i dea şi bani. Contam pe faptul că apartamentul îmi va da de lucru cîteva luni bune. Acum e gata, iar ceea ce mai am de făcut prin casă nu-mi va lua prea mult timp. Şi-atunci ce-am să mai fac? Ce voi fi eu?

– Eşti scriitoare.

– Cartea aceea a fost doar o întîmplare în viaţa mea.

– Ţi-a plăcut s-o scrii?

– Da. Pentru mine a fost o terapie. Aşa am simţit tot timpul cît am scris-o. Studia atentă firele de iarbă. Am păstrat notiţe după ce a dispărut Daniel. Numai aşa mi-am menţinut echilibrul psihic. Poate că o să scriu mai mult, mai des, pentru *Sun*. Sau o să-mi ajut prietenii de la colegiu. Nu trebuie să ştie Doug. Şi-apoi, peste trei săptămîni şi jumătate vine Jill acasă, după aceea de Ziua Recunoştinţei şi, din nou, în decembrie. Atunci stă o lună întreagă. Iar înainte îl voi avea pe Doug.

– Week-end-ul viitor.

– Îhî. Exact.

Doug nu avea nimic de povestit. A sosit vineri seara, a anunţat-o că a mîncat în avion, i-a răspuns scurt la întrebările despre Londra şi a plecat în oraş, la sala de gimnastică. Cînd s-a întors, s-a aşezat în faţa televizorului şi a rămas acolo pînă a adormit ea. Dimineaţa, cînd s-a trezit Emily, dormea el.

Îi studie faţa, căutînd o urmă de blîndeţe, sperînd să găsească ceva familiar, dar nu se simţi decît şi mai departe de el. Nu-şi putea explica de ce. În somn, trăsăturile lui nu se schimbaseră, nu erau altfel decît înainte.

Încercă să-şi amintească ce se întîmpla cu cîţiva ani înainte. Cum arăta Doug cînd nu exista această distanţă între ei, dar astfel de amintiri o duceau departe, în primii ani de căsnicie, cînd erau tineri. Ciudat, dar aceste amintiri nu se legau de anii ceva mai recenţi. Îşi amintea cum trăiau cînd Daniel era mic. Stăteau toţi trei în pat şi ea îi privea pe rînd, minunîndu-se că are aşa un noroc.

Nu-şi amintea să fi stat în pat cu Jill şi cu Doug. Dar Jill a venit pe lume după Daniel. Atunci Emily nu se mai simţea norocoasă – era într-o continuă alertă, încercînd să-i facă pe plac lui Doug,

dorind să fie o mamă bună pentru Jill, simțind nevoia să compenseze tragica lipsă, pe care nu o mai discutaseră niciodată. Învățase de la Doug să-și păstreze gîndurile numai pentru ea.

Presupunea că de-atunci începuse înstrăinarea dintre ei. Ar fi vrut ca toate acestea să fie doar rodul imaginației sale, dar pe măsură ce treceau săptămînile, i se părea din ce în ce mai limpede. Rar se întîmpla ca ea și Doug să aibă ce discuta. Iar ea nu-l provoca. Doug stătea atît de puțin acasă încît nu dorea să-l plictisească sau să-l supere. Îl privea împingînd paharul cu suc de portocale, spunînd că ar prefera suc de ananas; dădea drăgălaș din cap cînd o întreba dacă îi va putea călca toate cămășile înainte de plecare, iar cînd ea sugera o masă la restaurant, sîmbăta seara, el opta pentru un film la televizor. Și Emily nu comenta.

Totuși, cînd îl văzu pe Doug lîngă Brian, simți că-i plesnește ceva în suflet. Dorise ca ei doi să se întîlnească, dar suprapunerea celor două imagini i se părea greu de suportat, pentru că erau prea multe diferențe între cei doi bărbați. Îl văzu pe Brian, îmbrăcat în blugi, cu o cămașă modestă, fără pantofi în picioare, ținînd-o pe Julia în brațe – vorbind cu Doug, cu pantalonii lui de gabardină, cu cămașă apretată și pantofi lustruiți. Îl auzi pe Brian deplasînd discuția de la apartamentul pe care-l vizitase împreună cu Doug spre munca de management pe care o făcea soțul ei și caii-putere ai mașinii lui ultrasofisticate.

Pe lîngă Brian, Doug părea unidimensional și rigid. Ei i se părea că Brian e bun și cald, îl găsea chiar mult mai atrăgător decît Doug. Și un asemenea gînd o înfuria. Era furioasă pe Doug că-și dădea aere de superioritate, furioasă pe ea însăși că făcea comparații între cei doi. Se scuză față de ei și fugi în casă.

După cîteva minute, Doug o urmă și-i spuse entuziasmat:

– Este un tip drăguț. Mă bucur că ai un asemenea om prin preajmă cît sînt eu plecat. Eram îngrijorat că stăteai singură.

Îi aruncă o privire tăioasă.

– De ani de zile sînt singură și n-ai fost niciodată îngrijorat.

– Ai avut-o pe Jill.

– Jill e fiica mea. Nu-i același lucru cu prezența ta.

O privi încrîncenat.

– Nu începe iar.

– Ce se întîmplă, Doug? Ne vedem din ce în ce mai rar, într-un moment cînd ar trebui să ne vedem tot mai des.

Doug dădu ochii peste cap.

– Am mai discutat problema asta.

– Dar eu nu înțeleg. Vorbești de parcă banii pe care i-ai cîștigă mîine ar reprezenta tocmai diferența dintre a pluti sau a cădea la fund. Nu mi se pare logic. Afacerile tale au prosperat. Da, avem cheltuieli, spuse ea înainte ca el să poată interveni, dar nu sînt mai mari decît ale altor familii.

– Am un copil la colegiu.

– Milioane de oameni au copiii la colegiu și supraviețuiesc. Nu sîntem în pragul falimentului. Ducem o viață destul de modestă. Cel puțin eu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, continuă ea disperată, că ar trebui să avem destui bani acum pentru o viață decentă și taxa de colegiu, iar tu să poți sta mai mult timp acasă. Stăteai înainte de plecarea lui Jill.

Doug își puse mîinile în șolduri, pregătit s-o înfrunte.

– Afacerea s-a dezvoltat.

– Limitează-te la mai puțin. Rezervă-ți timp și pentru altceva.

– Dar îmi place felul în care au luat amploare afacerile mele.

– Îți place să stai pe drumuri cinci zile pe săptămînă? Uneori și șase? Nu-ți place să stai mai mult pe-acasă? *Niciodată?* Sau vii numai atunci cînd este Jill? De ochii lumii.

Doug oftă.

– Ce mai vrei să spui acum?

O fracțiune de secundă, Emily fu tentată să renunțe, dar mersese deja prea departe și era prea supărată. Singura concesie pe care i-o putea face era să coboare tonul.

– Ce vrei tu de la căsnicia noastră?

– Un loc unde să vin, să știu că este „acasă" Privi în jurul lui. Casa aceasta, orașul acesta, tu, Jill.

– Ce fac eu pentru tine în afară de faptul că-ți spăl cămășile și lenjeria?

– Ești soția mea.

– Îți place să stai cu mine?

– Bineînțeles.

– Opt zile pe lună?

– Emily, *ce naiba* se întîmplă cu tine?

Emily închise ochii, duse mîna la tîmplă și clătină din cap, disperată. Poate că într-adevăr se întîmpla ceva cu ea. Lăsă mîna pe lîngă corp, apoi îl privi.

– Nu mai știu cine sînt. Nu știu ce așteaptă oamenii de la mine, încotro ar trebui să mă îndrept. Cum ar trebui să-mi umplu timpul? Îmi fac de lucru prin casă și atît! După ce voi termina totul, ce se va întîmpla cu mine?

– Vrei să muncești! exclamă el nedumerit. Iisuse, Emily! Am mai discutat și problema asta. Nu ai calificare și nu poți face nimic. Nu vei face decît să aduci o picătură într-un ocean, care ne va mări taxele, iar pentru mine va însemna un teanc în plus de acte. Se îndreptă spre ușă. De ce nu poți și tu să... să stai la televizor, ca toată lumea?

Emily îl urmă.

– Nu-i adevărat că n-am calificare! *Am obținut o diplomă!*

– Mda. În limba engleză. Diploma ta nu-ți ajunge nici pentru o ceașcă de cafea.

Clocotea de furie. I se părea degradant ceea ce încerca Doug să facă. Se luă după el pe trepte.

– Nu-i adevărat, Doug. Pot face o mulțime de lucruri. Dar tu nu vrei ca eu să muncesc.

– Și ți-am explicat de mii de ori de ce. De ce naiba nu înțelegi?

– Pentru că motivele tale nu au sens. Și nu ești corect.

Doug șopti o înjurătură și intră în dormitor.

Emily rămase în pragul ușii.

– Simt nevoia să fac ceva. Nu pot sta degeaba.

– De ce nu? Mama a stat acasă.

– Mama ta avea un soț...

O privi furios.

– Soțul ei nu făcea munca pe care o fac eu... nu *cîștiga* cît cîștig eu!

În sfîrșit, Doug recunoștea că nu era chiar la limită cu banii. Nici nu se punea problema de faliment.

– La ce sînt buni banii dacă nu sîntem fericiți?

– Eu sînt foarte fericit. Perfect fericit. Cel puțin atunci cînd nu mă înnebunești tu. Încercă s-o împaci: Nu vrei s-o lași mai moale?

Nu avea de ales. Trebuia să cedeze. Ieși pe malul iazului și rămase acolo pînă cînd Doug veni să-și ia rămas-bun. Nu rezolvase nimic. Se simțea mai rău decît înainte.

Se temea însă că dacă va întinde prea mult coarda, el nu va mai veni deloc acasă. Și dacă se întîmpla așa ceva, căsnicia ei va fi iremediabil distrusă. Iar Jill va suferi.

Jill o îngrijora cel mai mult, ceea ce era destul de curios, pentru că ar fi trebuit să se întrebe ce se va întîmpla cu casa dacă va divorța, din ce s-ar întreține, de unde ar lua banii pentru mîncare și haine, ce naiba ar face cînd epava ei de mașină nu va mai merge.

Abia acum, stînd pe malul iazului, privindu-și retrospectiv viața, își dădu seama cît de dependentă era de Doug.

9

Emily rămase pe malul iazului pînă se întunecă. Pentru prima oară nu-şi făcea griji că va pierde telefonul lui Jill. Nici nu ştia ce i-ar putea spune lui Jill. Să o mintă că a petrecut un sfîrşit de săptămînă minunat cu Doug? I-ar fi foarte greu, iar Jill, scumpa de ea, o întreba întotdeauna.

Jill era cea mai bună prietenă a lui Emily. Se îmbrăţişau, plîngeau una pe umărul celeilalte. Emily avea o nevoie disperată de afecţiune chiar în clipa asta. Simţea nevoia să fie îmbrăţişată, să aibă un umăr pe care să plîngă. Dar nu-i putea spune lui Jill ce se întîmplase.

Se gîndi să sune la Kay sau la Celeste. În categoria celor mai bune prietene, ele veneau imediat după Jill. Era convinsă că şi ele se întrebau cum a decurs week-end-ul. Dar n-o sună pe nici una. Nu avea putere.

Pentru prima oară în viaţa ei îşi dori să fi avut o mamă, care s-o strîngă la piept la primul semn de suferinţă, fără s-o întrebe nimic. Aşa făcea Emily cu Jill cînd era prea supărată. Îmbrăţişarea domolea focul interior, mai tîrziu venea şi discuţia.

Emily nu avea rude. Cu cele cîteva mătuşi, unchi, veri răcise de mult legăturile. Nu avea absolut pe nimeni.

Aşa că rămase o vreme singură, în întuneric. Cînd afară se răcori, intră în casă şi făcu un ceai. Continuă să şadă în întuneric, în camera de zi, pe un fotoliu de lîngă combina muzicală.

Telefonul sună de mai multe ori – o căutau Jill şi Celeste. Lăsă robotul să preia mesajele şi nu se clinti din fotoliu. Se ghemui mai tare, dorind parcă să se adune cu totul în sine.

Caseta se terminase de mult cînd se ridică şi urcă în dormitor, unde dădu de urmele lăsate de trecerea lui Doug pe-acasă. Lăsase deschise uşile dulapului şi sertarul biroului. O cămaşă era aruncată

pe un fotoliu, o şosetă pe celălalt. Pe noptieră era un pumn de bani mărunți.

Ca un bacşiş. Un *mizerabil* bacşiş.

Făcu un pas înapoi, coborî în fugă scările, aruncă pe ea o jachetă şi ieşi trîntind uşa. Mergea repede, ajunse la China Pond Road, trecu pe Walker, Sycamore Street spre LaGrange şi proprietatea Berlo. Nu vedea nimic. Mintea ei era un tumult de furie împotriva lui Doug.

Nu începe iar – i-a spus cînd l-a rugat să stea mai mult acasă. *Ce naiba se întîmplă cu tine!* – cînd a încercat să-i afle sentimentele față de ea. Iar cînd se săturase de discuție, i-a spus verde: *Las-o mai moale!*

Nu auzise ce-i spusese ea, nu o înțelegea, nu-i păsa de ea. Trebuia să pătrundă pînă la el, dar nu ştia cum. Era o situație jalnică. Erau căsătoriți de douăzeci şi doi de ani. Aveau o fiică pe care o iubeau. Emily nu dorea să divorțeze.

Întrebarea era dacă va supraviețui singură în felul acesta. Avea atît de mult de dăruit, atîta dragoste şi grijă şi înțelegere, încît uneori avea impresia că aceste sentimente, neîmpărtăşite cu nimeni, o sufocau.

Trecu de centrul oraşului, traversă strada şi se întoarse. Pe măsură ce furia îi trecea, mergea mai agale. Mînia era înlocuită cu o gaură neagră, lipsită de căldură, speranță şi dorință de viață. Întotdeauna crezuse că în această gaură neagră era scris numele lui Daniel. Acum se întreba dacă nu cumva tot timpul purtase numele lui Doug.

Trase fermoarul jachetei, ridică gulerul şi vîrî mîinile în buzunare. Chiar şi aşa tremura. Distingea umbre pe amblele trotuare, dar nu le luă în seamă. Privea drept în față, se concentra să ajungă acasă, să se urce în pat şi să se învelească cu un munte de pături. Putea sta aşa o veşnicie.

Ce gînd tîmpit! Dar nu-i trecea prin minte altul mai bun.

Încerca să-şi limpezească mintea – inspiră, expiră, relaxă muşchii picioarelor, ai brațelor, coloana. Dar frigul o învăluia. Fiorul acesta înghețat zădărnicea toate eforturile ei de relaxare. Cînd ajunse din nou la China Pond Road, renunță la luptă. Cu fiecare pas, eternitatea sub un munte de pături i se părea cel mai rezonabil gînd.

Aproape ajunsese acasă cînd îl văzu. Şedea pe trepte. Se ridică imediat de cum o văzu de departe. Emily se apropie. Îi tremurau genunchii cu toate că picioarele îi erau înţepenite. Reuşi totuşi să ajungă în faţa lui.

– Te-am văzut plecînd. Te simţi bine?

– Ah, Dumnezeule! Aş vrea să ştiu şi eu.

Brian desfăcu braţele şi ea se apropie de el. Le simţi în jurul ei, simţi cum îi apasă capul pe pieptul lui şi o cuprinse o imensă uşurare. Chiar dacă această îmbrăţişare era oarecum o încălcare a regulilor, nu-i păsa. El era cald şi puternic. Simţea că dacă va absorbi fie şi o fărîmă din aceste calităţi, se va simţi mai bine.

N-a ştiut cît a stat aşa, în braţele lui, cu ochii închişi, uitînd de toate responsabilităţile. Se relaxase cum nu reuşise în timpul plimbării. Îi absorbea literalmente căldura trupului. Scînci uşor de plăcere, apoi încă o dată în chip de protest atunci cînd el încercă să se desprindă.

– Eşti îngheţată, spuse el. Hai să te duc în casă.

„În casă" era, de fapt, la el, iar ea nu protestă. În apartament era o dezordine plăcută şi calmă. Nu avea amintirile pe care i le răscolea propria ei casă.

Ciocolata fierbinte o mai învioră. Ca şi prezenţa lui. Era în blugi şi cu un flanel care îi veneau foarte bine. Îl privi şi lăsă imaginea lui s-o consoleze aşa cum făcuseră braţele sale mai devreme, afară.

Brian se aşeză lîngă ca pe canapea.

– Te simţi mai bine?

Emily dădu din cap. Ţinea cana cu ciocolată între palme şi nu-şi putea desprinde privirea de la el.

– În seara asta, Julia a spus „tati" De fapt, a ţipat în semn de protest. O schimbam. A făcut o iritaţie de scutece şi nu prea ştiu ce să fac.

– Încearcă unguent cu zinc.

– Unguent cu zinc?

– Murdăreşte şi miroase urît, dar, de obicei, rezolvă foarte repede problema.

Se întreba ce i se părea atît de atrăgător la Brian. Trăsătură cu trăsătură, nu era mai frumos ca Doug, dar luat în ansamblu, era cu

mult mai atrăgător. Era viril şi totuşi accesibil. Ba nu, mai mult de-atîta. Era irezistibil.

Nefiind sigură în ce sens se va deplasa discuţia lor, arătă cu bărbia spre hîrtiile de pe măsuţa joasă.

– Ce citeşti?

– Dosarele cu delincvenţe juvenile comise în ultimii ani în oraş. John a vrut să-mi deschidă ochii. Puştii nu sînt chiar atît de inocenţi cum îmi închipuiam eu.

– Vorbeşti de vandalisme? În ultimele luni fuseseră cîteva incidente – ziduri scrise cu vopsea, ferestre sparte, profanări de morminte.

– Vandalismul pare să fie la modă acum, dar mai există şi cursele cu maşini la cariera de piatră şi mai mult decît o orgie ocazională la podul de peste calea ferată. Şi cursele, şi orgiile sînt isprava copiilor de şcoală şi coincid cu orarul şcolii. Vandalismul este mai degrabă accidental – cîte ceva pe ici, pe colo. În spatele acestor acte pot fi individualităţi, nu neapărat grupuri. Să văd ce pot afla la liceu. Lucrez destul de bine cu copiii.

– Şi cînd te gîndeşti că ţi-era teamă de Julia! îl tachină ea.

– Julia e a mea. E o mare diferenţă. Iar altă diferenţă este aceea că ea nu poate comunica.

– Poate că nici copiii de liceu nu vor putea comunica, spuse ea, dar se simţi ipocrită. Nici ea nu comunica cu Brian, nu-i spunea ce o alungase pe străzi. Ce motiv avea? Îi plăcea să fie cu el. Nu dorea să strice acest puţin timp petrecut împreună cu problemele ei atît de grave. Nu dorea să-şi mai amintească de aceste probleme. Punct.

– Ai fost la şcoală?

– Nu încă. Mai întîi am nevoie de punctul de vedere al poliţistului asupra oraşului. Sam Webber mă ia în patrulă.

– Nu l-am mai văzut de mult pe Sam. Ce mai face? Am lucrat împreună cînd am scris cartea.

– Cred că bine. E îngrijorat. Eu sînt noul intrus în echipă. Alungă problema cu un gest indiferent. Dar va fi bine. Îşi prinse mîinile între genunchi şi o privi. Apoi oftă şi zîmbi.

În clipa aceea, Emily ar fi vrut să lase cana din mînă şi să se întoarcă în braţele lui. Gîndind a doua oară, lăsă cana din mînă şi se ridică.

– Te las să termini treaba.

Brian a ajuns-o înainte ca ea să se afle la uşă şi a condus-o pe scări în jos. La capătul scărilor, Emily s-a întors, fixînd privirea undeva pe pieptul lui.

– Mulţumesc.

– N-am făcut prea mult.

– Foarte mult. Crede-mă.

– Aş vrea să pot face mai mult.

Emily închise ochii. Sentimentele ei se învălmăşeau – Doug era departe, Brian era lîngă ea. Doug era distant, Brian atît de cald. Era o complicaţie în plus în lumea ei şi aşa destul de complicată. Nu de asta avea nevoie acum.

Ah, ba da. Cînd Brian o trase aproape, braţele ei zburară după gîtul lui. Încerca să-l simtă cu toţi porii, iar cînd îşi simţi trupul fremătînd, se lăsă dusă o clipă – dar numai o clipă. Apoi se desprinse cu un zîmbet vinovat şi se retrase.

Luni dimineaţa devreme, Brian o legă pe Julia în centură pe canapeaua din spate a jeepului, aruncă dosarele pe scaunul din faţă şi era pe punctul de a se urca la volan, cînd aruncă o ultimă privire spre casă. Nu văzu nici un semn de viaţă, lucru absolut neobişnuit pentru Emily, care lăsa de obicei întredeschisă uşa de la bucătărie. Era într-adevăr o dimineaţă mai răcoroasă. Dar nu luase nici ziarul, ceea ce făcea în mod obişnuit înainte de şapte. După cum arăta aseară, era îngrijorat.

Luă ziarul de pe alee, urcă treptele şi bătu la uşă, aşteptînd cu o mînă în şold şi bărbia în piept. Nu primi nici un răspuns. Bătu mai tare. Puse mîna streaşină la ochi şi privi înăuntru. Totul era ca de obicei. Nu se vedea nici un semn de dezordine. Nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Nu din partea lui Emily. Bine, dar nici cu Gayle nu se aşteptase să fie lovită de o maşină. Venise prea tîrziu ca s-o mai poată ajuta. Dar starea lui Emily din seara precedentă era îngrijorătoare şi dacă el pleca acum, ca imbecilul ăla de soţ al ei, nu şi-ar ierta-o niciodată.

Încercă clopoţelul, deşi ar fi trebuit s-o trezească bătaia în uşă. Abia acum o văzu traversînd bucătăria, închizîndu-se la halat. Îşi trecu mîna prin păr şi deschise uşa. Zîmbi somnoroasă.

– Hei, iartă-mă!

Ea dădu din cap.

– Nu-i vina ta. Am dormit prea mult. Am adormit foarte greu azi-noapte.

Gîndindu-se, bineînțeles, la soțul ei.

– Îmi pare rău.

– Nu-i vina ta, repetă ea.

– Oricum, tot îmi pare rău că te-am trezit. Se auzi un scîncet din mașină, dar el nu-l luă în seamă. Emily avea mai mare nevoie de el acum decît Julia. Te-am trezit, dar am fost foarte îngrijorat. Nu suport să te văd deprimată.

Emily ar fi vrut să-i povestească ce se petrecuse între ea și Doug. Dar după cum se agățase de el aseară, nu mai îndrăznea.

Nu-și trăda soțul. Reuși să spună:

– Cred că mă simt mai bine. Îți mulțumesc pentru grijă.

– Îmi fac griji. Acum, cum să motivezi asta? Golul lăsat de moartea lui Gayle? Situația absurdă în care se afla ea? Faptul că ea era proprietara casei și o plăcea ca om? Sau pur și simplu fiindcă i se părea mică și vulnerabilă? Oricum, simțea că are o responsabilitate față de ea.

Îi întinse ziarul.

– Du-te înapoi în pat.

– Cred că așa o să fac. Ce cravată drăguță ai!

Era colorată, pusă în valoare de o cămașă albă; în rest, nelipsiții blugi și o jachetă de catifea reiată de base-ball. Tocmai voia să-i spună că intenționa să-și stabilească o identitate aparte în departament, cînd o auzi din nou pe Julia.

– Te așteaptă fanii, spuse Emily privind spre jeep.

– Ne oprim la farmacie. Unguent cu zinc ai spus?

Ea dădu din cap, așteptă pînă cînd plecă și-i făcu semn cu mîna.

Mulțumită acum că mașina pornise, Julia se reflecta în oglinda retrovizoare ca un copil drăgălaș. Încercase ceva nou în dimineața asta. O lăsase să se joace în cadă în timp ce el se bărbierise, apoi o clătise cu dușul. Juliei nu i-a plăcut la fel de mult partea cu dușul, dar se gîndea că pînă la urmă se va obișnui. Oricum, astăzi economisise o mulțime de timp.

– Ce mai faci, claxonel? îi strigă el. Te simți bine? Și eu. Nu putea uita imaginea lui Emily făcîndu-i semn cu mîna. Ia uite ce copaci frumoși! Erau arămii roșcați și parcă vibrau sub soarele de toamnă. La New York, copacii nu arată așa, crede-mă. Nici măcar în parcuri.

Se întreba cît de multe își amintea Julia.

– Maa-mii!

Se pare că destul de multe.

– Mami nu este aici, scumpo. Numai tati. Mergem la farmacie, după care tu te oprești la Janice. Unde este iepurașul?

Răsuflă ușurat cînd fetița i-l arătă. Ieri îl uitase și a trebuit să se întoarcă după el. Întîrziase la serviciu. Pe John nu-l deranjase, dar Brian simțise că ceilalți observaseră. Nu numai Sam se temea de venirea lui. Toți se temeau. Nu doar că era venit de la New York, dar era și detectiv locotenent, răspunzînd numai față de John.

Brian nu dorea neapărat să fie acceptat de colegii săi. Nu căuta prietenii – cu Julia n-ar fi avut timp de așa ceva. Dar raporturile bune cu colegii făceau atmosfera respirabilă la serviciu și o ambianță plăcută i-ar fi fost de ajutor.

Găsi un loc de parcare în fața farmaciei, sări din mașină și făcuse jumătate de drum, cînd auzi protestele Juliei. Se întoarse și îi spuse:

– Unguent cu zinc. Atît cumpăr. Două secunde. Va fi mai ușor dacă stai cuminte în mașină.

– Aaaaaa!

– Nu vrei să-i ții de urît lui Bunny?

– Nu.

Oftă și întinse mîna după ea.

– Bine. Hai să ne grăbim. O luă sub braț și intră în magazin. Proprietarul și soția lui erau la datorie. Bună dimineața, Harold. Ce mai faci?

– Destul de bine, detectiv Stasek.

– Ai unguent cu zinc?

– Ultimul raft pe dreapta.

Brian găsi imediat medicamentul. Se gîndi la simplitatea gestului și la ușurința cu care scăpase de baia Juliei și îi trecu prin minte că era posibil să se descurce pînă la urmă. Se duse direct la cabina foto din fundul magazinului.

– Hai să mai facem o poză, claxonel. Una frumoasă. O aşteaptă bunica. Tu şi eu, cu cravată frumoasă. O să fie încîntată. Se strecură în cabină. Nu, nu, iubito, nu te încorda. Stai cuminte numai cît pun eu banul. Reuşi să vîre moneda, dar Julia se arcuia în braţele lui. Cînd era cît pe ce s-o liniştească, în magazin se auzi o sonerie puternică şi Julia începu să plîngă, rivalizînd cu alarma. Ieşi din cabină, o lipi de umăr s-o liniştească şi desfăcu încet tocul revolverului. Trecu de raftul din spate ca să vadă casa de marcat.

Harold era calm, discuta cu un adolescent. Alarma se opri. În cîteva secunde apăru şi Mary Elizabeth, soţia lui Harold. Nici unul nu părea speriat.

Îndreptîndu-se de spate, Brian slăbi strînsoarea Juliei, care nu mai plîngea. Puse revolverul înapoi în toc şi se apropie de casă.

Băiatul părea de şaptesprezece-optsprezece ani şi, judecînd după îmbrăcăminte, provenea dintr-o familie cu stare materială bună. Avea cizme de piele, blugi scumpi şi o jachetă a cărei piele moale dovedea stil. Pe spatele jachetei scria L. L. Bean. Alarma pornise din cauza unui flacon de vitamina C. Acum era în mîna lui Harold, laolaltă cu două batoane de bomboane.

– Probabil că l-am scăpat cînd m-am căutat în buzunar după bani, spunea tînărul pe un ton nici stînjenit, nici politicos.

Harold îi vorbi calm:

– Vrei să-l cumperi?

Băiatul se căută în buzunar şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Totul e în ordine aici? întrebă Brian.

Harold îi aruncă o scurtă privire în timp ce bătea preţul.

– Da, nu-i nici o problemă.

Brian nu era prea convins. Privi în jur, întrebîndu-se dacă băiatul nu avea vreun complice, dacă nu exista un pericol mai mare. Nu văzu nimic suspect. Doar maşina sport nou-nouţă care aştepta în curbă.

După ce băiatul luă restul şi flaconul de pe tejghea, Brian îi arătă lui Mary Elizabeth unguentul şi-i puse o bancnotă de cinci dolari în mînă.

– A fost un accident? îl întrebă pe Harold, care ridică din umeri. S-a mai întîmplat şi cu altă ocazie?

De data asta, Harold ridică o sprînceană.

– Nu-i un băiat rău.

– Cum îl cheamă?

– Richie Berlo.

– Berlo. Nu cumva este proprietatea aceea din colțul străzii Sycamore cu LaGrange, înconjurată cu gard înalt de beton? Brian trecea pe acolo în fiecare zi cînd patrula prin oraș. Sam îl pusese la curent cu banii care se ascundeau dincolo de zidul acela, ceea ce explica mașina sport și bancnota de douăzeci de dolari.

– Ba da.

– Tatăl știe că băiatul are o problemă?

– Nu este chiar o problemă.

Într-adevăr, băiatul nu părea recalcitrant, nici nu i se făcuse vreodată un raport – l-ar fi observat cînd citise dosarele.

– Furtul din magazine este împotriva legii. Altfel, de ce naiba ți-ai mai instalat un sistem de alarmă?

– Uite ce-i, detectiv Stasek, spuse Harold pe un ton degajat, știu la ce te gîndești, știu că ai dreptate. Alarma există ca să dea de gol hoții. Dar Richie Berlo este fiul celui mai mare donator de fonduri din Grannick. Nestor Berlo a construit o bibliotecă în oraș, un centru cultural și este principalul donator al colegiului. Iar pentru noi, colegiul înseamnă afaceri prospere. Plescăi din limbă disprețuitor: N-a fost decît un flacon de vitamina C. Pe care băiatul a plătit-o. Îmi pare rău că alarma a speriat-o pe fetița dumitale.

Brian luă tubul de unguent și restul de pe tejghea. Nu Julia îl îngrijora, pentru că ea se liniștise repede.

– Poate că nu-i faci un serviciu băiatului prefăcîndu-te că nu observi. De fapt, îi transmiți un mesaj foarte prost.

Harold zîmbi și-l conduse spre ușă.

Brian ar fi rămas mai mult să discute problema dacă nu ar fi pierdut deja cam mult timp în magazin. Pînă cînd a ajuns la Janice s-o lase pe Julia, s-a oprit la Nell să cumpere cafea și a ajuns în sfîrșit la serviciu; în mintea lui erau deja alte gînduri.

Departamentul de poliție din Grannick avea două computere. Sperase să poată folosi unul ca să înregistreze notițele pe care le făcuse despre delincvența juvenilă pe măsură ce citise dosarele,

ştiind că John nu-i va putea descifra scrisul, nu prea ordonat. Dar cînd ajunse el, ambele computere erau deja folosite de colegi, aşa că îşi luă raportul făcut în seara precedentă.

Poliţiştii de serviciu raportau arestarea unei persoane care conducea sub influenţa alcoolului, a unui suspect de jaf şi a unui hoţ de maşină – noapte liniştită comparativ cu ceea ce era Brian obişnuit, dar una foarte tipică pentru Grannick.

Lăsă raportul pe masă şi se mai uită o dată să vadă dacă nu s-a eliberat vreun computer. Nu, nu era liber nici unul, aşa că intră în biroul lui John.

– Ai un minut? îl întrebă din uşă.

John îi făcu semn să intre.

Brian nu aşteptă altă invitaţie şi se apucă să măsoare camera, cu mîinile în buzunare.

– Am citit din nou dosarul lui Daniel Arkin. Am văzut că nu tu te-ai ocupat de caz atunci. Tatona. Dorea să ştie cît de liber putea vorbi cu John fără să-l jignească.

– Eu am primit misiunea să mă ocup de Emily şi Doug. Şeful distribuia atribuţiile. Spune ce vrei să ştii.

Brian acceptă imediat invitaţia.

– Investigaţia a lăsat cîteva goluri. În oficiul poştal au fost cîţiva oameni în momentul răpirii, care nu au fost interogaţi niciodată.

John nu se lăsă intimidat.

– Pentru că au stat tot timpul înăuntru. Au declarat că nu au văzut nimic. Şeful nu a găsit de cuviinţă să-i interogheze ca martori.

– Uneori, oamenii văd anumite lucruri fără să-şi dea seama. Le înregistrează mecanic. Poate că unul dintre ei a ieşit afară la o ţigară sau a văzut ceva deosebit înăuntru fără să facă vreo legătură. Au mai fost oameni în magazinele din jur, de vizavi, care nu au fost chestionaţi. Au fost interogaţi proprietarii, dar nu şi clienţii.

– Şeful a considerat că într-un oraş cum este Grannick, dacă vreunul din aceşti oameni ar fi văzut ceva, ar fi venit singur să raporteze. N-a vrut să-i jignească.

Brian se opri în faţa biroului.

– Dumnezeule mare, John, dispăruse un copil! Poate că ar fi meritat să rişte să-i jignească.

John ridică o mînă să-l oprească.

– Nu fac decît să-ţi spun cum a gîndit şeful de-atunci. Aproape toată lumea o cunoştea pe Emily. Aproape toată lumea o iubea. Şeful a presupus că, de dragul ei, toţi cei care ar fi ştiut ceva în plus ar fi venit să ne spună.

Brian oftă.

– Ei bine, foarte frumos ceea ce spui, dar şi tu, şi eu ştim că nu întotdeauna lucrurile decurg aşa. Dacă cineva a văzut o persoană, prieten sau prietenul unui prieten, făcînd ceva dubios şi nu a vrut s-o implice?

– Emily a vorbit cu oamenii care erau în magazine. Ea a continuat să pună o mulţime de întrebări încă multă vreme după ce noi am oprit ancheta. Nu se putea obişnui cu gîndul. Nu voia să renunţe. Nu a făcut valuri. S-a ţinut de noi în felul ei discret, cu bun-simţ. Chiar şi eu am făcut cîteva cercetări pe cont propriu. După ce am cunoscut-o mai bine, am simţit că am o datorie personală faţă de ea. Dar dacă şeful a spus gata, nu prea am mai putut face mare lucru. Acum, mare parte din persoanele acelea nu mai sînt ori s-au mutat în alte oraşe.

– Emily de ce nu s-a mutat? întrebă Brian. Ar fi putut să-şi caute un loc unde să n-o mai urmărească amintirile dureroase.

– Ea nu poate pleca de aici. Aici este singurul cămin pe care l-a ştiut Daniel. Atîta vreme cît cazul va rămîne nerezolvat, ea nu va pleca de aici.

Brian simţi durerea acestei hotărîri.

– Înseamnă că e ca o prizonieră. Motiv în plus să-i mai interoghez o dată pe toţi cei pe care-i găsesc.

John se arăta sceptic.

– După atîta timp, memoria se pierde.

Brian nu era însă de acord cu el.

– Nu vorbim despre o zi oarecare din calendar. Toţi cei care trăiau în oraş în vremea aceea ştiu că Daniel Arkin a dispărut. Eu cred că dacă cineva a avut atunci o idee sau o informaţie, nu a uitat nimic.

– Crezi că băieţelul mai trăieşte?

Brian se prăbuşi pe un scaun.

– Nu. Dar nu cred că fac vreun rău întrebînd oamenii care nu au fost interogaţi. O să încerc să simulez pe computer evoluţia băiatului, să vedem cum ar putea arăta astăzi. Şi o mostră de amprentă.

– Hm! De unde o să iei o amprentă?

– De pe una din cărţile de poveşti ale copilului. Mai sînt încă în camera lui. Amprentele se lărgesc cu vîrsta, dar punctele principale de referinţă rămîn aceleaşi. O să mai verific pe computer şi rapoartele răpirilor de pe vremea aceea. Şi voi analiza dosarele persoanelor suspecte de abuz sexual asupra copiilor.

John împinse scaunul de lîngă masă.

– Nu crezi că-i bine? întrebă Brian.

– În anii şaptezeci, noi nu gîndeam aşa.

– Existau abuzuri sexuale şi pe vremea aceea.

– Bineînţeles, dar nu-i consideram suspecţi cu prilejul oricărei crime şi nu-i înregistram. Nu în Grannick. Abia acum doi ani am început.

Brian rămase perplex.

– De ce nu?

– Pentru că aceştia sînt oamenii noştri, locuitorii oraşului. Nu ne place să-i compromitem. Dacă unul din oamenii noştri greşeşte şi ispăşeşte pedeapsa, considerăm că are dreptul să se întoarcă în oraş şi să înceapă o viaţă curată.

– Bine, atunci de ce aţi început să-i înregistraţi acum doi ani?

– Trebuia. Colegiul numise un profesor care făcuse închisoare pentru viol. Localnicii au aflat şi s-au revoltat. Personal, nu am avut nici o problemă cu el. Mai practicase cinci ani la o altă şcoală, înainte de a veni la noi, şi referinţele de acolo erau excelente. Şi aşa au rămas. Dar foarte mulţi oameni s-au agitat, le-a fost teamă. Dreptul la protecţie civilă este mai important decît dreptul la apărarea vieţii intime.

– Bănuiesc că lista voastră este confidenţială.

– Bineînţeles.

– Vasăzică, se respectă şi dreptul la viaţa intimă.

– Nu şi dacă un tip ca tine îşi bagă nasul în listă şi începe să pună întrebări.

Nu avea cum să nu citească lista aceea.

– Dacă cineva răpeşte un copil şi nu cere bani, ştergeţi de pe listă lăcomia de bani, nu? Şi-atunci, ce motivaţie mai rămîne? Se gîndi la visul lui Emily. Ar fi frumos ca cineva să dorească un copil, să-l crească cum trebuie, ar fi frumos să se fi întîmplat aşa ceva şi în cazul nostru, dar şansele sînt foarte slabe. Adevărul e că în cazul răpirilor de copii de către străini, marea majoritate au ca motivaţie abuzul sexual.

– Dar nu era decît un copilaş!

– Un nebun nu gîndeşte aşa.

John îl privi îngîndurat:

– Ai vorbit cu Emily despre posibilitatea asta?

– Dumnezeule, *nu!*

– Nici să nu vorbeşti. Îi faci numai rău.

– Crezi că ea nu s-a gîndit? John nu răspunse. Poţi fi sigur că a urmărit cu sufletul la gură toate cazurile de dispariţii despre care se scrie în ziare. Şi ce nu i-a trecut ei prin minte, a citit şi a luat în calcul şi această posibilitate.

John continua să tacă.

– Lasă-mă să încerc! îl rugă Brian. Voi fi discret. Nu trebuie să redeschidem formal dosarul.

– Dacă începi să pui întrebări, oamenii vor vorbi. Aşa se întîmplă întotdeauna în Grannick.

– Voi spune că vrem să închidem nişte dosare şi raportăm concluziile. Voi spune că sînt nou în oraş şi am nevoie de lămuriri. Că povestea mă fascinează şi îmi dă prilejul să cunosc oamenii din oraş. Lumea mă va crede, John.

– Şi Emily?

– Ei nu-i voi spune nimic. A acceptat gîndul că el e mort. Nu-i pot da speranţe după atîta timp.

John era tulburat. Nehotărît. Într-un tîrziu mormăi:

– Fă totul discret şi fără să jigneşti pe nimeni. Dacă aud că intimidezi oamenii, te suspend. Doar povestea nu e nouă şi nici nu avem deodată un fir concret. Motivaţia este doar atracţia ta faţă de Emily Arkin.

Brian ridică mîna.

– Stai puţin! Doamna este căsătorită!

– Încearcă să nu uiţi asta, hm?

*

Una era să nu uiți că este căsătorită și cu totul alta să nu-ți poți lua gîndul de la ea. Brian o plăcea foarte mult. Avea ceva care îl atrăgea, îi inspira calm, chiar dacă viața ei era atît de zbuciumată. Cînd o vedea sau cînd se gîndea la ea, simțea o fierbințeală în tot trupul.

Nu era de natură fizică. Cel puțin așa credea el. Nu se credea capabil să se gîndească la sex acum, cînd Gayle nici nu se răcise în mormînt, iar Julia îi ocupa tot timpul. Chiar dacă nu era pregătit să-l intereseze relațiile fizice, Emily îl interesa. Însă nu era pregătit pentru ceva mai mult de o prietenie. Iar ca prieten al lui Emily, Brian era îngrijorat.

De aceea, în aceeași seară, cînd se întoarse de la serviciu, lăsînd-o pe Julia să alerge fericită după puful de păpădie în interiorul gardului alb, Brian bătu la ușa bucătăriei. Ah, da, o fierbințeală în tot trupul. O simți și acum, cînd ea îi deschise ușa.

– Bună, îl salută cu vocea ei catifelată.

Brian o privi cîteva clipe.

– Arăți mai bine. Am vrut să fiu sigur că te simți mai bine.

– M-am culcat din nou după ce ai plecat.

– Și ai dormit?

– Am adormit, spuse ea cu convingere.

Zîmbetul îi anina plăcut în colțul buzelor, făcînd ca fierbințelea pe care o simțea Brian să sporească în intensitate. Într-o fracțiune de secundă, adevărul deveni evident – vasăzică era totuși o atracție fizică. Doar dacă nu ținea neapărat să interpreteze altfel emoțiile pe care i le stîrnea zîmbetul ei, șînii ațîțați pe sub bluză ori amintirea plăcerii pe care o simțise aseară, cînd o îmbrățișase.

– Deci, începu el stînjenit, ce-ai făcut astăzi?

– Multe și mărunte. Cred că am lenevit cam mult. Am vorbit cu Jill. Era veselă. Întotdeauna îmi schimb starea de spirit cînd mă sună ea.

– Cînd am s-o cunosc și eu?

– Peste două săptămîni și jumătate.

Julia veni legănîndu-se, ținînd în mînă o floare de păpădie.

– Ah, ce drăguță e, spuse Emily, coborînd scara s-o ia în brațe. Ai suflat? Îi arătă cum trebuie să sufle, apoi apropie puful de gurița

Juliei. Încearcă tu. Suflă. Nu? Bine, atunci hai s-o scuturăm. Scutură bine floarea. Puful se împrăştie în toate direcţiile. Julia scoase un chiot de încîntare, sărind să prindă pufuleţii. Emily rîdea. Mai scutură o dată floarea, ceea ce o făcu pe Julia să rîdă gîngurit şi să sară ca un iepuraş. Cînd termină, Julia plecă să mai caute una.

Brian zîmbea.

– Îmi place cînd o aud rîzînd. Îmi placi şi tu cînd rîzi. Te întîlneşti cu prietenele tale în seara asta? Era luni.

– Îhî.

– O să le spui? Bineînţeles că se gîndea la week-end-ul cu Doug.

Zîmbetul lui Emily îi confirma că a înţeles la ce se referise.

– Îţi face bine să te descarci, o sfătui el, şi pentru că îi era prietenă, iar el simţea că are nevoie de ea, o îmbrăţişă scurt, o strînse tare, apoi se întoarse şi o luă pe Julia în braţe.

De la fereastra sufrageriei sale, Myra văzuse îmbrăţişarea şi era foarte încîntată. Nici o clipă nu i-a trecut prin cap că Emily a făcut ceva necuviincios – nu, nu Emily! – dar i se părea că e foarte bine ca ea şi detectivul să fie mai apropiaţi.

El era cheia. Myra ştia sigur. Simţea în oasele bătrîne, chinuite de arterită, pentru că ştia că mai are ceva de rezolvat.

Coborî în bucătărie. Masa era aranjată pentru cină. Tăie o felie de şuncă pentru ea şi una pentru Frank, le aranjă pe farfurie, puse un cartof mic pentru ea şi unul mare în farfuria lui Frank, adăugă cîte o lingură de mazăre şi un strop de sos. Mulţumită, duse farfuriile pe masă.

– Cina e gata, Frank! strigă şi începu să mănînce. E foarte bună. O şuncă perfectă. Am să fac un pacheţel pentru Emily şi unul pentru detectiv. Muşcă iar. Pentru fetiţă voi face însă un pic de piure. Copiilor le place piureul.

Se întrebă cînd o fi ziua de naştere a Juliei, gîndind că o petrecere sub salcie ar fi *cel mai plăcut* dar pentru un copil. Ceva îi spunea că ziua ei nu era decît în primăvară. Iar ea nu mai putea aştepta.

Venise deja luna octombrie. Dacă nu va face ceva cît de repede, pămîntul va îngheţa, va veni zăpada şi va pierde toate speranţele pînă la primăvară. Dar ea *nu putea* aştepta atît de mult.

Un ceai nu era interesant. Detectivul nu ar fi interesat, aşa cum nu fuseseră nici băieţii ei, deşi îi invitase destul de des. Poate o cină. Sau o masă la iarbă verde. Da, un picnic. Emily va aduce grătarul, Myra va face restul.

Însă trebuia s-o facă repede. Venise toamna. Cădeau frunzele.

Privi pe fereastră spre iaz. În secunda următoare sări de pe scaun şi ieşi pe uşă, strigînd:

– Huuu! Huuu! Animale nesuferite ce sînteţi! Vă faceţi treburile sub salcia mea! Cercetă de departe iarba, apoi se relaxă cînd văzu că este curată. Culese cîteva frunze căzute după ce intrase ea în casă, apoi se aşeză pe băncuţa de fier forjat. Îşi imagină ziua cînd se va simţi complet eliberată de povară, complet relaxată, în siguranţă. Dorea din tot sufletul să vină ziua aceea. Uneori o dorea atît de mult încît se îngrozea la gîndul că ar putea face un infarct sau ar putea paraliza.

Un picnic. Asta era soluţia. Dacă el semăna cu fiii săi, îl va atrage cu un hamburger. Apoi, după ce va veni o dată sub salcie, va şti. Ea nu va trebui să-i mai spună nimic.

Aşa dorea ea să se petreacă lucrurile.

10

A mai trecut o săptămînă lungă şi grea. Emily era într-o stare de descurajare cînd a ajuns la restaurant, la întîlnirea de luni seara. După ce trecuse prin adevărate furtuni de evenimente, era îndurerată şi nu întrevedea nici o rezolvare.

Recunoscătoare totuşi că ştia unde merge în momentul acela, le-a depistat repede pe Kay şi pe Celeste şi s-a grăbit să ajungă la masa lor, dar în drum, într-un separeu, i-a zărit pe Brian şi Julia.

Inima a început să-i bată mai iute şi, bineînţeles, s-a simţit învăluit de căldura aceea pe care i-o provoca întotdeauna prezenţa lui Brian. De fapt, lui i se datorau stările ei de optimism, chiar dacă acestea erau destul de rare.

– Hei! exclamă ca zîmbind. Două perechi de ochi albaştri argintii s-au aţintit asupra ei. Ce faceţi voi aici?

– Nu facem rău deloc, răspunse Brian pentru amîndoi. Ne-am gîndit să luăm masa în oraş în seara asta. Privi în jurul lui. Mi-am închipuit că restaurantul va fi liber lunea, dar văd că jumătate din oraş se află aici.

– Oamenii îşi revin după week-end, spuse Emily. Julia îi oferi un cartof prăjit, iar Emily nu o refuză. Ce fetiţă dulce! Mmm, foarte bun. Îi dai şi lui tati? Zîmbi din nou cînd Julia îi oferi un cartof şi lui Brian, apoi rîse cînd el rupse cartoful ca pe un fir de spaghetti.

Ah, ce rău era! Sexy şi periculos de atent. O privea cu ochii aceia lacomi. Mai că-şi dori să se aşeze şi să-şi petreacă seara cu ei.

Dar avea alte planuri. Privi peste umăr.

– Prietenele mele au sosit. Mă aşteaptă. Ne vedem mai tîrziu?

El dădu din cap, iar ea se îndepărtă, gîndindu-se ce feste îţi joacă uneori viaţa. Chiriaşul pe care ea nu-l dorise se dovedea acum omul care o ajuta să se menţină pe linia de plutire. Brian era o companie plăcută, înţelegător şi foarte atrăgător – motiv pentru

care ea ar trebui să țină distanța, dar nu reușea. Se trezea în fiecare dimineață așteptînd cu nerăbdare să-l întîlnească. Era corect? Nu. Era atrăgător? Categoric da.

Încă surescitată cînd ajunse la masa lui Kay și Celeste, se așeză zîmbind misterios.

– Bună, fetelor.

– El este Brian? întrebă Celeste.

Emily își scoase jacheta.

– Îhî.

– Drăguț bărbat. Foarte viril.

– Are un copil de crescut, îi aminti Emily. Pe tine nu te interesează.

– Dar are niște ochi extraordinari. I-am observat cînd veneam la masă. Îți taie respirația. Înțelegi ce spun, nu?

– Heei, arăți *bine*, spuse ea, studiind chipul prietenei sale.

– Asta spuneam și eu, se alintă Celeste. De aceea am acceptat să vin la restaurant. Privi dezamăgită în jur. Îți vine să crezi că nu a observat încă nimeni?

– Și nu-i bine? Nu ai vrut ca lumea să observe. Ai vrut doar să vadă că arăți bine, dar să nu-ți spună, ca să nu se subînțeleagă că înainte nu erai frumoasă.

– Emily are dreptate, plusă Kay.

Dar Celeste se mai îndoia încă.

– Mai am cîteva mici umflături. Probabil că au observat că ceva nu e în regulă cu mine.

Emily privi în jur. Observă chipuri cunoscute și salută cîteva persoane înainte să o privească din nou pe Celeste.

– Te privește cineva insistent? Nu. Și poți fi sigură că te-ar privi dacă ceva n-ar fi în regulă.

– Chirurgul mi-a spus să am răbdare șase săptămîni. Au trecut abia patru și jumătate.

– Vezi? o încurajă Emily.

– Pari veselă, constată Kay. Să înțeleg că situația dintre tine și Doug s-a lămurit?

Emily nu era pregătită să vorbească despre Doug.

– Începeți voi, le îndemnă ea. O întrebă pe Kay: Cum e la școală?

– Grozav. Copiii au început în sfîrşit să priceapă ce vreau de la ei. Vacanţa de vară îi dă întotdeauna peste cap. Îmi trebuie o lună să-i readuc la ritmul corect de lucru.

– Bună seara, doamnă Arkin, o salută chelneriţa, Jenny Yeo. Vă aduc ceva de băut?

Emily observase că prietenele ei comandaseră ceai cu gheaţă.

– Iau şi eu ceai. Comandăm mîncarea? le întrebă pe celelalte două. Nu mîncase ca lumea din ziua în care se întîlniseră la Celeste. Cunoştea pe de rost meniul restaurantului. Mi-e o foame de lup

Celeste comandă o salată sudică, Emily pui la grătar, Kay nuci cu brînză foarte picantă şi ardei spanioli.

– Pentru că în seara asta mă simt curajoasă, le explică ea prietenelor sale. Continuă după plecarea chelneriţei: Am propus un program de activitate de ani de zile. Am primit acceptul. Organizăm echipa şcolii pentru dezbateri literare.

– Cu clasa a opta? întrebă Celeste.

– Da. Ştiu, dezbaterile nu vor fi cizelate în prealabil, dar este un început pentru discuţii libere şi pentru discursul în public. Competiţiile se organizează sîmbăta şi vom călători în tot statul.

– Ai spus „vom", adică vei merge tu, personal? întrebă Emily.

– Eu sînt profesor îndrumător.

– John ştie?

– Nu, dar nu cred că-l va deranja. Oricum sîmbăta nu eram acasă.

Emily se întrebă dacă era hotărîrea lui Kay să plece de-acasă sîmbăta sau pur şi simplu aşa era programul. Kay avea întotdeauna ceva de făcut sîmbăta, era ocupată, nu putea fi găsită. Într-un an a participat la un proiect social, în altul a organizat dezbateri între elevi şi reporterii ziarului local, iar acum un cerc de discuţii libere. Oricît de nobile ar fi aceste activităţi, Emily nu era convinsă că li s-ar fi dedicat atît de conştiincios dacă ar fi trăit cu un bărbat atît de bun cum era John.

– Dacă încep cu copii mai mici şi îi implic, le explică Kay, îi apropii de activităţi intelectuale înainte de perioada aceea dezgustătoare din viaţa lor cînd ori sînt prea timizi să vorbească, ori sînt prea emancipaţi şi nu vin pentru că se plictisesc. Cu copiii noştri cum a fost?

Emily încercă să-şi amintească cum decurseseră lucrurile cu cîţiva ani în urmă.

– Cred că Jill a trecut cîte puţin prin amîndouă fazele. Dar dorea să se implice, nu să stea pe margine.

– Marilee a fost timidă mult timp înainte de a fi îndrăzneaţă. Nu-i plăcea părul, nu-i plăcea tenul, nu ştia *ce* să facă cu chestiile alea care-i creşteau pe piept.

– Dawn n-a avut niciodată asemenea probleme, spuse Celeste cu amărăciune. Pînă în zilele noastre, ea a fost şi este o încăpăţînată care te sfidează, prefăcîndu-se că nu-i pasă de nimeni şi de nimic.

– Tocmai de aceea a cîştigat ea concursul Shakespeare de anul trecut, remarcă Kay. Nu este inhibată. A ieşit pur şi simplu pe scenă şi a dat totul.

– Mda. Hotărîndu-se doar cu două zile înainte, fără nici o pregătire. M-am simţit prost faţă de copiii aceia care au repetat săptămîni întregi. Nu mi s-a părut cinstit. I-am spus şi lui Dawn. Într-o bună zi va dori ceva şi va crede că-l poate obţine la fel de uşor, dar nu se va mai întîmpla a doua oară. Nu este deloc pregătită pentru eşecuri.

– E foarte inteligentă, spuse Emily, luîndu-i apărarea lui Dawn.

– La fel sînt şi tinerii cu care concurează acum. Dacă nu învaţă, se va trezi în coada plutonului.

– Şi învaţă?

– Ea aşa zice. Spune că-i place la nebunie. I-am atras atenţia că dacă o să-i placă prea mult la nebunie colegiul, va călca în strâchini şi se va trezi înapoi lîngă mine, caz în care eu voi fi *furioasă!*

– Ce ţi-a răspuns?

– Mi-a răspuns că mai bine fuge în lume.

– Rîzînd, bineînţeles!

– Din nefericire.

– Trebuie să recunoşti că are curaj, spuse Kay.

– De la mine l-a moştenit. Cu un zîmbet strălucitor, Celeste scoase un plic mare şi îl deschise. Sînteţi pregătite?

– Oho!

– Răspunsuri la anunţul din ziar?

– Doamne, dar ai primit ceva, nu glumă.

– Eu nu sînt sigură că vreau să aud.

– Sînt interesante, le calmă Celeste deschizînd prima foaie. „Dragă GC403" – asta este căsuța poștală pe care am primit-o din partea ziarului – „am patruzeci și opt de ani, sînt înalt, îmi place vinul rafinat, muzica bună și aventura. Fostele mele soții mi-au spus că nu sînt tocmai cavalerul în armură, dar mă străduiesc."

– „Fostele." La plural? întrebă Kay.

Celeste deschise a doua scrisoare.

– „Dragă blondă sexy DWF. Mi se pare grozav tot ce spui despre tine, dar nu ți-ai trecut greutatea. Dacă ți-e rușine de corpul tău, înseamnă că nu sîntem făcuți unul pentru altul. Eu sînt nudist înrăit."

– Măcar e direct, murmură Emily, visătoare. Își împreună mîinile pe genunchi. Ai dreptate, sînt interesante. Cu siguranță era o diversiune față de gîndurile ei sumbre. Continuă.

– „Dragă GC403, sînt chirurg gastrointestinal la Spitalul General din Massachussetts. Am absolvit la Choate School și Medical School de la Harvard. Am lucrat în trei comisii medicale ca președinte și am publicat cincizeci și șase de articole în douăzeci și una de reviste medicale prestigioase din zece țări."

– Ce modest e!

– Stai puțin, rîse Celeste, lăsînd la o parte scrisoarea doctorului. Asta e și mai bună. Ridică următoarea scrisoare. Bătută la mașină la un singur rînd. Începută chiar din capul paginii, *fără* majuscule și paragrafe. „sînt președente la o mari companie, cari are birour în New York, Texas și San Antonio."

Emily începu să rîdă.

– Celeste, e *îngrozitor!*

– Oare oamenii ăștia nu gîndesc? întrebă Kay.

Celeste dădu din cap rîzînd.

– Dar trebuie s-o ascultați pe asta ca să-i puteți aprecia pe ceilalți. Le flutură pe sub nas o bucată de hîrtie mototolită. Ăsta este anunțul meu. Tipul l-a încercuit de mai multe ori, a scris pe margine „Trimite fotografie", apoi numărul căsuței poștale. Să-l ia naiba, spuse ea necăjită și trecu la următorul. Ei, ăsta e dulce. „Dragă GC403, și eu sînt blond, prietenele îmi spun că sînt sexy, deși, din moment ce nu se topesc după mine, nu prea sînt sigur. Sînt SWM, un metru

optzeci, trăiesc pe un ponton. Cînd nu beau, scriu articole la o revistă locală. Îmi place să stau în cîmpul înverzit, să fac dragoste la lumina stelelor. Dacă nu ţi-e frică să te întîlneşti cu un tip mai tînăr decît tine, sună-mă."

– Mai tînăr? întrebă Emily. Cu cît mai tînăr?

– Scrie vîrsta, ca şi cum s-ar fi răzgîndit, abia la urmă, în josul paginii, cu cifre foarte mici, de parcă ar fi complet lipsit de importanţă.

– Cîţi ani are? întrebă Kay, mai severă.

– Douăzeci şi cinci.

– Şi ştie că tu ai patruzeci şi trei? Probabil că suferă de complexul lui Oedip.

Celeste o privi cu îndoială.

– Mie mi se pare drăguţ, onest şi interesant. Şi-apoi, niciodată nu strică puţin sînge tînăr.

– Ah, te rog, Celeste! exclamă Kay, după care se întoarse spre Emily: Te rog, spune-i şi tu că e nebună.

Emily nu o putea certa. Tînărul părea într-adevăr drăguţ, onest şi interesant. Nu era chiar convinsă că ar accepta o întîlnire cu un tînăr de douăzeci şi cinci de ani, chiar dacă ar fi fost liberă. Pentru că ea prefera bărbaţii de vîrsta ei.

– Asta e cea mai bună ofertă? o întrebă pe Celeste cînd sosi ceaiul cu gheaţă.

– Nu, iată, vă citesc una tare drăguţă. „Am patruzeci şi patru de ani, sînt înalt, brunet, frumos şi în mod sigur sexy. De profesie sînt bancher. Mai sînt un avid cititor, care a descoperit de curînd frumuseţea poeziei. Aş dori să întîlnesc pe cineva cu care să discut despre poezie. Simt că trebuie să fiu foarte cinstit cu tine şi să-ţi spun de la bun început că mă aflu într-o închisoare federală din Allentown, condamnat de la doi la cinci ani..."

– Hai să auzim şi ceva mai bun, o întrerupse Kay.

– Nu vrei să auzi ce scrie un tip care crede că toată viaţa lui a fost o victimă?

– Nu.

– Nici tipul care scrie că-i place lenjeria din dantelă neagră?

– *Nu!*

– Bine. Celeste dădu deoparte cîteva scrisori. Uite aici una bună. „Dragă blondă sexy DWF, sînt un văduv de cincizeci de ani, cu trei copii. Cel mai mic a plecat de curînd la colegiu, de aceea mă interesează o cunoştinţă. Prin naştere sînt englez, cavaler fără reproş, îmi place vinul rafinat, aventura şi muzica. Dacă un metru şaptezeci este suficient pentru tine, scrie-mi." Celeste le privi. O fi gras?

Kay ridică din umeri.

– Scrie că-i place aventura.

– Şi dacă a scris aşa numai pentru că am scris şi eu?

Emily era de-a dreptul îngrijorată la gîndul că Celeste se va întîlni cu aceşti bărbaţi.

– Nu cumva asta trebuia să te întrebi de la început? Cît de onest va fi oricare bărbat care îţi va răspunde?

– Nu spune că e trăsnet, murmură gînditoare Celeste. Nu spune că e foarte înalt. E de vîrstă potrivită pentru mine. Dar dacă e gras...

– Hai, mai citeşte una, o îndemnă Kay, arătînd teancul de scrisori.

Lăsînd la o parte scrisoarea văduvului, Celeste se uită la următoarea.

– Uite, bărbatul ăsta mi se pare foarte direct. Îmi spune că este pentru prima oară cînd răspunde la un anunţ din ziar, dar nu-i place să trăiască singur, aşa cum nu-i place să fie cuplat de către prieteni. Spune că nu-i place s-o ia pe ocolite, cum se întîmplă de obicei între femei şi bărbaţi. „Mă ocup de programe de întreţinere fizică. Sînt maratonist, ceea ce înseamnă că sînt înalt şi suplu, îmi petrec mult timp în aer liber ca să mă antrenez, de aceea nu prea am timp de pierdut. Caut o femeie care poate fi onestă cu mine, să-mi spună direct ce-i place şi ce nu."

– Bună seara, doamnelor!

– John! strigă Kay. Ce faci tu aici?

John ridică din umeri, privind alene în jur.

– Nu mai aveam ce face acasă şi m-am gîndit să ies la plimbare. Maşina m-a adus singură aici.

– Foarte drăguţ, dar nu poţi rămîne cu noi. Separeul ăsta este interzis bărbaţilor.

John părea foarte sigur. Lui Emily i se muie inima de compasiune.

– Ce-ai acolo, Celeste? o întrebă John.

– Aici? Celeste privea hîrtiile pe care le ţinea în mînă. Ah, nişte scrisori. De la părinţii mei. Primite de-a lungul timpului. Pe măsură ce înaintam în vîrstă.

John întinse gîtul.

– Citiţi ceva nostim?

– Nuuu! replică ea, dînd scrisorile deoparte. Chestii obişnuite.

– A, da. John îşi înfundă mîinile în buzunare. Ce aţi comandat?

– Salate, pui, legume, răspunse Kay. L-ai văzut pe Brian?

John privi în direcţia arătată.

– Hm. Poate că ar trebui să mă duc să-l salut. Poate beau cu el o cafea. Se pare că fetiţa a adormit.

Într-adevăr, Julia adormise. Lui Emily i se topea inima cînd îi vedea pe amîndoi. Julia dormea cu capul sprijinit de umărul lui Brian, iar el şedea cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele mult întinse sub masă. Şi Brian părea pe jumătate adormit, deşi, cînd îl văzu pe John, îi făcu semn să i se alăture la masă.

– Ascunde-le pe toate, şopti Kay după plecarea lui John.

Celeste pufni.

– Nu-mi place să mint.

– Puteai să-i spui adevărul.

– Chiar aşa. Apropie din nou hîrtiile de marginea mesei. Deci? Ce verdict primeşte maratonistul?

Emily gîndea că părea mai bun decît ceilalţi.

– Nu pare rău.

– Şi mie mi se pare o posibilă cunoştinţă, hotărî Kay. Cîte scrisori mai ai?

– Două. Celeste mai luă una. „Dragă blondă sexy DWF, m-a atras partea a doua din anunţul tău, în care spui că viaţa ta de-abia începe. La fel simt şi eu. Soţia cu care am trăit doisprezece ani m-a părăsit pentru un iubit din copilărie."

– Bietul de el! exclamă Kay.

– „Sînt medic veterinar, cu o clientelă numeroasă. Pentru că am iubit întotdeauna animalele, mă consider norocos că practic meseria care îmi place. Nu mulţi oameni au această şansă. Nu sînt un playboy, dar sînt romantic. Prefer cinele intime acasă, servite în faţa căminului, mai degrabă decît cele în restaurante, fie cît de luxoase.

Îmi plac Bach, Beethoven şi Liszt, deşi am ascultat cu plăcere şi Eagles, Cat Stevens Simon şi Garfunkel. Apropo, îmi place să tai singur lemnele pentru foc. Mă interesează o persoană care să-mi aducă noutăţi, dar, în acelaşi timp, să aprecieze viaţa liniştită pe care o duc. Poate că am greşit răspunzînd unui anunţ publicitar care începe cu «sexy», dar, dacă dincolo de aparenţă se află substanţă, te rog răspunde-mi."

– Uau! făcu fără să vrea Emily.

Kay era de aceeaşi părere.

– Pînă acum, el pare cel mai întreg la minte.

– Presupunînd că nu are o menajerie în casă, spuse Celeste îngrijorată. Dar staţi puţin. L-am oprit la urmă pe cel mai bun. Citi din ultima scrisoare: „Dragă GC403, nu prea ştiu cum să răspund anunţului tău. Nu sînt un Don Juan, deşi arăt bine. Nu sînt aventurier, deşi îmi plac noutăţile. Sînt brunet, cu ochi căprui, am patruzeci şi unu de ani şi şaptezeci de kilograme. Proiectez case pentru oameni cu bani mulţi. În trecut, meseria mi-a impus să călătoresc, dar acum, în sfîrşit, mi-am făcut un nume, aşa încît pot să stau într-un singur loc. Vreau să mă stabilesc, să prind rădăcini şi în acelaşi timp să cultiv o legătură de care am dus lipsă cît timp am muncit din greu. Banii nu sînt o problemă. Vreau o companie veselă. Dacă se va transforma în dragoste, perfect. Sînt destul de bătrîn ca să-mi dau seama şi suficient de tînăr ca s-o transform într-o legătură frumoasă." Celeste lăsă jos scrisoarea, cercetîndu-şi atent prietenele. Hmm? Tentant?

Emily o privi pe Kay.

– Pare inteligent, logic în exprimare, suficient de modest. Trebuie să mai existe şi altceva.

– Acel altceva, îi spuse Kay, este exact ceea ce ai întrebat tu cînd ţi-am vorbit prima oară despre Brian. Îţi aminteşti? M-ai întrebat ce nu e în regulă cu el dacă are patruzeci de ani şi totuşi este singur. Scuza lui Brian este moartea soţiei sale. Care-i scuza acestui tip?

– Munca, îl apără Celeste. Cît timp a fost pe drumuri, nu a reuşit să stabilească o legătură de durată cu cineva.

– Ai spus că nu vrei să te căsătoreşti, îi aminti Emily.

– Nu vreau. Tipul nici nu pomeneşte despre căsătorie, iar despre dragoste scrie ca despre o posibilitate. Însă nici eu nu am nimic împotriva unei legături serioase, de durată. Se apleacă peste masă. Priviţi lucrurile din acest punct de vedere: este un profesionist cu o carieră de succes. A călătorit, ceea ce înseamnă că e un bărbat de lume. Sînt convinsă că îşi mai petrece o parte din timp la planşetă, aşa că nu voi fi legată de el în fiecare clipă. Probabil că lucrează acasă, într-un studio trăsnet, proiectat de el însuşi, este propriul lui şef, are un program flexibil. Aţi auzit: banii nu sînt o problemă. Posibilităţile sînt nelimitate.

– În eventualitatea că a spus adevărul, o preveni Kay Dar cum poţi să ştii?

– Nu am cum să ştiu sigur.

– Şi-atunci, ai fi în stare să stabileşti o întîlnire cu el dacă nu ştii sigur?

– Da, de ce nu? Ne-am putea întîlni într-un loc public, îi pot spune să caute blonda cu un trandafir în mînă. Nu va şti cum mă cheamă, nici adresa, nici numărul de telefon. Dacă nu merge, pot pune imediat capăt. Nu mai are cum să dea de mine.

– Dar dacă te urmăreşte?

– Voi avea grijă să nu mă urmărească.

– Cum?

– Kay, sînt tot felul de soluţii.

– Spune-mi şi mie una.

Celeste oftă.

– De exemplu, mă pot urca într-un taxi, îi spun şoferului să mă plimbe bine, apoi mă întorc la maşina mea. Dacă *sînt convinsă* că tipul îmi poate face probleme, mă opresc la primul telefon şi sun la poliţie. Îţi spun, am mai multe soluţii la îndemînă.

– Şi vrei într-adevăr să rişti?

Celeste o privi fix.

– Da, vreau. Am bun-simţ şi instincte solide. Nu voi avea necazuri.

Emily îi atinse mîna.

– Sîntem îngrijorate. Atît. Nu vrem să ţi se întîmple ceva.

– Nu mi se va întîmpla nimic, o asigură Celeste, rezemîndu-se de spătarul scaunului în aşteptarea capitulării lui Kay.

Sosi şi cina. Ca şi cum gestul de a separa garnitura din farfurie o calma, Kay spuse în cele din urmă:

– Bine, eşti hotărîtă să mergi pînă la capăt. Ce vei face mai departe?

– Îi contactez pe bărbaţii care mă interesează şi le dau întîlnire.

Lui Emily i se părea de-a dreptul bolnăvicios, dar cine era ea s-o critice pe Celeste? Îşi petrecuse ziua analizînd sistematic, pas cu pas, întreaga ei căsnicie, pînă ajunsese la concluzia că aceasta s-a destrămat.

– Pe care îi vei contacta?

Celeste mînca şi separa scrisorile.

– Arhitectul este cel mai bun. Nu am nici un dubiu. Următorul în ordinea preferinţei este medicul veterinar, apoi maratonistul şi la urmă văduvul. Din curiozitate, i-aş întîlni pe doctor şi pe tînărul de douăzeci şi cinci de ani.

Kay o privi implorator.

– De ce-l vrei pe copilul de douăzeci şi cinci de ani?

– De ce nu?

– Pentru că tu ai patruzeci şi trei. Arăţi extraordinar, Celeste, nu-ţi dă nimeni mai mult de treizeci şi cinci de ani, dar şi aşa, tot ai fi cu zece ani mai mare. Vei descoperi că are pielea fină şi muşchii tari – te vei simţi bătrînă pe lîngă el.

– Dacă aş reuşi să-l incit, m-aş simţi flatată. Şi-apoi, mie nu mi-e ruşine de trupul meu. Vouă vă este ruşine de al vostru?

– Nu discutăm despre trupul meu. John şi cu mine sîntem căsătoriţi de prea mult timp ca să mai discutăm astfel de probleme.

– Şi John e cu doisprezece ani mai bătrîn decît tine. De ce este totdeauna îngăduit ca bărbatul să fie mai în vîrstă, iar femeile nu?

– Aşa a fost de cînd lumea.

– Nu mai vreau! Nu în zilele noastre! Acum există o mulţime de legături care nu se bazează pe diferenţa de vîrstă.

– La Hollywood.

– Despre acelea auzim noi, dar mai sînt şi altele.

– Numeşte cîteva.

Celeste ridică exasperată o mînă.

– Of, Doamne! Sînt o mulţime. Nu-mi vine nici un nume în minte acum. Privi în pămînt, iar în secunda următoare se lumină la

față. Ah, ba da, știu! Se aplecă în față, coborî vocea, dar nu-și dezlipi privirea de pe persoana în cauză. Cynthia Berlo. De ani de zile are o legătură cu contabilul soțului ei.

– Bîrfe, spuse Kay cu dispreț.

– Ea are cincizeci și opt de ani, iar el treizeci și cinci.

– Nu există nici o dovadă că ei doi ar avea o legătură.

– Eu am auzit de la Enid Hildridge, care îi coase hainele Cynthiei. Într-o zi l-a adus și pe contabil la probă și nu se mai dezlipeau unul de altul.

Kay o privi dezamăgită.

– Cum naiba să accepte un bărbat de treizeci și cinci de ani o femeie atît de bătrînă?

– Din întîmplare, Cynthia are un corp splendid.

– Dar are *cincizeci și opt de ani!*

– Și ce dacă? Asta înseamnă că ea nu mai are voie să dorească un bărbat, ori să-i stîrnească interesul, ori să simtă plăcerea fizică? Kay, sexul nu se termină o dată cu menopauza.

– Nu am spus asta.

– Hei, fetelor, le întrerupse Emily, luîndu-le pe amîndouă de mîini. Nu are rost să ne certăm, mai ales din pricina Cynthiei Berlo. Știm toate că ea nu este nici pe departe femeia pe care s-o iei de model.

– De acord cu tine, mormăi Kay. Numai comparația cu ea și îmi face rău.

– Dar *nu există* nici o comparație cu ea! Este ca și cum am vorbi despre mere și portocale. Celeste este inteligentă și întreagă la minte. Îmi fac griji că vrea să se întîlnească cu bărbați necunoscuți, dar ea s-a gîndit la toate posibilitățile și, la urma urmei, este vorba de viața ei.

– Mai spune-ne ceva și despre viața ta, o îndemnă Celeste. Cum a fost sfîrșitul de săptămînă?

Emily oftă. *Încă* nu era pregătită să le spună despre Doug. Avea totuși nevoie să se descarce.

– Ei, n-a fost deloc grozav!

– Dar el ce a făcut? întrebă Kay.

– Nimic. Tocmai asta e problema. Vine acasă, ca și cum doar asta ar fi suficient. I-am sugerat să mergem cu mașina la Stockbridge și a ridicat din umeri. I-am mai sugerat să cumpărăm scoici și să le

fierbem, a ridicat din umeri. Am propus să mergem la o conferință la colegiu, a ridicat din umeri. E imposibil să-i stîrnești interesul cu ceva.

– E obosit?

– Dacă ar fi atît de obosit, ar dormi tot timpul. Dar nu doarme. Pur și simplu nu-l interesează să facă un program comun cu mine. Încerc să-l antrenez în discuții despre ce se mai întîmplă în lume – se laudă mereu că el se află în vîrtejul vieții – dar nu vrea să spună nimic. Îmi răspunde scurt, apoi își găsește altceva de lucru. Am impresia că-l plictisesc. Și știți ceva? Și eu simt că el *mă plictisește!*

– Au! exclamă Kay încet. Asta da recunoaștere!

– Păi nu mai pot să-l apăr la infinit! explodă Emily exasperată. Habar n-am ce mai vrea din căsnicia noastră. Nu are ce să-mi spună, dar nici nu-mi imaginez *despre ce* ar putea să-mi vorbească. Vrea o căsnicie plicticoasă care să echilibreze viața agitată pe care o duce? Vrea să fiu eu altfel într-un anume sens, dar nu-mi spune cum. Sau vrea să divorțăm?

– Pe el l-ai întrebat? i se adresă Celeste.

– Despre divorț? O cutremura numai gîndul la divorț. Nu l-am întrebat direct.

– Poate că ar trebui.

– Și dacă spune da? Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ea nu dorea să divorțeze. Îl dorea pe Doug așa cum fusese cu douăzeci și doi de ani în urmă – lucru care, bineînțeles, era absurd. Ea și Doug erau cu totul diferiți față de cum fuseseră în tinerețe.

– Asta nu este o viață pentru tine, Emily, spuse Kay gînditoare.

Dar ea încă nu era pregătită să arunce mănușa. Nu încă.

– Nu-i chiar atît de rea. Joia trecută am vorbit cu Rod Meany de la *Sun*. Mi-a dat cîteva titluri. Mărunte, distractive, fără substanță.

– Tu meriți mai mult.

– Cred că voi obține mai mult de la Petra Drovski. Petra era șefa catedrei de engleză a colegiului. Emily vorbise și cu ea. Are nevoie de ajutor, reluă ea. Vrea să editeze analizele critice ale operelor scriitorilor americani începînd cu 1900. Este un proiect interesant.

– Dar nu-ți va ține de cald noaptea, comentă Celeste. Asta ar trebui s-o facă soțul tău, măcar la sfîrșit de săptămînă, dar se pare că nici atunci nu-l interesează. Doug e căsătorit doar cu numele.

Emily era pe punctul de a-şi contrazice prietena. Dar ceea ce-i spusese era adevărat. Numai cu numele. Ei nu mai vorbeau, nu-şi împărtăşeau gîndurile, *nu rîdeau, nu mai făcuseră dragoste de multe săptămîni*.

– Ce ai de gînd să faci? o întrebă Celeste.

Nu-l putea seduce dacă el n-o dorea – şi asta era impresia pe care i-o lăsa de fiecare dată.

– Cred că voi mai încerca. Nu pot şterge pur şi simplu cu buretele douăzeci şi doi de ani. Se apropie week-end-ul părinţilor. Ne întîlnim la Boston. Mi-a promis că va veni. Poate că întîlnindu-ne la un hotel, am mai schimba decorul. Poate că ne va ajuta faptul că vom fi departe de-aici. Îi trecuse prin cap că problema ar putea fi Grannick.

– Doug a stat mai mult timp de vorbă cu Brian cînd a venit? o întrebă Kay.

Emily şi-i aminti împreună, Brian cu un cap mai înalt decît Doug şi atît de atrăgător că o înspăimînta.

– S-au salutat în trecere. Cam atît. De ce?

– Mi-a trecut prin minte că ar putea fi gelos. Eşti singură acasă, cu un bărbat foarte atrăgător în preajmă, doar la doi paşi de casă. Îmi închipuiam că va veni acasă să-şi afirme drepturile de soţ.

Şi Emily se gîndise la asta. Îşi aminti cît de vinovată se simţise prima oară cînd i-a spus pe nume lui Brian. Dar Doug nu era gelos.

– Nici nu-i trece prin minte că m-ar putea atrage alt bărbat.

– Adevărat? se miră Celeste.

– Of, ia mai taci din gură! o certă Kay.

– De ce nu? Ochii aceia sînt în stare să te ameţească. Dar are copil. Ştii, Em, tu l-ai putea seduce.

Aproape că îşi dorea s-o facă. Adică, de fapt, chiar îşi dorea, ca să fie foarte sinceră. Îl visase de cîteva ori pe Brian, nu tocmai cuminte. Aceste vise îi treziseră simţăminte demult adormite, dar şi sentimente de vinovăţie.

Mult mai bine, mult mai înţelept şi mult mai sigur, hotărî ea, era să se concentreze asupra a ceea ce avea, adică asupra lui Jill pe care urma s-o vadă peste zece zile. Zile pe care le număra pe degete.

11

John stătea rezemat alene de un stîlp cînd Kay ieşi din restaurant împreună cu Emily şi Celeste. Îşi spuse în gînd că ar trebui să fie recunoscătoare că-l vede, ştiind ce viaţă duce Emily. Totuşi o agasa.

– Credeam că ai plecat acasă, îi spuse. S-a întîmplat ceva?

John o privea.

– Nuu! Mi s-a părut caraghios să te ducă Celeste acasă din moment ce eu eram aici cu maşina.

– Dar ai plecat acum o oră. Cu Brian, continuă ea în gînd.

– M-am plimbat. Am prins cîţiva elevi de-ai tăi fumînd în pizzerie.

– Pe cine? Fostă fumătoare, Kay nu mai suporta mirosul de ţigară, nici obiceiul, mai ales cînd era vorba de copii. Era hotărîtă să-i pedepsească pe făptaşi a doua zi.

Dar John nu-i dădu nume.

– Le-am promis că nu-i divulg, în schimbul pachetelor de ţigări. Le-am făcut o morală bună şi i-am trimis acasă.

Îl credea. Se putea mulţumi şi cu atît.

John se desprinse de stîlp.

– Aţi pus ţara la cale?

Nu, ar fi vrut să-i spună. Îi plăceau serile de luni. Preţuia foarte mult compania lui Emily şi Celeste. Nu-i plăcea să fie păzită, urmărită, dar mai ales să se simtă vinovată că-l lăsa singur pe John. Era momentul ei de relaxare, iar John ştia asta.

Acum însă, i se părea o copilărie să-l înfrunte. Întîlnirea se terminase, John era acolo. Bineînţeles că vor pleca împreună acasă.

Le spuse ironic fetelor:

– M-a prins dădaca! Vorbim mîine? Se despărţiră şi ea se apropie arţăgoasă de John.

– Eşti supărată? o întrebă el.

Da, era supărată. Nu-i plăcea să fie urmărită.

– Sînt momente cînd am impresia că mă verifici.

– De ce-aş face-o?

– Habar nu am! Tu eşti cel cu imaginaţia bogată.

– Nu te-am verificat. Eram doar plictisit.

Maşina era parcată în apropiere. Din fericire, era maşina lui Kay, nu cea a poliţiei. John o ajută să urce, apoi se instală la volan. Vorbi abia după ce plecară din loc:

– Casa e pustie fără tine.

– Am întîlnirile astea de luni seara de ani de zile.

– Era altfel cînd o aveam pe Marilee acasă.

Kay se pregăti pentru întrebări. *Cînd ai vorbit ultima oară cu ea? Ce face? Cu cine? Învaţă?*

Dar John nu întrebă nimic. Se uită la el. John privea înainte, la drum.

– Îmi pare bine că o să vină, spuse el. Va fi plăcut să o avem din nou acasă.

Zece zile pînă la vacanţă. Şi Kay o aştepta cu nerăbdare pe Marilee. Totuşi îl preveni:

– Să nu-ţi imaginezi că va sta prea mult pe-acasă. Toate prietenele ei se întorc. Se va duce să se întîlnească cu ele.

– Dar noi sîntem părinţii ei.

– Pe noi o să ne vadă primii, după care va fugi.

– Dar eu vreau să petrec mai mult timp cu ea!

Şi Kay dorea acelaşi lucru. Însă era mai realistă.

– Pentru tinerii de optsprezece ani, nu părinţii sînt prioritatea numărul unu.

– Nu-i cinstit. Noi o iubim.

Într-adevăr o iubeau. Dar asta nu însemna că-i vor face regim de arest la domiciliu.

– Dacă o iubim, va trebui s-o lăsăm să zboare. Va pleca, îşi va dobîndi independenţa, iar după aceea se va întoarce din nou la noi. Cînd va veni timpul.

– Cînd va veni timpul? o întrebă John puţin enervat, puţin nerăbdător şi bosumflîndu-se drăguţ.

Kay zîmbi.

– Nu acum. Abia a descoperit ce să facă cu aripile. Acordă-i puțin timp. O să se întoarcă. Citise în literatura de specialitate, știa la ce să se aștepte. Vacanța de toamnă poate fi foarte grea pentru boboci, continuă ea. Merg de la unul la altul, triumfători că au supraviețuit șapte săptămîni academice, apoi se întorc la școală și descoperă că au fost detronați. Îți amintești de vacanța seniorilor? Îți amintești cît de mîndră era Marilee? Crede că totul va rămîne așa, dar lucrurile se vor schimba. E trist. Toate perioadele de tranziție sînt dificile. Vechiul trebuie să facă loc noului.

– Hm! Nu sînt convins că-mi place prea mult noul ăsta.

Kay oftă, amintindu-și discuția din seara aceea.

– Poate că nu ești singurul. Și familia Arkin trece prin momente grele.

– Cum?

– Emily se simte frustrată. Doug nu se poartă ca un soț. Dimpotrivă, e încă mai distant de cînd a plecat Jill. Ea ar vrea să petreacă mai mult timp împreună, iar el o refuză, îndepărtîndu-se de ea.

– E greu să faci ceva dacă nu prea stai pe-acasă.

– Exact.

Tot restul drumului, Kay se gîndi la Emily. Dintre ele trei, Emily era cea mai vulnerabilă, singura care avea cea mai mare nevoie de un soț apropiat după ce plecase unicul copil. Celeste se bucura de plecarea lui Dawn, iar Kay avea de lucru. Îl mai avea și pe John. Intrară în casă prin bucătărie.

– Crezi că Emily va depăși momentul?

– Deocamdată rezistă. Nu știu cît timp.

John se rezemă de ușă, cu mîinile în buzunare, încruntat.

– Este un moment complet nepotrivit. O pierde pe Jill. Îl pierde pe Doug. Cuta dintre sprîncene se adînci. Totul se schimbă cînd copiii pleacă de-acasă. Terenul de joc se schimbă. Începe un nou set.

Kay era impresionată. John nu era omul care să vorbească în metafore. Privirile li se întîlniră.

John se gîndea la ceva. Instinctul – sau privirea lui tulbure – îi spunea că John se gîndea la familia Arkin. Un nou set? Nu-i plăcea ideea, mai ales că se referea la ei doi.

Văzînd că el nu știe cum să-și continue gîndul, îl întrebă:

– Ce fel de set?

John ridică din umeri.

– Pentru noi doi?

John stătea cu ochii în pămînt.

– John, încerci să-mi spui ceva?

Trecu o vreme pînă îi răspunse.

– Poate.

Mintea ei căuta să înțeleagă ce, dar singurul lucru la care se gîndea i se părea inacceptabil. Doar nu se gîndea la divorț! John o iubea. El nu dorea *o altă femeie*. Oare?

Îngrijorată, Kay se așeză pe trepte.

– John, nu mă ține în tensiune. Spune-mi ce s-a întîmplat. Ești nefericit... cu mine?

– Nnu, se bîlbîi el, dar aș vrea să stăm mai mult timp împreună. Să facem mai multe.

– Ce anume?

John făcu un gest vag.

– Nu știu. Mai multe.

– Cînd? Amîndoi muncim.

– Dar avem nopțile și week-end-urile numai pentru noi. Se pare însă că tu găsești să le umpli cu altceva.

Era *gelos?*

– O seară cu prietenele mele!

– Vorbesc despre celelalte preocupări ale tale. Școala.

– Asta e meseria mea.

– Chiar trebuie să te oferi voluntară pentru tot felul de comitete care au ședință de trei ori pe săptămînă, seara?

– Am clase terminale. Au nevoie de mine în aceste comitete.

– Poate că și eu am nevoie de tine, aici.

– Ca să fac ce?

– Nu știu. Orice. Și sîmbetele! De ce trebuie să muncești sîmbăta?

– Pentru că anumite lucruri nu se pot face în timpul săptămînii. Nu am timp.

– Sindicatele nu sînt de acord cu sîmbetele ocupate.

– Nici cei mai mulți dintre colegii mei, dar asta este problema lor. Eu sînt un profesor dedicat profesiunii mele.

Se apăra cu înflăcărare, dar John continua să privească în pămînt, cu braţele încrucişate la piept.

– Eşti cea mai bună profesoară din şcoală. În sfîrşit, o privi. Ştiu că ei te apreciază. Dar dacă ai vrea să stai şi cu mine, ţi-ai face timp.

Îşi plîngea de milă?

– Ţi-am spus vreodată că nu vreau să stau cu tine?

– Nu, dar întotdeauna ai alte planuri. Pleci.

Kay se ruşină profund, intuind cauza supărării lui John. Se întreba dacă nu cumva, la cincizeci şi şapte de ani, John trecea printr-o criză specifică bărbaţilor, pe care nu o percepuse la patruzeci, dar pe care o resimţea profund din cauza plecării lui Marilee. Oricum, se simţea nedreptăţită.

– Îţi aminteşti primii ani de căsnicie, cînd am renunţat la serviciu ca s-o cresc pe Marilee? Şi eu stăteam singură zi de zi, noapte de noapte, cînd lucrai peste program ca să dobîndeşti medalia de aur? M-am plîns eu vreodată? Ţi-am spus eu vreodată că munceşti prea mult?

– Eram în plină afirmare. Îmi făceam o carieră şi tu m-ai înţeles.

– Da, te-am înţeles. Dar asta nu înseamnă că mi-a fost uşor. Eram foarte singură, poate că aş fi dorit să te am mai mult acasă.

John îşi puse mîinile în şolduri.

– Înseamnă că ştii ce simt eu acum.

– *Nu ştiu!* Tu, acum, nu ai nevoie de ajutor să creşti un copil. Ori să faci curăţenie în casă. Ori să găteşti. Eşti băiat mare.

– Corect. Şi băieţii mari vor să facă ce fac toţi băieţii mari!

– John! Ce aluzie e asta?

John privi din nou în pămînt. După care se încruntă cîteva secunde la peretele din faţa lui.

– Poate că m-am săturat de atîta muncă. Cît o mai ducem aşa? Pînă murim? Muncim pînă cădem din picioare? Viaţa nu înseamnă şi altceva?

– Ce altceva? Ce vrei tu?

Mormăi, nemulţumit:

– Ar fi frumos, spuse privind din nou peretele, dacă m-ai mai mîngîia şi pe mine din cînd în cînd. Bărbaţilor le place să se ştie iubiţi.

Era stupefiată.

– Ştii doar că te iubesc! *Ţi-am spus-o mereu!*

– Spui. Cuvinte.

– Nu-i bine aşa? Direct şi cinstit?

– Este doar o modalitate. Dar mai sînt şi altele.

– Pe care le duc la îndeplinire! Îţi lustruiesc insigna, pantofii. Îţi las masa pregătită cînd mă întîlnesc cu prietenele mele. Toate astea nu sînt moduri prin care îmi dovedesc dragostea?

John o privi deschis.

– Eu mă gîndesc la modalităţile fizice.

Era imposibil să nu înţeleagă ce-i sugerase. Într-o fracţiune de secundă, privindu-l cum stă rezemat de tocul uşii, alunecă în timp cu douăzeci şi doi de ani în urmă, cînd ea era profesor începător, abia venită în Grannick, încercîndu-şi norocul cu cel mai curtat bărbat din oraş. Era frumos, liniştit şi parcă tocmai de aceea avea un aer foarte viril. În noaptea în care a ajutat-o să-şi depăşească inhibiţiile, a fost foarte tandru.

Ea avea douăzeci şi trei de ani pe-atunci. Acum era mult mai bătrînă. Dar timpul fusese blînd cu John. La cincizeci şi şapte de ani, era un bărbat în toată puterea, înalt, lat în spate, cu şolduri înguste, deşi nu chiar ca în tinereţe. Nu avea bărbie dublă, nu-i lipsea nici un dinte, nici un fir de păr. Nu conta că acum era cărunt – asta îi dădea o înfăţişare plăcută, ca şi ridurile fine din jurul ochilor.

John Davies era un bărbat foarte atrăgător. Era prima oară că-i vorbea deschis despre nevoile lui fizice. Kay roşi.

– Nu-mi vine să cred că-mi spui aşa ceva!

– De multe zile încerc să-ţi spun.

– De cînd?

– Ţi-am sugerat să petrecem un week-end la Washington.

– Să o vedem pe Marilee.

– Şi să fim singuri.

– Dar şi aici sîntem singuri!

– Ha! Cînd mă apropii de tine, ori citeşti, ori faci ceva pentru şcoală. Chiar şi în seara asta. Speram că ai să fii mulţumită că am venit să te aduc acasă, dar nu te-am impresionat deloc.

Kay roşi şi mai tare.

– Pentru Dumnezeu, John!

– Ce?

– Sîntem căsătoriţi de mulţi ani. Nu mai sîntem nişte adolescenţi.

– Ce are una cu alta?

Deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi. *Fireşte,* nu erau adolescenţi. *Fireşte,* nu erau proaspăt căsătoriţi. Pe măsură ce oamenii îmbătrînesc, intră într-o anumită rutină. Rutina familiei Davies nu era profund sexuală.

Gîndul că John o dorea aşa o neliniştea. Ea nu se căsătorise cu un playboy, ci cu un poliţist serios. Trecuse mult timp, luase multe kilograme, avea celulită şi nu se mai gîndise de mult la ea ca potenţial atrăgătoare din punct de vedere sexual.

Era stînjenită, nu se putea suporta, îi evita privirea lui John.

– E tîrziu. Trebuie să mă uit pe planul orelor de mîine. Se ridică şi, fără să privească înapoi, urcă scara spre camera pe care o transformase în birou. Lăsase pe masă caietul cînd venise acasă; acum îl deschise, dar nu reuşi să facă mai mult. Mintea nu-i stătea la planul de lecţie. Se gîndea numai la John.

El dorea apropiere, mîngîieri, sex. Dar ea nu era o persoană care să simtă acut nevoia atingerii fizice. Avea douăzeci şi trei de ani cînd s-a căsătorit cu el şi nici atunci nu era prea dornică de sex. Asta nu însemna că ei nu au avut o viaţă sexuală activă. Au avut, dar între timp pasiunea s-a mai diminuat şi s-a transformat mai mult într-o plăcere relaxată. Era bine dacă făceau dragoste o dată la cîteva săptămîni. Ea era mulţumită. Pînă acum, gîndise că şi John era mulţumit.

După ce citi a treia oară planul de lecţie fără să înţeleagă nimic, închise caietul şi rămase în birou, masîndu-şi ceafa încordată şi ascultîndu-l pe John cum se foieşte prin casă. Abia după ce ieşi în hol, auzi televizorul deschis în living.

Bine. Şedea şi privea. După o vreme va adormi, iar cînd se va trezi, peste cîteva ore, va veni în pat. Atunci ea va dormi profund, iar el o va lua în braţe şi totul va fi bine din nou. Exista căldură între ei. *Dragoste* în aceste gesturi simple. Nu-i aşa?

Îşi puse de mai multe ori această întrebare pînă se umplu cada şi nu era aproape de un răspuns cînd se cufundă în apă, relaxîndu-se sub spumantul abundent.

Nu trebuia să se privească în oglindă ca să ştie cum arată trupul ei. Pentru patruzeci şi cinci de ani, nu arăta chiar rău. Era înaltă şi, făcînd abstracţie de celulită, nu era prea grasă. Trupul ei avea forme plăcute, dar, ca o sculptură în gheaţă care a stat prea mult timp în soare, aceste forme îşi pierduseră prospeţimea. Formele ei se topiseră.

Aşadar, purta bluze ca să-şi mascheze talia şi fuste care îi scoteau în evidenţă rotunjimea coapselor. Prefera culorile neutre, care nu atrăgeau niciodată atenţia asupra corpului său. Mintea ei era mai importantă, iar acum aceasta era în formă maximă, mai ageră ca oricînd. Era un fel de compensaţie pentru părul ei urît, tenul care se subţia parcă cu fiecare an şi mîinile, pe care acum se vedeau bine venele.

Îşi dorise să fie minionă ca Emily sau să aibă picioare lungi ca Celeste. Sau să aibă acel metabolism care să-i îngăduie să mănînce cartofi prăjiţi fără să se îngraşe, ori acea structură articulară care se menţinea perfect de la naştere pînă la moarte.

Mai mult ca orice însă, îşi dorea ca John să nu fi adus niciodată în discuţie problema relaţiei fizice, pentru că, oricît şi-ar fi dorit ea să fie o femeie fatală, la naiba, nu va fi niciodată.

Zece zile. Celeste studie calendarul. De la bun început îşi făcuse planul să arate trăsnet pînă la vacanţa de toamnă – şi avea să reuşească, ceea ce însemna că prima parte a planului era îndeplinită. A doua parte va intra în acţiune imediat după plecarea lui Dawn la colegiu.

Pe lista ei se mai adăugaseră alţi şase bărbaţi. Trei din şase îşi dăduseră numărul de telefon – maratonistul, veterinarul şi tînărul de douăzeci şi cinci de ani. Codurile de zonă îi spuneau că maratonistul era din est, Massachussetts, veterinarul din Vermont, iar tînărul din New York. Ceilalţi îi dăduseră numere de căsuţe poştale sau numere de telefon ale unor ziare care se ocupau de astfel de intermedieri, iar alte două numere de telefon păreau să fie de acasă. Dacă presupunerea ei era corectă, însemna că doctorul era din Maryland, iar văduvul din Connecticut.

Habar nu avea de unde era arhitectul, dar acest mister în plus îi stîrnea şi mai mult curiozitatea.

La micuțul ei birou alb, Celeste compuse răspunsuri scurte pentru bărbații care indicaseră căsuțe poștale. Le scrise că ea este din vestul statului Massachussetts și că nu are nimic împotriva unei întîlniri la masa de prînz sau la un pahar de băutură.

Era destul de nevinovat, destul de sigur. John n-ar intra în panică.

După ce termina un bilețel, îl parfuma ușor cu spray, apoi îl punea în plic, să-l trimită a doua zi dimineața. Trecuse de unsprezece. Pînă nu de mult abia așteptase să înceapă, dar acum, după ce primise cumva acordul lui Emily și Kay, ezita. Maratonistul se va antrena tot timpul. Apoi, probabil că va adormi. La fel și veterinarul, dacă va avea o zi aglomerată, cum și-o imagina Celeste, pentru un veterinar din Vermont. Îi mai rămînea tînărul.

Băiatul. Zîmbi. Bineînțeles, Kay a fost scandalizată.. Dar nici pe ea n-o interesa prea serios acest tînăr. Nu era convinsă că avea prea multe de discutat cu un copil de douăzeci și cinci de ani. Trebuia să recunoască însă că o incita ideea de sex. Era tînăr, trupul lui era plin de energie. Probabil că era expert.

Paria pe arhitect. Îl considera cel mai bun. Pe lîngă el, șansele tînărului scădeau vertiginos. Reciti scrisoarea băiatului. SWM, înalt, scriitor. Ea nu făcuse niciodată sporturi nautice, nu făcuse niciodată un foc de tabără sau dragoste privind la stele, cum îi scria el că-i place. Jackson nici nu visa la astfel de romantisme. El nu fusese niciodată spontan.

Și-atunci, de ce s-a căsătorit cu el? Avea douăzeci și doi de ani și trăise patru ani absolut spontan. Reușise să termine colegiul și să obțină diploma, dar nu avea nici o idee ce va face în viață, încotro s-o apuce. Fără părinți, simțindu-se pierdută, Celeste avea nevoie atunci de o forță stabilizatoare în viață. Jackson părea exact omul potrivit.

Era un geniu al computerelor și îi programase fiecare minut din viață. Cînd se născuse Dawn, ea era deja sătulă de directivele lui. Să te simți organizată pînă în cele mai mici amănunte, cînd aveai un copil! Nu era în stare să mai suporte. Nici nu dorea să încerce. Se săturase de teste pe care nu le trecea niciodată.

Într-o furie verbală, exacerbată de depresiunea postnatală, l-a alungat pe Jackson. Și el a plecat. Acesta a fost cel mai mare păcat al lui.

Ea a fost însă suficient de mîndră ca să nu renunțe la hotărîre.

Din același motiv – impulsivitatea – luă acum telefonul și formă numărul tînărului de douăzeci și cinci de ani. Sună de două ori, apoi îi auzi glasul.

– Alo?

Pentru o fracțiune de secundă își simți limba țeapănă. Într-adevăr, era prea tînăr. Vorbi după ce se liniști nițel.

– Uh! Bună seara! Încerca impresia că e foarte degajată. Sînt GC403. Ținea degetul pe furca telefonului, gata să întrerupă convorbirea în orice moment dacă el nu era bărbatul potrivit. Se așteptase la o voce mai bărbătească.

Totuși, avea un glas plăcut.

– Bună, GC403.

– Am sunat prea tîrziu?

– Pentru mine? Nu. Îi simți zîmbetul. Nu eram sigur că ai să suni.

Onestitatea tînărului era binevenită acum. Celeste reuși să se mai relaxeze puțin.

– Nici eu. Încă nu sînt sigură că am făcut bine. E posibil să te legi serios la cap.

Tînărul rîse.

– Nici vorbă.

– Atunci de ce ai răspuns la anunț?

– Pentru că am fost curios. M-am întîlnit numai cu femei de vîrsta mea. Acum vreau să mai încerc și altceva.

– Ahh! Aventurierul.

– Nu asta ai spus că vrei?

– Într-un fel, spuse ea, deși nu se gîndise la o asemenea diferență de vîrstă. Spune-mi cîte ceva despre tine.

– Am crescut în Schenectady. Părinții mei încă mai trăiesc acolo.

– O iubești pe mama ta?

Tînărul rîse din nou.

– Sînt cel mai mic din șase copii. Mama avea patruzeci și unu de ani cînd m-a născut. Înseamnă că este mult mai bătrînă decît tine, aproape că este o altă generație. O iubesc, dar nu îmi dă fiori. Așa că nu mă voi gîndi la ea dacă ne vom întîlni.

– E bine să știu. Ce faci ca să devii scriitor?

– Am obținut o diplomă. Ba nu, două – BA[1] și MA[2]

– În jurnalism?

– În limbă și literatură engleză. Jurnalismul mă ajută să cîștig bani în timp ce scriu cel mai mare roman al Americii.

– Înțeleg. Înseamnă că... convorbirea noastră... o legătură posibilă... este un fel de cercetare pentru tine.

– Nu. Înseamnă viață.

Telefonul lui Celeste emise semnal de apel pe fir.

– Vrei să aștepți puțin?

– Sigur.

Celeste preluă convorbirea.

– Alo?

– Bună, mami.

– Dawn! Nu pe ea dorea s-o audă acum. Dumnezeule, ce tîrziu suni!

– Am vorbit cu Jill. Este îngrijorată din cauza mamei sale. Se simte bine Emily?

– Este foarte bine. Dar eu sînt epuizată.

Și destul de ocupată, iubito.

– Jill era tare necăjită. Mă gîndeam că ar fi bine să merg la Boston să-i fac o vizită. Pot lua mașina?

– Nu, nu poți. Am nevoie de mașină. Și-apoi, vă vedeți săptămîna viitoare.

– Dar dacă o pot ajuta acum, nu ar trebui să merg? Nu pentru asta sînt prietenii? Ea m-a ajutat întotdeauna. Este onest din partea mea să o ajut acum. Și-apoi, în week-end-ul ăsta n-am nimic de făcut.

– Cum, nu sînt petreceri? Și eu care credeam că veți demola pereții cu o săptămînă înainte de vacanță.

Dawn pufni enervată.

– Toți învață pentru lucrările de la jumătatea semestrului.

– N-ar trebui să înveți și tu?

– O să învăț. Îmi iau cărțile cu mine.

---

[1]BA (Bachelor of Arts) - licențiat în litere (n. tr.).

[2]MA (Master of Arts) - filolog licențiat (grad superior față de BA) (n. tr.).

– Așa nu se învață cum trebuie. Nu, Dawn. Nu-ți dau voie să te duci.

– Dar i-am spus lui Jill...

– Vom discuta mîine mai amănunțit.

– Jill mi-a spus că...

– Nu mai pot vorbi, Dawn.

– Dar, mami...

– Sună-mă mîine. Noapte bună. Reveni la convorbirea cu tînărul. Mai eşti pe fir? întrebă, gîndindu-se că el a renunțat.

– Mai sînt, spuse el cu vocea puțin stridentă. Avînd încă în ureche vocea lui Dawn, lui Celeste îi trecu prin minte că tînărul acesta ar fi probabil mai potrivit pentru fiica ei. Gîndul acesta o enervă.

– Scuză-mă, îi spuse, simțind brusc nevoia să respire în voie. Trebuie să vorbesc pe celălalt fir. Pot să te sun altă dată?

– E dreptul tău, răspunse tînărul cu o detaşare care sugera că nu-l interesează. Şi asta o enervă. Ea avea nevoie de un om cu convingeri, nu de un puşti obraznic. Dorea un bărbat care să nu plece, ca Jackson, fără să lupte. Dorea un bărbat puternic. *Aceasta* era aventura.

– Bineînțeles, spuse şi închise. *Era* dreptul ei. Mîine dimineață va trimite plicurile şi îi va suna pe ceilalți. Cu puțin noroc, pînă se va termina vacanța de toamnă şi Dawn se va întoarce la şcoală, agenda ei va fi foarte aglomerată.

Emily aştepta vacanța de toamnă cu emoție, nerăbdare şi teamă. Era nerăbdătoare să o aibă pe Jill din nou acasă, dar nu era sigură de comportamentul lui Doug. Ah, el se va purta frumos cu Jill. Nici o secundă nu se îndoia de asta. Dar dacă față de ea va manifesta aceeaşi lipsă de interes ca în ultima vreme, Jill va observa. Emily nu dorea s-o facă să sufere.

Soluția, îndelung gîndită, era să organizeze un week-end alert, poate chiar cu ajutorul lui Doug şi, bineînțeles, cu aprobarea lui. Intenționa să discute cu el acum, la acest sfîrşit de săptămînă.

Miercuri dimineața, Doug a sunat-o şi i-a spus că dorea să se facă liber pentru acel week-end, aşa că va lucra şi va ajunge acasă o dată cu Jill.

Emily nu-l rugă să vină mai repede. Nu protestă. Nu se plînse, deşi ar fi vrut să-l întrebe ce are ea de nu-l mai atrage. O altă parte din ea se simţi uşurată. Sfîrşitul de săptămînă cu Doug era extrem de tensionat. I se strîngea stomacul tot timpul, inima îi bătea, speranţele şi dorinţele ei erau ca şi inexistente.

Bine. Va veni o dată cu Jill. Însemna că în acest week-end va fi singură.

Inspiră adînc şi expiră, încercînd să se relaxeze. Scrise rapid un articolaş pe care i-l ceruse Rod despre deschiderea noii cafenele a bisericii şi îl duse la ziar. Apoi luă masa cu Alice Baker, copyeditor la *Sun*. La jumătatea mesei li se alătură şi sora lui Alice, care se ocupa de bibliotecă şi care insista ca Emily să vină să vadă cărţile noi pe care le primise. Cînd ajunse acasă, trecuse deja o mare parte din după-amiază.

Ieşi în curtea din spate, trecu de stînci şi se întinse pe iarbă, lăsîndu-se încălzită de soare. În timpul verii se cosea fînul. Din noiembrie, va fi rece, copacii vor fi pustii, iazul tulbure. Astăzi, deşi era plăcut, cald, se simţea aerul rece, pămîntul era umed, aerul era îmbălsămat de parfumul frunzelor moarte.

Oricît de precar ar fi totul în viaţa noastră, mai ales căsnicia ei, natura nu se schimba niciodată. Gîndul acesta o consola.

Stînd acolo, întinsă, pierdu noţiunea timpului. Mintea ei trecea în revistă imagini din viaţa lor, fără a se opri la nici una anume, lăsîndu-se mai degrabă mîngîiată de briza uşoară care-i zbîrlea părul. Se întinse alene şi alte gînduri îi veniră în minte.

Avea patruzeci de ani. Era abia în plină maturitate. Responsabilitatea ei cea mai mare nu mai era responsabilitatea ei. Avea tot atîţia ani înainte pe cît lăsase în urmă. Şi era femeie.

Ultimul gînd îi venise din senin, o uimi, dar nu-l alungă. Nu era chiar neplăcut, dată fiind starea ei de spirit. Se simţea vulnerabilă cum stătea acolo, sub razele blînde ale soarelui.

Auzi jeepul oprindu-se în parcare, auzi portiera trîntindu-se, apoi îl auzi pe Brian.

– Hei, mititico, unde pleci? Vino înapoi, iepuraşule!

Emily zîmbi auzind chiotul copilăresc şi întoarse capul; o văzu pe Julia legănîndu-se spre ea, cu buclişoarele în vînt şi braţele des-

făcute ca să-şi menţină echilibrul. Brian o ajunse din urmă şi o ridică pe umăr, stîrnind un alt chiot, apoi o lăsă jos. Julia începu din nou să fugă, de data asta spre iaz. Emily se ridică şi se repezi s-o prindă.

– Acolo nu, acolo nu e voie! O cuprinse cu braţele şi se aplecă spre ea. Apa e rece şi udă şi prea adîncă pentru o maimuţică cum eşti tu.

– Păăă! strigă Julia, arătînd spre iaz.

Emily îl privi pe Brian care se apropiase de ele.

– Apă, traduse el.

– Aha, păăă. Cum de nu mi-am dat seama? I se adresă Juliei: Vrei să ne uităm de aproape? O duse la malul apei, luă un băţ şi se jucă stîrnind valuri. Uite, vezi cum fac cerculeţe?

– Păăă! repetă Julia.

Emily aruncă o pietricică, apoi îi dădu şi ei una.

– Vrei să arunci?

Julia deschise repede palma şi strînse pietricica în pumn, dar cînd ridică mîna s-o arunce, desfăcu prea repede pumnul şi o scăpă. Piatra căzu la picioarele ei.

– Uuups! o încurajă Emily, luînd altă piatră. Hai să mai încercăm o dată. Mai făcu două încercări pînă cînd Julia reuşi să arunce piatra în apă. Emily îi luă mîinile şi aplaudă: Foarte bine, Julia! Foarte bine!

Julia bătu singură din palme, privind-o triumfător pe Emily, apoi pe Brian.

– De necrezut cum simt copiii nevoia să fie aprobaţi, îi spuse ea lui Brian. Îţi poţi imagina părinţi care nu se străduiesc să pătrundă în lumea lor?

Brian se aşeză pe iarbă.

– Am văzut şi astfel de părinţi. Copiii fac orice ca să le atragă atenţia. Cînd nu reuşesc prin mijloacele care le stau la îndemînă, fac prostii mai mari. Şi chiar şi atunci mesajul nu-şi atinge scopul. Unii părinţi nu vor să audă.

– Şi ce se întîmplă?

– Copiii ajung să fie închişi. Se amestecă cu alţi copii cu probleme, aud şi învaţă prostii încă şi mai mari, uită de părinţi şi nu

vor decît să fie acceptaţi de noii lor prieteni. Este un cerc vicios foarte dăunător.

– Şi cum rupi cercul?

– Nu ştiu. Cizmele soldatului nu duc întotdeauna la gloria pe care o visează. Poţi să-i oferi unui copil un nou mediu de viaţă, dar dacă îl duci înapoi, în mediul în care a crescut, vechile obiceiuri revin. Aici este răspunsul. Nu-l duce în mediul în care a crescut. Din nefericire, într-o democraţie nu-i poţi impune unde să se ducă după ce şi-a ispăşit pedeapsa.

– Trebuie să fie frustrant pentru tine.

– Foarte. Una dintre cele mai mari bătălii pe care le duce un poliţist este aceea cu propriul lui cinism. De aceea schimbările sînt binevenite uneori. Cum a fost şi mutarea mea aici. Îmi lipseşte activitatea febrilă, dar nu şi tensiunea în care trăiam. Dorm mai bine noaptea.

– Apartamentul este confortabil?

– Este perfect.

Îi zîmbi în aşa fel încît o făcu să se simtă foarte feminină.

– Cînd vine Doug?

– De mîine într-o săptămînă, răspunse Emily sec.

– Cum, săptămîna asta nu vine?

– Vrea să-şi rezolve toate treburile ca să fie liber în week-end-ul viitor. Văzînd cum o priveşte Brian, explică: Nu-i nimic. Într-un fel, e mai uşor de suportat. În momentul acela se simţea vinovată, era furioasă pe Doug. Respira agitat. Mă gîndeam să fac ceva deosebit.

– Ce?

– Nu ştiu încă.

– Julia şi cu mine mergem în oraş să explorăm terenul. Vom pleca spre nord, să vedem unde ne duce drumul. Vrei să vii cu noi?

Îi plăcu ideea. Chiar foarte mult.

– Ar fi frumos, dar poate că voi doi ar trebui să fiţi singuri.

– Sîntem singuri în fiecare seară. Cred că i-ar plăcea o schimbare. Sînt convins că i-ar plăcea.

Şi Emily s-a dus cu ei. Au pornit sîmbătă dimineaţa spre nord. Au prînzit la Hanover, New Hampshire, s-au plimbat prin oraş,

apoi au plecat spre lacuri, în sudul statului Maine. S-au oprit pe drum şi au lăsat-o pe Julia să se plimbe pe potecile acoperite cu ace de brad, apoi, pentru că ea dormea bine pe canapeaua din spate şi pentru că nu aveau nici un motiv să se întoarcă, au mers mai departe. La lăsarea întunericului se aflau pe malul mării. Au mîncat stridii proaspete într-un local rustic, încălzindu-se la focul din cămin. Răsăritul soarelui era o idee foarte tentantă, aşa că au luat camere la un motel din apropiere.

În camera ei, goală sub cuvertură pentru că nu-şi luase schimburi de noapte, Emily nu putea adormi. Stătea trează, bucurîndu-se de căldura propriului trup. Multă vreme nici nu-l luase în seamă. Nu era prea sigură că s-a gîndit vreodată la trupul ei. Nu făcea o analiză serioasă, gusta doar plăcerea de a-l simţi. Această plăcere continuă şi a doua zi, în timpul micului dejun, în timpul plimbării pe plajă şi pe parcursul călătoriei spre casă. Cînd au intrat în oraş, se simţea moleşită, iar după ce au trecut de China Pond Road, îi părea rău că ziua se terminase.

Apoi au văzut cele două maşini ale poliţiei la poarta Myrei şi liniştea s-a evaporat brusc. A tresărit speriată.

– S-a întîmplat ceva.

Brian trase în parcare. Emily sări din maşină şi o luă la fugă spre uşa Myrei. Uşa s-a deschis înainte de a apuca ea să pună mîna pe clanţă.

– Iată-te! strigă Myra speriată. Era palidă şi evident răvăşită. Mi-a fost atît de frică! Nu am văzut lumini la tine în casă, nu am văzut lumină nici deasupra garajului şi cînd am observat că jeepul nu mai vine, mi-am imaginat că ai plecat undeva cu el. Am aşteptat şi am pîndit, dar cînd am văzut că nici *astăzi* nu apari, am crezut că s-a întîmplat ceva îngrozitor.

– Nu s-a întîmplat nimic. Mă simt bine, o linişti Emily. Ochii ei îi priviră pe rînd pe cei trei poliţişti şi se opriră la John.

Dar Myra nu terminase.

– Nu-i obiceiul tău să pleci fără să spui. Am fost sigură că el ţi-a făcut ceva rău.

– Cine, Brian? Emily era stupefiată. El nu mi-ar face nici un rău.

– Bineînţeles că nu *Brian*. Nu vorbesc de Brian.

– Dar de cine vorbeşti? o întrebă John.

Myra păru uimită de întrebare.

– Păi, *oricare alt bărbat* îi putea face rău. Oricine, se bîlbîi ea. Dacă venea *Doug?* El este soţul ei. Soţii le fac întotdeauna rău nevestelor lor.

– Îmi pare rău, se scuză Emily faţă de John. Am plecat cu maşina, am pornit ieri şi nu ne-am mai oprit.

John ridică mîna. Nu-i datora lui nici o explicaţie, nici o scuză. Cînd apăru Brian însă, John adoptă un aer mai puţin conciliant. Dar înainte ca Brian să scoată un cuvînt, Myra îi sări în ajutor.

– Nu am vrut să spun că detectivul ar fi putut face ceva rău. Slavă Domnului că nu ai păţit nimic, i se adresă din nou lui Emily. Mi-a fost atît de teamă. Veniţi la picnicul meu de miercuri seara, nu?

– Bineînţeles, promise Emily Eu aduc grătarul.

– Ahhh! exclamă Myra cu un oftat de uşurare. Îşi împreună mîinile. Perfect! E foarte bine. Poate că pînă la urmă totul va fi bine.

12

Emily se pregătea febril pentru scurta vacanță a lui Jill. Fiindcă nu avea aprobarea lui Doug – el nu a întrebat-o ce planuri are, nu i-a oferit nici o sugestie atunci cînd l-a întrebat – Emily a hotărît să se aprovizioneze cu suficientă mîncare pentru a face față oricărei situații. A pregătit mîncărurile preferate ale lui Jill și le-a pus semipreparate la congelator, a umplut toate dulapurile. A deschis ferestrele și a aerisit toate camerele, nu numai pe a lui Jill, a șters minuțios praful, așezînd cu grijă fiecare lucruşor la locul său. Nu a deschis dulapul – acesta era teren interzis pentru încă o vreme.

Marți seara, plictisită și iritată, a schimbat din nou tapetul din baia de la etaj cu tapetul care îi plăcea lui Doug.

Miercuri la amiază nu mai avea ce face. Kay era la școală, Celeste la coafor – își făcea șuvițe, iar Myra a refuzat-o cu încăpățînare atunci cînd ea s-a oferit s-o ajute la pregătirea picnicului.

Așa că Emily a pornit la întîmplare prin oraș, bucurîndu-se de soarele blînd de toamnă. Aerul era răcoros, cerul perfect limpede. Se simțea bine în pantalonii lejeri și cămașa largă, mult mai calmă ca de obicei. Pînă cînd a început să gîndească. Atunci vechea întrebare a revenit: *Cine sînt eu? Încotro mă îndrept?*

Luase ruta obișnuită spre centru, admirînd casele victoriene de pe LaGrange, pînă cînd își impuse să se oprească. *Ce să fac? Ce să devin?*

Se opri la drogherie să mai piardă timpul cu Mary Elizabeth, la librărie să o salute pe Connie Yeo. Pentru că ziua era minunată, s-a dus pînă la colegiu, a trecut prin magazinele studențești, apoi s-a îndreptat hotărîtă chiar spre clădirea centrală.

Aici era de muncă, chiar fără ajutorul Petrei. Dacă Emily ajungea vreodată într-o situație disperată, putea preda limba engleză. I se

oferise odată postul, dar îl refuzase, preferînd să-şi vadă de casă, să-şi organizeze singură timpul.

Nu i-ar strica să mai scrie o carte, dacă Doug ar accepta, dar el nu va accepta. Se întreba dacă nu cumva Kay şi Celeste aveau dreptate. Poate că Doug se simţea ameninţat la gîndul că ea ar putea avea succes cu o nouă carte.

Tulburată, se întoarse la pilonii masivi din piatră care marcau intrarea în clădire, trecu prin faţa aceloraşi magazine şi a staţiei de autobuz. Chiar în momentul acela a apărut şi autobuzul, în care s-au urcat o mulţime de studenţi gălăgioşi. În timp ce tinerii urcau, Emily ar fi putut să jure că a văzut-o pe Dawn.

Ridică mîna să-i facă semn, dar fata urcase şi nu o mai putea vedea. Şoferul închise uşile şi autobuzul se puse în mişcare. Emily se mai întreba încă dacă o văzuse sau nu pe Dawn, cînd auzi claxonul. Ridică ochii, văzu jeepul lui Brian şi chipul ei se destinse într-un zîmbet. Se apropie şi se sprijini de marginea geamului deschis.

– Te-ai pierdut? o întrebă el, zîmbindu-i la fel de cald.

Ochii aceştia! Ah, ochii aceştia! Îţi spălau mintea de toate gîndurile.

– Nnu... Mă plimbam E o zi frumoasă. Oh, ce cravată frumoasă ai! Era imprimată cu purceluşi roz.

– M-am gîndit că este edificatoare.

– Absolut. Eşti în patrulă?

– Vag. Deschise portiera.

– E permis?

– Dacă spun eu!

Neputînd să contrazică o logică atît de solidă, Emily se aşeză. Prezenţa lui Brian era ca un minunat foc de toamnă.

– Încep să cunosc străzile şi oamenii, spuse el, pornind motorul. Vezi bătrînii de colo? Trei bătrîni şedeau pe o băncuţă în faţa unui bloc care arăta ca o cutie de beton. Întotdeauna îi găseşti acolo. La nouă dimineaţa, la amiază, la trei după-amiază, pe ploaie sau soare, în timpul săptămînii, la sfîrşitul săptămînii. Asta este viaţa lor. Privesc. Să vadă tot ce se întîmplă pe stradă. Trecînd pe lîngă ei, le făcu semn cu mîna. Bătrînii îi răspunseră. Îmi cunosc deja maşina. Şi asta-i bine. Aceşti oameni sînt foarte utili uneori. Văd totul.

Emily îi studie o clipă înainte de a se întoarce spre Brian. Era o adevărată temă de studiu al contrastelor. Cunoştea New York-ul, simţea Grannick-ul; polițist dur, tată blînd; trup solid, voce blîndă. Îmbrăcat în jeanşi, cămaşă, cravată şi sacou, era o prezenţă plăcută. Era curat şi cu un aer foarte bărbătesc.

Se uită de vreo trei ori la ea în timp ce îl studia fără jenă, înainte de a o întreba:

– Ce te-a scos la plimbare?

– Soarele.

Îi mai aruncă o privire – nu părea convins de răspunsul ei.

– Pe-cuvînt, îl asigură Emily, înduioşată de grija pe care i-o purta. Am terminat toată treaba acasă. Era frumos afară şi am simţit nevoia de mişcare.

Dădeau roată colegiului, prin acel cartier al oraşului poreclit „bucătăria" pentru suportul financiar acordat şcolii. Era o zonă cu case vechi de două-trei generaţii, cu pajişti bine îngrijite.

– Nu-mi place cînd nu am nimic de făcut, continuă ea.

– Ai spus că ai ceva propuneri de la *Sun*.

– Am mai făcut două articole. Eu scriu mai repede decît mi le oferă Rod. Trebuie să mai fac ceva. Dacă Doug va lipsi ca şi Jill, sînt la mare ananghie.

– Ce fel de ananghie?

Ah, Dumnezeule! De unde să înceapă?

– Plictiseală... singurătate... frustrare... nerăbdare... invidie... foame. Ultimul cuvînt îi scăpă spontan, ca şi gîndurile pe care le avusese cu o zi în urmă. Aveau legătură între ele.

– Ce fel de foame? întrebă Brian.

Din aceea care nu este permisă, gîndi ea, dar staţia de emisie-recepţie o salvă de la alte explicaţii. Brian ascultă.

– Avem o problemă la trei străzi de-aici. Luă microfonul, anunţă poziţia şi discută puţin cu dispecerul. Apoi acceleră. O femeie a reclamat că un vagabond dă tîrcoale casei. Vrei să vii?

Ce voi face? Cine voi fi? Cazul lui Brian era exact lucrul de care avea nevoie.

– Bineînţeles!

– Se numeşte Leila Jones.

– O cunosc pe Leila. Era cu cîțiva ani mai mare decît Jill, dar jucau fotbal împreună.

– Erau prietene?

– Nu, nu au avut timp. Leila a trecut repede la un alt statut social, a rămas însărcinată, a renunțat la școală și la fotbal, la totul.

– Cîți ani avea?

– Paisprezece cînd a născut primul copil. A avut și alții.

Brian gemu, intră pe strada cu pricina și opri în fața unei case părăginite. Zugrăveala de pe ziduri se cojea, ferestrele erau acoperite cu obloane din lemn, peste tot, pe pajiște erau jucării stricate.

Brian desfăcu centura de siguranță.

– Vrei să aștepți în mașină?

– Nu neapărat... Se săturase să fie spectatoare la viața oamenilor.

– Nu am voie să te implic, o avertiză el.

Emily coborî din mașină și se îndreptă hotărîtă spre casă. Brian o ajunse repede din urmă și sună la ușă.

– Măcar lasă-mă să-i vorbesc.

– Cred că soneria e stricată.

Bătu la ușă. Plînsete de copii, sonorul televizorului. Bătu mai tare.

– Aici locuiește? întrebă Emily.

– Așa mi-a spus dispecerul.

Ușa se deschise. Emily o recunoscu imediat pe Leila, chiar cu un copil în brațe și altul agățat de un picior. O dezamăgi starea în care se afla tînăra. Era nepieptănată, cu hainele boțite, cu ochii ei mari foarte obosiți. Părea la fel de uzată și demodată ca și casa – ceea ce o făcu pe Emily să privească lucrurile într-un anumit fel. Cu toate că și ea avea necazuri, viața ei era mult mai sigură, mai sănătoasă, mai rațională și mai protejată decît a acestei tinere.

Brian se legitimă.

– Sînt detectiv Stasek. Înțeleg că aveți necazuri?

Leila o privi nesigură pe Emily, pînă cînd Brian îi explică:

– Doamna Arkin este însoțitoarea mea în această după-amiază.

Leila le făcu loc să intre.

Interiorul casei era la fel de deprimant ca și exteriorul – totul era uzat, stricat, aruncat la întîmplare. Pe lîngă cei doi copii, alți doi

veniră speriați lîngă ea, pe cînd un al treilea țipa ca din gură de șarpe dintr-o ladă de lemn.

– Taci din gură, Joey, se stropși Leila la el, dar îl sperie și copilul începu să țipe și mai tare. Nu ai voie să te joci cu ei fiindcă îi muști.

– Mamiii! E rîndul meu. Dă-mi-l mie, Lissie! Dă-mi-l!

– Dar nu am terminat! strigă Lissie.

– L-ai ținut prea mult!

– Lissie, dă-i-l lui Davis.

Lissie strînse jucăria la piept și se ghemui tocmai cînd băiețelul începu s-o lovească cu pumnii. Leila se repezi la ei, aruncîndu-l cît colo pe copilul agățat de piciorul ei.

– Davis Jones, nu o lovi așa pe sora ta! Îl prinse de mînuțe pe băiețel. În spatele ei, copilul abandonat căzu și începu să scîncească.

Emily îl luă în brațe.

– Hei, copăcel, spuse blînd.

– Asta aud toată ziua. Nu fac decît să țipe și să se bată, se plînse Leila.

– Cîți ani au? întrebă Brian.

Leila îi arătă pe rînd cu degetul:

– Șapte, cinci, patru, doi și zece luni.

– Dumneata cîți ani ai?

– Douăzeci și unu.

– Există și un tată?

– Ar trebui să existe, măcar pentru cei mai mici, dar el nu suportă gălăgia și a plecat. Toți bărbații fug. Lasă copiii cu mine, dar eu cum să mă descurc cu toți? Cum să fac de una singură tot ce nu pot face ei?

– Fetița cea mare n-ar trebui să meargă la școală?

– Au trimis-o acasă fiindcă are păduchi. Iar eu trebuie s-o scap pe ea și să am grijă să nu ia și ceilalți. Dar ei iau întotdeauna păduchii unul de la altul. Întotdeauna.

– Dar nu te ajută mama ta?

– M-a ajutat, pînă la ultimul copil. Cu ăsta, mi-a spus că dacă sînt atît de proastă și fac întruna copii, pot să am și grijă de ei. Dar eu nu mă mai descurc. Copiii ăștia nu știu decît să țipe. Se întoarse la copilul din ladă care plîngea. *Taci din gură, Joey!* Arătă cu degetul la Brian și le strigă amenințător: Știți cine este omul

ăsta? E polițist și o să vă ia pe toți la închisoare dacă nu tăceți *în clipa asta!*

Emily lipi capul copilului pe care-l ținea în brațe de pieptul său. Dacă vocea Leilei o enerva pe ea, își putea imagina ce efect avea asupra copiilor. Leila îi înspăimînta. Copiii o simțeau.

Cu o voce calmă, în puternic contrast cu vocea tinerei, Brian o întrebă:

– Spune-mi despre bărbatul care s-a uitat pe fereastră. Îl cunoști?

– Nu.

– N-a mai fost niciodată pe-aici?

– Nu știu.

– Ce anume făcea exact?

– Mi-e foame, mami!

– Vreau să ies afară!

Leila încercă să scape de cei doi copii mai mari care, uitînd că se certaseră pentru jucărie, acum trăgeau de fusta ei.

– Nu aveți voie afară. O să plouă. Îi răspunse apoi lui Brian: Mergea în jurul casei și se uita pe ferestre. Nu mai trage de mine, Davis! Lissie, dă-i lui Davis un biscuit.

– Nu vreau biscuit, vreau brînză!

– Nu am. Lissie, dă-i un biscuit.

– Ferestrele sînt destul de sus de la pămînt. Vrei să spui că se uita *spre* ele?

– Da.

– Mi-l poți descrie?

– Era brunet... haine închise la culoare, părul negru.

Brian notă în carnețel.

– Indo-european?

– Da.

– Vreau afară, mamiii! scînci Lissie.

– Ți-am spus să-i aduci lui Davis un biscuit!

– Cîți ani crezi că avea? întrebă Brian.

– Nu știu. Avea o pălărie pe cap.

– Ce fel de pălărie?

– Semăna cu o șapcă de base-ball.

– Avea ceva pe ea?

– Nu știu. Poate.

– Ceva scris?

– Nu am văzut.

– Mami, vreau la televizor!

– Nu, Davis! S-a stricat! Davis fugi în cealaltă încăpere. Joey, *nu mai plînge!*

– Îmi poți spune cît era de înalt?

Tînăra se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Ai observat ceva neobișnuit la el? O trăsătură distinctivă?

– Nu am văzut. Îmi era teamă. Dădea roată casei și se uita la noi. I-a speriat pe copii. Nu arăta ca un trecător oarecare, adică, vreau să spun, căuta parcă ceva.

Emily se întrebă dacă nu cumva fusese angajat să repare casa. Brian i-o luă înainte:

– Crezi că putea fi angajat să repare casa?

– Nu avea nici o unealtă. Privea la noi și dădea roată casei.

– Cine este proprietarul imobilului?

– Ray Telly. Locuiește la etajul trei.

Brian notă.

– Omul acesta, cel care dădea tîrcoale, a înțeles că l-ai văzut?

– Probabil. Copiii se uitau la el, eu țipam la ei să plece de la geam și ei nu plecau. O să se întoarcă. Sînt sigură. Poate că vrea să fure un copil.

Pe Emily o trecură fiorii amintirilor.

Brian întrebă blînd:

– De ce crezi că vrea așa ceva?

– *Nu știu,* dar cred că se va întîmpla ceva îngrozitor dacă se va întoarce. Nu-i pot păzi pe copii în fiecare secundă. În camera cealaltă se auzi un zgomot mare. Leila fugi într-acolo, urmată de Brian. Leila țipa înainte să ajungă în bucătărie.

– *Davis, ce-ai făcut? Încălzeam apa să-i fac baie copilului și tu ai vărsat-o! De ce naiba nu poți sta locului?*

Brian puse mîna pe mîna ei.

– Dacă țipi așa, nu rezolvi nimic.

– Dar cum să rezolv? strigă ea la Brian. Am încercat – orice aș spune, nu mă ascultă. Trupul firav al tinerei femei tremura convulsiv. Era în pragul unei crize de isterie.

Emily simți că i se topește sufletul.

– Nu ai pe nimeni să-ţi dea o mînă de ajutor?

Leila împinse copilul, luă o cîrpă murdară de pe masă şi o aruncă pe duşumea.

– Nu vine nimeni. Dar vă spun, dacă rămîn singură aici, omul acela va reveni şi se va întîmpla ceva îngrozitor.

– Nu ai idee cine ar putea fi? întrebă Brian.

– Nu. V-am spus. Nu l-am mai văzut niciodată.

Brian puse carneţelul în buzunar.

– Am să ies pe-afară, să mă uit puţin. Am să vorbesc şi cu vecinii tăi, să văd dacă ei au observat ceva. Se întoarse spre Emily, dar ea îi luă vorba din gură.

– Eu îi dau o mînă de ajutor lui Leila pînă termini tu afară.

A făcut ce-a putut. Pînă s-a întors Brian, doi copii erau spălaţi şi îmbrăcaţi în haine curate, ceilalţi trei se jucau sub o pătură cu care acoperiseră masa, iar Leila pregătea o oală cu spaghetti.

Îl privi pe Brian întrebător.

– Nu am aflat prea multe, mărturisi el, dar mă duc la secţie şi văd ce pot găsi cu datele astea. Vom supraveghea casa cîteva zile. E bine aşa?

Leila înghiţi în sec. Privea de la Emily la Brian. În cele din urmă dădu din cap.

– Ce ai aflat? întrebă Emily cînd ajunseră la maşină.

– Am găsit urme de paşi, multe, de toate mărimile, în jurul casei. Şi mucuri de ţigară, la fel, de toate soiurile. Am întrebat vecinii, dar nimeni n-a văzut nici un străin.

– Şi ce facem?

– „Facem?" întrebă el cu un zîmbet aninat în colţul gurii. *Noi* nu facem nimic. *Eu* îmi fac raportul şi o ţin sub observaţie.

– Are nevoie de ajutor.

– Are nevoie de anticoncepţionale. De ce naiba nu le intră minţile în cap copiilor ăstora? Nu se poate descurca cu patru, dar mai face unul! Nu are minte deloc!

– Poate că sexul e singura ei plăcere, sugeră Emily. Poate că numai aşa se simte iubită.

– Bine, *Să facă sex*, dar să folosească un prezervativ, pentru Dumnezeu! Se aplecă peste volan şi privi atent înainte. Se întunecă în partea aceea. Crezi că o să plouă?

– Dumnezeule, sper că nu. Myra va fi distrusă.

– Cînd trebuie să mergem?

– La şase.

– Te duc acasă, apoi merg la secţie să fac raportul înainte s-o iau pe Julia. Bine?

– Bine.

Julia era foarte liniştită cînd ajunse Brian. La vederea lui, începu să fugă cu paşii ei de răţuşcă. Brian o ridică şi o puse pe umeri. Simţi că ceva nu e în regulă înainte chiar ca Janice să-i spună.

– Nu cred că se simte prea bine. Poate că a răcit.

Brian se simţi cuprins de panică. De cînd erau împreună, Julia nu fusese bolnavă. De fapt, nu fusese niciodată bolnavă!

– Începeţi cu aspirină pentru copii. Are febră. Dacă va avea nevoie de un antiinflamator, vi-l recomandă medicul pediatru.

Brian nu riscă să aibă nevoie de antiinflamator şi să nu-l aibă în casă. Se opri la drogherie şi-l cumpără pe cel recomandat de Harold. Ca măsură de precauţie, cumpără şi un sirop contra tusei.

În timp ce plătea medicamentele, Julia se rezemase moale de umărul lui. Simţind-o docilă, se duse direct în spatele magazinului, la cabina fotografică.

Scoase moneda din buzunar şi o introduse în aparat.

– Bunica n-o să ştie că tu nu te simţi bine. Oricum nu mă crede cînd îi spun că sîntem bine, aşa că o să facem o fotografie să i-o trimitem. Gata. Repede şi uşor. Unu, doi, trei, patru. Gata. O strînse pe Julia la piept. Văzu că nu reacţionează şi îi pipăi obrăjorul. Avea ochii închişi, gurita mică şi umedă era întredeschisă. Dormea tun.

Brian mormăi exact cînd ieşi prima fotografie.

– Scoală-te, claxonel. Zîmbeşte-i lui buni. O mută pe piciorul celălalt, dar Julia era moale ca o eşarfă de mătase. Nu stătea nicicum, oricît se străduia el s-o aranjeze. Îi simţi respiraţia pe gît. Era fierbinte. Obrajii îi ardeau. O mîngîie, nedumerit de fierbinţeala ei. Nu vrei să facem o poză? Oftă amărît. Ce naiba! exclamă el şi zîmbi larg pentru ultima fotografie.

Julia nu se trezi nici cînd ajunseră la maşină, dormi tot drumul spre casă, dar cînd o puse în pătuţ, începu să plîngă. Asta îl ajută

să-i dea aspirina. O luă apoi în braţe şi se aşeză pe un fotoliu. Julia se cuibări la pieptul lui, mulţumită.

Myra cerceta îngrijorată cerul. Nu înţelegea. Fusese atît de frumos toată ziua – soarele fierbinte, cerul albastru, aerul limpede. Acum, pe măsură ce se apropia ora picnicului, norii se îngrămădeau din toate direcţiile.

Oaspeţii ei trebuiau să vină la ora şase. Poate că ploaia va mai întîrzia puţin. Poate că nu va ploua deloc şi vor putea rămîne afară. Pregătise lumînări pentru cînd se va întuneca. Lumînări albe în păhăruţe de sticlă – semănau perfect cu cele de la biserică.

Deschise radioul din bucătărie şi plimbă acul pe scală pînă găsi ce căuta. „...Southbound pînă la Pike este senin. Prognoza meteo nu este prea promiţătoare. Norii se vor deplasa spre..."

– Au ajuns deja! strigă Myra, disperată.

Închise radioul şi mai aruncă o privire afară. Era cinci şi jumătate. Se înserа la şase şi un sfert. Mai aveau o şansă. Dar dacă norii veniseră deja, Grannick era înaintea restului lumii, ceea ce însemna că ploaia putea începe în orice moment.

Încercă s-o sune pe Emily, dar îi răspunse robotul. Închise. Ura maşinăria asta, care nu-i putea spune, de exemplu, dacă Emily era în baie, unde precis se afla în clipa asta. Fusese la plimbare mai devreme, Myra o văzuse plecînd. A adus-o Brian acasă, apoi el a plecat. Venise şi el cu Julia de puţin timp.

Formă din nou numărul lui Emily, auzi robotul şi închise, numără pînă la zece, apoi formă iarăşi. Repetă de mai multe ori pînă îi răspunse Emily.

– Emily, *ştiu* că ai fost în baie şi îmi pare rău că te deranjez, dar ai spus că mă ajuţi cu cărbunii şi trebuie să-i pregătim.

– Myra! Dumnezeule! M-am speriat. Nu ştiam cine mă sună atît de insistent.

– Au venit norii. Asta înseamnă că vine şi ploaia, cît de curînd. Nu vreau să se întîmple aşa ceva.

– Nu-i nici o problemă, Myra, putem mînca în casă.

– Dar am pregătit un *picnic!* Dacă mîncăm în casă, nu mai are nici un farmec. M-am gîndit că dacă ai veni imediat, am putea

începe. Îl chemăm şi pe Brian îndată ce sînt gata cărbunii. Vino acum, Emily, te rog!

– Trebuie să-mi laşi zece minute să mă îmbrac.

– Zece minute! Ah, Doamne, cred că ar trebui să scot farfuriile din frigider. Nu întîrzii, nu?

Închise şi privi afară. Sub salcie, iarba era un covor pufos. Aşternuse o pătură moale, aşezase farfurii de carton frumos colorate şi şervețele pe care le cumpărase special. La lumina becurilor din curte, culorile păreau mai vii. Prin contrast, cerul arăta şi mai întunecat.

Agitată, începu să scoată farfurii din frigider – rezultatul muncii ei de o zi. Pregătise trei feluri de salate – de cartofi, de morcovi cu struguri şi de mazăre, salata preferată a lui Frank. Făcuse pîine umplută cu ciuperci. Tăiase roşii cu ceapă roşie, făcuse compot de ananas amestecat cu punci. Necunoscînd preferințele lui Brian, cumpărase cartofi prăjiți obişnuiți, antricot şi firește, ketchup, ardei verzi şi roşii, muştar cafeniu şi galben, măsline negre şi verzi.

Fugea din bucătărie în grădină şi înapoi, aranjînd pe pătură castron după castron. Tocmai aducea farfuria cu carne cînd apăru Emily.

– Grăbeşte-te, Emily, aprinde focul la grătar! Nu avem nici o clipă de pierdut.

– Hamburgeri, hot-dogs *şi* pui!? Myra, ai aici mîncare pentru un regiment!

Myra văzu cum se leagănă salcia.

– Ah, Doamne, vîntul se înteţeşte. Repede, Emily, repede! Chiar în timp ce vorbea, simți primele picături de ploaie. *Ah, nu!* Am aşteptat atît de mult acest moment! Nu se *poate* să plouă acum! Toate planurile mele *s-au dus!*

– Nu-i adevărat, o încurajă Emily, umplîndu-şi brațele cu farfuriile pe care Myra le cărase din frigider. O să mîncăm în casă. Hai să le ducem înăuntru.

– Dar trebuie să stăm *aici!* strigă Myra. Tocmai aici este frumusețea.

Cu brațele încărcate, Emily fugi în casă. Myra privea cum pătura atît de frumos aranjată acum cîteva clipe se uda cu repeziciune. Se gîndi că a pierdut ocazia.

Privi spre cer. Probabil că acolo era Frank. Altă explicație nu exista. Încă mai avea putere asupra ei.

– Grăbește-te, Myra! strigă Emily, luînd-o de mînă. Te uzi toată.

Myra nu simțea biciuiala rece a ploii pătrunzîndu-i prin rochie pînă la piele. Se lăsă trasă în casă. Nu simțea decît vechiul și nelipsitul sentiment că era înfrîntă.

Brian era bucuros că mănîncă în casă. Așa era mult mai comod decît cu Julia în brațe. Biata Myra, era atît de distrusă – nu le reuși nici o încercare de a o înviora. I-au lăudat mîncarea, băutura, farfuriile de carton cu flori mari de toamnă. Brian a mîncat mult mai mult decît ar fi dorit, doar ca să-i arate cît de mult îi plăcuse, și a stat mai mult decît ar fi trebuit, dată fiind starea Julici.

Totuși, a venit și momentul plecării.

– Mulțumesc foarte mult, Myra, îi spuse din prag. Ai fost foarte drăguță că ne-ai invitat.

Myra părea de-a dreptul bolnavă de supărare.

– Am vrut să stăm afară.

– Poate altă dată.

Myra se gîndi la această posibilitate, apoi îl privi luminată.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

– Curînd?

– Dacă mai întîrzie zăpada. Dacă nu, la primăvara viitoare.

– Poate că *eu nu voi mai fi atunci*.

Emily o luă pe după umeri.

– Vei fi aici, lîngă noi. Îți mulțumesc pentru cină, Myra. Totul a fost minunat.

Emily o luă pe Julia în brațe, Brian deschise umbrela și le strînse lîngă el, să le ferească de ploaie.

În fața ușii casei sale, Emily se opri.

– Te-aș invita înăuntru, dar Julia are nevoie de pătuțul ei.

Brian o privi îngrijorat. Începuse să-i curgă năsucul.

– Niciodată nu a fost răcită.

– Continuă să-i dai aspirină. Dacă are febră mare, fă-i un duș călii. O să-i scadă temperatura. Poate să se trezească plîngînd din

cînd în cînd, dar asta pentru că nu ştie de ce se simte atît de rău. Vorbeşte cu ea şi încurajeaz-o.

Brian se agăţa cu disperare de cuvintele ei. Îi făcu baie Juliei, îi puse pijamaua, după care îi mai dădu o aspirină şi o ţinu o vreme în braţe. O ţinu aşa mult timp după ce ea adormi, nu pentru că îşi imagina că aşa ar fi ţinut-o Gayle. Gayle ar fi fost de mult în pat, cu gîndul la obositoarea zi de mîine. Nu, el o ţinu pe Julia în braţe pentru că îşi aminti că aşa fusese ţinut şi el cîndva. Îşi aminti că fusese îngrijit şi iubit. Dorea ca şi Julia să simtă acelaşi lucru.

Era aproape unsprezece cînd o puse în pătuţ, îi aşeză iepuraşul în braţe şi o acoperi. O privi cîteva clipe. Dormea profund. Mai verifică o dată dacă frige înainte de a se întoarce în camera mare, să tragă canapeaua şi să se întindă şi el.

Nici nu avu timp să-şi amintească cît e de singur sau speriat, că şi adormi. Se trezi după cîteva ore, buimac, în nişte ţipete îngrozitoare.

Veneau din camera Juliei.

13

Julia se afla în patul ei, dar plîngea atît de disperat cum nu o mai auzise el vreodată. Primul gînd care i-a trecut prin minte a fost că fetiţa lui se sufocă. O luă repede în braţe şi aprinse lumina. Nu era vînătă la faţă. Obrăjorii erau roz, iar nasul îi curgea zdravăn. Părea speriată de propriile ţipete.

O înfăşură într-o pătură, fugi în cealaltă cameră şi, în timp ce încerca să-şi tragă ceva pe el, o sună pe Emily.

– Alo? răspunse ea somnoroasă.

– Julia scoate nişte zgomote oribile cînd respiră. Ascultă şi tu. Ţinu receptorul lîngă gurita Juliei, care respira foarte greu. Ai auzit? O duc la spital.

– Nu, nu, Brian. Nu pleca. Nu-i nevoie. Nu încă. Are o laringită.

– Laringită?

– Laringita copiilor. Are nevoie de aer umed. Eu am un aparat de produs aburi pe care l-am folosit pentru Jill. Ţi-l aduc imediat. Între timp, du-o în baie, închide uşa şi dă drumul la duş cu apă fierbinte. Lasă încăperea să se umple cu abur şi stai cu ea acolo. Eu vin şi instalez aparatul în camera ei. E deschisă uşa de jos?

– Va fi în două secunde.

Închise şi dădu fuga să descuie uşa, se înapoie tot în fugă şi intră în baie cu Julia în braţe.

– Gata, terminăm imediat, o încurajă el deschizînd duşul la maximum, cu apă fierbinte. Îi şterse năsucul cu o batistă igienică. Asta o să ne ajute foarte mult, Julia. Emily ştie foarte bine.

O secundă, îşi imagină o cameră a spitalului de urgenţă, cu tuburi şi aparate de respirat, cu doctori şi mîini care trăgeau de el să-l dea la o parte şi ochii i se umplură de lacrimi. Îşi imaginase că o pierde pe Julia.

Dar ea se afla în siguranţă în braţele lui, privea curioasă în jur, pe măsură ce aburul se înteţea, părînd oarecum agitată. Încă mai

horcăia cînd respira, dar nu la fel de puternic, mai ales acum, cînd zgomotele acelea oribile aveau un nume.

Emily scoase umidificatorul de pe raftul din debara, se opri doar ca să-şi tragă un pulover peste pijama şi fugi prin ploaie pînă la garaj. Urcă scara în grabă şi trecu prin camera mare, bătînd încetişor în uşa de la baie.

Brian deschise doar cît îi trebui să se strecoare înăuntru. Emily lăsă aparatul în chiuvetă şi se întoarse spre Julia.

– Hei, frumoaso, i-ai tras o spaimă lui tati!

Julia întinse mînuţa şi-i atinse obrazul cu atîta drăgălăşenie încît inima lui Emily se topi pe loc. Cu atît mai mult cu cît o auzi pe fetiţă silabisindu-i numele:

– Em-mee.

– Bietul copil, ce voce îngrozitoare ai, deşi probabil că nu te simţi chiar atît de îngrozitor. Am dreptate?

Julia arătă duşul.

– Tati păăă!

– Absolut sigur – laringită, spuse Emily.

– Cît ţine?

– Pînă dimineaţă îi trece. De fapt, cred că punctul critic a trecut deja. Ai intrat în panică pentru că s-a întîmplat prima oară.

– Pun pariu că tu nu ai intrat în panică atunci.

– Glumeşti! Am crezut că Jill se sufocă cu ceva ce *eu* am lăsat la întîmplare în pătuţ. Doug se plimba agitat prin cameră şi urla la mine. A fost un coşmar. Luă aparatul şi îl puse să-l umple cu apă. Îl pun în funcţiune în camera ei.

Nu a durat mult. De cum au început să se ridice aburii fini, Emily a închis uşa să-i concentreze în cămăruţă, după care s-a întors în baie. Brian şedea pe jos, rezemat de marginea căzii. Julia era între picioarele lui, răsfoind o carte cu poze.

– Nu pare prea afectată, remarcă Brian. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre mine. Spaima prin care am trecut m-a îmbătrînit cu un an.

Nu arăta deloc mai bătrîn, gîndi Emily. Dimpotrivă, i se părea că arată minunat, cu braţele lui puternice şi picioarele acoperite de

un păr des. Era însăşi imaginea tatălui modern care îşi îngrijeşte copilul; avea un aer de o mare blîndeţe, încît simţi o înţepătură în inimă. Faptul că nu reuşise să tragă pe el decît o pereche de pantaloni scurţi sublinia plăcut contrastul dintre tată şi fiică.

Brian o privi pe Julia cu coada ochiului.

– Se pare că nu-i e somn deloc. Nici mie. E ciudat cum te poate trezi din morţi o asemenea spaimă. O privi pe Emily cu ochii lui calzi. Iartă-mă că te-am trezit.

– Nu fi caraghios. M-aş fi supărat dacă nu mă trezeai. Nu că eu aş cunoaşte răspunsurile la toate problemele. Dacă Julia nu şi-ar fi revenit, poţi fi sigur că eram în maşină cu tine, în drum spre spital. Dar dacă există şansa să te pot ajuta, de ce să n-o fac?

– Îţi sînt recunoscător.

Emily zîmbi.

– De aceea îmi face atîta plăcere să te ajut.

Cu gîndul că Doug nu i-a fost niciodată recunoscător pentru absolut nimic, întinse mîna şi închise duşul.

– O să mai fie umezeală aici un timp.

– Cît mai stăm?

– Cîteva minute. Pînă atunci, probabil că şi dormitorul ei va fi pregătit. Îi trecu prin minte să se întoarcă acasă, dar îi pierise somnul, iar Julia se ridicase cu greu pe picioruşe şi venea legănîndu-se spre ea, cu cartea în mînă. Ce-i asta? O carte? Ce *frumoasă* e! Despre ce-i vorba? Întoarse o pagină. O casă care vorbeşte? Ce spune căsuţa? Se aplecă şi răsfoi cartea împreună cu fetiţa care căzuse în fund la picioarele ei. După cîteva clipe, i se păru mai comod să se aşeze şi ea pe podea şi Julia i se urcă pe picioare.

– Ce sociabilă poate fi la ora unu noaptea, murmură Brian. Aşa va fi tot viitorul meu?

– Nuuu! Şi ea s-a speriat. Acum se relaxează.

– Cuţu, spuse Julia, arătînd o poză, apoi se uită la Emily.

– De fapt, spuse Emily amuzată, cred că e o vrabie, dar pentru că ţie ţi-e greu să pronunţi, o să-i spunem cuţu.

– Jill s-a îmbolnăvit des?

– O vreme, cînd a început să petreacă mai mult timp în compania altor copii. După aceea s-a imunizat.

– Înseamnă că Julia a luat chestia asta de la vreun copil care vine la Janice?

– Probabil, deşi laringita poate fi răspunsul propriului ei corp la o răceală. Un alt copil poate să fi fost răcit fără să facă şi laringită. Jill mai face şi acum laringite.

Julia coborî de pe genunchii lui Emily, uitînd de carte, şi se duse la Brian. El o luă în braţe şi, imediat, copilul lăsă capul pe umărul lui, cu degetul în gură.

– Ce drăguţ! exclamă el. Julia mai tuşi uşor, răguşită. Brian o mîngîie pe păr. Acum era mai calm.

– Ar trebui să plec, spuse Emily, dar ochii lui îi prinseră privirea, iar Julia, parcă în semn de protest, mai tuşi o dată, de data asta mai tare. Ai sirop contra tusei?

– Pe masa din bucătărie.

– I-ai dat?

– Încă nu.

Emily se ridică să-l aducă. Se întoarse cu sticla cu sirop şi o aspirină, îngenunchind lîngă Brian. Aspirina alunecă uşor pe gît. Cu siropul era însă o altă poveste. Mirosul lui reuşi ca prin minune să pătrundă în nasul ei înfundat înainte să-i simtă gustul şi fetiţa se zvîrcoli în braţele tatălui ca să scape. Brian încercă s-o ţină cu forţa, dar Julia se zbătea din toate puterile. Într-un tîrziu, cele patru mîini adulte reuşiră să umple pipeta şi să-i dea copilului doza necesară. Dar pînă să ajungă aici, pieptul lui Brian şi pijamaua lui Emily erau năclăite de sirop, iar Julia plîngea de ţi se rupea inima.

Brian, cu ea în braţe, intră în camera ei şi, mergînd încet, îi şoptea blînd, mîngîind-o pe spate. Emily i-o luă din braţe şi-l lăsă să facă un duş. Pînă cînd a fost el gata, ea a schimbat-o pe Julia şi acum şedea cu ea în braţe, legănîndu-se în balansoar.

– Vrei s-o iau eu? o întrebă el.

Nu, Emily era foarte încîntată. Făcea ceea ce ştia cel mai bine, ceea ce-i plăcea cel mai mult.

– Nu, mă simt foarte bine aşa. Trebuie să fii epuizat. Du-te şi te întinde puţin. Rămîn eu cu ea.

– Dar este responsabilitatea mea!

– Şi slujba e responsabilitatea ta. Mîine de dimineaţă trebuie să ai capul limpede. Eu nu am nimic de făcut.

– Nu-mi place că profit de prezența ta.

– De ce nu? Dacă m-am oferit singură? Du-te și te culcă, Brian.

Brian se întinse pe burtă pe covoraşul din fața pătuțului, pe perna pe care o lăsase Emily jos cînd se aşezase în balansoar. Ar fi vrut să-i spună că nu o lăsase acolo pentru el, dar Brian se instalase deja și părea că adormise.

Renunță. Rămase cu Julia în brațe, fericită de căldura copilului și, în timp ce încerca să se gîndească la altceva,ochii ei se întorceau mereu la trupul atletic. Era jilav după duș, părul ud părea mai închis la culoare – și pe cap, și pe picioare. Era un bărbat foarte bine clădit, lat în umeri și cu șolduri strîmte.

Murmură un cîntecel pînă cînd Julia adormi. Închise și ea ochii, dar imaginea lui nu-i da pace, împreună cu alte gînduri plăcute – mulțumirea pe care o simțea cînd o strîngea la piept, privirea atît de răscolitoare a ochilor lui, faptul că-i spusese că e frumoasă. Își aminti cît de bine se simțise pe malul iazului; trăise un adevărat lux, simțindu-se femeie, parcă trezită la viață. Îi vorbise de foame înainte de a-și da seama că o simte.

Nu trebuia să se gîndească prea mult la ceea ce simțea cînd se afla în preajma lui Brian. Acum avea aceleași senzații.

– Doarme, șopti el lîngă urechea lui Emily. Deschise brusc ochii și îl văzu luînd-o pe Julia în brațe ca s-o pună în pătuțul ei.

Încă îi mai bătea inima cînd el o apucă de mînă și o trase aproape. Îi simți respirația răgușită, îi întîlni privirea. Ca și cum se întîmpla ceva acolo, poate din cauza luminii difuze, văzu că ochii lui nu mai erau magici, erau ochii unui bărbat normal, plini de dorință fierbinte.

– Stăteam acolo, întins pe covor, și îmi spuneam că ar trebui să mă gîndesc la fetița mea, șopti el răgușit. Slavă Domnului că și-a revenit. Dar nu m-am putut gîndi la Julia. Pe tine te vreau. Cînd o trase mai aproape, Emily înțelese cît de mult o dorea. Îmbrățișînd-o cu mîini ușor tremurătoare, continuă să-i șoptească fierbinte lîngă tîmplă: Știu că nu este un moment potrivit în viața ta, știu că nu ești liberă, de altfel nici eu nu sînt, dar nu-mi este ușor. Dacă nu vrei, mai bine pleci acum.

Emily era înmărmurită de felul direct în care îi vorbea. Una era să se complacă în fanteziile minții ei, cu totul alta să se afle lîngă

acest bărbat, să-i simtă trupul fremătînd, să-l audă cerîndu-i să facă dragoste cu el.

Avea dreptate. Nu era un moment potrivit pentru ea. Fiindcă era căsătorită cu un alt bărbat.

Dar celălalt bărbat nu o mai dorise de mulți ani, iar ea se simțea inexorabil atrasă de Brian. Atracția era reciprocă. O dorea cu o pasiune care-i îngroșa acum vocea, îi încorda tot trupul. Nevoia lui o încărca și pe ea cu aceeași pasiune. Era ca o pomadă peste rănile făcute de nepăsarea lui Doug.

Își lipi fața de pieptul lui. Poate că ochii lui se umanizaseră, dar trupul mirosea divin – nu numai a curățenie și virilitate, dar și a sex – așa încît, chiar dacă o parte din rațiunea ei îi impunea să plece, ea tot nu reușea să se desprindă de el. Pentru că brațele lui o reconfortau, o excitau, îi transmiteau căldură, atîta căldură! O radia prin toți porii, de undeva din adîncurile ființei lui. Se transmitea în corpul ei, adînc, o făcea să tremure de încordare.

Avea atîta nevoie, *atîta nevoie* de el! Cînd deschise gura pe pieptul lui Brian ca să inspire această nevoie, el scăpă un oftat primitor, gutural. Îi luă fața și începu s-o sărute, șoptindu-i cuvinte de dragoste. Sărutările deveneau mai puțin blînde, din ce în ce mai pătimașe.

Pentru ceea ce simțea ea existau doar două cuvinte – foame și disperare. Ardea de dorința de a fi iubită, cu trup și suflet. Ardea de parcă simțea o durere fizică.

Nu protestă cînd se trezi în patul lui Brian, în camera de-alături, iar cînd îi trase puloverul ca s-o dezbrace, nu se gîndi decît că dorește să fie din nou în brațele lui.

O săruta lung, pătimaș, cu dragoste, îi spunea că ea este importantă pentru el, iar cînd îi simți palmele prin pijama, simți și ghemul de foc în pîntece. Tot trupul ei ardea. Cînd îi scoase pijamaua, respiră ușurată, cînd îl simți deasupra ei, fierbințeala se înteți, devenind de nesuportat.

Trupul lui Emily nu trăise niciodată o asemenea experiență de la o simplă atingere. Poate că era noutatea, alcătuirea trupului lui ori parfumul lui. Poate că era foamea pe care nu și-o potolise de atîta timp. Poate era alchimia trupurilor lor, alimentată de mișcările

lui între coapsele ei. Orice ar fi fost, ea se contopea cu nevoia de a fi mai aproape de el, tot mai aproape, pînă a se simți absorbită în întregime de el. Complet absorbită. Doamne, ce ușurare!

Doar acum, își spuse în gînd în cele cîteva clipe de luciditate pe care le mai avu, pentru că el o scosese din minți, o transformase într-o creatură alcătuită doar din senzații. Îi simțea fierbințeala, se arcuia în mîinile lui și sub gura lui, o durea și fremăta de dorință cînd o mîngîia. Strigă cînd el se retrase și o pătrunse din nou, țipă cînd o lăudă răgușit, semn că se apropia de final.

Se agăță de el, totul în jurul ei dispăru. Rămase doar cu dorința nebună care se întețea, se întețea, pînă cînd explodă.

Coborîrea din ceruri fu blîndă și dulce, momente de bucurie amestecate cu senzația de șoc. Cînd bătăile inimii se domoliră, cînd respirația reveni la normal, cînd descleștă mîinile de pe spatele lui umed, cînd corpurile lor se relaxară, respiră ușurată, lipindu-și obrazul de pieptul lui.

El o strînse ușor, ca și cum nu ar fi vrut s-o elibereze încă. În cele din urmă, el o lăsă și se ridică într-un cot.

– Nu-mi pare rău deloc, să știi, declară el cu convingere.

Numai de data asta. Un episod atît de devastator, care compensase atîtea lipsuri.

– Nici mie. Îl privi. Înseamnă că sînt o femeie destrăbălată?

– Nu, după standardele mele. El nu-ți satisface nici cele mai elementare nevoi – și nu mă refer numai la sex. Niciodată nu e acasă. Nu te ajută să suporți mai ușor singurătatea, plictiseala ori despărțirea de Jill. Nu-ți vorbește și nu este lîngă tine să te îmbrățișeze cînd plîngi. Și... da, să vorbim și despre sex. Cînd s-a culcat ultima oară cu tine?

Emily nu-și mai amintea.

– Mi-am spus mereu că este normal ca apetitul sexual să scadă o dată cu vîrsta.

– Dar tu nu ești în declin, chicoti Brian. Emily încerca să nu se lase influențată. Situația ei nu era deloc nostimă. Dar nu reușea.

– Îți jur că nu de sex aveam nevoie, spuse cu mustrări de conștiință.

– Nu te simți vinovată.

– Ba *mă simt!*

– Eşti frumoasă! Să ţii minte asta!

Era o catastrofă, cu părul răvăşit, dar ochii lui îi oglindeau cuvintele, făcînd-o să se simtă bine, să-l creadă.

– Eşti şi sexy

– Eh, nu prea cred.

– Ai încredere în mine. Aşa-i!

Îşi aminti visurile interzise, atingerile din somn, şoaptele pasionate.

– Poate că sînt, acceptă ea, roşind puternic.

– Sexy! Ah, da! Zîmbi, puse capul pe pernă şi o trase cu faţa spre el. Privindu-l, Emily simţi din nou dorinţa nebună. Poftim? exclamă el.

– Oh... uf!... Nu ştiu cum să rezolv problema asta. *Numai de data asta,* îşi jurase în gînd, dar data aia se terminase şi *ce naiba* mai voia ea acum?

– Să rezolvi ce?

– Asta. Nu m-am aşteptat să reacţionez aşa. Se uita la el rugător, mîngîindu-l cu privirea-i plină de pasiune. Ce mă fac? şopti ea disperată, pentru că noul val de dorinţă o făcea să-şi dorească să se contopească în întregime cu el. E soţul meu. Eu am crezut în fidelitate. Dacă el m-ar fi înşelat, cred că aş fi fost zdrobită de durere.

Brian o opri mîngîindu-i buzele cu degetul, apoi obrajii, apoi îşi strecură degetele în părul ei, privind-o intens tot timpul, cu dorinţă, chiar cu dragoste, dacă ea ar fi vrut să-l creadă.

Emily scăpă un strigăt crispat cînd palma lui îi atinse pîntecele. Vocea lui Brian se îngroşă din nou.

– Îmi place cum ţipi, surprinsă, cînd mă simţi. La fel ai făcut şi mai înainte.

– Brian! şopti ea, cînd degetele lui coborîră.

– Mmm?

– Nu pot.

– Te simţi bine?

– Ah, da.

– Vrei?

– Ah, da.

– Atunci lasă-mă să te iubesc.

Nici nu-şi dorise niciodată altceva decît să fie iubită. De aceea se căsătorise atît de tînără cu Doug, de aceea îşi ignorase durerea şi-i răsfăţase pe ei – pe el şi pe Jill. Bănuia că de aceea se simţea atrasă de Brian, care îi oferise înţelegere şi afecţiune de la bun început.

Nu se mai gîndea la Doug şi la Jill. Pentru prima oară se gîndea la ea însăşi – o noutate! – şi la Brian. Îl mîngîie şi descoperi o nouă plăcere în atingere, gustă noutatea puterii pe care o avea asupra bărbatului. Nu se simţea ameninţat, cum s-ar fi întîmplat cu Doug. Dimpotrivă, el o încuraja cu şoapte fierbinţi şi mişcări uşoare ale trupului său. Împreunarea a fost sălbatică, mai puţin blîndă decît prima oară, mai şocantă, dar ea nu dorea să încetinească ritmul, nu dorea blîndeţe. Impetuozitate. Aceasta era o nouă experienţă pentru Emily. Nu-i venea să creadă că ea este această femeie.

De data asta, cînd terminară, hohote scurte se amestecară cu gemete. Brian o sărută pe tîmplă.

– Sfinte Doamne, *ce-ai făcut?*

– Nu ştiu. Pur şi simplu am făcut. Dar tu?

– Să mă ia naiba dacă ştiu, dar ştiu că a fost bine.

Ah, a fost. Dacă nu s-ar simţi atît de vinovată că-l trădează pe Doug, poate că ar reuşi să-i tihnească plăcerea.

Pieptul lui Brian era ud, părul ondulat, auriu închis era de o frumuseţe bărbătească. Îi mîngîie cu privirea tot trupul. Cînd ajunse cu ochii la ochii lui, păre uimită de ceea ce făcuse, de ceea ce simţise şi *încă* mai simţea.

Ochii lui Brian se rotunjiră de groază.

– Iisuse! Într-o clipă sări din pat şi fugi în camera Juliei. Cînd reapăru, se rezemă în treacăt de tocul uşii, apoi veni spre pat. Doarme. Halal tată! Am uitat complet de ea.

Şi Emily uitase.

– Am fi auzit dacă se trezea.

– Eu nu. Eu am fost complet pierdut.

– Chiar aşa?

– Complet. O privi. Pari surprinsă.

– Doug nu a fost niciodată complet pierdut.

O cuibări comod în brațele lui.

– Eu am fost.

Îl simți relaxat, îi simți respirația regulată, semn că adormea.

– Ar trebui să plec, zise ea.

– Nuuu! şopti şi el, strîngînd-o mai tare lîngă el.

Faptul că era dorită devenise pentru Emily o experiență care-i lua mințile. Nu rezista tentației. Ce rău ar face dacă ar rămîne toată noaptea? Doar acum. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai dormise în brațele unui bărbat, atît de mult timp de cînd nu mai simțise această căldură! O noapte. Ce rău putea face?

Mîine dimineață se va confrunta cu greşeala ei. Dar acum se cuibări lîngă el.

Zorii zilei au adus inevitabilul sentiment de vinovăție. Faptul că a făcut dragoste cu Brian a adăugat alt rid la viața ei deja prea brăzdată de riduri. Dar Emily era o supraviețuitoare. Va trăi pe rînd, fiecare zi în parte.

Doug va veni acasă vineri după-amiază.

Jill va veni acasă vineri seara.

Brian nu va fi nimic mai mult decît chiriaşul de deasupra garajului.

Emily era expertă în alungarea necazurilor din minte – mai întîi dispariția lui Daniel, apoi cariera lui Doug. Acum refuza să se gîndească la ceea ce făcuse cu Brian.

Va fi timp şi pentru asta. Dar nu acum.

Jill a sosit cu autobuzul de ora cinci. Mulțumită să-l lase pe Doug la sala de gimnastică, Emily a aşteptat-o, a îmbrățişat-o, a ridicat-o pe sus, a zîmbit tot timpul cît au făcut turul oraşului pe care îl dorise Jill, şi cînd au coborît din maşină au intrat fericite în casă.

Cînd a sunat telefonul, Emily era convinsă că pe Jill o căuta o prietenă, dar era Celeste, alarmată.

– N-am nici o idee unde poate fi Dawn. Eram convinsă că va ajunge acasă după-amiază. Mi-a spus că o aduce o prietenă cu maşina. Altfel m-aş fi dus eu s-o aduc. Nu răspunde nimeni la telefonul din cameră.

– Cînd ai vorbit ultima oară cu ea? Emily o văzuse miercuri după-amiază.

– M-a sunat marți. Foarte scurt. Era încă furioasă că nu am lăsat-o să se ducă la Jill în week-end-ul trecut. Dar am considerat că nu are rost din moment ce Jill venea acasă la sfîrșitul *acestei* săptămîni.

Precaută, Emily propti receptorul la gît și o întrebă pe Jill:

– Cînd ai vorbit ultima oară cu Dawn?

Jill își privi ceasul.

– Acum cinci ore.

– Unde era Dawn?

– În camera mea. A venit în vizită de miercuri noaptea. Fata simți că ceva nu-i în regulă și luă receptorul din mîna lui Emily. Mai stă o zi, îi explică lui Celeste. Mi-a zis că știi.

– Nu, nu am știut nimic! o auzi Emily pe Celeste strigînd. Mi-a promis că vine acasă astăzi. Cu cé vine mîine?

– A cunoscut un tip. O aduce el cu mașina.

– Ce tip?

– Prietenul unei fete de pe etajul meu.

– Dă-mi-o pe mama ta.

Cu o privire aiurită, Jill îi întinse receptorul maică-si.

– A cunoscut un tip! exclamă Celeste disperată. Grozav! Are nevoie de un tip în fiecare port?

Emily își aminti de lista cu cinci bărbați – sau șase? – care răspunseseră la anunțul ei.

– Poate că nu este decît un prieten.

– E un copil imposibil!

– Nu mai este un copil. Tocmai asta încearcă să-ți spună.

– Ei bine, *tu* nu ai fi considerat o prostie un drum la Boston săptămîna trecută?

– Ba da, dar ea consideră că a făcut bine, consideră că este destul de mare să hotărască singură.

– Pe banii mei!

– Pe banii lui Jackson. Las-o să respire, Celeste!

– Tu așa procedezi cu Jill?

Emily o cuprinse pe Jill de talie.

– Nu e nevoie. Jill nu este o rebelă.

– Înseamnă că eşti o norocoasă. Cred că eu trebuie să fac faţă unei probleme majore.

– Nu te mai agita. Înţelege odată că Dawn are optsprezece ani. Credeam că *vrei* ca ea să fie independentă.

– Nu cînd o aştept acasă din clipă-n clipă.

– Atunci, spune-i că ai fost îngrijorată.

– Daaa, da!

– Mami, şopti Jill, pot să dau o fugă pînă la familia Davies pînă vine tata?

Emily dădu din cap zîmbind. Continuă să-i vorbească lui Celeste:

– Vei avea o explicaţie cu ea mîinc seară, nu?

Pentru mîine seară organizase ea petrecerea lui Jill. Doug nu era prea încîntat la gîndul că atîţia tineri se vor foi prin casă, dar Jill o dorise, iar Emily se simţea în stare să-l înfrunte pe Doug. Jill lipsise de acasă şapte săptămîni. Doug venise şi rămăsese atît cît crezuse el de cuviinţă.

– Venim la voi, spuse Celeste, dacă Dawn mai ajunge acasă. Cîţi invitaţi aveţi?

– Cîţi invitaţi avem, Jill?

Jill se întoarse din pragul uşii.

– Douăzeci sau poate douăzeci şi cinci. Ieşi tocmai în momentul în care Brian şi Julia apărură după colţ.

Pe Emily o trecu un fior de emoţie. De multe săptămîni aştepta să i-o arate lui Brian pe Jill.

– Trebuie să închid, Celeste. Nu te superi, iubito, nu?

– Bine, bine.

Închise şi ieşi în fugă, prezentînd-o pe Jill lui Brian.

– Bună! îl salută Jill pe Brian cu un zîmbet strălucitor. Vasăzică voi mi-aţi furat camera de joacă!

– Evident, răspunse Brian, glumeţ.

– Ia te uită ce fetiţă frumoasă eşti, îi spuse Jill copilăreşte Juliei.

– Ştii să saluţi? o întrebă Brian pe Julia. Dar micuţa o privea curioasă pe Jill. Îi trebuie puţin timp să se adapteze, o scuză Brian. Nu te cunoaşte. Deşi eu te ştiu foarte bine. Ai o mamă foarte mîndră de tine.

Jill roşi.

– Bineînţeles. Mama mea nu este o femeie cu prejudecăţi.

– Doamne fereşte!

– Mama spune că locuinţa voastră este grozavă.

– Vrei s-o vezi?

– Pot să vin mai tîrziu? Vreau să-mi vizitez nişte prieteni înainte ca tata să ajungă acasă.

– Bineînţeles. Brian îi făcu loc să treacă. Să conduci cu atenţie. Cînd Jill privi înapoi amuzată, el ridică din umeri zîmbind.

Jill rîdea.

– Dacă nu spuneai chestia asta, o auzeam cu siguranţă de la mama.

– Să conduci *cu atenţie*, repetă Emily, ca măsură de prevedere în plus, privind cu dragoste în urma ei..

– Îţi seamănă leit, remarcă Brian.

– Aşa spune Doug cînd nu-i place ce face Jill.

– Doug este un ticălos, spuse el cu ciudă. Asta îi plăcea la el. Se menţinea pe poziţii. Nu o condamna că a pierdut copilul. În afară de plăcerea fizică, în general, el o făcea să se simtă bine.

Nu că ar fi putut uita plăcerea fizică inimaginabilă pe care o trăise cu el. În ochii lui descifră o notă nouă de intimitate, ochii lui teribil de pătrunzători – descoperi acum cu uimire – sugerau lucruri indecente. O făcea să se simtă despuiată. O înfierbîntau. O făceau să roşească.

Îşi feri privirea, făcîndu-şi de lucru cu mînuţa Juliei.

– Cum îi mai merge fetiţei?

– Mult mai bine.

– Perfect. Înseamnă că veniţi mîine seară la petrecerea noastră?

– Amîndoi?

– Bineînţeles. Probabil că Doug va pleca, îşi va găsi de lucru, dar vor veni John şi Kay, şi Celeste, şi o mulţime de prieteni de-ai lui Jill. O mulţime de oameni, continuă ea în gînd. În perfectă siguranţă. Cred că fetele se vor îndrăgosti de Julia, spuse cu voce tare.

Brian o învălui într-un zîmbet care îi opri inima-n loc.

– Mulţumesc. O să trecem şi noi. Se îndepărtă. Bucură-te de prezenţa lui Jill, Emily.

– Aşa am plănuit.

Mergea cu spatele, continuînd s-o privească.

– Vă doresc o cină plăcută.

– Şi vouă.

– Ce ai pregătit?

– Friptură de viţel în sos picant. Este mîncarea preferată a lui Jill.

– Şi a mea, zise el pe un ton poznaş.

– Pe tine nu te pot invita.

– Mi-am imaginat. Mergea tot cu spatele. Să nu stai prea tîrziu de vorbă cu Jill.

Emily zîmbi şi ridică din umeri. Cînd în sfîrşit Brian se întoarse, reuşi şi ea să respire ca lumea. Între zîmbetul acela obraznic şi privirea lui indecentă, uitase să mai tragă aer în piept. Rămase un timp lîngă uşă, cu mîna la piept, potolindu-şi bătăile inimii, certîndu-se în gînd că era atît de vulnerabilă faţă de un om care nu era soţul ei.

Reuşi să alunge acest gînd.

Jill era acasă, Doug era acasă, erau din nou o familie care va mînca la cină friptură de viţel în sos picant.

14

Celeste s-a sculat foarte devreme sîmbătă dimineața, așteptînd-o pe Dawn. Citi ziarul de dimineață cu un ochi pe geam. Aruncă pe ea o jachetă și curăță frunzele de la intrare. Ajunsă din nou în casă, trecu de la o fereastră la alta, rontăind morcovi. Trecu și amiaza. Mai curăță niște morcovi. Cînd camioneta albastră o lăsă pe Dawn în fața casei, Celeste era numai bună de ceartă.

– Bună, mami! Am venit!

Celeste intră în bucătărie cu mîinile în șolduri.

– Unde ai fost? o întrebă sever pe Dawn. Nu o mai interesa *ce* o sfătuise Emily. Nu-și putea stăpîni furia.

– La Boston, răspunse Dawn, aruncînd bagajele. Ți-am spus că plec.

– Nu. Ai spus că vrei să te duci în week-end, iar eu ți-am interzis.

– Da. Așa că am așteptat să se facă miercuri și am plecat. Am stat cu Jill. Nu ți-a spus?

– Desigur. După ce am înnebunit de grijă. Jill mi-a zis că tu i-ai spus că eu știu. Dawn, te-am așteptat acasă *ieri*. Mi-ai spus că se închid căminele!

În sfîrșit, tînăra manifestă o oarecare stînjeneală.

– Da, da. Am avut ceva necazuri să intru acum să-mi iau bagajele. Nu am luat decît o sacoșă la Boston. Astăzi am luat restul.

– Care restul? Celeste privea bagajele aruncate pe jos. Nu stai acasă decît patru zile. Ce ai în valize?

– Lenjerie.

– Lenjerie. Grozav! Mă scoți din minți de îngrijorare, iar cînd vii acasă îmi aduci lenjeria la spălat! Nici o șansă!

– Las' că spăl eu, spuse Dawn apărîndu-se, încruntată. Mi se pare că arăți ciudat.

– Mulțumesc. Bine măcar că tu arăți bine. Părul blond rebel cădea în cascade peste tricoul deschis. Nici un semn de maturizare. Întotdeauna te-a prins bine aerul ăsta de iresponsabilă.

– Mami, hai să nu ne certăm. Continua să o privească fix, neînțelegînd cum anume se schimbase mama ei. De ce mi se pare că arăți altfel?

Lui Celeste nici prin cap nu-i trecea să-i spună.

– Poate pentru că nu m-ai văzut de şapte săptămîni.

– Ah, ba te-am văzut în fiecare zi cu ochii minții, spunîndu-mi „Dawn, fă-ți lecțiile!"

– Ha-ha!

Dawn se apropie.

– Ți-ai vopsit părul, nu-i aşa? Ți-ai făcut şuvițe cum am vrut eu şi nu m-ai lăsat.

– Tu ai optsprezece ani, eu am patruzeci.

– Nu-i un motiv, spuse Dawn, fără să-şi ia ochii de la fața mai-că-si. Ai alt machiaj? Ba nu – nasul! O studia atent pe Celeste, nevenindu-i să creadă. Ai făcut-o? *Ai făcut-o!* Şi nu mi-ai spus nimic, mami? Cum *ai putut?*

– Am făcut-o pentru mine. Pentru nimeni altcineva. Nu avea rost să fac mare caz din treaba asta.

– Dar eu sînt *fiica* ta! Ai făcut o *operație estetică*, iar mie nu mi-ai spus nimic. Mulțumesc frumos! Mă simt grozav. Sînt la şcoala de peste drum, iar tu nu-mi spui nimic. Ce credeai că o să fac? Credeai că dau fuga prin Grannick să bat toba?

– Faptul că tu eşti la şcoala din oraş nu are nici o legătură cu nimic.

– Dar te puteam vizita cînd ți-a fost rău după operație. Poate te ajutam.

– Ha! Tu mi-ai spus că eşti de acord să mergi aici la şcoală cu condiția să nu te oblig să vii acasă pînă la vacanța de toamnă. Tu ai fost aceea care mi-ai interzis să te sun, spunîndu-mi că mă suni tu – să nu îndrăznesc să te sun *eu!*

– Dar credeam că nu se va schimba nimic, nu se va întîmpla nimic. Nu-mi vine să cred că ai făcut o operație. Mi-ai fi spus dacă nu observam?

– Bineînțeles. Nu fac un secret din asta şi nici nu-i mare scofală. E o veche dorință a mea.

– Şi eu vreau, dar mi-ai spus că nu eşti de acord.

– Uite ce, tu să termini colegiul, să te căsătorești, să faci un copil sau doi și cînd *ei* vor pleca la colegiu, poți să-ți faci operația. Îți dau eu banii.

– Iupiii! exclamă Dawn, aruncînd o geantă pe masa din bucătărie. Pînă atunci o să am banii mei. Trase fermoarul. Va fi atît de plăcut să nu mai cerșesc atunci cînd doresc ceva! Începu să scoată alandala lucruri din geantă, aruncîndu-le peste tot.

– Ce faci?! strigă Celeste. Imaginîndu-și ce va deveni casa ei, care fusese atît de curată și ordonată în ultimele șapte săptămîni.

– Separ hainele deschise de cele colorate. Nu așa mi-ai spus întotdeauna?

– Chiar trebuie s-o faci acum – și aici?

– De ce nu? Tot nu am altceva mai bun de făcut. Se pare că nu ți-ai propus nimic deosebit pentru venirea mea acasă, vreun prînz la restaurant sau altceva. Cred că ar fi prea mult să-ți cer așa ceva.

– Te-aș fi invitat cu plăcere în oraș dacă ai fi venit acasă ca toată lumea sau măcar astăzi la ora prînzului. Dawn, este două și jumătate!

– Ei bine, îmi pare rău. Dacă aveam mașina mea, puteam să plec mai devreme din Boston, dar a trebuit să aștept pe altcineva, apoi am trecut pe la cămin să-mi iau bagajele și nu am avut cum să ajung mai devreme.

Celeste îi spuse drăguț:

– Dacă veneai acasă de ieri, ca toată lumea, făceam totul împreună.

– Nu-i nimic, mai am ziua de mîine și luni, și marți. Aruncă o pereche de jeanși în grămada de rufe colorate, privind-o furioasă pe Celeste. Trei zile întregi. Nu-i așa că te bucuri la culme?

Celeste oftă.

– Poate că nu-ți vine să crezi, dar abia așteptam să te văd.

Dawn își văzu mai departe de treabă.

– Mda. Sînt convinsă.

– Dawn, mi-a fost dor de tine.

– Ha-ha!

– Crede-mă! Casa a fost tare pustie fără tine.

– Îți place liniștea. Întotdeauna mi-ai spus acest lucru. Auzi telefonul. Dawn dădu ochii peste cap. Dumnezeule! Acum începe

să vorbească! Își schimbă vocea și începu să repete agasant: Telefonul! Sună telefonul! Dacă nu se oprește odată, îl smulg din perete!

– Anul trecut suna fără să se oprească, spuse Celeste, ridicînd receptorul. Alo?

– Bună, Celeste. A venit? Celeste îi întinse receptorul lui Dawn.

– E Marilee.

Celeste se retrase într-un colț de cameră, singurul mod de intimitate pe care și-l putea permite în condițiile date. Nu o văzuse pe Dawn de șapte săptămîni. Nu-i venea să creadă. Șapte săptămîni!

Dawn arăta bine. Da – surpriza surprizelor – lui Celeste îi fusese dor de ea. Îi făcea plăcere s-o vadă lîngă ea. Era plăcut că venise acasă. Dar era la fel de plăcut că va pleca înapoi la școală peste trei zile.

Uitase cîtă energie răspîndea Dawn în jurul ei.

Nu uitase divergențele dintre ele. Din cînd în cînd, Dawn se purta ca un copil fără minte, se certau din toate fleacurile. După șapte săptămîni de despărțire, această stare de lucruri dintre ele nu se schimbase. Celeste se întreba dacă se va schimba vreodată. Unele mame și fiicele lor semănau ca două picături de apă, altele erau ca apa și focul. Dawn și cu ea făceau parte din ultima categorie.

Dawn închise telefonul cu ochii strălucind.

– Toți se adună la Marilee. Pot să mă duc și eu?

– Cu alte cuvinte, poți lua mașina?

– Uite, privește lucrurile așa: dacă iau mașina, vin mai repede acasă. Putem lua cina împreună înainte de a ne duce la petrecerea lui Jill. Mergi și tu, nu?

– Nici prin cap nu-mi trece să lipsesc.

Degetele lui Dawn găsiră cheile mașinii de parcă ar fi fost magneți. Le aruncă în aer și porni spre ușă.

– Ești grozavă, mami! Mulțumesc. Nu stau mult.

Celeste ascultă încordată tăcerea din urma lui Dawn. Avea un surprinzător sentiment de regret. Într-adevăr, *o așteptase* cu nerăbdare pe Dawn. Și ce primise? Cinci minute? Zece?

Privirea ei se opri pe grămada de rufe murdare. Oftă. Ah, da, așteptase cu nerăbdare venirea lui Dawn acasă, dar pentru nimic în lume nu ar fi știut să spună de ce.

*

Pînă la ora nouă, un lung şir de maşini se aliniau de la China Pond Road pînă pe strada Walker. Ceea ce iniţial debutase ca o simplă întîlnire se transformase într-o adevărată revedere a întregii clase – iar pe Emily nu o deranja absolut deloc. Jill merita această petrecere drept răsplată pentru mulţi ani în care se limitase doar la cîteva prietene pentru a nu deranja week-end-urile lui Doug.

Dar unde era Doug? Discuta afaceri cu preşedintele colegiului. O rugase pe Jill să nu se supere pe el dacă dispare pentru cîteva ore. Jill îl eliberase de corvoadă cu o ridicare indiferentă din umeri.

Staţia stereo umplea casa de o muzică pe care Emily nu o cunoştea, dar îi ştia pe copii şi trecea fericită de la unul la altul, ascultîndu-le poveştile, îndopîndu-i cu mîncare. Masa din sufragerie era plină cu bunătăţile pregătite de ea. Cînd proviziile se subţiară, făcu o comandă la pizzerie, iar cînd apa minerală era pe terminate, John plecă să mai aducă.

În bucătărie se adunaseră părinţii, la un sandviş şi un pahar de vin, alţii veneau doar să salute şi plecau. Aici erau John şi Kay, Celeste, Brian. Julia fiind cea mai tînără, trecuse de la o dădacă la alta, pînă cînd ajunse în braţele lui Brian, unde adormi buştean. Deşi repetase foarte des că ar trebui să o ducă acasă, Brian era atît de agreabil încît la fiecare încercare de a se retrage stîrnea un val de proteste.

La un moment dat, întorcîndu-se în bucătărie cu braţul plin de cutii cu apă minerală goale, Emily se opri în pragul uşii şi-i privi.

– Cineva este foarte mulţumit de sine, constată Celeste.

– *Sînt* mulţumită. Aruncă cutiile la coş şi se aşeză între John şi Brian. Degetele ei atinseră buclele Juliei. Întotdeauna mi-au plăcut copiii deschişi, sinceri, cu zeci de prieteni în jurul lor. Îmi pare rău că nu am făcut-o mai devreme.

Se simţea în formă maximă. Dacă Doug era fericit la colegiu, discutînd afaceri, Jill şi cu ea vor face ceea ce şi-au dorit dintotdeauna. Atunci fiecare va fi mulţumit în felul său. Auzi telefonul sunînd.

Era Linda Balch, nora Myrei.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse ea agitată. Am încercat să vorbesc cu Myra, dar nu am reuşit. Nici ieri, nici astăzi. Mai

devreme am crezut că a ieşit să se plimbe, dar nu pot să cred că nu a venit acasă. E foarte tîrziu.

– Sînt sigură că am văzut lumina din salon. Poate s-a defectat telefonul. Dau o fugă să văd.

– Îmi cer scuze. Se pare că ai o petrecere.

– Nu durează mai mult de două minute. Acum, că mi-ai spus, vreau şi eu să mă conving că e bine. Notă numărul de telefon al Lindei.

Cînd le povesti celorlalţi, Brian dădu să se ridice. Dar John îl opri.

– Doarme copilul. Stai aici.

Lăsînd în urmă muzica, Emily şi John traversară strada. Luminile erau aprinse, dar cînd sunară nu răspunse nimeni. Mai sunară o dată. Bătură în uşă. Se uitară pe geam. Nici urmă de Myra.

Emily era de-a dreptul îngrijorată.

– Hai să ne uităm în spate, spuse John. Poate că aude mai greu. Curtea din spate era cufundată în întuneric. Au urcat scările şi au bătut la uşa bucătăriei. Emily descoperi că nu era închisă.

– *Myra?*

Auzi un sunet înfundat, nedefinit.

– Unde eşti? strigă Emily.

Intră în bucătărie şi tresări cînd îl auzi pe John.

– E-acolo.

– Poftim?

– E-acolo, afară.

Coborîră în fugă scara şi se grăbiră spre salcia pletoasă. Myra şedea ghemuită pe băncuţa de fier forjat.

– Ce faci *aici*, Myra? E întuneric şi frig afară la ora asta, îi spuse Emily blînd. Se aşeză pe băncuţă şi îi luă mîna. Simţind-o îngheţată, sări imediat în picioare. Hai să mergem în casă.

Myra îi urma cuminte. Nu protestă cînd Emily o aşeză pe scaunul din bucătărie, punîndu-i o pătură pe umeri. Îi încălzi repede ceaiul şi-i puse o ceaşcă în mînă.

– Poate ar trebui să sunăm la spital, sugeră John. Dar Myra îl auzi şi clătină din cap.

– Nu la spital.

Emily îşi trase un scaun lîngă ea.

– De ce şedeai afară?

– Am vrut să stau sub salcie.

– Laura era îngrijorată. Au încercat să te găsească şi ieri şi astăzi. Văzu că John ridică receptorul şi-i făcu semn uşor cu capul.

– Am auzit telefonul sunînd, spuse Myra. Dar nu am avut chef să răspund. Nu am avut chef să vorbesc cu nimeni.

– De ce?

Myra sorbea lacom din ceai. Privea visătoare în ceaşcă.

– De ce nu, Myra?

– Pentru că nimeni nu mă ascultă. Nu aud ce le spun eu. Pentru ei, sînt doar o femeie bătrînă care le spune vrute şi nevrute. Puse ceaşca pe masă. Mulţumesc, Emily. Cred că acum mă duc să mă culc.

– Nu vrei să vii puţin la mine?

Myra ridică o mînă în semn de refuz şi porni spre uşă. Emily stătea pregătită s-o prindă dacă ar fi văzut-o că se dezechilibrează, dar n-a fost cazul.

– Vin mîine pe la tine, îi spuse Emily la plecare. E foarte singură, adăugă ea pentru John. Familia ei socoteşte că a pierdut contactul cu realitatea. Eu nu cred.

– Nici acum?

– Nu. Nu este lipsită de judecată. E doar foarte tristă. Cred că asta este povara bătrîneţii.

Îl privi pe John, aşteptînd un răspuns, dar el nu avea nici unul. De cum au ajuns în casă şi a sunat-o pe Linda, Emily a fost din nou antrenată în vîltoarea petrecerii. Era în sufragerie, înconjurată de prietenele lui Jill, cînd Brian veni după ea. Se întoarse cu el în bucătărie.

John era pregătit de plecare. Văzînd-o pe Julia adormită în braţele lui Kay, îşi închipui că Brian va pleca împreună cu John. Primul gînd al lui Emily a fost la Myra, dar înainte să-şi imagineze vreo grozăvie, Brian îi spuse:

– John a primit un mesaj de la dispecer despre un furt de maşină. Ne-au spus că au nevoie de noi.

– Furt de maşină? întrebă ea, surprinsă.

– Da, Lotusul nou-nouț al lui Nestor Berlo.

– Ahhh! Înțelese. Stați mult?

– Depinde de ce găsim și cînd găsim.

– Kay spune că o ia pe Julia acasă dacă petrecerea se sparge și ea trebuie să plece.

Dar Emily avu altă idee:

– Julia poate rămîne cu mine. Îi fac patul pe canapea. Iar Celeste o va duce pe Kay acasă.

Lui Brian îi convenea aranjamentul. Îi surîdea gîndul că are o scuză să se întoarcă la Emily. Dorea să vadă cu ochii lui ce se petrece în casa asta. Dorea ca Doug să știe că Emily și cu el erau prieteni.

Și de-aici? Poate că Doug va fi gelos. Ori furios. Ori exasperat. „Fă ce vrei, eu plec din casa asta!"

Pe Brian nu-l deranja deloc dacă Doug pleca. Nu ar schimba cu nimic viața lui Emily, decît că ar fi prieteni, ar fi împreună fără să se simtă vinovați. I se părea că trecuse o veșnicie de cînd făcuseră dragoste.

John plecă direct la vila Berlo, intră prin poarta impunătoare și conduse pe aleea șerpuitoare pînă la casă. Cele patru uși ale garajului erau deschise. Mașina poliției era parcată în față, luminile ei roșii și albastre scînteiau în noapte.

Nestor se depărtă de polițistul din patrulă, așteptînd ca ei să coboare.

– Aș vrea ca ancheta asta să se desfășoare discret, îi spuse lui John.

Brian era foarte uimit.

Nu și John.

– Înțeleg. Cînd ați descoperit că lipsește mașina?

– Exact înainte de a vă suna. În seara asta am ieșit cu Jaguarul. Care stătea acum lîngă celelalte două mașini. Mi-am dat seama cînd am intrat în garaj.

– Credeți că ar fi putut s-o ia soția dumneavoastră?

Nestor arătă spre cele trei mașini.

– Aceea este mașina ei. Era un Mercedes. Soția mea nu suportă să conducă Lotusul.

– A fost cu dumneavoastră în seara asta?

– Nu. Ea a ieşit cu un prieten.

Brian se minuna că un cuplu îşi putea face program separat într-o sîmbătă seara, cînd îl auzi pe John întrebînd:

– Nu este posibil ca prietenul ei să conducă Lotusul?

– Dacă l-ar fi luat, ar fi rămas aici maşina lui – un Olds.

Cealaltă maşină din garaj era una sport, nou-nouţă.

– Înseamnă că a luat-o băiatul, spuse John.

– Exact, murmură Nestor.

– Credeţi că a ajuns departe?

– Niciodată nu ajunge departe. Cred că s-a plimbat prin Grannick. Îl veţi găsi repede.

– Cum vreţi să-l pedepsim?

– Ţineţi-l la secţie toată noaptea.

– Hm! Sînteţi sigur că asta vreţi?

Nestor le întoarse spatele, îndreptîndu-se spre casă.

– Vin mîine dimineaţă să-l iau acasă.

După o vreme, timp în care au patrulat prin Grannick căutînd Lotusul, Brian nu mai rezistă şi întrebă:

– Ce naiba se întîmplă aici?

John ridică din umeri.

– Are bani. Vrem să-l mulţumim.

– Şeful poliţiei face pe dădaca sîmbătă noaptea?

John ridică din nou din umeri.

– Este Berlo atît de important pentru oraş?

– El dă banii. Merită să fie puţin protejat.

– Ce vrei să spui?

– Întreaga familie este în derivă.

– Cum adică?

– Tatăl are un amant, mama are un amant. Mai există un fiu mai mare care, din cîte ştiu, a plecat la colegiu şi nu s-a mai întors.

– Niciodată?

– Poate că a venit pentru o zi-două, dar niciodată n-a stat mai mult. După ce a terminat, n-a mai pus piciorul în oraş. Asta s-a întîmplat acum doi ani.

– Şi cel mic?

– Nu-i un băiat rău.

– Ciudat. La fel mi-a spus şi Harold cînd puştiul a încercat să fure un flacon de vitamina C.

John îi aruncă o privire piezişă. Tăcu o vreme înainte de a întreba:

– La ce naiba îi trebuia vitamina C?

– Nu aici e problema. Problema este că puştiul avea bani la el. Nu trebuia să fure. Din cele discutate cu Harold, am avut impresia că a mai făcut-o. Ştii ceva de asta?

John rămase pe gînduri puţin cam mult.

– Explică-mi, continuă Brian. Ce face puştiul, e un rebel?

John ridică din umeri. Brian insistă:

– E un tată atît de dur pe cît pare?

– E sever cu proprii copii.

– Abuzează de autoritatea lui?

– Într-un fel.

– *În ce fel?* Brian îşi pierdea răbdarea. Dintre cele ce nu-i plăceau în Grannick, protecţionismul subiectiv era în cap de listă. Hai, John, dă-i drumu', spune!

– Tatăl este homosexual.

Homosexual. Brian nu-şi imaginase aşa ceva.

– De unde ştii?

– Au fost cîteva probleme cu ani în urmă.

– Ce fel de probleme?

– La cursurile de golf din Melon Falls. S-a încurcat cu unul din cursanţi. Băiatul era din Grannick. Nestor îl lua cu maşina să-l ducă la curs, dar nu ajungeau întotdeauna acolo. Cînd părinţii copilului au aflat, au făcut scandal.

– Dumnezeule mare! Cred şi eu! Bănuia ce urmase. Berlo nu a fost judecat, nu-i aşa?

– Nnnu. Oamenii s-au liniştit.

– Numele lui nu era pe lista celor ce comit abuzuri în Grannick.

– Îi datorăm foarte mult după cîte a făcut pentru oraş. Incidentul despre care ţi-am vorbit s-a petrecut cu mulţi ani în urmă.

– Cît de mulţi?

– Şaptesprezece, optsprezece ani.

– Nu mai spune! se plînse Brian. În oraş exista o asemenea persoană exact pe vremea cînd a dispărut Daniel Arkin, iar numele lui nu este trecut în raport. A fost vreodată interogat?

– Oficial, nu. Ţi-am mai spus: atunci nu gîndeam despre pedofilie cum gîndim acum. Şi-apoi, el lipseşte din oraş toată săptămîna.

– Au fost coroborate datele?

– Da. Înţelege, Nestor nu a fost niciodată violent. Nu l-a forţat niciodată pe băiatul acela, i-a promis doar că-l răsplăteşte după. Aşa au aflat părinţii. Puştiul a venit acasă cu o bicicletă nouă, pantaloni moderni. Uite Lotusul.

John trase în spatele maşinii. Era una dintre cele patru parcate pe faleza oraşului, locul de întîlnire al îndrăgostiţilor. Brian se întreba peste ce vor da în Lotus.

Richie era singur. Privea într-un punct fix pe parbriz, cu ambele mîini pe volan. Înţelese că are companie.

Ca şi ocupanţii celorlalte trei maşini. Părcau să ştie cine îi vizitează. Cu o repeziciune aproape caraghioasă, capetele tinerilor au apărut de după spătare şi motoarele s-au pus în funcţiune.

John puse mîna pe geam şi-i făcu semn lui Richie să-l coboare. Brian se rezemă de capota maşinii lui John.

– Ce mai faci? îl întrebă John pe băiat.

– Nimic. Totu-i în regulă.

– Îţi place maşina?

– Este bună.

– Tatăl tău crede că e mai mult de-atît. Socoteşte că e specială. Richie pufni dispreţuitor. Nu-i deloc bucuros că ai luat-o.

Richie nu spuse nimic.

John deschise portiera.

– Hai. Facem o plimbare pînă la secţie.

Brian se aştepta ca băiatul să protesteze, dar se întristă profund cînd tînărul întrebă indiferent:

– Mă aşteaptă acolo?

– Vine mîine.

Mîinile de pe volan alunecară puţin.

– Şi ce fac cu maşina?

– O va duce la locul ei partenerul meu.

Brian se apropie. Richie îi aruncă o privire îngrijorată.

John făcu prezentările:

– Richie Berlo, Brian Stasek.

Chiar dacă Richie l-a recunoscut, nu a dat nici un semn. L-a întrebat simplu:

– Ştii cum s-o conduci?

Brian privi admirativ maşina şi zîmbi sec.

– Mă descurc.

– Ar fi bine să nu-i forţezi motorul. El o să-şi dea seama. Îi sare muştarul cînd se întîmplă ceva cu maşina asta.

– De aceea ai luat-o?

Richie se înfurie brusc, dînd semne că îşi va pierde cumpătul dacă se mai discută motivul pentru care a luat maşina. Totuşi, după cîteva secunde, furia se topi.

– Mda. De-aia am luat-o.

Tînărul coborî din maşină şi se urcă în cea a lui John. Nu mai puse nimeni nici o întrebare.

Brian aşteptă pînă cînd John porni, apoi puse şi el contactul. Nu se gîndea la calităţile maşinii sau la fiabilitatea motorului, ci la Richie Berlo. Băiatul avea o viaţă zbuciumată. Deşi tatăl era mărinimos faţă de oraş, cineva trebuia să-i atragă atenţia şi asupra copilului. Pur şi simplu, acesta îl implora să-l ia în seamă.

Brian se întreba care va fi următoarea poznă.

Frîntă de oboseală, dar mulţumită, Emily se aşează turceşte în pat lîngă Jill, cu Pisicuţa între ele. Jill căscă, apoi zîmbi.

– M-am distrat grozav, mami. Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi mie. Şi eu m-am distrat la fel de bine. Ai prieteni tare drăguţi.

– Aş vrea să-i cunoşti şi pe prietenii mei de la colegiu. Sînt la fel de drăguţi.

– Aşa mi s-a părut şi mie. Cel puţin cei doi care au sunat aici. Cine este Adam? Era unul din tinerii care telefonaseră. Emily nu dorea să lase impresia că acorda o prea mare importanţă acestei probleme. Nu dorea să afle decît cîţi ani avea, de unde era, la ce secţie învăţa, dacă este sau nu un tînăr zurbagiu.

– Un prieten. E drăguţ, dar, deocamdată, nu vreau să mă leg în mod deosebit de cineva. Mi se pare o prostie, cînd în jurul meu sînt atîţia tineri drăguţi. Am cunoscut cîţiva *foarte* interesanţi. Sînt norocoasă.

– Norocul nu are nimic de-a face cu asta. Oamenii drăguți atrag oameni drăguți.

Jill făcu o mutră nostimă.

– Și tu cum l-ai atras pe tati?

Emily o mîngîie pe păr.

– Hei, de unde ai picat? Cum ți-a trecut asta prin minte?

– Tati nu e prea sociabil. Ar fi putut să stea și el să-i cunoască pe prietenii mei.

– L-ai lăsat să plece.

– Pentru că era clar că vrea să plece. Petrecerile îl enervează. Și ce petrecere grozavă am avut! Mi-a făcut plăcere să-i revăd pe toți. Brian este un tip de treabă.

Emily se întrebase ce gîndește Jill despre Brian, dar n-ar fi întrebat-o pentru nimic în lume. Făcea eforturi deosebite să nu se gîndească la Brian. Uneori reușea, alteori nu.

– Are niște ochi extraordinari, comentă Jill.

– Frumoși. Și o păpușică de fetiță și maniere ireproșabile.

– Îmi pare bine că locuiește aici. Îmi dă sentimentul că ești mai puțin singură. Baia arată grozav. Ce altceva ai de gînd să mai faci?

– În casă? În camera asta? Vreau să fac curățenie.

– Nu. În camera asta, nu. Încă nu.

– Jill, dar trebuie neapărat!

– Dar eu *nu* vreau! Îmi place așa cum este. Am avut emoții în autobuz, cînd mă întorceam. M-am gîndit tot timpul că voi intra în camera mea și voi constata că totul s-a schimbat. Îmi pare bine că nu s-a schimbat nimic.

Emily se simți vinovată. Multe se schimbaseră. Multe lucruri importante. De exemplu, ea avea un amant. Doar că nu arăta, iar Jill nu-și dădea seama.

Nici ea nu știa ce va face cu Brian.

– Așadar, ce ai de gînd să mai faci? întrebă Jill din nou. Emily tăcea. Dacă nu ți-ai propus să schimbi cu totul casa, nu puteți, tu și tati, să vă luați o vacanță?

– Ba da. Peste două săptămîni.

– Atunci este week-end-ul părinților. Asta nu e vacanță.

– Cum să nu?

– Ar trebui să plecați *undeva*.

Era un gînd care avea chiar o valoare mai mare venind de la Jill. Doug nu va fi bucuros defel. Totuşi, ei doi aveau nevoie să fie singuri, să-şi rezolve problemele. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Emily era să-şi înşele soțul, dar cînd necesități firești nu-şi găseau rezolvarea – nu, nu exista nici o scuză pentru adulter.

– Am să discut cu el, îi promise ea lui Jill.

– Mai scrii articole pentru *Sun*?

– Îhî. Tot ce-mi cere Rod. Uneori şi Petra. Emily se ruga în gînd ca Petra să o solicite cît mai curînd pentru proiectul ei. Peste trei zile, Jill se întorcea la şcoală – şi gîndul acesta îi aminti cît de goală era viața ei. Doug va pleca la afacerile lui. Dacă nu-şi găsea şi ea ceva de lucru, se va gîndi la lucruri care nu făceau bine. Connie Yeo are nevoie de ajutor la librărie. Mie îmi plac cărțile. Cred că va fi plăcut să vînd cărți.

– Ce-ar fi să scrii cărți?

– Mă mai gîndesc la asta.

– Despre ce vei scrie?

– Nu ştiu. Ani de zile am scris despre Daniel. Gînduri amare, mîzgălite pe foi şi uitate prin sertare. Numai aceste notițe alcătuiau o carte.

– Ai în casă un birou cu computer. Asta ar trebui să faci, mami. De data asta ar fi cartea ta de la început şi pînă la sfîrşit. De data asta putem cu-adevărat să sărbătorim evenimentul.

Emily zîmbi.

– Am sărbătorit data trecută.

– Am luat cina la Sam şi Donnie. Nu prea a fost o mare sărbătoare. Vocea fetei se aprinse. Dar acum ți-aş organiza o petrecere pe cinste!

– Nu mai spune? Emily zîmbi amuzată.

– Da, aşa cum ai făcut şi tu pentru mine în seara asta. Mami, a fost super. Mulțumesc.

Mulțumirea îi umplea sufletul lui Emily. Viitorul ei rămînea o enigmă, dar va supraviețui atîta timp cît se va bucura de căldura lui Jill.

Marilee a plecat înapoi la Washington cu avionul de luni după-amiază. Kay s-ar fi învoit poate de la şcoală şi ar fi rămas acasă dacă John nu i-ar fi spus că îşi luase zi liberă de la serviciu ca s-o conducă pe Marilee la aeroport. Nu înainte de a lua masa de prînz împreună.

Era surprinsă. John era un bărbat cu un puternic simţ al datoriei cînd era vorba de slujba lui. Îşi amintea că se învoise doar cînd fusese răcit, cînd murise tatăl lui, cînd s-a născut Marilee şi apoi cînd a absolvit şcoala. Cînd au dus-o la colegiu pe Marilee, au plecat în timpul week-end-ului pentru ca el să nu lipsească. O mira faptul că îşi luase acum o zi liberă.

Aşa cum o mira şi faptul că John a trecut cu fata pe la ea la şcoală, ca să-şi ia rămas-bun. Lui Kay îi fusese foarte greu în dimineaţa aceea să se despartă de Marilee, ceea ce – alt prilej de uimire – John sesizase.

Kay nu-şi explica de ce i se părea mai grea despărţirea acum. În august nu se simţise aşa. Poate pentru că atunci plecarea fetei era o noutate. Acum era prea reală. Acum îi înţelegea mai bine semnificaţia profundă. Da, într-adevăr, despărţirea avea acum o semnificaţie mult mai profundă. Acum, Kay vedea ceea ce nu văzuse prima oară, cu toată intuiţia ei remarcabilă. Plecarea lui Marilee îi lăsa pe ea şi pe John absolut singuri, pentru tot restul vieţii.

Gîndul acesta o urmări mult timp după ce maşina dispăru din raza ei vizuală. Se mai gîndea la asta şi după-amiază, tîrziu, cînd se pregătea să plece acasă.

Îl iubea pe John. Era un bărbat sigur de el, calm. Prin căsătoria cu el, dobîndise un cămin stabil, un copil la care aproape că nu mai spera. Acum, copilul plecase, lăsîndu-i pe John şi pe ea să se sprijine unul pe altul. Erau amîndoi unul în raza celuilalt, iar ea se simţea descumpănită.

Maşina poliţiei era în parcare. Parcă alături şi intră în casă, aşteptîndu-se să găsească un bărbat plin de dorinţă, care o va tîrî direct în pat.

Dar bărbatul din casă nu era aşa. John stătea lîngă masa din bucătărie cu un buchet de trandafiri galbeni în mînă.

– Pentru mine? întrebă ea nedumerită cînd John îi întinse buchetul. Cred că da, murmură Kay, din moment ce nu mai e nimeni pe-aici.

– Îți mulțumesc pentru acest week-end minunat pe care ni l-ai oferit – lui Marilee și mie.

Kay era derutată.

– Sînt foarte frumoși. Nu trebuia.

– Am vrut să ți-i ofer. M-am gîndit că te vor mai înveseli puțin. O să vină și Marilee acasă, timpul trece repede.

Kay dădu din cap. Parcă își înghițise limba, nu putea articula nici un cuvînt. Fără altă vorbă, luă florile.

John îi zîmbi, o mîngîie pe obraz și se duse la televizor să vadă știrile înainte ca ea să găsească un pretext ca să se retragă.

Emily stătea în pat, trează. Doug plecase de dimineață după o serie de îmbrățișări grăbite, care o deprimaseră. Însă ceea ce o adusese în pragul lacrimilor era plecarea lui Jill de după-amiază. Se întreba dacă durerea despărțirii se va mai atenua cu timpul. Dacă tăcerea înnebunitoare a casei va deveni vreodată mai puțin apăsătoare.

Aparatul de aer condiționat ticăia din cînd în cînd, aruncînd în casă valuri de aer cald, deoarece se răcorise în casă, dar Emily nu simțea frigul.

Aruncă pledul de pe ea și se duse la fereastră. Lumina veiozei din camera Myrei clipea de dincolo de frunzele copacilor înfiorate de un vînt ușor. În capătul curții se vedea gardul alb și, dincolo de el, întunericul deplin.

Era o noapte tipică pentru Grannick. Dar în sufletul lui Emily, nimic nu era obișnuit. Îl dorea. Uluitor și de o manieră foarte egoistă, ea îl dorea.

Intră în baie și luă o gură de apă, dar nu se liniști. Coborî în biroul lui Doug ca să se înconjoare de prezența lui, se așeză pe scaunul lui, puse picioarele pe birou și aprinse televizorul. Trecu prin toate canalele de două ori, apoi îl închise.

Puse o casetă cu muzică plăcută, se duse la fereastra din camera de zi și, o vreme, privi în noapte. Dar ceea ce ar fi trebuit s-o

liniştească îi dădu o stare de senzualitate. Cu mult înainte de a se termina caseta, era în bucătărie. Mîncă absent dintr-un ciorchine de strugure roşu.

Încerca să se condamne pentru că simţea această dorinţă, dar aceasta devenea şi mai puternică. Nici sentimentul de vinovăţie, nici raţiunea nu o alungau. Nici măcar timiditatea ei nu o mai ajuta.

Se duse la uşa bucătăriei şi rămase acolo o vreme, sprijinită de ea. Îşi îndreptă toate gîndurile spre Jill, îşi aminti durerea despărţirii de ea, dar Brian revenea mereu şi mereu în mintea ei, umplînd-o de dorinţe interzise.

E greşit, e greşit, îşi repeta întruna, dar trupul fredona altă melodie. Complet lipsită de voinţă, îmbrăcă la repezeală o jachetă şi ieşi. O luă pe drumul cel mai lung, înconjură garajul, dîndu-şi timp să se răzgîndească, dar ritmul inimii ei era la fel de alert, trupul ei fremăta la fel de intens.

Bătu încet la uşa lui. Ştia că n-are cum s-o audă, dar nu dorea să sune ca să n-o trezească pe Julia. Bătu din nou, la fel de încet. Se rezemă de uşă şi aşteptă.

Se gîndea că fie îşi va veni în fire, se va întoarce şi va pleca acasă, fie îi va fi frig şi va uita de sex.

Ambele scenarii deveniră nule cînd îi auzi paşii pe scări. Cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, îl aşteptă, întrebîndu-se ce-i va spune, ce va face. Uşa se deschise. Îl privi, iar în momentul acela se simţi irevocabil depravată.

– Nu ar trebui să fiu acum aici, îi spuse, dar înainte ca ea să se întoarcă să fugă, Brian o cuprinse în braţe şi o trase înăuntru, închizînd uşa. Nu trebuia să vin. Stăteam în pat. Nu puteam dormi.

– Îi simţi lipsa lui Jill.

– Puţin. Privea fix un nasture de la cămaşa lui. Nu dormeai?

– Nu. Citeam. Moţăiam. Nu ştiu.

Fermoarul de la blugii lui nu era închis şi ea se simţi cuprinsă de fierbinţeală. Neştiind ce să spună, dar dorindu-l, dorindu-l, îl cuprinse de talie şi îşi rezemă capul de umărul lui.

– Spune-mi să plec. Alungă-mă.

– Nu pot, îi şopti el răguşit.

– E foarte rău. Soţul meu abia a plecat.

– Ai făcut dragoste cu el?

– Nu. Şi chiar dacă aş fi făcut, nu la el m-aş fi gîndit. Se rugase în gînd ca Doug să nu vrea nimic de la ea. Trădarea ei ar fi fost totală dacă ar fi făcut-o.

Respiraţia lui Brian se accelera, iar trupul i se încorda la atingerea mîinilor ei.

– Simt această... îngrozitoare nelinişte. Nu am stare. N-am să plec de-aici.

Părul de pe pieptul lui era moale în contrast cu muşchii de dedesubt. Acum, mîna ei era în rai, acolo unde raţiunea îi spunea că nu are ce căuta. Bătaia inimii lui îi frînse orice urmă de rezistenţă. Ca şi îmbrăţişarea lui.

O dorea. Şi numai pentru asta, Emily îl iubea.

Atunci, totul păru absolut necesar pentru a supravieţui – fierbinţeala, dorinţa, dragostea. Îl sărută pe piept, îi descheie cămaşa şi îl sărută peste tot. Devenise o necunoscută chiar şi pentru ea însăşi. O femeie complet diferită de aceea care se căsătorise cu Doug.

O altă femeie. Aşa era mai bine. Mai uşor de acceptat.

Întărîtată de atingerea palmelor lui pe spate, se lipi complet de el. Avea nevoie să atingă, să guste, din ce în ce mai mult, dar nu-şi potolea foamea. I se părea că nu se va sătura niciodată doar cu atingerile lui, doar cu gustul. Cînd el îi împinse mîna în jos, ea descheie nasturele jeanşilor, lăsîndu-i să cadă.

Sălbatic, acesta este cuvîntul pentru ceea ce s-a întîmplat atunci. Într-o secundă, Brian îi ridicase cămaşa de noapte şi o ţintuise de perete. Într-o clipă, el se simţi atît de plin încît Emily crezu că va exploda. O mîngîia şi o pătrundea cu mişcări violente, care o duceau dincolo de limita suportabilă. Se lipise de el, era pierdută, dar i se părea atît de dulce această legănare nesfîrşită.

15

Celeste intră în restaurantul „Sunflower" cu un trandafir în mînă şi rămase liniştită în holul de la intrare. Restaurantul era amenajat sub o cupolă de sticlă, anexă a unui hotel din Springfield. Îl alesese pentru că era luminos şi prefera să se afle aici în miezul zilei. Din nefericire, pentru că munceau şi din cauza transportului, bărbaţii ei nu puteau veni aici la masa de prînz decît dacă îşi luau zi liberă. Nu-i putea condamna dacă o refuzau. Nu-i ştiau numele, nu ştiau dacă o vor plăcea, nici măcar nu ştiau dacă ea va veni.

Nici ea nu ştia dacă ei vor veni, dar drumul de la Grannick la Springfield era uşor şi dacă ei nu apăreau, ori veneau şi nu-şi făceau remarcată prezenţa, nu s-ar fi simţit jignită.

Aşa că stătea calmă. Era ora şapte, oră la care planificase să-l întîlnească la cină pe maratonist. „Sunflower" era specializat în salate şi sandvişuri; dacă ar fi ales o variantă mai sofisticată, ar fi însemnat să aibă mai multă bătaie de cap şi întîlnirea ar fi durat mai mult. Dacă maratonistul se va dovedi un bărbat încuiat, ea se putea scuza foarte uşor şi retrage.

Iată-l. Îl recunoscu imediat. Îi spusese că e înalt şi suplu – într-adevăr, aproape că era prea slab. Dar nu era un bărbat urît. Atîta doar că avea o înfăţişare prea colţuroasă.

Bărbatul se apropie de ea.

– Mi s-a spus să caut o femeie cu un trandafir în mînă.

– Ai găsit-o. Îi întinse mîna: Mă numesc Celeste.

Bărbatul avea mîna noduroasă.

– Craig.

I se potrivea de minune acest nume. Îl întrebă:

– Ai găsit greu o masă liberă?

– Nu. Am participat la concursuri în Springfield, sînt cunoscut.

– Două locuri într-un separeu pentru nefumători, îi spuse ea chelneriței.

În drum spre masa lor, Celeste blestemă în gînd ideea cretină de a face așa ceva. Detesta discuțiile lipsite de substanță, stîngăciile și primele întîlniri. Dar o primă întîlnire putea duce la o a doua, ceea ce nu era atît de rău. Nu că s-ar fi gîndit la o a doua întîlnire cu Craig. Instinctul îi spunea că nu el este alesul.

Dar poate că instinctul ei greșea. Nu strica să aibă puțină răbdare. S-au așezat la masă.

– Ești foarte drăguță, spuse el direct, ca și cum ar fi făcut o simplă constatare.

– Mulțumesc. Își scormonea mintea să găsească ceva de spus. Așadar, ești maratonist? La cîte maratonuri ai participat?

– La șapte. I le înșiră pe toate, în ordine cronologică, menționînd și cîștigătorii și pe cei ce se clasaseră pe primele locuri.

– Ah! exclamă ea, zîmbind. După care citi meniul. Găsim aici o salată de pui Cezar foarte bună.

– Nu, eu nu mănînc ouă.

– Dar eu vorbeam de salată de pui.

– Garnitura de la Cezar conține ouă.

Ar fi vrut să-i spună că și rulada pe care voia el s-o comande conținea ouă, dar nu dorea să pară arțăgoasă.

– Mănîncă totul moderat și te vei simți bine, spuse Celeste, ca o cugetare cu valoare universală.

– Nu mănînc *niciodată* ouă.

Celeste lăsă meniul pe masă.

– Dar ce mănînci?

– Carbohidrați complecși. Pastele făinoase sînt nelipsite din dieta mea.

Chelnerița apăru lîngă masa lor.

– Vă aduc ceva de băut?

– O sticlă de apă minerală pentru mine. Nu beau niciodată alcool.

Celeste o privi pe chelneriță drept în ochi.

– Eu vreau un pahar de Chardonnay. Și salată, te rog. Îl întrebă pe Craig: Te-ai hotărît?

Craig comandă paste cu roşii uscate la soare şi pătrunjel, dar fără ulei, fără sos, fără usturoi, fără sare. Lui Celeste i se păru o aberaţie. *Era* plictisitor omul!

Dar ea era hotărîtă să-i acorde o şansă. Aşa că îşi propuse să aibă răbdare.

– Povesteşte-mi ce faci. Mi-ai spus că lucrezi la un centru de menţinere a sănătăţii.

– Da, lucrez la serviciul de contabilitate al Centrului HMO, în North Shore.

– Ah! Eşti contabil.

– De fapt, acum caut altceva. Menţinerea sănătăţii nu mai este o afacere rentabilă.

Celeste ştia bine că nu trebuie să deschidă cutia Pandorei.

– Ce anume cauţi?

– Ceva în legătură cu vînzarea echipamentului sportiv. Un prieten de-al meu deschide un magazin. Cred că îmi convine de minune.

– Vrei să vinzi?

– Nu, să ţin contabilitatea. Sînt contabil.

Doamne, cum de uitase!

– Va fi o muncă cu normă întreagă? Ei nu i se părea posibil şi, dacă avea dreptate, atunci ce altceva mai avea el de gînd să facă? Pentru că nu prea avea de unde să cheltuie pe vinuri rafinate şi pe aventură, cum îi scrisese că-i place. Dacă era în căutarea unei femei care să-l „sponsorizeze", atunci nu o găsise.

– Niciodată nu am lucrat cu normă întreagă, îi explică el. Nu aş fi avut timp pentru antrenamente. Fac o sută de mile pe săptămînă.

– Nu mai spune!

– Trebuie. Ca să mă menţin în formă.

Celeste nu prea vedea formele, dar, mă rog, poate că sub pielea aceea existau şi muşchi în afară de oase.

– Tu nu ai un program de menţinere a organismului? o întrebă el.

– Eu nu alerg, dacă la asta te referi.

– Ar trebui. Ai o constituţie bună.

Celeste nu simţea absolut deloc nevoia să alerge. Îl potoli cu un zîmbet.

– Nici nu aş şti cu ce să încep.

Craig începu să-i spună. Îi vorbi despre pantofi de sport, genunchere, bandane şi mănuşi. Îi explică cum că trebuie să începi lent, apoi să gradezi mişcarea; cum se fac exerciţiile de încălzire şi cele de revenire după efort. Îi recomandă o anumită marcă de ceas cu cronometru. Îi spuse chiar şi unde găsea sutien pentru costumul de jogging.

Cînd termină el, mîncarea venise şi se terminase, împreună cu ultima fărîmă de interes pentru el din partea lui Celeste. Se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Am un drum lung pînă acasă. Lăsă pe masă mai mult decît trebuia pentru propria ei consumaţie şi se ridică. Mi-a părut bine că te-am cunoscut.

– Dacă îmi dai adresa ta, ţi-aş trimite un bilet să te anunţ cînd deschide magazinul prietenul meu. Te putem ajuta să începi.

– Ştii ce? spuse ea. Am numărul tău de telefon. Cînd voi simţi nevoia să alerg, te sun eu.

Două zile mai tîrziu, Celeste intra la „Sunflower" cu trandafirul în mînă.

Cum o văzu, chelneriţa veni la ea şi îi şopti:

– Domnul a venit deja. Vă rog să mă urmaţi.

Celeste se luă după ea pînă la o masă retrasă în colţul restaurantului. Era plăcută nu pentru senzaţia de intimitate pe care o inspira, ci pentru că se afla lîngă peretele de sticlă. Avu prilejul să-l studieze de departe pe văduvul englez.

Îi spusese că are cincizeci de ani. Ei bine, se vedea cît de colo. Avea părul argintiu, faţa rotundă şi curată. Şi un aer prietenos, cald, subliniat de zîmbetul plăcut.

Cînd o văzu că se apropie, se ridică, îi mulţumi chelneriţei, apoi îi întinse mîna:

– Sînt Michael.

– Celeste. Îmi pare bine să te cunosc.

– Plăcerea este de partea mea, răspunse el cu acelaşi zîmbet agreabil. După ce o ajută să se aşeze comod, reveni la scaunul lui.

– Aştepţi de mult?

– Nu. Sînt impulsiv şi am venit mai devreme. Hm, nu ar fi trebuit să folosesc acest cuvînt acum, cînd abia ne-am cunoscut şi încerc să te impresionez. Vorbea cu un accent britanic foarte plăcut.

– Impulsiv?

– Nu este o trăsătură pozitivă, aşa îmi spun copiii mei şi, de obicei, au dreptate.

Îşi respectă copiii. Ce drăguţ!

– Cîţi ani au copiii tăi?

– Douăzeci şi nouă, douăzeci şi cinci, optsprezece. Dar tu? Ai copii? Sau „a doua tinereţe" despre care ai scris în anunţ are legătură cu vreun divorţ?

– Căsnicia mea s-a încheiat cînd fiica mea avea un an. Acum are optsprezece. Este la colegiu.

Faţa lui radia.

– Nu mai spune! Ei bine, avem ceva în comun, deşi copilul meu de optsprezece ani e băiat. Sîntem foarte apropiaţi. Plecarea lui la colegiu m-a afectat profund.

– De cînd a murit soţia ta?

– De cinci ani. S-a întîmplat fulgerător. Nici nu ştiu cum aş fi rezistat fără copii. Fiica mea cea mai mare este căsătorită şi are doi copii. Locuieşte în Bloomfield. La douăzeci de minute de Hartford, unde locuiesc eu. Mijlociul este băiat. Lucrează cu mine.

Drăguţ.

– Cu ce te ocupi?

– Fac nituri şi bolţuri – adică muncitorii mei fac. Eu stau la birou şi privesc de la geam toată fabrica. Jay – fiul meu – are un apartament. Trebuie să-ţi mărturisesc că în ultimele săptămîni aş fi vrut să-l am lîngă mine.

Celeste nu-şi putea imagina aşa ceva. Cum să vrea cineva să-şi aducă înapoi în casă responsabilitatea unui copil? Ea respirase uşurată cînd Dawn plecase la şcoală.

– Copiii mei şi cu mine ne-am apropiat foarte mult după moartea soţiei mele, continuă Michael. Aveam nevoie de ei în aceeaşi măsură în care ei aveau nevoie de mine. Ah, iată, ne-a sosit comanda. Mi-am îngăduit să comand o sticlă de vin. E un Chardonnay foarte bun. Nu te deranjează?

Această comandă o făcu să-l ierte pentru strînsa lui prietenie cu copiii.

– Îmi place foarte mult Chardonnay, spuse ea în timp ce el turna în pahare.

– Aşa îmi spune şi mezinul meu. Bineînţeles că el nu are voie să bea, iar eu nu mă las impresionat. Cu tine este altceva. Ridică paharul: Pentru frumoasa doamnă cu trandafir.

Ciocniră. Ori era politicos, cum îi scrisese, ori era al naibii de arogant. Nu prea ştia ce să creadă.

– Am înţeles că ai mai fost aici? întrebă el

– De cîteva ori.

– Îmi recomanzi ceva în mod deosebit pentru masă?

– Puiul Cezar este foarte bun. Poate că nu e prea potrivit pentru o masă de prînz, dar e foarte potrivit pentru o conversaţie ca a noastră. Stomacul nu prea ştie ce oră este. Am citit articole în care se spunea că pizza este perfectă pentru micul dejun.

Maratonistul ar fi murit precis. Michael chicoti vesel.

– Copiii mei mănîncă pizza la micul dejun de cîţiva ani. Chiar şi fata, cînd stătea acasă, înainte de a se mărita. Eu sînt adeptul micului dejun sănătos – englezesc.

– Ce înseamnă mic dejun englezesc? întrebă Celeste înainte ca el să-i mai spună ceva despre copiii lui.

– Ouă, şuncă şi cîrnaţi, roşii şi ciuperci şi pîine prăjită. Destul de consistent. Bineînţeles că acum nu mai pot mînca atît de mult. Doctorul meu spune că sînt prea gras. Şi-apoi, nici nu mă pricep la bucătărie, mai ales la prima oră de dimineaţă. În casa mea s-a înrădăcinat o tradiţie. La ocazii deosebite, copiii vin în vizită şi îmi pregătesc micul dejun englezesc. Dar asta nu se întîmplă prea des. Însă îmi place.

Doar pentru o clipă, Celeste îşi imagină cum ar fi să facă parte dintr-o asemenea familie numeroasă. Alungă imediat gîndul. Familiile numeroase presupuneau să stai la bucătărie, să găteşti mult, să speli vasele, multe haine. Pentru nimic în lume nu-şi dorea aşa ceva.

– Te-ai hotărît? o întrebă Michael cînd chelneriţa veni la masa lor.

Celeste comandă. Cît timp comandă el, observă că avea un păr aspru, ca şi stofa hainelor lui, curate, dar aspre. Avea o privire de înfrînt.

După ce plecă chelneriţa, o întrebă dacă îi era greu să se adapteze la viaţa fără fetiţa ei. Nu-l putea minţi. Meritul lui a fost acela că nu l-au şocat părerile ei.

– Trebuie să fie mai greu pentru o femeie să poarte pe umeri răspunderea unui copil – singură, fără nici un ajutor.

Apoi Michael începu să-i povestească despre cei cinci ani de după moartea soţiei sale.

– La un moment dat, Celeste a încercat să aducă în discuţie ce-şi propunea el să facă în timpul liber, pentru distracţie, dar constată cu disperare că el îşi consacra în întregime timpul liber familiei. Dacă nu-şi vizita nepoţii, îşi conducea pe mezin la vreun spectacol sau participa la week-end-ul părinţilor. Lua o singură vacanţă pe an, pe care o petrecea împreună cu copiii, gincrele şi nepoţii.

Celeste *nu* era pregătită să aibă nepoţi.

Cînd au terminat de mîncat, ea şi-a dat seama că nu era dispusă la o legătură cu Michael. Se săturase să-l asculte vorbind ba de copii, ba de nepoţi. Abia scăpase de responsabilitatea propriei sale fiice şi nu dorea să-şi ia o asemenea povară pe cap. Iar Michael era un adevărat bunic. Nu asta căuta ea.

Cînd îşi luă rămas-bun de la el, simţi totuşi o umbră de regret. Faţa lui zîmbitoare era foarte plăcută. Nu era frumoasă, nici gînditoare, dar avea un aer de reală bunătate.

Hotărî că nu era omul potrivit pentru ea, se urcă în maşină şi plecă la Grannick. Între ei nu se produsese nici un fel de curent electrizant, iar reacţia chimică a două trupuri era foarte importantă.

Poate că o va realiza cu veterinarul. Avea o voce baritonală foarte plăcută, sexy. Din nefericire, el pleca la o conferinţă. Au hotărît să se întîlnească săptămîna următoare, la „Sunflower"

Ei bine, avea la ce se gîndi cu nerăbdare.

Şi la doctor, deşi în privinţa lui avea ceva îndoieli. Fixarea întîlnirii cu el fusese un adevărat chin. El a răspuns la notiţa ei care sugera „Sunflower" cu un număr de telefon. Primul obstacol a fost încercarea de a-l găsi acasă. Al doilea a fost străduinţa de a găsi un

loc mai potrivit pentru întîlnire. El era din Baltimore şi, după cum i-a spus, nu avea nici o legătură cu Springfield. Aşa că au hotărît să se întîlnească la Boston, unde avea o conferinţă săptămîna viitoare.

Fusese destul de nepoliticos la telefon, ca şi cum nu ar mai fi vrut s-o întîlnească pentru că agenda lui era prea încărcată. Nici nu înţelegea de ce nu i-a trîntit telefonul în nas. Poate pentru că doctorii cîştigau foarte mult. Mai sigur, pentru că îl întîlnise pe maratonist. Putea totuşi să sune şi să anuleze întîlnirea.

Apoi, oftă Celeste, îl mai avea pe arhitect. Aşa cum procedase şi cu ceilalţi, îi trimise un bilețel, sugerîndu-i să se întîlnească la „Sunflower" Din nefericire, pentru că-i scrisese la o căsuţă poştală, răspunsul lui a venit prea tîrziu pentru întîlnirea respectivă. Dar a meritat să aştepte.

Dragă GC403, mi-a plăcut la nebunie bilețelul tău. La „Sunflower" este super. Mi se pare perfect, deşi eu mai aveam şi o altă alternativă. Una dintre clientele mele, o artistă, are vernisajul expoziţiei la Galeria din Cambridge. O întîlnire cu foarte mulţi invitaţi, în ultima duminică din octombrie. Dacă ai veni, nu numai că ai vedea ce fac, dar sînt sigur că ai admira şi opera ei. Vor veni mulţi oameni interesanţi, artişti şi romancieri, aşa că, dacă eu îţi voi părea plictisitor, vei avea cu cine discuta, iar după-amiaza nu va fi irevocabil pierdută. În cazul în care m-ai considera demn de preferinţele tale, în apropiere este o cafenea, unde putem merge să bem ceva şi să stăm de vorbă. Apoi te voi conduce la maşină şi te voi lăsa să pleci acasă.

Era genul de aventură cu nenumărate posibilităţi. Conducea spre casă aşteptînd-o cu nerăbdare, gîndindu-se la faţa blîndă a lui Michael, care nu avea nici sare, nici piper.

Brian privi disperat în jurul lui, în bucătărie. Oale, cratiţe, tigăi, sticle de biberon – toate astea umpleau chiuveta. Un maldăr de haine aşteptau în faţa maşinii de spălat.

Obosea numai privindu-le. Obosea gîndindu-se la ele. Avea sentimentul că de cîteva luni nu făcea decît să spele vase şi rufe.

Dacă exista un rai, Gayle îl privea de sus şi se bucura de ironia soartei – fusese un tată care nu făcuse absolut nimic în casă. Ei,

acum încerca măcar, ceea ce era mai mult decît făcuse Gayle. Se lăsase lovită de maşina aia nenorocită.

Ar fi trebuit să cureţe bucătăria şi să termine rufele aseară, dar se simţise obosit. De ce? Pentru că stătuse pînă tîrziu în noaptea precedentă şi făcuse dragoste cu Emily.

Gayle avea de ce să se distreze.

Sigur îl vor omorî femeile.

– Brian!

Dar va fi o moarte dulce. Tresărea numai cînd îi auzea vocea. Deschise uşa tocmai cînd Emily ajunse sus. Îi bară intrarea cu ambele braţe.

– Nu poţi intra!

– De ce?

– Pentru că locuinţa mea nu este tocmai plăcută la vedere. Am nevoie de zece minute.

– Dar eu nu vin în inspecţie.

– Cinci minute.

Emily se aplecă şi intră pe sub mîna lui. Privi în jur.

– Mmm! Ai dreptate.

– Încerc să păstrez curăţenia, dar mi-e imposibil. Acum sînt curate, acum sînt murdare toate hainele. Ca şi cratiţele, tigăile şi sticluţele de lapte. Îţi jur că aranjez afurisitul ăsta de pat de zece ori pe zi, şterg praful, dar peste o oră se depune şi mai mult. Ce rost are? Faci şi faci şi faci şi nu se vede nimic. Oare nu există niciodată un sfîrşit?

Îl privi amuzată.

– Acum ştii.

– Cum naiba supravieţuiesc femeile?

– După o vreme, se obişnuiesc. După o vreme.

– Şi eu ce mă fac pînă ajung la „o vreme"?

– Ascultă muzică, asta te calmează. Unele femei vorbesc la telefon în timp ce împăturesc rufele. Unele privesc la televizor în timp ce fac paturile. Din nefericire, dacă femeile nu-şi fac treaba în casă, treaba nu se face singură.

Brian o porni spre pat şi începu să strîngă cearşafurile.

– Aici m-ai prins. M-am gîndit că astăzi nu strîng patul pentru că nu vine nimeni la mine ziua, dar l-am văzut eu şi Julia, care a

ţinut morţiş să se joace în el pentru că este mare. După aceea a vrut să mănînce tot în pat şi a împrăştiat totul, aşa că a trebuit să spăl cearşaful.

– Fac eu patul, spuse Emily, tu ocupă-te de spălat.

– Nu. E patul meu!

– Am stat şi eu în el săptămîna asta.

– Nu destul, mormăi el. Emily nu prea rămînea peste noapte. Brian ştia că ea are mustrări de conştiinţă şi luptă cu sentimentul de culpabilitate, de imoralitate al legăturii lor, că venea la el împotriva raţiunii, dar el s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi găsit-o dimineaţa alături. Emily era oaza de linişte din viaţa lui. Chiar cînd făceau dragoste, simţea cum îi restabileşte echilibrul sufletesc.

Însă nu dorea să facă presiuni asupra ei, ştiind-o cît era de vulnerabilă. Îşi trecu mîna prin păr, oftînd.

– Scuză-mă. Am dus-o repede pe Julia şi am venit într-un suflet să termin aici înainte de a pleca la serviciu. Dar se pare că nu este modul cel mai plăcut de a începe dimineaţa.

Ar fi vrut să înceapă dimineaţa strîngînd-o pe ea în braţe, însă ceva îi spunea că nu pentru asta venise. Îl trecu un fior de teamă.

Emily îi luă mîna.

– Trebuie să ne oprim.

Spaima lui crescu.

– Nu vrei să fii cu mine?

– Ba da. Prea mult. *Îmi place* cînd sînt cu tine. Apoi plec acasă şi mă simt vinovată, nu numai pentru că-l înşel pe Doug. Cînd sînt cu tine, nu mă gîndesc deloc la Doug.

– Tocmai asta-i bine.

– Dar el este soţul meu şi amîndoi avem o fiică. Pînă cînd nu voi fi pregătită să cer divorţul, trebuie să mă gîndesc la el. Trebuie să încerc să pun înapoi pe picioare căsnicia noastră.

– De ce?

– Pentru că el este soţul meu. Şi pentru că am avut o căsnicie *bună* pînă acum.

– Asta a fost înainte să dispară Daniel, spuse Brian, dar regretă imediat, văzîndu-i durerea. Însă trebuia să i-o spună. Nu-i adevărat?

– Da, dar poate că nu asta a dus la situaţia de astăzi. Doug s-a maturizat. S-a schimbat.

– Îl iubeşti?

– Nu-l mai recunosc. Nu mai este cum era.

– Ăsta nu-i un răspuns.

– Ei bine, nu am altul mai bun şi pînă voi avea, va trebui să caut. Cînd sînt cu tine nu judec limpede.

Brian îi simţea angoasa. Ştiind că nu o poate ajuta, o trase la piept.

– Cînd eşti cu mine zîmbeşti. Rîzi. Te bucuri. Te distrezi. Meriţi toate astea, Emily.

– Poate, într-o bună zi...

Nepotrivit. Da, aşa se simţea el. Doug era o adevărată stîncă în calea lor, dar nu era singurul. Îl urma îndeaproape Daniel. Emily pretindea că a murit, dar nu părăsea casa, nici oraşul în care a trăit copilul. Brian se temea că nu-l va părăsi nici pe Doug, din acelaşi motiv.

Era cît pe ce să-i spună de fotografie. Cu cîteva zile în urmă, primise o fotografie procesată pe computer, reprezentîndu-l pe Daniel la vîrsta pe care ar fi avut-o acum. La douăzeci şi unu de ani, era un tînăr frumos, cu aer de intelectual. Părul blond era acum mai închis la culoare, ceva între culoarea lui Doug şi a ei. Faţa era mai îngustă decît obrăjorii rotunzi ai copilului, ochii erau inteligenţi, gura blîndă. Semăna foarte bine cu Jill. Emily ar fi fost mîndră de tînărul din fotografie.

Nu ar fi ajutat însă cu nimic dacă i-ar fi arătat-o. O trimisese pe toate canalele posibile, iar acum nu-i mai rămînea decît să aştepte. Aştepta şi marca amprentei mărite, ca să o poată verifica. Şi se pregătea să pună întrebări tuturor acelor oameni care nu fuseseră interogaţi la vremea respectivă. Acum avea un motiv în plus s-o facă.

I se părea uimitor cît de dependent era de Emily. Ea îi oferea un devotament pe care nu-l mai întîlnise la o altă femeie. Şi îi plăcea. Se simţea îngrijit. Se simţea dorit. În timp ce legătura lui cu Gayle fusese programată parcă pe computer – nunta, copilul, o simplă seară împreună – legătura lui cu Emily era spontană şi pasionată.

Îl lăuda. Îi stimula raţiunea. Aducea soare în viaţa de fiecare zi. Şi, fir-ar să fie, şi el aducea soarele în viaţa ei! Ştia. Chiar şi acum,

strîngîndu-l de mînă, simţea cum îi absoarbe puterea, pasiunea, dragostea. Prin tot ce primea de la el, imaginea lui Emily devenea puternică şi frumoasă.

– Nu vreau să te las să mă părăseşti.

– Trebuie, şopti ea disperată.

Ar fi contrazis-o dacă n-ar fi ştiut cîtă durere îi provoacă.

– O să ne vedem.

Dar nu aşa cum dorea el. Ceea ce-i sugera ea era un altfel de legătură, complet diferită de ceea ce trăiseră ei doi. Se gîndi să-i spună că o iubeşte, dar nu ar fi făcut decît să înrăutăţească şi mai şi starea de spirit. Aşa că o strînse la piept fără o vorbă. Se aştepta ca ea să se retragă. Într-un tîrziu, simţind că trebuie s-o facă el, o îndepărtă uşor.

– Eu voi fi mereu aici, spuse el şi îi zîmbi trist.

– Îmi face bine să ştiu.

– Julia te iubeşte.

– Şi eu o iubesc. Privi în jurul ei, sorbind parcă din privire camera, înainte de a schimba vorba. De ce sînt atîtea farfurii în chiuvetă? S-a stricat maşina de spălat vase?

– Da, s-a umplut pînă la refuz. Înăuntru toate sînt curate, dar n-am avut timp să le scot.

– Bine, spuse ea oftînd. Tu te ocupi de rufe. Eu fac patul.

– John m-ar omorî cu mîinile lui dacă ar afla.

– John nu-i aici, răspunse ea sec, puse o casetă cu muzică de jazz şi trecu la treabă. Încerca să-i comunice astfel că, deşi nu vor mai face dragoste, nimic nu se va schimba între ei.

Brian prinse un oarecare curaj.

În momentul dispariţiei lui Daniel, în oficiul poştal erau trei funcţionari şi patru clienţi. Singurul funcţionar interogat a fost acela care servea la ghişeu. Ceilalţi doi sortau corespondenţa într-un birou din spate.

Unul murise în urmă cu nouă ani. Celălalt se pensionase şi trăia împreună cu fiica lui în estul oraşului Grannick.

– Arthur Terrell? îl întrebă Brian pe bătrînul cu părul alb care-i deschise.

– Da.

Îi arătă legitimaţia.

– Detectiv Stasek. Departamentul de poliţie Grannick. Am înţeles că lucraţi la poştă acum nouăsprezece ani, cînd Daniel Arkin a fost furat din maşina mamei sale. Vă mai amintiţi ziua aceea?

– Arkin. Sigur că-mi amintesc. L-au mai găsit vreodată pe băieţel?

– Nu. Acum vrem să închidem cazul. Am citit în dosar că dumneavoastră vă aflaţi în camera din spate în momentul în care s-a petrecut fapta. Vă amintiţi cît aţi stat în oficiul poştal în ziua aceea?

– Mi-a făcut tare rău povestea cu băieţelul. Poza lui a stat multă vreme lipită pe pereţii oficiului. Era tare drăgălaş. Fiica mea avea un copil exact de vîrsta lui. Nu aş fi suportat să i se întîmple aşa ceva.

– Domnule Terrell?

– Cu ce vă pot ajuta, domnule?

– Cît timp aţi stat în camera din spate?

– În camera din spate? Acolo se sorta corespondenţa. Făceam totul manual pe vremea aceea. Apoi veneau curierii şi o ridicau.

– Eraţi în camera din spate cînd doamna Arkin a venit la poştă?

– Nici nu ştiu cînd anume a venit la poştă. Nu am ştiut că s-a întîmplat ceva pînă cînd nu a venit poliţia.

– Nu aţi ieşit deloc din camera aceea? Nici măcar nu aţi scos capul pe uşă să vedeţi ce se mai întîmplă în faţă? Nu aţi ieşit la o cafea şi o ţigară?

– Eu nu fumez.

– Puteaţi ieşi să luaţi o gură de aer.

– Întotdeauna stăteam pînă se termina programul. Nu vedeam nimic afară, pentru că nu aveam ferestre. Se încruntă. Mi-am imaginat că a făcut-o o persoană care era în trecere pe-aici. Nimeni din oraşul nostru nu ar fi furat băieţelul. Nimeni nu *l-ar fi ţinut* dacă ar fi văzut-o cît era de distrusă Emily Arkin. Ce tînără de treabă! Mi s-a rupt inima pentru ea.

Şi lui Brian i se rupea inima, dar avea nevoie de un fir.

– Aţi spus ceva despre curierii care veneau mereu să ridice corespondenţa. A venit vreunul cît timp a fost doamna Arkin în oficiu?

– V-am spus. Nici pe ea nu am văzut-o.

– Bine. Să vă întreb altfel. Poliția a sosit la zece minute după ce doamna Arkin a ieșit din oficiu. A venit vreun curier într-un interval de, să zicem, o jumătate de oră înainte de apariția poliției?

Arthur se gîndi.

– Să știți că nu-mi amintesc.

– Hai să ne gîndim la zgomote. Nu vedeați ce se întîmplă în față, dar de auzit auzeați.

– Puțin.

– Ce înseamnă „puțin"?

– Dacă era o bufnitură, o auzeam.

– În dimineața aceea ați auzit vreo bufnitură?

– Nu.

– Ați auzit vreun zgomot neobișnuit în dimineața aceea?

– Nu-mi amintesc. De obicei, ascultam vocile oamenilor. Era un joc, doar ca să treacă timpul, înțelegeți? Întotdeauna vocile oamenilor se auzeau mai bine. A, de exemplu, auzeai vocea lui Constance Marret și nu o puteai confunda. Era pițigăiată și alintată. Vocea lui Emily Arkin era blîndă ca o melodie. Îmi amintesc că atunci cînd a venit poliția și ne-a spus ce s-a întîmplat, am constatat că vocile erau prea calme pentru o asemenea tragedie. Mai devreme fuseseră în oficiu Constance și Archie Hickocks – care scoate pufnituri scurte pe gură, ca o locomotivă – și Frank Balch. Vocea lui era îngrozitoare. Avea o voce de om rău.

– În ziua aceea era mai rea ca de obicei?

– Nu mai rea. La fel. Erau momente cînd colegul meu – Horace a murit acum cîțiva ani – se uita la mine și amîndoi eram fericiți că nu lucrăm la ghișeu.

Brian nu mai obținu nimic altceva. Îi dădu bătrînului cartea lui de vizită și se întoarse la mașină. Se gîndi care ar fi următorul.

Patru patroni fuseseră în ziua aceea în clădirea oficiului poștal. Archie Hickocks plecase pe jos, mergînd la un chioșc cu sandvișuri, care se afla pe locul unde era acum restaurantul. Se documentase bine.

Frank Balch urcase în mașina lui, fără să vadă mașina lui Emily și copilul. Schimbase douăzeci de dolari, îi numărase în drum spre

maşină şi declarase că fusese înşelat cu un dolar. Era cît pe ce să se întoarcă valvîrtej înapoi, dar a găsit dolarul.

Selma şi May McDougall plecaseră de la poştă direct la magazinul de confecţii de peste drum. Au declarat că nu au văzut nimic.

Proprietarul magazinului de confecţii a fost interogat la o oră după dispariţia lui Daniel. Nu însă şi cele două cliente care se aflau acolo în momentul sosirii surorilor McDougall. Ele erau Mary Viola şi Susan Boyd – mamă şi fiică. Mary se mutase în Florida, dar Susan mai trăia încă în Grannick împreună cu soţul ei.

Brian le arătă insigna şi se prezentă

– Sînt nou venit în Grannick. Am citit dosarele vechi şi vreau să mai leg cîteva fire în legătură cu dispariţia lui Daniel Arkin.

Susan îl privi speriată.

– Daniel Arkin? Asta s-a întîmplat demult.

– Este doar o problemă de bucătărie internă, spuse Brian, nepăsător. La vremea aceea dumneavoastră nu vi s-au pus întrebări. Vă mai amintiţi ziua aceea?

– Foarte bine. Şi eu am doi băieţi. Soţul meu şi cu mine am avut coşmare după această întîmplare nefericită.

– Aţi văzut maşina lui Emily Arkin în parcare?

– Nu. O ajutam pe mama să-şi cumpere o rochie. Nu era o clientă tocmai comodă.

– Aţi privit măcar o dată spre oficiul poştal?

– Abia după aceea. N-am ştiut că s-a întîmplat ceva decît în momentul în care plăteam rochia mamei la casă. Selma McDougall a fost aceea care a observat maşina poliţiei. Apoi am văzut cum se agită oamenii.

– Unde se agitau oamenii?

– În faţa oficiului şi în parcare. Am văzut două maşini – a lui Emily şi una a poliţiei.

– Aţi văzut ceva mişcări spre marginile parcării?

– Nu.

– Aţi *auzit* ceva neobişnuit, ceva care să vă fi rămas în memorie, chiar dacă eraţi preocupată să plătiţi la casă? De exemplu, scrîşnete de cauciucuri?

Susan îl privi parcă cerîndu-şi scuze.

– Nu mi-ai pune asemenea întrebări dacă ai cunoaşte-o pe mama. Vorbeşte non-stop. În ziua aceea am fost la Bell – ţin minte pentru că, după ce am aflat ce se întîmplase, mi s-a părut lipsit de gust ce am făcut – mama vorbea întruna despre cît de ciudată este moda şi despre cît de puţin interes îşi dădeau croitorii să-şi facă meseria, aşa încît eşti nevoit să-ţi cumperi o măsură mai mare ca să ţi se potrivească o haină. Şi-a găsit timp să se plîngă şi de Frank Balch şi de cît zgomot face maşina lui, iar eu nu am auzit decît vocea ei. Îmi pare rău. Aş vrea să vă pot ajuta.

Mai tîrziu, aflat în biroul lui John, Brian se gîndi la acelaşi lucru.

– Toţi vor să ajute. Dar nu spun nimic nou. Toată lumea o iubea pe Emily. Tuturor le pare rău pentru ea. Nimeni nu ştie cine ar fi putut fura copilul şi de ce. Se repetă mereu numele lui Frank Balch. În unanimitate, lumea îl consideră un ticălos. Să fi făcut mai mult decît a declarat?

– Nu ştiu cum. Nu ştiu *de ce* ar fi făcut-o. Ura copiii.

– Poate că tocmai de aceea.

– Nee! Abia scăpase de copiii lui. Nici măcar nu s-ar fi apropiat de Daniel. L-am interogat de două-trei ori. Nu şi-a schimbat declaraţia. Myra l-a susţinut.

– Dar ea nu era cu el.

– Nu. Dar era acasă cînd el s-a întors, adică la cinci minute după ce a plecat de la poştă. Cum era să facă? Fura copilul şi-l arunca după cinci minute? Dă-mi un motiv.

– Răutatea.

– Răutatea nu este o crimă. Tipul nu a primit niciodată în viaţa lui amendă pentru depăşirea vitezei legale.

Brian oftă.

– Îmi pare rău că a murit. Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu el.

– Nu cred. Ai încredere în mine.

Însă Brian rămase la părerea lui.

– Oameni ca el sînt uneori de foarte mare ajutor. Îi zgîndăre răutatea. Le place să-i bîrfească pe alţii. Au tupeul să spună lucruri pe care nu le auzi la oamenii de bun-simţ. Nu *protejează* pe nimeni.

– Află ceva. Biata Emily trecea prin focurile iadului, iar el nu a găsit nimic mai bun de făcut decît s-o condamne că a lăsat copilul în maşină. Drăguţ, nu?

*

Myra şedea pe băncuţa de sub salcie. Era înfăşurată într-o flanea mare de lînă pe care o purta Frank cînd tăia lemne. Nora ei, Linda, a apărut pe neaşteptate şi a insistat să-i vorbească. Linda şedea lîngă ea pe băncuţă, îmbrăcată într-un sacou foarte elegant.

Myra nu o invitase.

– Bine, vorbim, dar eu ies afară.

Era o zi înnorată, rece, ca orice zi de octombrie. De dimineaţă se lăsase brumă şi, deşi peste zi se mai încălzise, totul prevestea iarna.

– Sîntem îngrijoraţi din cauza ta, începu Linda. Lui Carl nu-i place că tu stai singură aici.

– Nu sînt singură. Am oameni în jurul meu. Pe Emily şi pe Brian. Pe Frank.

– Da, dar noi am vrea să te rugăm să te gîndeşti la o posibilă mutare de aici.

– Dumnezeule mare! Nu! Eu nu mă mut de aici!

– Am găsit o locuinţă foarte frumoasă. Apartamente, curte şi grădină, la numai o jumătate de oră de casa noastră. Vecinii sînt minunaţi.

– Nu mă pot muta.

– De ce?

– Trăiesc aici de treizeci şi şapte de ani. Am adunat aici tot ce am mai scump pe lume.

– Poate că asta era cînd Carl, Peter şi Nowell erau acasă. Şi Frank trăia. Dar acum nu mai eşti decît tu.

– Este mai mult de atît.

– Apartamentele acelea sînt minunate, Myra. Vei avea un dormitor, un salonaş, o sufragerie, toate cu mochetă pe jos. Bucătăria a fost renovată de curînd. Are şi cuptor cu microunde.

– Eu nu ştiu ce să fac cu microundele.

– Poţi învăţa. Doamne, ce frig e-afară! Nu vrei să intrăm în casă?

– Nu, o refuză Myra, categoric. Curăţă cîteva frunze de pe bancă, apoi ridică ochii şi privi salcia. Crengile se subţiaseră. Încă două săptămîni şi o ploaie rece şi salcia ei nu va mai avea deloc frunze.

– Nu vrei măcar *să vezi* acele apartamente? insistă Linda.

– Nu. Îţi faci singură de lucru. Va trebui să mă aduci înapoi, pentru că nu mă interesează. Privi iazul. Din cauza iazului iubise atît de mult casa asta. Nu-şi putea imagina că ar trăi într-un loc fără iaz.

– Sînt adorabile, Myra. Dormitorul şi salonaşul sînt la etaj, urci o scară în spirală. Sufrageria este împărţită separat pentru locul de servit masa şi ai uşă directă la bucătărie. Iar în partea cealaltă sînt uşi glisante care dau într-o verandă spaţioasă.

Myra se întrebă de ce credea Linda că ar putea-o tenta o verandă, cînd ea avea aici atîtea frumuseţi?

– Spaţiul închis este mai bun pentru tine. În baie este o fereastră mare, iar în salon ai ventilator de tavan.

Myra rămase pe gînduri cîteva clipe. Doar cîteva. Apoi spuse:

– Lui Frank nu i-ar plăcea. Se ridică de pe bancă şi se duse pînă la malul iazului. La margine, unde apa care se lovea de pietre era închisă la culoare, în zare se vedea cenuşie. Îşi imagina că o lume întreagă de creaturi se aflau acolo, în lumea apelor.

– Myra, o strigă Linda încet, Frank a murit.

Nici nu-şi dădu osteneala s-o contrazică. Linda nu putea înţelege că Frank mai trăia. Aşa cum nu înţelegeau Carl, sau Peter, sau Nowell, sau Emily şi Brian. Dar Frank trăia. Myra îi simţea prezenţa dominatoare în fiecare zi şi în fiecare noapte.

Cum stătea acolo, la marginea iazului, în timp ce Linda continua să o roage să se mute, Myra îşi imagină că toate creaturile din lumea apelor, într-o noapte, puteau căpăta formă şi puteau pleca din lumea lor. Îşi imagina că puteau veni aici, să stea cu ea, pe băncuţa de sub salcie.

16

Emily stătea în pod, cu spatele sprijinit de cutia pe care scria *Păpuşile lui Jill*, cu picioarele desfăcute pe podeaua veche de lemn. În faţa ei era deschisă o mapă mare, în care adunase toate bucăţile de hîrtie pe care scrisese gînduri personale despre dispariţia lui Daniel. Nu erau aşezate într-o ordine anume. Scrisese la întîmplare, pe ce-i fusese la îndemînă, după care le ascunsese pe toate aici. După atîţia ani, păreau o adunătură dezordonată de gînduri.

Luă o foaie de hîrtie şi citi: „Ating pătuţul şi-l văd jucîndu-se cu jucăriile pe podea, clipesc şi nu mai văd nimic. Este doar imaginaţia mea. Mi-l amintesc aşa cum era, făcînd ceea ce-i plăcea şi aş vrea să-l văd făcîndu-le din nou. Lipseşte de multe luni, o eternitate pentru o viaţă atît de tînără. Cu fiecare zi care trece, şansele ca lucrurile să revină la ceea ce au fost sînt din ce în ce mai mici"

Scoase o factură de telefon care avea scris pe verso: „Astăzi mi-am pierdut controlul. Mîncam în tăcere, cum se întîmplă de cînd a dispărut Daniel, şi am început să transpir şi să tremur. Am plecat de la masă, afară, să iau o gură de aer. Doug s-a enervat, dar nu mă puteam controla. Simţeam cum se închide spaţiul în jurul meu şi nu mai pot respira. Dacă nu mă mişcam, mă sufocam. Am plecat la întîmplare pe străzi, am dat roată oraşului şi m-am întors. La capătul străzii China Pond l-am văzut sau mi-am imaginat că l-am văzut. Era îmbrăcat cu aceleaşi hăinuţe ca în ziua în care a dispărut, bluziţa din jerse cu dungi roşii, pantalonaşii şi şepcuţa de base-ball pe care scria *Băieţelul lui tati*. I-a cumpărat-o Doug."

Îşi amintea perfect şepcuţa aceea. Şi bluza şi pantalonaşii. Îşi aminti acum ce gînduri oribile i-au trecut prin minte, cum şi le-a imaginat sfîşiate şi pline de sînge. Îşi aminti cum s-a ghemuit pe trotuar, cu genunchii la gură, cum şi-a dorit să moară dacă în viitor nu o aşteptau decît astfel de gînduri sîngeroase. Şi îşi mai aminti cum l-a văzut lîngă ea pe John, care i-a vorbit blînd, a încurajat-o.

Pînă acum nu-i reveniseră în minte cinele acelea apăsate de tăcere. După ce Jill a fost destul de mare ca să poată sta cu ei la masă, atmosfera s-a mai înseninat. Dar înainte de asta nu a existat decît tăcerea aceea atît de apăsătoare.

Căsnicia ei fusese bună pînă la dispariția lui Daniel. Oricît încercase ea să diminueze raportul cauză-efect, dăduse greș.

Răsfoia printre hîrtiile îngălbenite. Găsi un alt bilețel. Pregătea o felicitare pentru Doug, cînd el dădu buzna în casă și o întrebă de ce a văzut partenerul lui mașina ei în fața cabinetului medical. Și-a dat seama că nu mai avea rost să scrie felicitarea din moment se surpriza fusese dezvăluită. Mai tîrziu a scris aceste rînduri: „Sînt însărcinată din nou. Încă nu-mi vine să cred. Probabil că l-am conceput cu puține zile înaintea dispariției lui Daniel, fiindcă de atunci Doug și cu mine nu am mai avut nici o relație. Unii ar putea spune că este o glumă crudă, acum, cînd viețile noastre trec prin iad. Eu gîndesc că este un miracol. După atîtea nopți în care nu m-a interesat dacă mă mai trezesc, dacă am să mai văd lumina soarelui, acum îmi pasă. Un alt copil înseamnă încă o șansă"

Aruncă hîrtia îngălbenită peste celelalte, închise mapa și o legă cu un elastic. Apoi coborî în biroul lui Doug. Puse mapa lîngă ea pe birou și formă un număr de New York.

O centralistă o anunță că vorbește cu Renton Press.

– Cu Kate Cerrillo, vă rog.

Privi pe geam către iaz. Gîștele sălbatice ciuguleau prin iarba de pe mal. Trei, patru, cinci... În curînd vor pleca, vor zbura spre sud, lăsînd vrăbiile să lupte pentru existența zilnică.

– Kate Cerrillo.

– Bună, Kate. Sînt Emily.

– Emily! Ce *bine* îmi pare că te aud! M-am gîndit mult la tine. Ce face Jill?

– Jill se simte minunat la colegiu. A plecat înapoi după vacanța de toamnă și îi place grozav acolo.

– Tot mai pui responsabilitățile părintești pe primul plan?

– Încă nu sînt sigură. Acum este altfel. Încerc să mă adaptez.

– Emily, spuse Kate pe un ton profesional, am nevoie de o carte.

Emily zîmbi. Așa era Kate. Auzea aceste cuvinte de fiecare dată cînd stăteau de vorbă.

– Ce se mai întîmplă acum?

– Un scandal spumos care dă în clocot la Washington. Unul dintre consilierii preşedintelui are o relaţie cu soţia unui senator din partidul de opoziţie. Nu, încă nu ai citit nimic despre asta, mai ales pentru că ambele părţi au grijă să nu se scurgă informaţia. Totuşi informaţia vine. Vrem o carte. Are deja numele tău scris pe copertă.

Emily nu era deloc convinsă.

– Nu-i tocmai momentul potrivit pentru mine.

– De ce nu? Jill e plecată, Doug călătoreşte. Tu eşti tînără şi plină de energie. Eu aş face-o dacă nu aş fi atît de bătrînă.

– Nu eşti bătrînă.

– Ba da, m-au îmbătrînit alergăturile pe coridoare şi scările – sus, jos. Am aproape şaizeci de ani. Şi-apoi, prea multă lume mă cunoaşte. Pe tine nu. Eşti exact omul care se poate strecura neobservat pentru a culege informaţii, pe cînd mie mi s-ar trînti toate uşile în nas. Asta ar însemna să-ţi petreci ceva timp la Washington. Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza banilor. Acoperim noi toate cheltuielile...

– Nu asta-i problema. Acum sînt oarecum implicată în altceva.

– Ceva ce are legătură cu scrisul? întrebă Kate, deloc dispusă să renunţe.

– Posibil.

Urmă o tăcere, apoi o întrebare plină de speranţe:

– Vorbeşti serios?

– Cred că ajung încet-încet la scris.

– Despre Daniel? întrebă Kate foarte emoţionată.

– Cum de ai ghicit? replică Emily zîmbind.

– Simt din glasul tău. Acesta este tonul pe care-l foloseşti cînd vorbeşti despre Daniel. Eşti îngrozită, dar te gîndeşti la toate notiţele acelea despre Daniel pe care le ţii ascunse de atîţia ani. Mai ştii că nu vei putea scrie altceva pînă nu vei încheia acest episod.

– Dar sînt în stare să scriu? Asta-i întrebarea.

– Bineînţeles că eşti în stare. Faptul că ţi-ai notat gîndurile a fost pentru tine un fel de supapă după dispariţia lui Daniel. Te-a păstrat întreagă la minte.

– Emily...

Ceea ce citi făcu să i se strîngă stomacul.

– Unul din copii *lipseşte?*

Brian oftă.

– Asta spune acolo.

– Vin şi eu.

– Nu vii. Trecu pe LaGrange, exact în direcţia opusă zonei unde locuia Leila.

– Vin! insistă Emily.

– Nu se poate. Este o problemă a poliţiei.

– Am mai fost o dată.

– Atunci a fost altfel.

Dar Emily nu avea de gînd să renunţe. Cine putea fi de mai mare ajutor decît ea în căutarea unui copil, ea, prima care a simţit-o pe pielea ei!

– O cunosc pe Leila. Ştiu cum gîndeşte. Pot sta cu ea s-o ajut să-şi ţină firea cît timp căutaţi voi copilul.

– Nu. Am ajuns acasă. Nu te supăra.

– Am să mă supăr dacă am să stau în casă să mă gîndesc, să aştept o veste de la tine. Îmi voi imagina că a fost răpit de un pervers iresponsabil care îl supune la chinuri îngrozitoare, aşa cum s-a întîmplat probabil şi cu Daniel. Am să mă gîndesc că primele ore sînt cruciale şi că, dacă aş fi lîngă Leila, aş putea afla ceva de la ea, ceva ce a observat fără să-şi dea seama şi ne-ar putea ajuta să găsim copilul. *Pot ajuta,* Brian! îl rugă ea, simţind că trebuie cu tot dinadinsul să meargă. Te rog, nu-mi refuza acest lucru!

Gura lui era strînsă ferm, ochii aţintiţi drept înainte, dar cînd ajunse la China Pond Road, înjură şi întoarse.

– Nu are nici un rost. Sînt convins. Nu ştiu de ce stau să te ascult. Ori eşti o femeie cu multă putere de convingere, ori eu sînt cel mai mare prost, al cărui bun-simţ se evaporă în secunda în care te vede. Arătă cu degetul spre ea, continuînd să privească înainte. Dacă chestia asta o să te dea peste cap, să nu vii plîngînd la mine! Te-am prevenit! Am încercat să te ocrotesc. Eşti *imposibilă!*

– Dar mă iubeşti.

Oftă, ştiind că a pierdut bătălia.

– Ăsta-i adevărul!

A fost o clipă de intimitate care s-a destrămat de cum au intrat pe strada pe care locuia Leila. Se vedeau girofarurile maşinilor de poliţie. Un grup de vecini se adunase la mică distanţă.

Amintirile şi atmosfera de tragedie recent petrecută strînseră mai tare nodul din stomacul lui Emily.

Leila era în pragul uşii, cu unul din copii în braţe şi ceilalţi privind speriaţi, cu năsucurile lipite de geam. Tăceau. Leila era cea care făcea cel mai mare zgomot, plîngea în hohote prelungi, sfîşietoare.

Profund afectată de durerea Leilei, Emily o cuprinse pe după umeri şi o trase la piept. John şi un alt ofiţer căutau urme pe trepte, în timp ce alţi doi cercetau în jurul casei. Leila îl privi disperată pe Brian.

– Eram în spate, întindeam rufe. Cel mic era cu mine, dar *ceilalţi* trebuiau să stea *cuminţi* în casă! Travis a venit după mine.

– Travis este băieţelul de doi ani? întrebă Brian.

– I-am spus să stea în casă, dar el nu ascultă niciodată! L-am speriat că dacă nu rămîne în casă o să păţească ceva rău, dar ce mai puteam face? Să stau cu ei în casă şi să-i supraveghez în *fiecare* minut?

– Ai văzut pe cineva prin preajma casei?

– Nu am văzut pe *nimeni*. Întindeam rufele. Erau atît de multe! Nimic nu rămîne curat – sînt tot timpul murdari. Eu mă străduiesc, dar nu le pot face *pe toate*, nu pot cînd ei *urlă* tot timpul.

Brian se întoarse spre John:

– A căutat cineva prin casă?

– Nu este *în* casă! urlă Leila. A ieşit *afară* după mine, după ce i-am spus de atîtea ori să nu iasă! I-am *spus* să stea în casă cu Lissie, Davis şi Joey, dar ei îl necăjesc mereu, chiar dacă *le spun* să-l lase în pace.

– Sam e înăuntru, răspunse John la întrebarea lui Brian. Hooks şi Munroe sînt în spate. Avem descrierea băiatului. Am transmis-o mai departe.

Brian dădu să se rezeme de balustradă, dar aceasta se clătina şi el renunţă.

– L-ai văzut pe Travis afară, în curte?

– Era afară, se plimba printre rufele mele curate, trăgea de ele şi i-am dat peste mînă.

– Ce-a făcut el după aceea?

– S-a aşezat în fund şi a început să *urle*.

Copilul din braţele ei se porni pe plîns. Leila îl lipi de umăr şi începu să-l legene, scuturîndu-l, de fapt. Emily se oferi să ţină copilul, dar Leila nu-i răspunse – nu-şi dezlipea ochii de la Brian.

– Ce-ai făcut după aceea?

– Am continuat să întind rufe. El s-a potolit şi nu am mai auzit nimic.

– N-ar fi strigat dacă l-ar fi luat cineva?

– Nu-l puteam auzi. Cel mic, care dormea în coş, s-a trezit şi a început să plîngă. Nu auzeam nimic. *Nimic.*

– Îţi aminteşti de ultima oară cînd am fost aici? întrebă Brian, fixîndu-o cu privirea.

Emily ar fi recunoscut totul în faţa acestei priviri autoritare.

– Da, răspunse Leila.

– În legătură cu omul pe care l-ai văzut dînd tîrcoale casei?

Leila dădu din cap.

– S-a mai întors după aceea?

– Nu ştiu. Cred că da.

– L-ai văzut?

– Cred că da. Dar cum mă uit pe geam, unul din copii cere ceva şi pînă mă întorc nu mai văd nimic.

Ochii lui Brian priveau sever.

– Ai văzut acelaşi tip, cu părul blond închis, scurt, cu o căciulă de lînă?

– Cred. Dar nu ştiu dacă mai este pe-aici. Cum v-am spus, copiii vor mereu cîte ceva de la mine. Nu am un minut liber, să fac şi eu ceva.

Brian o lăsă şi-l luă pe John deoparte, dar Emily ştia ce-i spune. Prima oară, Leila descrisese bărbatul ca fiind brunet, înalt, cu o şapcă de base-ball. Îi spunea desigur lui John că ceva nu e în regulă. În timp ce toate fibrele fiinţei sale strigau: *Căutaţi copilul, puneţi fotografia pe toate zidurile, nu aveţi nici o clipă de pierdut,* o părticică din ea intuia că Brian avea dreptate.

– Mergem să aruncăm o privire în împrejurimi, strigă Brian şi plecă împreună cu John.

Leila părea distrusă.

– Nu pot fi o mamă bună pentru copiii ăştia!

Din casă se auzi o voce piţigăiată:

– Unde-i Travis, mami?

– Mi-e foame, se auzi o alta.

– Mami, putem ieşi afară?

– *Nu!* urlă Leila fără să se întoarcă. *Nu puteţi ieşi afară pînă nu vă spun eu că puteţi şi eu nu vă spun!*

– Nu sînt copii răi, încercă Emily s-o calmeze.

– Dar eu nu mă mai descurc singură cu ei. Unul vrea ceva, altul vrea altceva – tocmai atunci cel mic plînge şi face pe el. Nu pot face totul singură. Nu mai pot.

– Nu a venit nimeni pe la tine după ce am plecat noi? Brian aranjase cu cineva. Emily insistase s-o ajute. Cineva de la Ajutorul Social?

Leila clătină din cap.

– N-a stat prea mult.

– Ce ţi-a spus?

– A spus că mă descurc bine. Începu să-şi bălăbăne capul, în pragul isteriei. Dar eu nu mă descurc. Am nevoie de ajutor.

Acum nouăsprezece ani, Daniel dispăruse, poliţia venise la locul tragediei, iar Emily, disperată, îşi căuta copilul. Fugise peste tot, în parcare, l-a căutat pe sub maşini, prin magazine, prin parc, pe străzi. Pusese tot atît de multe întrebări oamenilor, ca şi poliţia.

Leila nu părea să treacă prin aceeaşi panică. Avea mai curînd aerul că e copleşită de numărul copiilor şi de grijile ei cotidiene decît de dispariţia lui Travis.

Îi trecu prin minte lui Emily că Leila ştia de Daniel, aşa cum ştia tot oraşul. Dacă femeia încercase cumva să atragă atenţia asupra ei, amintindu-şi de episodul tragic atunci cînd o văzuse pe Emily la ea acasă?

– Unde crezi tu că ar putea fi Travis? o întrebă.

– Nu ştiu.

– Crezi că ar fi plecat aşa, de unul singur?

– Poate.

– A mai plecat pînă acum?

– Se joacă pe-afară cu alți copii. Dacă ei trec strada, trece și el.

Brian se întoarse. Puse un picior pe prima treaptă și cotul pe genunchi.

– Ai idee de ce l-ar lua cineva pe Travis?

– Nu.

– Nici tatăl lui? Nu crezi că l-ar fi putut lua tatăl lui?

– De cîte ori îl întîlnesc, îl rog să-l ia. Dar de fiecare dată îmi spune că pleacă la Boston să caute de lucru și nu-l poate lua pe Travis, așa că trebuie să-l țin eu. Așa spun toți. Nu-i interesează copiii.

– Te putem ajuta, spuse Emily blînd. Probabil că prima femeie care a venit la tine nu a înțeles despre ce este vorba. Toate angajatele de la Asistența Socială ajută mame în situația ta.

– Da?

– Bineînțeles.

Leila o privi de parcă se temea să spere, dar asta își dorea mai mult decît orice pe lume.

Brian interveni cu aceeași blîndețe.

– Povestește-mi despre Travis.

Leila începu să culeagă cocoloașe de pe hăinuța copilului pe care-l ținea în brațe.

– Uneori fuge cu copiii mai mari decît el.

– Pe unde se ascund?

Leila continua să ciugulească cocoloașe.

– Nu știu. Pe sub pod, în hambarul lui Henzis. Uneori la containerele de gunoi.

– Și în altă parte?

– La dig.

– Unde?

Nici Emily nu înțelesese bine.

– La dig, repetă Leila. În josul străzii, acolo unde se construiește.

O clipă, Brian o privi pe Emily, apoi o întrebă pe tînăra femeie:

– Crezi că ar trebui să-l caut acolo?

Leila nu-l privi. Ezită, apoi dădu din cap.

*

În lunea următoare, cînd s-au întîlnit la cină, Emily le-a povestit lui Kay şi Celeste toată tărăşenia.

Au găsit copilul într-o cutie goală pe care o aruncase cineva în groapă. Era murdar ca un purcel, făcuse pe el şi se bucura nevoie mare. Unul din vecini a confirmat că a văzut-o pe Leila cînd l-a dus acolo de mînă.

– Este acuzată de ceva? întrebă Celeste.

– John nu ar face aşa ceva, interveni Kay. Leila are şi aşa destule probleme. Cred că l-a dus acolo ca să-l pedepsească, cu intenţia să-l aducă înapoi mai tîrziu.

– Dar a anunţat poliţia că a dispărut. A pus jumătate din poliţiştii oraşului în alertă. Nu este ăsta un fals sau mai ştiu eu cum se cheamă?

– Tehnic vorbind, da, răspunse Emily la întrebarea lui Celeste. Şi dacă ar locui într-un oraş mare, probabil că ar fi arestată. Dar noi o cunoaştem pe Leila. Nu este un om rău. E pur şi simplu depăşită de porţia pe care şi-a pus-o în farfurie. Face ceea ce-şi imaginează că e mai bine. Atrage atenţia. E un strigăt tipic de ajutor.

– Îl va primi?

– Să sperăm. Am vorbit şi cu mama ei. Nu prea o priveşte cu simpatie, dar a fost de acord să se mai oprească la fiica ei s-o ajute. Brian a făcut raport la DSS. Trimit pe cineva mai serios de data asta.

– Crezi că-i vor lua copiii?

– Sper că nu. În felul ei, Leila îi iubeşte, nu-i brutalizează, cel puţin nu a făcut-o pînă acum. Poate DSS va sugera internarea temporară a copiilor, pînă îşi mai revine ea. Vă imaginaţi? Cinci copii! Iar ea nu are decît douăzeci şi unu de ani!

Celeste pufni.

– La douăzeci şi cinci de ani, eu nu mă descurcam cu unul singur.

– Ţi-a fost greu? o întrebă Kay pe Emily. Vreau să spun, prezenţa ta lîngă Leila. Cînd credeţi că a dispărut băiatul?

Emily îşi aminti prin ce trecuse cînd a ajuns în faţa casei Leilei şi a văzut vecinii, girofarurile maşinilor de poliţie...

– La început. Parcă eram din nou în oficiul poştal. Scena din faţa mea degaja acelaşi aer de panică. Dădu din mînă, parcă să alunge imaginea.

– Ce mai face Doug?

Chipul copilului dispărut se şterse complet, dar nu şi neliniştea – cauze diferite, aceeaşi intensitate.

– Doug e Doug.

– Week-end-ul a fost un eşec?

– După părerea mea. El refuză să vorbească.

– Despre *nimic* nu vorbeşte? întrebă Celeste.

– Despre nimic *important*. Emily se străduise, fusese plină de solicitudine, nu-l sîcîise cu nimic, îşi controlase vocea să fie cît mai neutră, să nu-i lase impresia că-şi vîră nasul în treburile lui. Nu vorbeşte despre problemele lui, nu vrea să vorbească nici despre problemele mele. Nu vrea să vorbească despre Grannick, nu-l interesează ce se întîmplă aici. Vorbeşte despre Jill, despre vreme şi despre cum i-ar putea afecta zborurile. Şi atît. Nici vorbă despre Daniel. Îşi studie îndelung furculiţa. Brian s-a gîndit că ar putea exista o legătură între atitudinea lui Doug şi dispariţia copilului. Aşa că l-am întrebat pe Doug dacă se gîndeşte vreodată la Daniel.

– Ce ţi-a spus?

– Mi-a răspuns că nu. Apoi l-am întrebat dacă crede că dispariţia lui Daniel i-a modelat altcumva viaţa. M-a privit tîmp. Ceea ce nu era o noutate, mai ales dată fiind întrebarea. Mi-a răspuns că *bineînţeles*. *Orice* eveniment atît de serios îţi modelează viaţa. Cînd l-am întrebat în ce fel, mi-a spus că nu are chef să ţină o prelegere filozofică şi a plecat. Îşi privi prietenele. Nu cred că mai ţine minte.

– Ticălosul!

– Omul ăsta nu ştie ce comoară are.

Lui Emily îi tremura stomacul. Întotdeauna i se întîmpla aşa cînd se gîndea la Doug.

– Mda, oftă ea. Se pare că nu-i pasă de nimic. Nu-l pot face nicicum să vorbească. Nici să asculte. Are agenda lui şi nu se abate de la ea. Credeţi că încearcă să-mi spună ceva?

– Ce anume? întrebă Kay.

– Că ar vrea să divorţeze, de exemplu. Ura cuvîntul, dar nu şi-l putea scoate din minte.

– Soțul tău este un om extraordinar de egoist, sublinie Celeste. Dacă ar dori să divorțeze, cred că ți-ar spune.

– Să înțeleg că dacă nu-mi spune, nu vrea? întrebă Emily. Încerca să pună gîndurile într-o suită logică, să înțeleagă cumva acest om care devenise atît de alunecos. Să continuu să lupt ca să-mi salvez căsnicia?

– Tu vrei? întrebă Kay.

– Cred că da.

Celeste era revoltată.

– De ce?

– Pentru că sînt căsătorită cu el, este soțul meu și avem un copil.

– Într-un anumit moment, toate astea ar putea trece pe planul doi.

– Poate, dar eu n-am ajuns încă acolo.

Cîteva minute nu mai vorbi nici una. Emily mușcă de vreo două ori din sandviș, gîndindu-se dacă nu face cumva o prostie agățîndu-se de un lucru atît de lipsit de substanță și dacă mai era ceva de salvat.

– Ce ai de gînd să faci?

– Să insist. Cred. Vom fi împreună la Boston pentru week-end-ul părinților. Poate că atunci voi avea ocazia pe care o aștept.

O, va avea această ocazie! Întrebarea era dacă și Doug va profita de ea. Emily își dădu seama că și prietenele ei se gîndeau la același lucru. Le citea pe față.

– Hai să ne întoarcem puțin înapoi, propuse Celeste. Cum de ai ajuns să discuți despre Doug cu Brian?

Emily simți că roșește.

– Brian locuiește deasupra garajului. Vede cît de puțin timp petrece Doug acasă.

– Și voi doi discutați astfel de lucruri?

– Sigur. Nu uita că e polițist, ca și John. Se gîndi că a reușit să le convingă. Pune multe întrebări. O face în așa fel încît nu prea poți să nu-i răspunzi.

– Ba nu, ochii sînt de vină, o întrerupse Celeste. Te-am prevenit. Luă o gură de apă minerală. Am auzit că ieri ai prînzit cu el.

– Era liber. Și eu eram.

– Am auzit că sînteţi un cuplu drăguţ.

– Cine a spus asta? întrebă Emily, încercînd să schimbe subiectul.

Însă Celeste avea foarte bine în minte ceea ce dorea să spună.

– Şi părerea mea este că sînteţi un cuplu frumos. Te interesează?

– Sînt căsătorită.

Celeste ridică o mînă.

– Dacă nu ai fi căsătorită, te-ar interesa?

Emily rămase pe gînduri, cumpănind bine răspunsul. Ridică din umeri.

– De ce nu? E un bărbat drăguţ.

– Drăguţ? Ochii ăia pot topi orice femeie.

Şi nu ştii nici măcar jumătate, gîndi Emily, simţind că o trec căldurile.

– Ipotetic vorbind, continuă Celeste, dacă nu ai fi căsătorită cu Doug, te-ai uita la alt bărbat?

– Nu ştiu. Însă ea ştia foarte bine că se uitase deja. Brian ar fi primul pe listă dacă ea nu ar fi căsătorită cu Doug.

– Te-ar interesa viaţa sexuală?

– Dacă mă întrebi, oftă Emily, sperînd să arate cît mai agasată, dacă e bine să ai o viaţă sexuală normală, îţi răspund că da. Dar cred că trebuie să fii selectiv şi să te gîndeşti bine cu cine.

– Dar tu nu ai nevoie de sex?

– În clipa asta, nu, spuse ea, enervată acum de insistenţa lui Celeste. De ce mă întrebi?

– Vreau să ştiu dacă nu cumva eu sînt o ciudată. Dacă nu sînt anormală de-mi caut un amant la vîrsta asta.

– Nu ai decît patruzeci şi trei de ani.

– Patruzeci şi trei nu înseamnă douăzeci şi cinci.

I se păru că mai auzise aceste cuvinte.

– Ah, te gîndeşti la băiatul care ţi-a răspuns la anunţ, nu?

– Nu este un băiat. Este un tînăr. Am vorbit de două ori cu el la telefon. Pare drăguţ. Matur. Pare că s-a obişnuit perfect cu ideea de a face sex cu o femeie mai în vîrstă.

– Vorbeşte despre asta? întrebă Kay. Nu deschisese gura de mult timp. Tăcuse, îngîndurată.

– Da. Este destul de palpitant. Dar sigur. Sex la telefon!

– Ce se va întîmpla cînd te vei întîlni cu el?

– Nu cred că-l voi întîlni.

– De ce nu?

– Pentru că *mie* nu-mi place ideea ca el să întreţină o relaţie sexuală cu o femeie mai bătrînă ca el. Şi-apoi, am destui bărbaţi mai aproape de vîrsta mea. Cred că voi avea de lucru o vreme, chiar dacă i-am tăiat de pe listă pe doctor şi pe maratonist.

– L-ai tăiat pe doctor? întrebă Emily surprinsă. Crezuse că Celeste avea de gînd să-l întîlnească în timpul săptămînii.

– A trimis un mesaj prin revistă – urgent, scria pe el, aşa că cei de la redacţie m-au sunat să-mi spună că el nu va fi la Boston săptămîna aceasta.

– De ce nu programezi să-l vezi altă dată?

– Pentru că: a) a pus-o pe secretara lui să sune la revistă; şi b) cînd am încercat să-l sun, mi-a răspuns robotul de trei ori. Nu-mi place treaba asta. Nu-mi *pasă* cît este de bogat. Nu vreau să am de-a face cu robotul sau secretară. Şi nu vreau să fiu *refuzată*. Nici nu înţeleg de ce a răspuns la anunţ. Este o chestie pe care am învăţat-o cînd m-am întîlnit cu Michael, văduvul. S-a purtat ca şi cum avea tot timpul din lume numai pentru mine. Bine, au fost focuri de artificii, dar am avut un sentiment deosebit. Şi-apoi, miercuri îl întîlnesc pe veterinar. După aceea, oftă Celeste, duminică, şi iar oftă, îl întîlnesc pe arhitect.

– Sper că nu ţi-ai pus în gînd să te îndrăgosteşti! o preveni ea.

– Nu. Dar vă spun eu: *el va fi cel mai bun*. Pur şi simplu o simt.

Cînd au ieşit din restaurant, Kay a mai zăbovit. A aşteptat pînă cînd Celeste s-a urcat în maşina ei şi nu a dat semne că ar pleca nici după ce maşina a ieşit din parcare. Emily s-a apropiat de ea.

– Ai fost cam abătută, îi spuse ea.

– Nu m-am simţit prea bine.

– Din cauza bărbaţilor lui Celeste?

– Nu numai. Era tîrziu. A doua zi avea ore. Dar o tulburau cîteva gînduri care oricum nu aveau s-o lase să adoarmă prea repede şi, deşi se simţea stînjenită, avea nevoie să se destăinuie. Te grăbeşti să ajungi acasă?

– Eu? Pentru cine?

– Ştiu şi eu? Poate aştepţi telefon de la Jill. Sau de la Doug.

– Jill ştie că sînt cu voi, spuse Emily. Iar Doug a plecat abia de ieri. Nu mă sună prea curînd. Se aşeză şi-i făcu semn să stea lîngă ea.

Kay acceptă. Îşi împreună mîinile în poală.

– Îmi pare rău că Doug se poartă aşa.

– Ştiu.

– Îl mai iubeşti? Em, spune-mi adevărul.

Trecură cîteva maşini şi mai bine de un minut înainte ca ea să răspundă.

– Nu ştiu. Nu mai simt nici o emoţie cînd intră el în casă. Sînt doar foarte nervoasă, agitată, dar mereu sper că lucrurile se vor îndrepta. Niciodată nu se întîmplă însă nimic deosebit care să le schimbe în bine. Legătura noastră îngheţează.

– Dormiţi împreună?

– În acelaşi pat. Dar nimic altceva.

– Ţi-e dor de celălalt Doug?

– Da, răspunse ea abia auzit.

Vorbea ca şi cum nu-i făcea plăcere să discute despre sex, ceea ce o ajută pe Kay care, nici ea, nu se simţea în largul ei să abordeze acest subiect. Le ajuta şi întunericul. Nu erau chiar vulnerabile. Nu se simţeau expuse.

– Ai vorbit serios cu Celeste? Adică despre sex? Vreau să spun, ai vrea să faci dragoste cu un alt bărbat dacă tu şi Doug v-aţi despărţi?

– Mi se pare o discuţie foarte stînjenitoare.

– Ştiu.

Au mai tăcut o vreme.

– Nu sînt chiar pregătită să mă consolez şi să mor, explică Emily blînd.

Kay privea undeva, pe partea cealaltă a străzii.

– Nu crezi că sexul este cam depăşit pentru o femeie de vîrsta ta?

– Dar noi nu sîntem prea bătrîne, Kay!

– Eu sînt mai bătrînă decît tine.

– Cu cîţiva ani. Nu prea mult. Crezi că sexul este o problemă depăşită pentru bărbaţii de vîrsta noastră?

– Bărbații sînt altfel. Societatea ia de bună ideea că ei vor face sex pînă la adînci bătrîneţe. Ei nu ajung la menopauză.

– Nici tu nu ai ajuns, nu?

– Nu. Kay îşi cuprinse genunchii cu mîinile. Menopauza o speria de moarte. Acum se simţea mult mai puţin sexy, dar măcar ştia că este fertilă. Nu-şi imagina că nu va mai trece prin unica perioadă exclusiv feminină – ciclul menstrual.

– A fost bun sexul cu Doug?

– La început. Emily îşi privea vîrful degetelor. S-a schimbat radical după tragedia cu Daniel.

– Cum s-a schimbat?

– A devenit ceva mecanic.

– Nu e posibil să se fi întîmplat aşa ceva pentru că s-a instalat rutina maritală?

– Posibil.

Kay nu ştia de ce a pus întrebarea. Problema ei nu ţinea deloc de rutină. Cînd era întuneric şi John o mîngîia, îi plăcea.

Emily se aplecă şi îşi cuprinse genunchii la fel ca prietena ei. O întrebă în şoaptă:

– Ai probleme cu John?

– De fapt, spuse Kay oftînd, el are probleme cu mine. Reuşi să explice, bîlbîindu-se: John vrea mai mult, iar eu nu sînt pregătită nici măcar să discut despre sex. El vrea să ne mîngîiem, să ne sărutăm chiar şi înainte de masă. Nu ţi se pare ciudat?

– Nu. E frumos.

– Vrea ca eu să iau iniţiativa. Nu ştiu dacă pot.

– De ce nu?

– Pentru că nu-mi stă în fire.

– Nu te simţi atrasă de el?

– Ba da, dar eu nu mă definesc pe mine însămi în termeni sexuali. *Nu gîndesc aşa.* Nu-mi *trece prin minte* să fac gesturi mărunte, mici atingeri, mici mîngîieri cu apropo sexual. Credeam că am trecut de mult de aşa ceva.

– Adică aluneci în tiparele unei vieţi de bătrînă? o necăji Emily, dîndu-i un ghiont.

– Ştii ce vreau să spun.

– Da, trăieşti în tipare.

– Da. Însă Kay ştia că John era dispus să-i accepte orice şi avea întotdeauna grijă ca ea să fie satisfăcută. Şi-atunci, de ce îi venea atît de greu să ofere şi ea ceva? Mă simt ca o femeie prefăcută, spuse furioasă. Emily rămase tăcută, legănîndu-şi picioarele. Cînd mă gîndesc că aş putea să mă prefac că sînt sexy, intru în pămînt de ruşine. Eu nu sînt sexy. Nu sînt atrăgătoare.

– Ba daaa!

– Ei, nu sînt ca Sharon Stone sau Geena Davis.

– John nu pleacă din oraş să alerge după astfel de femei. El stă lîngă tine.

– Sînt grasă.

– Nu eşti grasă.

– Faţă de cum eram cînd ne-am căsătorit, sînt grasă. Trupul meu a îmbătrînit. După cîţiva ani voi arăta ca mama mea.

Emily îi mai dădu un ghiont.

– Mie mi-a plăcut mama ta. Era cea mai dulce femeie din lume.

– A fost obeză. Veneam acasă de la şcoală şi o găseam în bucătărie, mîncînd bomboane. Kay desfăcu gura sacului cu amintiri. Ştii ce obişnuia să-mi spună? „Uită-te bine la mama ta, Kay. Uită-te mult şi bine şi să-ţi intre în cap de pe acum că nu vrei să ajungi ca ea." După care mai mînca o bomboană. Se simţea absolvită de vină atît timp cît mă prevenea.

– Dar tu nu mănînci atît de mult.

– Nu ca ea. Dar la fiecare zece ani adun cîteva kilograme în plus. Cînd mă uit în oglindă, o văd pe mama. Şi-atunci, cum să mă simt sexy?

Emily o mîngîie cu înţelegere.

– John te iubeşte. El nu o vede pe mama ta cînd se uită la tine. El te vede *pe tine!*

– Dar eu *nu simt* că sînt atrăgătoare.

– Atunci fă ceva.

– Ce să fac? Nu-mi tai nasul, ca Celeste, şi chiar dacă m-aş duce la coafor să-mi vopsesc părul, m-aş simţi ca o contrafacere, nu m-aş mai simţi naturală. Îţi imaginezi cum ar sta o coafură trăsnet pe un corp oribil?

– Dacă tu consideri că numai trupul e problema, atunci fă ceea ce nu a făcut mama ta: exerciţii.

– Fac exerciţii. Toată ziua alerg prin şcoală.

– Du-te la ore de aerobică.

– Emily, m-aş face de rîs.

– Bine, atunci participă la un program de întreţinere fizică, la club.

– Adică să-mi pun colanţi! Mda.

– Bine, dacă nici asta nu vrei, fă plimbări lungi. Cumpără-ţi un trening care să-ţi acopere formele şi fă o plimbare de o jumătate de oră în fiecare dimineaţă. Fă asta o lună, două, trei şi vei gîndi altfel despre tine. Mai gîndeşte-te. Mama ta nu a făcut niciodată exerciţii. Era prea greoaie. Dacă tu vei începe acum, nu vei semăna cu ea.

Kay ar fi vrut s-o contrazică. Dar mai mult decît atît ar fi vrut s-o creadă pe Emily.

– Eşti convinsă că-mi voi schimba părerea despre mine?

– Absolut.

– Doar o jumătate de oră, dimineaţa?

– Atît.

– Şi dacă plouă?

– Sari o zi.

– Şi dacă mă opreşte cineva şi-mi spune că anticipez Sărbătoarea Vrăjitoarelor?

– Kay!

– Dar dacă rîde John de mine?

– Nu va rîde de tine.

– Şi dacă rîde?

– Îi spui că pentru fiecare zi de plimbare adaugi o zi de viaţă şi n-are decît să rîdă cît pofteşte. Cînd el va fi mort, tu vei fi puternică şi viguroasă şi te vei simţi minunat.

– Dacă îi spun aşa ceva, cred că vine cu mine.

– Să te ocrotească. Drăguţ din partea lui.

Kay izbucni în rîs. Se simţea mai bine.

– Te rog să o faci, Kay, o încurajă Emily. Nu ai nimic de pierdut, decît că vei scăpa de o obsesie care durează de ani de zile. Uită de ea, Kay. Este vremea să te simţi bine.

17

Brian ştia că se apropie Halloween[1], nu pentru că Departamentul de poliţie asigurase şcolile cu sisteme de alarmă, ca şi în toate magazinele în vitrinele cărora erau etalate frumoase costume de carnaval sau pentru că vandalii din Grannick epuizaseră rezervele de ouă ale oraşului, ci pentru că acesta era primul Halloween ca părinte de cînd era singur, şi îşi lua rolul foarte în serios. Julia avea nevoie de un costum. Aşa că într-o dimineaţă a plecat de-acasă, nu a mai dus-o pe Julia la Janice şi au mers împreună la magazin.

– Ia te uită aici! îi spuse el cînd s-au trezit în faţa unui şir de costume. Poţi să fii Albă ca Zăpada, sau o vrăjitoare, sau o stafie. Uite, poţi să fii însă şi un dinozaur, o broscuţă Ninja sau Aladin. Poţi fi şi Prinţesa Jasmin. Sau o balerină. Sau o sirenă. Sau o domnişoară gîndac. O strînse de mînă încurajator. Ce vrei să alegi, claxonel?

Julia privea costumele cu ochii mari de uimire.

– Bine, hai să simplificăm puţin lucrurile. Aici sînt costumele pentru fetiţe mici ca tine. Nu e prea corect din partea mea, dar, la naiba, tu eşti fetiţa mea dulce şi scumpă. Poţi să te îmbraci în Albă ca Zăpada, Prinţesa Jasmin, balerina sau sirena.

– Ata, spuse Julia, arătînd un costum.

– Care? Sirena?

– Ata.

– Domnişoara Gîndac?

– Gîdac.

[1]Ajunul zilei de 1 noiembrie (Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor), cunoscut şi sub numele de Sărbătoarea Vrăjitoarelor, cînd toată lumea se îmbracă în costume şi merge cu colindul pe la vecini. Copiii primesc dulciuri drept recompensă (n. tr.).

– Păi, nu am trecut-o pe listă. Uite ce frumos este costumul lui Albă ca Zăpada. Se apropie de costumele expuse. Nu ți se pare frumos?

– Gîdac.

– Să vedem ce mărimi au. Se aplecă și citi. Mare. Mare. Mediu. Mare. Mare. Bine. Nu luăm Albă ca Zăpada. Hai să luăm Prințesa.

– Gîdac.

– Costumul ăsta de gîndac este cam curios. Are fața verde și chestiile astea care-i ies din cap. Tu ești o prințesă. Mediu. Mediu. Mare. Mare. Mare. Se îndreptă de spate și o căută din privire pe vînzătoare. Domnișoară? Scuzați-mă, mă puteți ajuta puțin? Cînd fata se apropie, îi spuse: Fetița mea vrea costumul Prințesei Jasmin, dar nu găsesc mărimea ei.

– Nu ne-au mai rămas decît măsurile mari, îi spuse tînăra.

– Păi, am văzut și eu, dar mă gîndeam că poate mai aveți ceva în depozit.

– Toată marfa este expusă.

– Cum e posibil să terminați costumele cu două zile înainte de Halloween?

– Le avem la vînzare de o lună. Cei mai mulți au venit din timp.

– Gîdac, repetă Julia.

Tînăra privi spre costumele cu pricina.

– Mai avem unul mic.

– Mie nu-mi place Domnișoara Gîndac, spuse Brian.

– *Gîdac*, tati!

– Dar de ce naiba îl vrei pe ăsta? o întrebă Brian, fulgerînd-o cu privirea.

Fetița îi susținu privirea cu încăpățînare.

– *Tati, gîdac!* Întinse mîna după costum și începu să dea din mîini. Pînă cînd el reuși s-o potolească și s-o ancoreze de el, vînzătoarea desfăcuse cutia cu costumul.

– Mulțumesc, mormăi Brian și plecă nemulțumit la casă să plătească.

Puțin timp după aceea, în micul restaurant McDonald, o așeză pe Julia și începu să-i taie mărunt sandvișul.

– Ce ți-o fi plăcînd ție atît de mult la costumul ăla, nu înțeleg.

Julia băgă în gură o bucățică de hamburger.

– Ți-ar fi stat atît de bine în Albă ca Zăpada. Sau ca balerină. De ce ai ales gîndacul dintre toate costumele alea?

Julia bolborosi ceva ininteligibil.

– Bine, bine, hai să spunem că e drăguț. Dar de ce gîndacul? De ce nu fantoma sau Aladin? Îl intriga ideea că Julia fusese atît de hotărîtă în alegerea ei. Era prea mică pentru a fi atît de încăpățînată.

Julia întinse mîna după un cartof prăjit.

– Emmy, îi spuse.

– Emily ți-a sugerat să fii gîndac. Ea ți-a spus că are un costum de gîză în pod. O gîză nu este un gîndac.

Julia îi oferi o bucățică de hamburger. Brian o acceptă.

– Chiar îți place gîndacul?

Privirea fetiței îi comunica cum că era surprinsă să-l audă punîndu-i o asemenea întrebare, cînd, evident, gîndacul era cel mai bun costum pentru ea.

– Bine, bine, ceda el, poate că eu nu l-am dorit prea mult, dar, la urma urmei, nu eu am să mă îmbrac cu el. Așa-i? Important este că îți place ție. Vei fi o adorabilă domnișoară gîndăcel.

Julia rîse cu gura pînă la urechi și lui Brian i se topi inima de dragoste. Îi trecu prin minte că Gayle ar trebui să-și vadă fetița rîzînd, ar trebui să o vadă atît de hotărîtă în opiniile ei... Dumnezeule, *îi semăna* atît de mult! Îi era dor de Gayle, așa cum ți-e dor de un prieten. Pentru că ea îi fusese prietenă o mare parte din viață. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea și să-i povestească tot ce s-a întîmplat de la dispariția ei.

I-ar fi povestit chiar și despre Emily. Gayle ar fi iubit-o pe Emily. I-ar fi plăcut ideea că fetița ei are în preajmă o femeie cu inimă de aur.

Lui Brian îi lipsea și Emily. Nu numai din punct de vedere al relației fizice. Îi lipseau lungile lor discuții calme, apropierea pe care nu a simțit-o niciodată cu Gayle. Îi lipsea faptul că nu avea cu cine se sfătui. Veselia ei și pacea sufletească. Emily îl ajutase să depășească o perioadă foarte grea din viață. O va iubi întotdeauna pentru asta.

Ei doi, Emily şi cu el, încă nu terminaseră. Gîndul ăsta îi ridica moralul. Iar cu Julia se descurca mai bine. Şi cu noul loc de muncă. Poate că, pînă la urmă, va reuşi să stea pe picioarele lui, chiar dacă era bărbat şi trebuia să crească un copil.

Brusc înviorat şi foarte flămînd, mai comandă doi Big Mac pentru el, apoi, cînd Julia îşi termină hamburgerul, comandă o îngheţată pentru ea, după care, simţind că asta era cea mai bună ocazie, după ce termină de mîncat, o luă pe Julia, trecu strada şi intră în drogherie, o îmbrăcă pe Julia în costumul de gîndac şi intră în cabina fotografică. Studiindu-şi pentru prima oară costumul de-aproape, Julia era destul de preocupată şi nu observă cînd el introduse moneda. A tresărit doar cînd s-a declanşat primul bliţ.

– Uite, claxonel, o ţinea Brian de vorbă, zîmbeşte-i domnişoarei gîndac.

Ochii Juliei se măriră puţin cînd se declanşă al doilea bliţ, apoi al treilea. Într-o ultimă încercare de a obţine un zîmbet, Brian îi puse pe cap pălărioara gîndăcelului. Julia scoase un ţipăt speriat.

– Doamne, murmură el. Sînt eu, tati, nu te speria, o mîngîia el, încercînd să calmeze plînsul isteric. Luă alte trei fotografii patetice, le băgă în buzunar şi plecă. Abia cînd ajunse pe China Pond Road îşi aminti că uitase masca în cabină.

– Nici o problemă, îi spuse Emily după ce el îi povesti ce făcuse.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Nu copilul tău va fi singurul fără costum pentru carnaval. Cum naiba de l-am uitat în cabină?

Emily abia se abţinea să nu rîdă. Brian era adorabil în supărarea lui. Îşi dădea atîta silinţă să facă totul cum trebuie.

– Erai grăbit, îl linişti ea. Julia ţipa. Îţi doreai să pleci cît mai repede de-acolo, să o poţi linişti.

Şedeau pe jos în „salonul" lui Brian, cu spatele rezemat de canapea şi picioarele întinse. Emily observă că picioarele lor semănau, doar că ale lui erau mai lungi. Iar unghiile lui nu erau date cu oja. Ar fi vrut să poată spune că îşi făcuse pedichiura pentru Doug, dar Doug o anunţase că nu vine acasă la sfîrşitul acestei săptămîni. Îi spusese că vrea să lucreze ca să poată fi liber pentru week-end-ul cu Jill. Nu pentru Emily. Pentru Jill.

Emily se întreba dacă nu cumva exista un mesaj aici. Se întreba cum de în ultimul timp din ce în ce mai multe companii aveau nevoie de el sîmbăta şi duminica. Se întreba cît de mult juca golf.

Îşi făcuse pedichiura *după* ce o sunase Doug, dorind să-l sfideze pentru că el preferase partida de golf companiei ei.

Cu Brian nu se afla acum ca sfidare, ci pentru că dorea să stea cu el. Nu putea face dragoste, deşi numai Dumnezeu ştia cît de mult îşi dorea. Ah, da, încercase să fie bună, loială, dar nu se putea nega pe sine ca persoană pentru a-i face plăcere lui Doug.

– Şi-acum ce facem? o întrebă Brian. Am sunat la drogherie, dar fata l-a căutat şi mi-a spus că nu l-a găsit, ceea ce înseamnă că un alt copil va avea masca, fără costum. Ce facem cu Julia?

Domnişoara în discuţie dormea profund la pieptul lui. Cartea din care-i citise înainte de venirea lui Emily rămăsese alături de el.

Emily îşi aminti de primii ani cînd Jill se îmbrăcase pentru Halloween. Apoi, pentru că se simţea în siguranţă cu Brian, îşi permise să-şi amintească de Daniel.

– Daniel nu suporta măştile. Nu să le privească – nu-i plăcea să le poarte. Nu-mi dădea voie să-i pun nimic pe faţă. Aşa că l-am îmbrăcat în costum, am cusut nişte urechiuşe la o căciuliţă şi i-am desenat faţa cu creion dermatograf. Era şoricel. Îi plăcea să-şi amintească. Nu mai era atît de dureros ca pînă acum. Mi-am învăţat lecţia şi am ştiut cum să procedez cu Jill. I-am cumpărat costumul de gîză, i-am lucrat o boneţică din acelaşi material şi i-am lăsat faţa liberă. Apoi am rujat-o, i-am conturat nişte ochi mari, am machiat-o puţin – era tare drăgălaşă. Putem face la fel cu Julia. Un năsuc ca un năsturaş, gene lungi cu dermatograful, improvizăm două antene şi gata! Va arăta tare drăgălaşă.

Brian se relaxă şi răsuflă uşurat.

– Te pricepi la chestii din astea.

– Îmi place. Şi am experienţă. Ani întregi de Halloween. Ani întregi de Ziua Valentinelor. Viaţa mea s-a desfăşurat atît de mult în preajma copiilor! Mi se pare ciudat că acum nu-i mai am.

– Ai fost o mamă conştiincioasă. Pun pariu că tu nu ai fi pierdut masca.

– Poate că nu. Dar am pierdut un copil.

– Emily!

– E-adevărat.

– Nu, nu-i adevărat. Copilul a fost *luat*. Este o diferență.

Emily l-ar fi putut contrazice, i-ar fi putut spune că a lăsat copilul singur, dar obosise să se învinovățească mereu pentru o poveste petrecută cu atît de mult timp în urmă. Obosise să se simtă mereu *vinovată*. Ah, o durea sufletul pentru Daniel. Dar avea nevoie și de zîmbete, de relaxare. Daniel nu mai era, dar ea avea nevoie *să trăiască*.

Plănuise să-i spună toate astea lui Doug săptămîna viitoare, cînd se vor întîlni la Boston.

Celeste a ajuns la vernisajul expoziției din Cambridge duminică după-amiază, cu un trandafir în mînă, pusă la patru ace. Murea de curiozitate, era atît de încordată de așteptare încît avea senzația că va exploda. Nu putea decît să facă efortul să pară calmă și sofisticată, imaginea mondenă pe care o alesese pentru acest moment.

Se îmbrăcase cu un costum de jerse alb-fildeș, pălărie neagră, pantofi sexy cu tocuri înalte, negri. Îmbrăcîndu-se atît de elegant pentru prima oară după atît de mult timp, avea o senzație de fantastic, de frumos, mai ales în atmosfera elevată a galeriei de artă.

Avea nevoie de așa ceva după eșecul de miercuri seara cu veterinarul. Acesta se dovedise atît de timid încît nu făcea decît să răspundă scurt la întrebările ei, evitîndu-i tot timpul privirea. Nu greșise cînd îi scrisese: „Poate că nu am făcut bine răspunzînd la un anunț care începe cu *blondă sexy*" Celeste a fost tot timpul stînjenită. Era evident că este un singuratic care avea nevoie de o prezență umană alături de el. Dar ea nu-și propunea să facă opere de caritate.

Privi discret în jurul ei, văzu artiști și oameni de afaceri, pînă cînd privirea i se opri asupra unui bărbat care părea o combinație între cele două genuri. Era îmbrăcat în costum negru, ceremonios, avea în mînă un pahar de șampanie, dar felul în care-i stătea părul ondulat care înconjura rebel o față bronzată sugera un fel de sălbăticie care-l deosebea de ceilalți.

Ochii lui o priviră aşa cum nu o privise veterinarul. Avea vîrsta potrivită, înălţimea potrivită, greutatea potrivită. El era. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Pentru el îşi făcuse operaţia. El era răspunsul la toate rugăciunile ei.

Nu mai făcu nici un pas. Aşteptă ca el să se apropie de ea. Bărbatul luă o gură de şampanie, vorbi în dreapta şi în stînga cu diverse cunoştinţe pînă cînd, în cele din urmă, se scuză şi îşi făcu drum spre ea, fără s-o scape din priviri. Buzele lui se arcuiseră într-un zîmbet plin de satisfacţie.

– Şi cînd te gîndeşti că oamenii nu cred în anunţuri la mica publicitate.

Celeste îşi permise un uşor zîmbet de relaxare, dar nu-i răspunse.

– Mă numesc Carter.

– Celeste.

– Celeste. Din nou arcuirea buzelor. Minunat. Frumos ca şi tine. O privi fix cîteva secunde, apoi se uită în jur. Vino să te prezint prietenilor mei.

Atingînd-o uşor pe spate, o conduse prin salon. O cunoscu pe artista care prezenta expoziţia. Pe proprietarul galeriei. Alţi artişti. Îl cunoscu pe partenerul lui Carter.

Toată scena era ca un vis, ca şi Carter, departe de toate celelalte întîlniri pe care le avusese pînă atunci şi de orice experienţă trăită vreodată în Grannick. O clipă, Celeste avu sentimentul că era o impostoare, o persoană venită din alt mediu social şi complet nepregătită pentru o asemenea companie, în ciuda eleganţei ei. Îl privi din nou pe Carter. Îi dădea un sentiment de încredere. Părea un bărbat cu picioarele pe pămînt. El luă două pahare cu şampanie, o servi şi-i spuse încet:

– Prea mulţi oameni noi pentru tine, nu?

Toate neliniştile ei se evaporară.

Aşa cum era convinsă că se va întîmpla, Carter luă iniţiativa. Se aşezară într-un colţ retras şi el începu să-i vorbească nu despre copii şi nepoţi, cum făcuse văduvul, ci despre oamenii pe care i-i prezentase, despre munca lor, despre viaţa lor. Nu făcu referiri la cunoştinţele ei artistice, vorbi în termeni simpli, accesibili, nici arogant, nici condescendent.

Celeste era vrăjită. Era un bărbat direct, educat din punct de vedere artistic – destul de priceput pentru a-i intui corect nivelul de înțelegere. Nu exagera, nu o subestima.

– Ia uite, numai eu am vorbit, zise el, zîmbind plăcut.

– Nu-i nimic. Ceea ce ai spus este mult mai potrivit cu atmosfera de aici în comparație cu ceea ce aș fi putut spune eu.

– Înseamnă că tu trebuie să schimbi atmosfera. Privirea lui îi mîngîie buzele. Mai stăruie o rază de soare de după-amiază. Vrei să ne plimbăm?

Harvard Square era aglomerat. Cei mai mulți oameni erau mult mai obișnuit îmbrăcați decît ei, dar și asta făcea parte din fantezie, nu? Plimbarea de duminică după-amiază se integra perfect într-o idilă romantică.

Arătau foarte inocent, plimbîndu-se și vorbind, dar aveau și momente cînd tăceau, cînd Carter o lua de mînă sau îi ducea mîna s-o treacă sub brațul său. În astfel de momente, Celeste observa cît de bine se sincronizau. Nu se grăbeau, cum își imagina că ar fi făcut maratonistul, mergeau agale, simțindu-se perfect unul cu altul. Lui Celeste i se părea că așa e bine, era preludiul perfect a ceea ce le era destinat, mai dulce decît îndrăznise ea să viseze.

La un moment dat au intrat într-o cafenea, au băut cîte un cappuccino și cînd alcoolul a început să-și facă efectul, Carter a sugerat să ia masa la un restaurant. Era un local cu specific indonezian. Celeste se mulțumi să-și ascundă ignoranța rugîndu-l pe el să comande.

Nu ar fi putut spune ce a mîncat, pentru că în interior era o lumină difuză, locurile lor se găseau într-un colț intim, iar gîndurile ei nu stăteau deloc la mîncare. Ciuguli puțin și observă că nici el nu prea mînca. În tot acest timp își aminti de maratonist și de nevroza lui, de doctor și de programul lui încărcat, de veterinar și timiditatea lui morbidă. Radia de bucurie, repetîndu-și în gînd: „Știam că așa va fi. Știam"

La sfîrșitul cinei, cînd el o invită la un pahar, Celeste nu se gîndi de două ori.

– Casa mea e la cîțiva pași de aici.

Se lăsase întunericul. Locuința lui se dovedi aproape la fel de spectaculoasă cum era galeria. Fusese refăcută de un ochi căruia îi plăceau unghiurile drepte.

Ghidîndu-se doar după lumina becurilor din stradă și mîna lui Carter, Celeste urcă scara interioară și se trezi într-un spațiu deschis, unde nu exista decît un pat uriaș.

Singurul moment de respiro și-l permise doar pentru a memora importanța momentului. Carter era un vis, întruchiparea a tot ce era bun și puternic.

Piesă cu piesă, îi scoase toată îmbrăcămintea de pe ea. Nu o atinse, nu o sărută, îi privi doar trupul tot timpul cît se dezbrăcă el însuși, la fel de tacticos.

Celeste simțea răcoarea din cameră, dar asta nu făcea decît s-o excite și mai tare. Palpita din toate fibrele trupului. Pînă cînd termină el și-și puse un prezervativ, ea era complet pierdută de ceea ce văzuse.

– Întinde-te, îi șopti.

Cu respirația gîfîită, îl ascultă docilă. Răsplata a fost de aur. O umplea de o energie debordantă, o ducea dintr-un orgasm într-altul, de la un vis la altul, de la o plăcere la alta. Nici nu se gîndi că nu-i cunoștea tot numele. Îi inspira încredere, iar Celeste i-o acordă fără rezerve.

Luna intra și ieșea din nori deasupra străzii China Pond. Trecu prin fereastra lui Brian și lumină totul în jur. O culcase de mult timp pe Julia, iar acum stătea întins pe sofa, dorindu-și s-o aibă pe Emily aproape. Auzi telefonul. Îl înșfăcă atît de repede că-l scăpă și-l prinse în ultimul moment.

– Da?

O voce stridentă, alarmată, dar distinctă îi spuse:

– Domnule detectiv, domnule detectiv, am nevoie de ajutor. Iese ceva din iaz. Nu știu ce este, dar scoate capul, de fiecare dată mai sus. Este ceva acolo. Sînt sigură, dar nu știu ce este și ce să fac. Trebuie să vii. Vino repede!

Brian oftă. Nu era primul telefon de acest fel pe care-l primea. În ultima săptămînă se repetase de trei ori. De fiecare dată fusese o alarmă falsă.

– Iar este cîinele familiei Haffenreffers?

– Nu. Nu este un cîine. Este altceva.

– Poate că e o căprioară. Noaptea trecută am văzut şi eu una în pădure.

– Nu, nu-i o căprioară. Ştiu cum arată o căprioară şi nu seamănă cu ce văd eu.

– Dar cum arată? întrebă el cu răbdare, din respect pentru vîrsta Myrei.

– Are gîtul lung, un gît foarte lung, capul foarte mic şi cu ochi sclipitori.

– Sclipitori?

– Da, sînt verzi.

Brian se frecă cu pumnul la ochi. Pînă acum, nici un monstru nu a sclipit.

– Poate că face cineva o glumă de Halloween.

– Nu, nu, nu. Nu este un costum. Este real şi periculos şi vrea să-mi distrugă salcia. Trebuie să ies afară să fac ceva ca să-l opresc. L-aş trezi pe Frank, dar el a avut o zi grea. Vrei te rog să vii?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să iasă afară în frig. Dar Myra era bătrînă, văduvă, ca şi mama lui. Şi, deşi mama lui era mai lucidă, mai sociabilă şi mai activă, nu putea să nu se îndoioşeze pentru Myra.

Oftă amărît.

– Sigur, Myra. Vin imediat.

Îşi trase pantalonii, îmbrăcă o haină mai groasă, verifică să vadă dacă Julia dormea şi coborî scările. Ieşi în stradă şi traversă spre casa Myrei. Ea nu răspunse cînd bătu în uşă, aşa că dădu roată casei. Luna apăru de după un nor şi Brian o văzu şezînd pe băncuţa de sub salcie.

Se duse şi se aşeză lîngă ea, cu mîinile afundate în buzunare, ca să se încălzească.

– Este o noapte rece, Myra. Nu ar trebui să stai afară. Îşi pusese o haină pe ea, totuşi era frig.

– Trebuie să stau aici.

– De ce?

Întrebarea păru să o surprindă.

– Aşa.

Brian studie iazul. Oglinda lucioasă reflecta norii şi razele lunii.

– Nu văd nimic acolo, spuse.

– Nu, acum s-a dat la fund.

– Un monstru?

– Este aici de ani de zile. I-am spus mereu lui Frank, dar el nu vrea să mă asculte. Însă este acolo şi eu nu-l mai suport.

– Un monstru. Cu ochi lucioşi.

Myra trase o dată aer în piept ca să se liniştească.

– Nu pot să-ţi spun dacă ochii lui sclipesc. Dar aşa mi se pare uneori.

Cu o voce foarte blîndă, Brian o întrebă:

– Myra, Frank este îngropat aici? I se părea singura explicaţie logică pentru fixaţia pe care o făcuse bătrîna faţă de locul acesta, mai ales că toată viaţa ei fusese dominată de un bărbat ursuz, încît nu accepta nici gîndul că el o eliberase într-adevăr.

– Aici? Ah, nu. El este în celălalt capăt al oraşului. *Monstrul* este îngropat aici.

– Îngropat?

– În apă.

Ochii lui Brian trecură peste suprafaţa apei, deasupra copacilor, pînă departe. Nu vedea nimic.

– Mi-ai spus că vrea să-ţi distrugă salcia. De ce crezi tu asta?

– Rădăcinile salciei sînt foarte adînci şi se întind pînă la apă. Monstrul o poate roade pînă cînd o goleşte de sevă.

– Dar de ce crezi tu că ar vrea să-ţi distrugă salcia?

– Pentru că salcia ne ocroteşte.

Brian se întoarse şi o privi drept în ochi, accentuînd cuvintele, deşi vorbea la fel de blînd:

– Nu există nici un monstru.

Myra îl privi fix.

– Nimeni nu-ţi va distruge salcia.

– Cineva *trebuie* s-o sape!

– De ce?

Părea încurcată.

– Nu ştiu.

– Haide. O trase în picioare. E prea frig afară. Hai să te duc în casă.

– Înseamnă că va trebui să te sun în altă noapte. El e aici, afară. L-am văzut.

– Ei bine, spuse Brian împăciuitor. Ai să mă suni în altă noapte.

– Dar nu vei mai putea face nimic dacă îngheaţă pămîntul!

O cuprinse pe după umeri şi o conduse spre scări.

– Myra, eu sînt aici. Poţi să mă suni oricînd, am să vin imediat.

Cu această promisiune, bătrîna acceptă să fie condusă în casă.

Vinerea următoare, Emily a plecat la Boston plină de speranțe. Era entuziasmată că o va întâlni pe Jill, aproape tot atât de entuziasmată că îi va cunoaște prietenii și va afla tot felul de fleacuri despre ea. Dorea să vadă în sfârșit fețele care corespundeau acelor nume pe care le auzise la Jill, să vadă sala de mese, sala de lectură a bibliotecii universitare, reuniunea studențească. Dorea să vadă ochii ei la fiecare mic detaliu despre care Jill îi povestise la telefon.

Doug era cu totul altă problemă. În privința lui era nervoasă. Nu o liniștea gândul la cele două zile pe care urmau să le petreacă împreună, timp prețios pe care-l vor avea numai pentru ei doi. Dorea să vadă dacă mai există vreo urmă de sentiment față de ea. Dacă nu, însemna că mariajul lor nu mai avea nici o șansă.

Când contururile orașului apărură la orizont, își aminti de ultima oară când venise aici. Ea și Jill se ținuseră de mână, temându-se de necunoscut, dar mai ales de momentul despărțirii. Totul se concentrase atunci asupra noii experiențe pe care o trăia Jill. Emily nu bănuia ce întorsătură va lua propria ei viață.

De data asta, Jill o aștepta în fața căminului și îi ieși înainte cu brațele deschise de cum văzu mașina intrând în parcare. Emily plângea de fericire văzându-și fiica studentă la colegiu, râdea și plângea, strângând-o la piept. Au urmat apoi prezentările, pentru că o așteptau nu mai puțin de cinci prietene. Doug programase să vină mai târziu în campus.

Programul de vineri seara consta într-o cină comună în sala de mese, un concert oferit de trei grupuri muzicale ale colegiului, o recepție în camera lui Jill. Emily și Doug s-au întors foarte târziu la hotel. Bine dispusă după o seară atât de plăcută și plină, Emily a fost foarte fericită să se vire în pat și să adoarmă imediat. Când s-a trezit a doua zi de dimineață, Doug ieșise.

„Am plecat să alerg", îi scrisese pe un bilețel lăsat lîngă telefon, dar nu-i spunea cît timp va lipsi.

Emily a făcut un duș și s-a îmbrăcat, apoi s-a așezat într-un fotoliu și a început să-l aștepte cu nerăbdare. Cu Jill trebuiau să se întîlnească la ora zece. Nu voia să întîrzie la întîlnire.

Îi trecu prin minte că Doug întîrziase cam mult în ultimul timp. Înainte nu i se întîmpla să întîrzie undeva. Se întrebă dacă întîrzia și la lucru sau doar la obligațiile familiale pe care le accepta atît de placid.

Nu l-a întrebat nimic, pentru că s-a întors transpirat și nu mai avea timp decît să facă un duș și să se îmbrace. După aceea au fost luați de valul evenimentelor de peste zi, așa încît ea nu a mai avut timp să se gîndească la asta decît noaptea tîrziu, iar atunci nu i s-a mai părut o problemă importantă. Doug petrecuse toată ziua cu ele. Se purtase admirabil, le făcuse turul orașului, luaseră masa la un restaurant, apoi se duseseră la un meci de fotbal, apoi din nou cina la restaurant cu Jill și cele mai bune prietene ale ei; în cele din urmă petrecuseră alte cîteva ore la căminul tinerelor, în speranța că vor cunoaște și alți colegi de-ai lui Jill. Doug se comportase tot timpul foarte bine și fusese prietenos. Parcă reușise să se umanizeze.

Bineînțeles, nu vorbi prea mult cu Emily. Ea îl suspecta că știe mai mult despre viața unora dintre părinții pe care-i cunoscuseră decît despre propria ei viață.

Însă Jill a fost fericită că tatăl ei a venit. Chiar dacă a observat faptul că el a ignorat-o complet pe Emily, nu a lăsat să se vadă.

În noaptea aceea, Emily s-a retras pe marginea ei de pat și s-a ghemuit cu spatele la Doug. Nu știa dacă el doarme, nu a întrebat și nici nu s-a retras cînd trupurile lor s-au atins. A stat liniștită. Încerca să respire încet și regulat. Deși acest week-end ar fi trebuit să fie un moment de regenerare al căsniciei lor, ea însăși nu a făcut nici un gest care să sugereze că ar dori să facă dragoste. Se simțea al naibii de vinovată.

Au trecut cîteva ore pînă cînd a reușit să adoarmă. Cînd s-a trezit, Doug plecase iar să alerge. S-a simțit ușurată și, din nou, foarte vinovată.

Doug era soțul ei. Ar trebui să-l dorească pe el. Dar nu-l dorea. Îi era ca un străin. Dacă el ar fi fost unul dintre tații pe care-i întîlnise în ziua precedentă, i-ar fi zîmbit și ar fi schimbat cu el cîteva cuvinte politicoase, apoi ar fi trecut mai departe fără nici o privire înapoi.

Jill era singura legătură dintre ei.

Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît era mai speriată. Oamenii care se agrecau atît de puțin cum se întîmpla cu ea și Doug, ajungeau de obicei la divorț.

Divorț. Dumnezeule, cît *ura* acest cuvînt.

Însă pentru ei părea să nu existe altă soluție. Mai ales în comparație cu Brian. Dacă Emily, care punea atît de mult preț pe fidelitate, se culcase cu un alt bărbat, atunci *într-adevăr* ceva nu mergea în căsnicia ei.

Divorțul părea o decizie rezonabilă.

Ea mai încerca însă să i se opună.

Nu mai avu stare. Sări din pat, se îmbrăcă la repezeală și făcu bagajul. Doug s-a întors exact cînd ea termina, la fel ca în dimineața precedentă.

Își dorea să poată renunța, dar, știind că era absolut necesar s-o facă, știind că este acum ori niciodată, intră după el în baie.

– Putem sta de vorbă?

Doug avea ceasul pe chiuvetă.

– Sînt deja în întîrziere.

– Doug, noi nu vorbim niciodată. Cred că trebuie să facem ceva.

Totuși, el nu o privi cu condescendență, nu o întrebă de ce îi strică un week-end perfect. O întrebă pe un ton nepăsător:

– În legătură cu ce?

– De exemplu, în legătură cu un consilier. Era ultima soluție. Nu se mai putea gîndi la nimic altceva.

A trebuit să aștepte pînă cînd el s-a spălat pe față și a întrebat-o înainte de a-și da cu cremă de ras:

– De ce ai nevoie de un consilier?

– Legătura noastră nu mai merge. Nu mai putem nici să vorbim.

– Putem vorbi. Dar nu o facem.

– E același lucru.

– Nu, nu este acelaşi lucru. Dacă noi preferăm să nu vorbim, nu vorbim. Nu-i nimic rău în asta.

– Ba da, dacă sîntem amîndoi nişte persoane sociabile, şi sîntem, Doug. Vorbim cu oricine altcineva, doar între noi doi – nu.

– Asta este natura legăturii noastre.

– Vreau s-o schimbăm.

– Bine, du-te la un consilier.

– Vreau să mergem *amîndoi*.

Doug termină de săpunit barba, după care luă aparatul de ras.

– Eu nu vreau să merg la consilier.

– De ce nu?

– Este o pierdere de timp şi de bani.

– Nu, dacă asta ne ajută să ne îmbunătăţim relaţia. Nu vrei s-o îmbunătăţim?

– Nu cred că legătura noastră are nevoie de analiza străinilor.

– Tu crezi că e bună?! strigă ea. Doug, noi mergem fiecare pe drumuri separate. Rar mai petrecem o noapte împreună. Ca să nu mai vorbesc de altceva. Nu avem în comun nimic altceva decît pe Jill. Punct.

Doug se bărbierea sistematic, aruncînd spuma în chiuvetă.

– Din cauza lui Daniel? întrebă cu inima în gît.

– Nu.

– E normal să te gîndeşti la el, acum, că Jill a plecat.

– Nu mă gîndesc.

– Atunci ce este?

– De unde naiba să ştiu eu?

– La ce te gîndeşti?

– În acest moment? Vreau să ajung la timp.

– Doug! Este o problemă importantă.

El clăti lama.

– Nu mă mai sîcîi. Nu urăsc nimic mai mult pe lumea asta ca femeile sîcîitoare.

Emily închise gura, dar nedreptatea spuselor lui o făcu să o deschidă în clipa următoare.

– Nu e bine ce se întîmplă cu noi. Viaţa ar trebui să se deschidă, nu să se închidă pentru noi, acum, cînd nu mai avem responsabilitatea copiilor. Tu nu vrei mai mult de la viaţă?

– De exemplu?

– De exemplu, *să trăieşti*. Să rîzi. Să te distrezi. Şi-l imagină pe Brian cu care ea trăise toate astea şi se simţi din nou vinovată. Sentimentul de vinovăţie creştea pe măsură ce realiza că-l privea pe Doug îmbrăcat doar în slip şi nu simţea nimic pentru el.

– Eu am toate astea, răspunse el, puţin distant.

– Pentru că ai munca ta. Dar cu o femeie, se bîlbîi ea, tu nu doreşti să trăieşti toate astea împreună cu o femeie? Doar era un bărbat normal. Cel puţin aşa era pe vremuri. Acum nici nu mai dorea sex, darmite dragoste.

Iar ei nu-i pieriseră cele mai elementare necesităţi fiziologice, aşa cum îi demonstrase Brian.

– Te am pe tine, spuse el, absurd, ilogic.

– Dar noi doi nu ne mai simţim bine împreună, nu ne distrăm, nu ne mîngîiem, nu mai facem dragoste. *Tu* nu mai vrei?

El clăti din nou lama.

– Dacă simţeai atît de disperată nevoie de sex, puteai să-mi spui. Îşi privi ceasul. Acum este puţin cam tîrziu.

– Dumnezeule, Doug! exclamă ea consternată de rigiditatea lui, de *indiferenţa* lui. Cum îşi imagina că ea l-ar mai dori aşa, fără dragoste?

Fără dragoste. Asta era. Ea nu-l mai iubea pe Doug. El nu o mai iubea pe ea. Ei doi nu mai aveau de ce să stea împreună.

Decît pentru Jill.

Decît pentru că Doug se odihnea într-adevăr în cele cîteva ore pe care le petrecea acasă.

Decît că mai aveau o casă împreună.

Decît pentru că existase Daniel.

Emily se întoarse şi ieşi din baie, întrebîndu-se dacă Doug se gîndise vreodată la toate acestea. Sau la divorţ. Se întrebă cum ar fi putut să *nu* gîndească.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd se zărea la orizont oraşul lor, Grannick, cugeta încă la toate acestea. Îi fusese greu să se despartă de Jill, ştiind că Ziua Recunoştinţei era peste optsprezece zile. Despărţirea de Doug a fost mai uşoară. Asta o tulbura însă profund pe Emily.

Aspectul familiar al oraşului nu o linişti de data asta. Nici casele întunecate din capătul străzii China Pond. Văzu lumină deasupra garajului. Abia reuşi să se abţină să nu urce.

A căuta prezenţa lui Brian în aceste momente însemna a închide ochii la probleme care trebuiau rezolvate. Ar fi vrut să-i spună cineva ce să facă.

Aprinse toate luminile în drum, duse valiza în dormitor şi despachetă. Apoi, dorind să savureze momentele cele mai plăcute din week-end, se refugie în camera lui Jill. Aici era linişte şi măcar aici simţea dragostea. Se aşeză pe pat, cu Pisicuţa în braţe, amintindu-şi nu atît de sfîrşitul de săptămînă încheiat, cît de vremurile trecute, cînd Jill şi cu ea erau împreună acasă.

Privirea ei mîngîia încăperea. Era o cameră de adolescent, dezordonată, ca a tuturor tinerilor de altfel. Da, ea ştersese praful, dar mama din ea ar fi dorit să facă ordine în coşul cu reviste, să le arunce pe cele vechi, să arunce bobocul de trandafir care se uscase în vază, să ordoneze hîrtiile şi cărţile adunate pe masă. Însă Jill dorea ca lucrurile să rămînă la locul lor.

Rămase deci pe pat, cu jucăria în braţe, legănată de amintirea anilor trecuţi. Îşi amintea cum îi cînta lui Jill. Nu. Lui Daniel. Era cîntecul lui preferat, i-l cînta în fiecare seară, uneori chiar de cîte trei-patru ori cînd el era necăjit şi plîngea. Ochii copilului se îngreuiau şi în cele din urmă adormea. Daniel dormind era însăşi imaginea inocenţei, care o obseda de ani de zile. Acum fredona acel cîntecel.

I se făcu frig şi se duse la dulapul în perete, să ia un pulover de-al lui Jill. Scoase afară coşul în care le ţinea şi-l trase pe primul care-i veni la îndemînă. Era unul destul de uzat, lăsat desigur acasă, dar pentru Emily era bun. Prefera lucrurile cu istoria lor decît pe cele noi şi elegante.

Coşul din care-l luase era plin cu astfel de „vechituri" abandonate de Jill. Gîndindu-se că putea să le poarte – nu, nu avea de gînd să facă ordine în dulap – Emily îl scoase şi pe următorul, îl scutură şi îl privi critic. Apoi îl strînse la piept, inspirînd parfumul lui Jill, simţind liniştea pe care i-o procura amintirea ei; îl împături, îl puse lîngă ea şi mai luă unul. Pe ăsta nu credea că-l va purta, dar îl

împături şi-l puse peste celălalt. Următorul părea mai frumos. Îl trase afară. Atunci văzu hîrtia împăturită, ascunsă pe fundul coşului.

Lăsă puloverul şi desfăcu hîrtia. Era o compunere scrisă de Jill pentru ora de engleză, primăvara trecută. Emily observă că nu este corectată, nici notată. Hîrtia nu era şifonată, dimpotrivă, era foarte bine păstrată.

„Cînd vezi" se intitula ceea ce bănuia ea că este o compunere. Începu să citească.

„Toată viaţa am aşteptat cu nerăbdare să plec la colegiu. Părinţii mei s-au cunoscut cînd erau studenţi şi mi-au povestit întotdeauna ce bine s-au simţit. După ce am căutat mai multe colegii, l-am ales pe cel ce mi s-a părut mai potrivit. Am avut noroc. Am reuşit din prima. La fel ca şi cele mai bune prietene ale mele. Eram toate foarte emoţionate. În aprilie, colegiul la care am fost admisă a organizat o întîlnire cu studenţii din anul întîi. Am fost şi eu şi am fost dată în grija unei studente mai mari care trebuia să-mi arate oraşul."

Emily îşi amintea bine. Jill, agitată şi emoţionată, plecase cu autobuzul la Boston într-o joi după-amiază.

„Fata, Jessica, era super. M-a întîmpinat la intrare şi m-a luat la cină. În seara aceea s-au organizat petreceri în toate camerele din cămin. Studenţilor li s-a spus că nu au voie să bea, mai ales cei din anul întîi, dar tot s-a adus bere, nu multă, ca să ne îmbătăm, destulă însă ca să ne simţim deja studenţi. Ce ne-am mai distrat!"

Isteaţa. Nu i-a spus nimic de bere.

„A doua zi de dimineaţă, Jessica m-a luat la cursuri, dar pe la prînz ne cam săturasem de şcoală. Mi-a propus să mergem la cafeneaua ei preferată, să luăm prînzul cu cîţiva prieteni de-ai ei. Am plecat."

Da. La cafeneaua „Harvard Boston"

„După masă ne-am plimbat pe Newbury Street. Era plăcut. Îmi plăceau magazinele şi oamenii. Eu veneam dintr-un oraş cu colegiu, dar nu m-am gîndit niciodată la Boston ca la un oraş universitar, însă atunci l-am simţit, pentru că peste tot erau studenţi. Unii dintre ei au cumpărat batoane şi am intrat cu toţi să mîncăm un iaurt. Pînă la urmă a trebuit să ne întoarcem, pentru că eu trebuia să-mi

strîng lucrurile şi să plec acasă. Am traversat Commonwealth Avenue, am mai mers puţin şi tocmai traversam strada următoare cînd l-am văzut."

Emily se încruntă.

„Ieşea dintr-o casă, îmbrăcat într-unul din costumele lui de afaceri, cum îl văzusem de multe ori, şi m-am gîndit că era o coincidenţă teribilă ca el să aibă treburi aici în acelaşi timp cu vizita mea, pentru că era posibil să mă ducă acasă cu maşina şi să scap de autobuz. «Dumnezeule!» le-am strigat fetelor. «Uite-l pe tata!» Aveam de gînd să-l strig, cînd am văzut că din clădire iese o femeie. Ducea în braţe un băieţel. Am rămas nemişcată. Am văzut cum tata ia în braţe băieţelul, iar pe femeie o ia pe după umeri."

Dar în ziua aceea Doug fusese la New York – Emily îşi amintea perfect, pentru că şi ea dorise ca el s-o aducă acasă pe Jill. Însă Doug îi spusese că nu poate.

Duse mîna la inimă şi citi mai departe.

„Jessica m-a întrebat dacă femeia aceea era mama mea. Abia atunci mi-am dat seama că am greşit. Tatăl meu nu ştia că eu sînt în Boston. Dacă el ar fi ştiut că vine în oraş, ar fi aranjat în aşa fel încît să mă ducă acasă. Şi-apoi, tatăl meu nu ar ţine o femeie străină într-un fel atît de familiar. Nu ar săruta-o aşa şi nu ar ţine băieţelul cu atîta dragoste la piept înainte de a-l da înapoi femeii. Bărbatul din faţa acelei case nu era tatăl meu. El aparţinea acelei familii, nu familiei mele. Dar semăna foarte bine cu tatăl meu."

Emily abia mai respira.

„Încă mă mai gîndesc la bărbatul acela. Într-o zi m-am întrebat dacă era posibil ca un bărbat să aibă două familii. Dacă ar călători foarte mult, cum face tata, da, era foarte posibil."

Compunerea se termina aici. Emily întoarse hîrtia, dar pe partea cealaltă era albă. La fel şi pagina următoare. O întoarse pe prima şi reciti ultimul paragraf, apoi o reciti în întregime, respirînd din ce în ce mai iute, pînă cînd începu să tremure din tot corpul.

– A, Dumnezeule! şopti ea. *Ticălosul!*

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, lăsă hîrtia lîngă ea, neştiind ce să facă. Tremurînd toată, luă puloverele şi le puse înapoi în coş, apoi vîrî coşul în dulap. Luă hîrtia şi coborî scara.

– *Ticălosul!* murmură ea, cu mîna pe inimă, într-o ultimă încercare de a-i potoli tumultul, dar furia care se adunase treptat în ea avea nevoie de o defulare. Începu să măsoare încăperea, încercînd să accepte adevărul pe care-l *refuzase* efectiv atîția ani, *chiar* şi după legătura cu Brian, pentru că, tocmai dacă l-ar fi acceptat, ar fi însemnat să-l trădeze pe Doug.

– Cum *ai putut!?* strigă ea, rănită, dar şi furioasă. *O femeie şi un copil!* Cum ai putut să *ne înşeli* aşa? Atîția *ani!* Şi *eu* care mă simțeam vinovată! Nu-mi vine să cred!

Simțind nevoia să se spele cumva de murdăria adunată în suflet, ieşi în noapte şi porni la întîmplare. Repede, mai repede, pînă cînd începu să fugă. Cu respirația tăiată, pe strada Sycamore se opri şi, cu mîinile în şolduri, se aplecă să-şi recapete suflul.

Proasta şi romantica de Emily! Refuzînd să vadă, să-şi imagineze, să accepte ceea ce era atît de evident. Dar totul se potrivea perfect.

Gîfîind, continuă plimbarea, fără să vadă frunzele pe care le striveau picioarele ei, nici crengile despuiate ale copacilor care se întindeau ca nişte brațe spectrale deasupra ei. Afară era un ger de noiembrie. Purtată de mai multă adrenalină decît putea suporta organismul ei, traversă tot oraşul, apoi se întoarse în acelaşi ritm alert. Ajunse acasă, dar tot nu simțea oboseala. Cînd o birui în cele din urmă, era întrecută de durere.

Bolnavă, ieşi împleticindu-se în curtea din spate. Pe malul iazului, picioarele nu o mai ținură. Căzu în genunchi, apoi se lungi de tot. Mîinile ei se întinseră pe iarba uscată, căutînd un sprijin cît de mic. Dar iarba era rece, nu-i dăruia nimic. Totul era cufundat într-un întuneric deplin. Se simțea atît de zdrobită cum nu mai fusese din ziua în care dispăruse Daniel. Trădarea lui Doug era o ultimă răsucire de cuțit în ceea ce ei i se părea o tragedie fără final pentru ea.

Abia atunci au podidit-o lacrimile. Nu le putea opri, nici nu dorea. Nu putea decît să-şi țină genunchii la gură şi să se legene pierdută, simțind că nu mai rezistă, că ființa ei se destramă. Plîngea pentru ea şi pentru Jill – şi pentru Daniel şi tot ce pierduse în ziua aceea cînd îl lăsase în maşină. Se legăna, dar mişcarea nu-i alunga durerea.

Deodată simți o mînă pe cap, apoi pe umăr, iar la următorul hohot se afla la pieptul lui cald și solid. Nu o întrebă de ce plînge, nu o rugă să înceteze, nu-i spuse absolut nimic. O ținu doar strîns la piept și o lăsă să plîngă. Iar ea plînse, ca și cum, pentru că-și refuzase această mică plăcere, acum își putea permite să-și arate slăbiciunea.

După o vreme, lacrimile se răriră. Stînjenită, Emily se depărtă de el.

– Trebuie să încetăm să ne mai întîlnim în felul ăsta, îi spuse el cu o ușoară nuanță de glumă, dar brațele lui refuzară să-i dea drumul.

Emily scăpă un oftat, sau un hohot ironic, sau un hohot de plîns.

– Zilele astea au fost cele mai grele, nu?

– Cam așa.

– Vrei să vorbești?

Ea clătină din cap în semn că nu. Era prea răvășită. Trebuia să-și pună gîndurile în ordine. Brian îi masă brațele.

– Ai înghețat. Nu vrei să vii la mine?

Emily abia reuși să dea iar din cap.

– Să bem un coniac?

Ea repetă gestul.

– Poate că nu ar trebui să rămîi singură.

Oftînd, făcu un efort să-i răspundă:

– Trebuie să rămîn singură. Trebuie să-mi organizez gîndurile, să iau o hotărîre. Își șterse obrajii cu dosul palmei.

Brian se ridică în picioare, o trase și pe ea și o conduse spre casă.

– Sigur nu vrei să stau cu tine?

Ea clătină iar din cap, reușind chiar să-i zîmbească amar.

– Cînd ajungi la fundul apei, nu mai poți decît să te ridici înapoi la suprafață. Îi plăcea ideea de a se ridica la suprafață. I se părea o veșnicie de cînd se căznea să nu atingă fundul apei. Și totuși supraviețuise. Mulțumesc, Brian, șopti, știind că-i datora mai mult decît aceste două cuvinte, dar pentru moment nu se simțea în stare de mai mult.

Îi surprinse zîmbetul în întuneric. Brian o mîngîie pe obraz, se întoarse și plecă.

*

Reuşi chiar să doarmă. A doua zi de dimineaţă se trezi foarte devreme, suficient de odihnită ca să facă faţă furtunii de emoţii care o întîmpină de cum deschise ochii. Căutînd o descărcare în muncă, umplu casa cu muzica lui Miles Davis şi rupse de pe pereţii băii noul tapet, lipit doar de cîteva săptămîni. Îl strînse şi-l duse la pubelă. Plecă în oraş şi cumpără un tapet mai aproape de gusturile ei şi, o dată ajunsă acasă, se apucă de treabă.

Pentru că se simţea mai bine, plecă din nou în oraş şi cumpără cearşafuri noi, bleu cu flori albe, care dădeau o senzaţie de prospeţime, cumpără draperii bleu şi cîteva pernuţe decorative. Prinsă cu totul în această activitate febrilă prin care îşi etala într-un fel personalitatea, cumpără şi var bleu pentru pereţi, apoi, pentru că bleul o făcea să se gîndească la soare şi nisip, cumpără cîteva tablouri reprezentînd malul mării. După aceea se opri în drum şi comandă un ventilator nou pentru maşină, centuri de siguranţă şi cauciucuri noi.

Dintr-un impuls de a brava, veni acasă şi o sună pe Jill. Cînd răspunse robotul, îi lăsă un mesaj călduros despre cît de fericită fusese s-o vadă. Nu-i spuse că a găsit hîrtia. Nu ştia ce i-ar putea spune despre asta.

Nici lui Kay şi Celeste. Lunea era ziua de cină cu prietenele ei. Deşi ar fi vrut să rămînă singură, nu s-ar fi putut scuza fără să le ofere o explicaţie plauzibilă. Aşa că se duse la restaurant, iar cînd ele o întrebară cum a petrecut week-end-ul, ridică din umeri nepăsătoare. Oricum, la cea mai mică pauză în conversaţie, Celeste intervenea şi le povestea despre Carter.

Kay dădea semne că se simte stînjenită.

Şi Emily. Încerca să se bucure pentru prietena ei, dar miracolul-Carter, cum îl numea Celeste, îi amintea de trădarea lui Doug şi de propria ei umilinţă, atît de jalnică. Mai tîrziu, gîndindu-se la toate astea, o cuprinse din nou furia, pentru că, fir-ar să fie, ea nu făcuse nimic ca să merite aşa ceva, mai ales o atît de îndelungată trădare, de-a lungul atîtor ani! Doug ar fi trebuit să vorbească dacă se simţise atît de nefericit. Ar fi trebuit să ceară divorţul dacă se îndrăgostise de o altă femeie.

Cînd ajunse acasă, nu găsi nici un mesaj de la el. Dar el era la New Haven, aşa cum îi spusese. Sunase să-l verifice. Recepţionerul hotelului îi confirmase. Nu o surprinse. Bănuia că o parte din ceea ce-i spunea era adevărat. În fiecare săptămînă, el mergea în unul sau două oraşe, cu intenţia de a se întoarce joia sau vinerea. În ultima vreme, o suna ca să-şi amîne întoarcerea cu o zi.

Aşteptă. Ca un ceasornic, Doug o sună miercuri seara ca să-i spună că întîrziase la Bridgeport şi nu va reveni acasă decît sîmbătă. O părticică din sufletul ei, care mai spera încă, tresări de emoţie, dar restul fiinţei sale rămase nepăsător.

Poate că a fost oarbă atîţia ani, dar nu era proastă şi nici o provincială naivă, aşa cum o considera Doug.

Nu era nici dependentă de Brian în vreun fel. Dimpotrivă, încerca să păstreze distanţa faţă de el pentru a lua decizii imparţiale; dar avea nevoie şi de o descărcare. Iar el i se părea omul cel mai potrivit.

Imediat după ce a vorbit cu Doug, a bătut la uşa lui Brian. I-a deschis îmbrăcat într-un şort şi cu un tricou, somnoros. Era cît pe ce să fugă, nu pentru că-l trezise din somn, ci pentru că vederea lui o făcea să se simtă slabă într-un moment cînd avea nevoie să fie puternică.

La jumătatea încăperii se opri, ascultînd o muzică de jazz cîntată de Jelly Roll Morton, dar o noutate.

– E Marcus Roberts, îi spuse Brian. Îl ştii? Ea dădu din cap. L-am auzit anul trecut. E bun. Vrei o cafea?

– Nu cafea, vreau puţin din timpul tău. Scoase din buzunar „compunerea" lui Jill şi-l aşteptă s-o citească înainte de a-i spune cum dăduse de ea. Probabil că Jill a vrut ca eu s-o găsesc. Mi-a spus mereu să nu fac curăţenie în camera ei, dar ştia că nu voi rezista să fac măcar puţină ordine, mai ales că acum, cînd a fost acasă, ea însăşi nu a făcut nimic. Şi-apoi, mi se pare scrisă de curînd.

În ochii lui Brian citi întrebarea dacă era convinsă că bărbatul acela era Doug.

– E sigur că Jill vrea să-i spun că nu este el, răspunse ea întrebării nerostite, dar mi se pare că acum totul are un sens. În clipa în care am citit aceste rînduri, am ştiut că e adevărat. E atît de simplu şi explică aşa de multe lucruri – enervările lui, hainele pe care le

poartă, faptul că a început chiar să joace golf. Explică toate acele călătorii, telefoanele de ultim moment pentru a mă anunța că nu vine acasă. Mi-a spus o dată că va fi la Baltimore; l-am căutat și nu era. S-a enervat cînd l-am întrebat. S-a enervat că am încercat *să-l caut*. Care soț ar reacționa așa?

Începu să se plimbe prin cameră, atingînd din mers diverse obiecte ca să se liniștească.

– Mai sînt și altele care se explică acum. Nu-i place cînd îl întreb despre munca lui, nu vorbește deloc despre viața lui. Nu a fost fericit cînd Jill a ales să meargă la Boston, a încercat s-o determine să se hotărască pentru un alt oraș. Din punctul meu de vedere de acum, cînd a ieșit să alerge la sfîrșitul săptămînii trecute, putea foarte bine să se fi dus la ea.

Brian se rezemă de speteaza fotoliului.

– Este o acuzație grea – o legătură de lungă durată.

– Dar *se explică!* insistă Emily. Explică starea de fapt dintre el și mine. Trecuse de momentul cînd se simțea rănită în orgoliul ei. Mînia eclipsa jena. Explică și unde merg banii pe care îi cîștigă. A luat destui bani cînd a vîndut ferma și i-a investit în noua lui afacere. Dacă a mai rămas ceva, i-a pus deoparte. Pe mine și pe Jill ne-a amețit că nu dispunem de prea mulți bani, dar nu se uita la bani cînd era vorba de propria lui persoană. Pun pariu că are bani de care noi nici nu știm.

– Tu nu semnezi declarațiile de impozit?

– Bineînțeles. Dar le-am citit vreodată? O prostie, știu, dar *am avut încredere* în Doug. Chiar și cînd am primit drepturile pentru carte, i-am dat cecul să-l depună în contul nostru. Nu eu plătesc facturile la sfîrșitul lunii, așa că habar n-am cîți bani intră și cîți ies. O fulgeră un gînd. Știi, m-am oferit odată să fac eu treaba asta ca să-l mai scutesc pe el. Fără să stea prea mult pe gînduri, mi-a spus că nu știu ce sînt afacerile și mai mult l-aș încurca. Acest gînd aduse un altul. *Întotdeauna* face așa – mă disprețuiește. Putea să-mi spună că-i vine lui mai ușor să departajeze cheltuielile casei de celelalte, dar mi-a spus că i-aș încurca treburile. Mi-a spus că dacă îmi iau slujbă, îngreuiez taxele către stat. Sau dacă îl însoțesc pe undeva, sînt o povară în plus.

– Este şi asta o formă de abuz, sugeră Brian liniştit.

Era dezgustată de sine însăşi.

– Pînă acum nu m-am gîndit la asta. Am presupus întotdeauna că el ştie ce face, mai ales în problemele financiare. Întotdeauna mi-a spus că trebuie să facem economii, pentru că avem cheltuieli cu Jill. Pe măsură ce înţelegea, i se redeştepta furia. Cînd mi-a spus că mai pot merge cîţiva kilometri cu cauciucurile uzate, am mers, pentru că era o cheltuială nepotrivită. Numai *el* a cheltuit, cumpărîndu-şi tot felul de lucruri noi. Atunci mi-a spus că are nevoie pentru că prosperă în afaceri. Acum, dacă mă gîndesc, mi se pare bizar. Hainele, maşina, stilul lui de viaţă – atît de departe de viaţa mea modestă...

– Hainele elegante nu înseamnă absolut nimic.

Emily se opri din mers să-şi tragă sufletul.

– Ştiu. Totuşi, acum l-ai cunoscut şi tu. Ne-ai putea aşeza alături pe noi doi?

– Nu. Pe tine te-aş aşeza alături de un om cu mai multă substanţă.

– Ah, dar Doug are suficientă, replică ea cu amărăciune, dar nu în aceeaşi sferă cu mine. Cînd ne-am mutat aici, gîndeam la fel, ne înţelegeam. După aceea a dispărut Daniel. Se gîndi din nou la cele scrise de Jill.

La fel de liniştit, Brian o întrebă:

– Ştii ceva despre băieţelul din Boston?

Exact, îşi spuse ea, băieţelul!

– Nu ştiu. Poate să fie al ei. Sau al lor. Cred că asta mă doare cel mai mult.

– Eu cred că *totul* doare.

Într-adevăr. Dar mai era ceva. Se apropie de el şi-i luă mîinile.

– Atît de multă vreme am fost confuză, nu am înţeles de ce Doug se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, gîndeam că eu *îmi imaginez* toate prostiile. Acum, cînd mi se explică atîtea, simt un fel de uşurare. Şi mai multă furie decît durere. Şi mai ales în numele lui Jill decît într-al meu. Şi-a pierdut o bună parte din copilărie, Brian. Fir-ar să fie, nici măcar n-a vrut s-o ducă la colegiu, deşi el mergea în aceeaşi direcţie. Îţi *imaginezi* ce a simţit ea cînd l-a văzut?

– Poate că s-a convins pînă la urmă că nu era el.

– Nu. Ştie. Altfel n-ar fi scris ce-a scris şi n-ar fi lăsat această scrisoare unde a lăsat-o. A simţit nevoia să-mi spună şi nu a găsit altă soluţie. Îţi *dai seama* cît de greu i-a fost să se descurce singură într-o astfel de situaţie? Se lupta cu ea însăşi să-şi ţină firea. Cînd mă suna, întotdeauna întreba de el. Voia să ştie unde este, cînd vine acasă şi ce planuri avem. Mi-a spus că ar vrea ca noi doi să plecăm în vacanţă undeva. Eventual în Bermude. Nu. Jill ştie. Şi se teme. Cum poate un tată să se poarte aşa cu fiica lui?

– L-ai întrebat?

Inspiră adînc şi clătină din cap.

– N-am s-o fac la telefon. M-a sunat mai adineauri ca să-mi spună că vine sîmbătă. Presupun că vineri stă cu ea. Ochii ei rămaseră aţintiţi pe chipul lui Brian. Vreau dovezi.

Brian o privi îngrijorat.

– Cum adică, dovezi?

– Vreau să văd cu ochii mei. Poate fac şi fotografii.

– Vrei să-l urmăreşti?

– Dacă voi reuşi. Problema este alta. Nu vreau să-i spun lui Jill, aşadar nu pot s-o întreb unde anume l-a văzut.

Pentru asta venise aici. Nu. Venise la Brian să-şi verse năduful. Poate că venise să-l atingă şi să-i simtă căldura.

– Am verificat cartea de telefon din Boston, dar numele lui nu este înregistrat. Vreau să aflu adresa. Ştii cum aş putea-o obţine? Există registre locale din care să afli ce casă deţine fiecare om?

– Registrul bunurilor civile. Aş putea da un telefon.

Ştiuse că el se va oferi să o ajute, dar dorea să se descurce singură.

– Vreau s-o fac eu însămi. Aceste registre se pot consulta public?

– Da. Ochii lui Brian căzură pe scrisoarea lui Jill. Ştii numele străzii?

– M-am uitat pe o hartă. Din cele scrise de Jill ar rezulta că e vorba de Marlborough Street. Dar dacă nu a înregistrat casa pe numele lui?

Brian se uită pe scrisoarea lui Jill.

– E destul de vag. Dacă nu ai o adresă exactă, trebuie să te aşezi undeva la o intersecţie şi să supraveghezi în toate direcţiile. Nu-mi

place deloc ideea asta, Emily. Ai putea să aştepţi într-un loc nepotrivit. După un timp, ar fi o situaţie nesigură.

– Detectivii ca tine fac asta tot timpul.

– Mda. Cu un pistol în mînă. Tu ai pistol?

Emily se înfioră.

– Nu suport armele.

– Perfect, pentru că, dacă aştepţi în maşină pînă în toiul nopţii, te poate dezarma cineva şi-l poate îndrepta într-o clipă împotriva ta. Şi-apoi, detectivii nu stau orbeşte în maşină. Sînt ajutaţi de colegi.

– Dar ei cum găsesc oamenii pe care-i caută?

– Obţin adresa.

– Cum?

– După înregistrări publice. De la informatori, din facturile de telefon.

– Dar telefonul nu este înregistrat... Se opri cînd înţelese ce-i sugerase Brian. Poate că nu a trecut casa pe numele lui, dar a trecut cu siguranţă cheltuielile – telefonul, gazul, electricitatea. Sau i-a dat cecuri, nu-i aşa? Era atît de simplu. Întotdeauna le-a avut sub nas. Biroul lui Doug era plin cu dosare minuţios ordonate care abia aşteptau să fie citite. Şi el nu dorea să-l ajut, murmură ea, pornind glonţ spre uşă. La jumătatea drumului se întoarse şi-l îmbrăţişă. Eşti un dulce.

– Aş putea da cîteva telefoane. Ţi-aş putea obţine adresa.

Însă ea clătină din cap cu încăpăţînare.

– M-a silit la o stare de neputincioasă şi eu m-am lăsat. M-a ironizat, m-a disprețuit, m-a umilit. Sînt furioasă. Trebuie s-o rezolv singură. E o problemă de respect faţă de mine însămi.

Biroul lui Doug era cutia Pandorei. O dată deschis, putea da la iveală informaţii acuzatoare. Emily rămase uluită nu numai de uşurinţa cu care avea acces la ele, ci şi de felul ordonat în care le găsi. Doug nu ascunsese nimic. Erau toate acolo, numai să le citească. Se pare că ticălosului nu-i trecuse prin cap că ea va intra vreodată aici.

Citi chitanţele bancare, facturile, cecurile şi formularele de impozit pe care le semnase cu atît naivitate. Deschise computerul, îi

analiză programul de lucru şi descoperi zilele în care o minţise. Studie orarul după care rezervase bilete la avioane, orarul sosirilor – cu totul altele decît îl ştiuse ea. Descoperi certificate de depozit şi înregistrări de bani.

În cea mai mare parte, Emily le citi fără să manifeste un spor de emoţie. Aborda problema ca şi cum aduna date pentru o carte. Satisfacţia că a avut dreptate, că presupunerile ei au fost corecte – acum, că avea şi dovezile – o ajutară să depăşească momentele de umilinţă. O înmărmurea gîndul că refuzase să vadă atîţia ani.

La un moment dat se gîndi la Celeste şi o înţelese. Celeste îşi controla perfect viaţa. Îşi definise scopurile şi pornise motoarele. Nu trebuia neapărat să fie de acord cu metodele ei, dar îi înţelegea motivaţia. Era important să-ţi poţi controla viaţa.

Pînă în zori, Emily adunase două dosare cu copii ale datelor compromiţătoare la computerul pe care Doug îl cumpărase pentru a-şi ordona viaţa paralelă. Puse unul din dosare în dulapul din bucătărie, printre cărţile de bucate pe care le folosise de-a lungul anilor în eforturile ei de a-i pregăti lui Doug ceea ce-i plăcea. Dorea să le aibă la îndemînă dacă el va crede de cuviinţă că trebuie să nege.

Pe celălalt îl ascunse pentru mai multă siguranţă în camera lui Daniel. Era singurul loc din casă unde Doug nu va căuta.

19

Vineri dimineaţă, Emily echipă maşina cu ventilatorul, centurile şi cauciucurile cele noi şi plecă la Boston. Ajunse la prînz, mai devreme decît era necesar, dacă informaţiile din orarul lui Doug erau corecte. La orele nouă şi la unsprezece avusese întîlniri de afaceri în Bridgeport. Îşi imagina că va pleca de acolo în jurul prînzului şi va ajunge la Boston pe la ora trei. Însă n-ar fi riscat să rateze pentru nimic în lume.

Timp de o jumătate de oră dădu ocol clădirii ca să poată găsi un loc de parcare potrivit – în diagonală şi vizavi de adresa pe care o supraveghea. Vedea bine din maşină.

Dar imaginea casei era dureroasă. Era o clădire din cărămidă aparentă, cu trei etaje, cu ferestre largi şi înalte, uşa de la intrare solidă, din stejar sculptat, iar de-o parte şi de alta a scărilor, vase cu flori. Chiar şi de afară, se putea observa că draperiile erau elegante, grele şi brodate, mai elaborate decît orice cususe Emily în viaţa ei. Nu că le-ar fi cusut stăpîna casei. Totul, de la o fereastră la alta, dovedea că un decorator aranjase casa.

Încerca să nu se gîndească la nimic. Simţea nodul din stomac, privea ţintă uşa, dar nu se gîndea decît la acest al doilea cămin al lui Doug, acela în care el investise energia şi emoţia pe care ar fi trebuit să i le ofere ei. Încerca să-şi spună că ar putea fi o greşeală. Poate că el avea explicaţii pentru toate acele facturi – gaz, telefon, mobilă. Poate că femeia care locuia aici îşi plătise singură draperiile de la ferestre. Însă nu se mai putea înşela. Nu mai credea. Şi, pe măsură ce trecea timpul, Emily clocotea.

Îşi adusese sandvişuri şi un termos cu cafea, dar nu le atinse. Privea fix casa, ţinînd în mînă aparatul de fotografiat al lui Jill. Era hotărîtă să facă măcar o fotografie. Dacă Doug va îndrăzni să-i spună că e nebună, dorea să i-o arunce în faţă, să-i strice bronzul.

Fața lui bronzată era *altă* poveste. Nu se bronzase petrecîndu-și timpul cu ea, ci jucînd golf în micul *country club* de la periferia Bostonului, unde, după cum rezulta din înregistrările lui, era membru plin de trei ani.

Se întreba cine credeau colegii lui de club că este soția lui. Se întreba dacă ea apăruse vreodată pe-acolo, căutîndu-l. Se întreba cum ar fi dacă ea, Emily, le-ar face o scenă.

Nu că ar fi dorit-o. Nu se putea murdări pînă într-atît, nu era felul ei. Dar nici nu va mai fi mințită.

Își lua ochii de la casă numai pentru a privi nerăbdătoare la ceas sau la vreun trecător ocazional. Cînd de la unu și jumătate se făcu două, lumea ieșea agale din restaurante. Văzu studenți, printre care ar fi putut fi și Jill, oameni de afaceri care ar fi putut fi Doug, dar nimeni nu urcă treptele casei cu draperii brodate și ușă de stejar sculptat.

Aproape de ora trei, nodul din stomac își făcu simțită prezența. La patru, se gîndi că poate Brian a avut dreptate, poate că a greșit venind aici orbește. Poate că ar fi fost mai bine să-l întrebe decît să vină și să stea aici. Dosarele erau probe de netăgăduit. Nu mai avea nevoie de fotografie.

Avea nevoie de încredere în propria sa persoană – de fapt, ăsta era adevăratul scop al drumului la Boston. Avea nevoie să știe că a înțeles ce i-a scris Jill, că a găsit dovada și o poate susține cu probe. Avea să-l înfrîngă pe Doug cu propriile lui arme.

Era un mod de a lupta cu furia. Cît despre durere, umilință și tristețea ei profundă, pentru toate astea avea nevoie de timp.

Atunci l-a văzut. Venea pe jos pe după colțul străzii și se îndrepta spre casă, Doug, mîndru ca un păun, cu o înfățișare fermecătoare în niște haine totuși obișnuite – nici măcar nu purta costum, *ticălosul!* – perfect inconștient de posibilitatea ca ea să-l aștepte.

Tremurînd, duse aparatul la ochi, dar îi trebui puțin timp să-și miște degetele. Făcu o fotografie, încărcă din nou aparatul și mai făcu una. I-o luase înainte acum, îl urmărea, focaliza, trecîndu-i prin cap gîndul absurd că Doug ar muri dacă ar ști ce face ea acum cu aparatul pe care i-l cumpărase lui Jill.

Încercă să obțină o imagine mai clară, înțelegînd prea tîrziu că nu vedea bine din cauza lacrimilor. Gemea ușor, luptînd cu

sentimentele ucigătoare, fotografiind, fotografiind întruna, în timp ce Doug urca treptele casei.

L-a fotografiat în fața ușii, căutîndu-se în buzunar după cheie, intrînd în casă. Mai făcu o poză după ce se închise ușa. Abia atunci o frapă absurditatea demersului ei. Stătuse acolo ca să fie martoră nemijlocită la cea de-a doua viață a lui Doug. Era masochism curat.

Scoase batista și încercă să-și domolească hohotele de plîns. Căsnicia ei se încheiase, dar lacrimile nu voiau să se oprească. Irevocabilitatea faptului îi sfîșia inima.

Apoi tresări, scăpînd un geamăt. Pe trotuar, privind-o fix, la distanță de doar două mașini din parcare, era Jill.

Emily gemu mai tare, frenetic, își șterse lacrimile cu amîndouă mîinile și privi din nou, sperînd că se înșelase. Dar Jill rămînea acolo, nemișcată. O fracțiune de secundă, Emily rămase locului, ca paralizată, dar în clipa următoare *mama* ieși în grabă din mașină.

Jill era palidă – un copil căruia i se prăbușise lumea. Știind exact ce simte, Emily o apucă de mînă și o strînse la piept. Nu mai plîngea. Sentimentul matern era mai puternic și îi cerea să fie tare. Dar cînd o auzi pe Jill șoptind:

– Te iubesc, mami, își pierdu controlul și izbucni iar în lacrimi. O strîngea pe Jill s-o consoleze, să se consoleze.

Trecu un minut bun pînă să se poată da un pas înapoi și să-i răspundă:

– Și eu te iubesc, scumpo.

– Ai citit biletul meu.

– Îhî.

– Nu am știut ce să fac, se grăbi să-i explice fata. Nu eram sigură că e tata, dar existau atîtea motive să fie el. Apoi, m-am simțit vinovată că am gîndit așa. Am vrut să-ți spun, dar nu am știut cum. Cel mai potrivit mi s-a părut să-ți scriu, pentru că *știam* că o să-mi aranjezi dulapul.

Emily îi șterse o lacrimă cu vîrful degetului.

– Numai coșul cu pulovere. De altceva nu m-am atins. Și a fost bine că mi-ai scris. Deși ar fi dat orice ca s-o scutească pe Jill de această suferință. Totuși, acum se simțea eliberată că puteau discuta deschis. Suferința are nevoie de companie. Avea nevoie să aibă alături pe cineva care o iubea.

– Ai mai venit aici?

– Nu. Mi-am spus că o să faci tu tot ce trebuie făcut. Dar prin apropiere am mai trecut.

– De ce astăzi?

– Pentru că prima oară l-am văzut aici într-o vineri. Şi pentru că s-a purtat ciudat în week-end-ul trecut. A fost drăguţ cu toată lumea, mai puţin cu tine. Cine este ea?

Emily trase adînc aer în piept. Îi ştia numele. Dar Jill o întrebase despre natura legăturii dintre ei.

– Nu ştiu.

– Poate că a murit vreun partener de-al lui şi el are grijă de văduvă.

Versiune romantică ce-i trecuse şi ei prin cap la un moment dat, dar nu explica de ce avea Doug cheia casei, de ce nu-i povestise despre ea şi mai ales de ce o descoperise în dosarele lui.

– De cît timp vine aici? întrebă Jill.

– Nu ştiu.

– Cine este băieţelul?

I se puse un nod în gît. Nu era pregătită să se gîndească la băieţel şi nici nu ştia cît de mult ar trebui să-i spună lui Jill din toate astea. Se temea să nu facă vreo greşeală. Avea nevoie de timp ca să se reculeagă.

– Hai să mergem undeva unde să putem vorbi.

S-au întors amîndouă la maşină şi s-au dus la o cafenea în apropiere de campus. De cum s-au aşezat şi au comandat ceva cald, ţinîndu-se de mînă, Jill a început seria nesfîrşită a întrebărilor.

– De unde ai ştiut unde să aştepţi? Eu nu ştiam adresa.

– Am găsit-o în biroul tatălui tău.

– Aşa, pur şi simplu scrisă pe o hîrtie?

– Nu, dar am găsit facturi.

– *O întreţine?*

– Poate nu. Nu ştiu, Jill. Este posibil să aibă un motiv perfect valabil pentru ceea ce face.

Însă Jill clătină din cap neîncrezătoare.

– Cînd i-am văzut prima oară, aveau un aer care m-a şocat. Păreau un cuplu fericit. Păreau *o familie*.

Emily simți durerea acestei mărturisiri. *Ei* erau o familie. Jill şi cu ea erau singure. Iar dacă băieţelul era al lui Doug, însemna că era pe jumătate frate cu Jill. Se întrebă dacă fata se gîndise vreodată la aspectul ăsta.

– Ai să-l întrebi?

Îl va întreba. Inspiră adînc.

– Da. Trebuie să ştiu.

– Cînd?

– Cînd va veni acasă..

– Mîine?

– Foarte posibil.

– Dacă nu te sună să-ţi spună că vine abia duminică, mormăi Jill, pierzîndu-şi firea. Îl urăsc pentru ceea ce face. Te sună să-ţi spună că munceşte, dar el îşi petrece timpul cu o altă familie.

– Te rog, Jill, o imploră Emily cu lacrimi în ochi. Nu gîndi aşa. Cea mai mare spaimă a ei era că Jill va suferi. Ar fi făcut orice ca să nu se întîmple aşa ceva. Dar inevitabilul se produsese, irevocabil. Dacă cineva trebuie să gîndească aşa, aceea sînt eu, nu tu. Problema este între tatăl tău şi mine. Tu nu trebuie să gîndeşti aşa despre el.

– Cînd a stat ultima oară acasă o săptămînă întreagă? Nu a putut să stea o săptămînă nici înainte de plecarea mea. Chiar crezi că a fost la Pittsburgh?

– Da. Înregistrarea orarului de călătorie i-o confirmase. În cea mai mare parte, el spune adevărul.

– Îl aperi! exclamă Jill, revoltată.

Emily se străduia să fie corectă. Ea avea dreptul mai mult ca oricine să nu-i mai acorde credit lui Doug, dar asta nu o ajuta pe Jill.

– *A fost* la Pittsburgh. Iar la începutul acestei săptămîni a fost la New Haven, aşa cum a spus.

– Şi în seara asta? Unde ţi-a spus că este?

Era prinsă în capcană. Răspunse oftînd:

– La Bridgeport.

– Şi nu eşti *furioasă?*

– Bineînţeles că sînt! strigă ea. Toată săptămîna am clocotit de nervi. Sînt furioasă şi rănită şi tulburată, dar mai ales mă simt

jenată. Lista era nesfîrşită. Am trecut prin momente de stupoare, de şoc, de greaţă. Sînt căsătorită cu tatăl tău de douăzeci şi doi de ani. *Douăzeci şi doi!* Nu este uşor pentru mine.

Jill se linişti.

– Te rog să mă ierţi. Se încruntă. Doar că nu înţeleg. Se întîmplă ceva cu noi? De ce simte el nevoia să fie cu ei?

Emily oftă din greu.

– Asta este una din întrebările la care va trebui să răspundă.

Le sosi comanda. O cafea pentru Emily, o cafea cu lapte pentru Jill. Emily cuprinse ceaşca în palme, dar nu-şi putea lua ochii de la Jill. Fata ei era frumoasă, însă asta nu era o noutate. Nouă era expresia din ochii ei – toate iluziile îi fuseseră călcate în picioare. Era ultimul lucru pe care voia să-l vadă Emily la copilul ei.

– Ce este? întrebă Jill.

– Îmi pare atît de rău, atît de rău pentru tot ce se întîmplă.

– Nu e vina ta.

– Poate că dacă eu aş fi fost un alt gen de femeie... Sau dacă m-aş fi apropiat mai mult de tatăl tău...

– *Nu spune asta!* Tu n-ai făcut nimic rău. *El* este cel cu probleme. *El* şi-a înşelat soţia. *Şi* fiica.

– Nu ştim sigur, o domoli Emily, dîndu-şi osteneala să fie obiectivă, deşi îi era foarte-foarte greu. A urcat treptele unei case din oraş. Asta am văzut noi. Nu ştim ce se petrece în această casă. Poate fi ceva absolut inocent.

– Iar îl aperi, mami. Nu-l mai apăra! Te-a mîntit. Şi *continuă* să te mintă. Eşti prea generoasă. I-ai suportat prea multe. Cred că ar trebui să divorţezi.

– Şşşt. Emily se îndoia că Jill îşi imagina care ar putea fi efectele unui divorţ asupra ei. Pînă şi ea abia începea să le întrevadă.

– Vrei s-o faci? o testă Jill.

– Nu, dacă există o explicaţie pentru ceea ce am văzut astăzi.

– Nu există.

– De unde ştii tu?

– Ştiu, spuse fata, privind-o cu infinită tristeţe, pentru că durează de mult. Amîndouă ştim. De ani de zile mergem pe lîngă tati ca şi cum am călca pe coji de ouă. Ne străduim să-l atragem să participe

la mici evenimente împreună cu noi, apoi, cînd se enervează, ne grăbim să-i facem pe plac. Ne comportăm ca şi cînd totul este perfect, dar tati nu a venit niciodată acasă să spună: „Ah, ce bine e-acasă!" Pentru noi nu-şi face timp. Se pare că nu-l interesează ce facem. Voi doi nu aţi plecat niciodată, nicăieri împreună. Noi trei nu am avut niciodată o vacanţă.

– Pentru că nu avem bani, spuse Emily din obişnuinţă, dar Jill ştia foarte bine adevărul.

– *Noi* nu avem bani, răspunse ea amărîtă. Luă o gură de aer, pregătindu-se să continue. Dar se răzgîndi şi tăcu, îngîndurată. După un timp vorbi din nou: Ştii, uneori mă sună la şcoală. Este foarte comunicativ. Mă întreabă despre prietenii mei, despre ore, ascultă atent ce-i spun, apoi mă mai întreabă şi altele. Cîteodată nu se mai opreşte.

– Te iubeşte, Jill. Emily era foarte convinsă măcar de asta.

– Nu, se simte vinovat. Ştii cît de departe este casa aceea de campus? La un sfert de oră pe jos şi trei minute cu maşina. De cîte ori crezi că a venit pînă acolo de cînd am început şcoala? O dată pe săptămînă?

– Nu, a fost plecat la Londra două săptămîni. Văzînd că Jill o priveşte cu neîncredere, Emily insistă: I-am văzut etichetele pe valize.

– Şi a fost împreună cu ea?

Emily bănuia că da, dar nu putea fi sigură.

– Ce-o să-i spun, mami? scînci Jill. Pînă acum puteam să joc teatru pentru că nu eram sigură, dar acum ştiu. Ce-o să-i spun cînd mă va suna? Nu vreau să vorbesc cu el! Nu, după ceea ce a făcut!

Emily o luă de mînă şi o strînse, în timp ce mintea ei căuta cu disperare un răspuns pentru Jill. *Îi spui să se ducă naibii*, ar fi vrut s-o sfătuiască, pentru că Doug nu o merita pe Jill. Dar nu el era important, ci Jill, iar Emily dorea pentru ea tot ce era mai bun.

– E tatăl tău.

– Dar el ne tratează ca pe nişte *gunoaie*.

– Dacă nu te-ar iubi, nu te-ar suna.

– Mă sună pentru că se simte vinovat.

Față de mine nu se simte vinovat, gîndi Emily. *Pe mine nu mă sună. Mie nu-mi pune zeci de întrebări despre viața mea și nu mă ține ore întregi la telefon.*

Obosită de încordarea zilei și gravitatea gîndurilor, Emily oftă.

– Trebuie să stau de vorbă cu el, Jill. Acum, noi două avem de pus întrebări al căror răspuns nu-l putem avea pînă nu stau de vorbă cu el. Nu cunoaștem decît o versiune a poveștii. Trebuie să auzim și versiunea lui.

– Crezi că o să-ți spună adevărul?

Emily se gîndi la dosarul ascuns între cărțile de bucate și la cel din camera lui Daniel.

– Va spune adevărul, răspunse ea cu o hotărîre inspirată de furie.

Aceeași furie nedomolită o ținuise într-un colț de canapea în living cînd mașina lui Doug a tras în parcare, sîmbătă seara. Nu s-a mișcat cînd el a apăsat încă o dată pe accelerație înainte de a opri motorul – nu a înțeles niciodată de ce făcea acest lucru, decît ca să aibă un sentiment de putere – nu s-a mișcat nici cînd el a trîntit portiera și nici cînd i-a auzit pașii pe trepte.

Ușa bucătăriei s-a deschis.

– Emily? Am venit!

Furia ei creștea. O striga de parcă era eroul care se întorcea de pe cîmpul de luptă, știind precis că ea îl aștepta, murea de nerăbdare să-l vadă.

Ah, da, acum abia îl aștepta să-l vadă, dar nu pentru motivele pe care și le imagina el.

– Emily! o strigă el din nou.

Traversă bucătăria, intră în hol și lăsă bagajele la picioarele scării interioare. Se întoarse și atunci o văzu.

– De ce naiba stai pe întuneric?

– Nu sînt în întuneric.

– Practic, ești. Aprinse lumina și îi oferi un spectacol, scoțîndu-și obosit haina de drum, cu o privire de om de afaceri extenuat, întors în sfîrșit acasă după o săptămînă de muncă.

Ar fi vrut să-l ironizeze, dar renunță. Nu se mișcă, nu-i vorbi. Ședea și-l privea, clocotind de furie – totuși tristă, puțin intimidată

de ceea ce avea de gînd să facă. După ce va rosti acele cuvinte, nu va mai exista cale de întoarcere.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse el, masîndu-şi ceafa. Speram să ajung acasă la cină, dar ultima mea întîlnire s-a terminat abia la ora şase, iar drumul pe autostradă a fost un coşmar. Nu ai gătit, nu?

– Nu. Am presimţit că vei întîrzia. Încercă să pară indiferentă, dar pentru că de obicei era atît de supusă, chiar şi atitudinea asta era vizibil ieşită din comun.

– Eşti supărată, o provocă el. De parcă ar fi vina mea.

– Nu am spus asta.

– Nici nu trebuia. Simt că eşti încordată. Dumnezeule, Emily, crezi că nu aş fi vrut să ajung acasă de la prînz? Dar întîlnirea s-a prelungit. Mi-au pus tot felul de întrebări. Nu puteam să mă ridic şi să plec, la banii pe care-i primesc de la aceşti clienţi.

Iar noi drămuim disperate fiecare bănuţ, adăugă ea în gînd.

– Ce companie a fost?

– Eldridge Tire. Eu sînt ultima lor speranţă înainte de faliment.

– Asta explică dorinţa ta de a munci sîmbăta. De ce ai spus că autostrada a fost un coşmar?

– Au fost accidente. Unul la New Haven şi altul la Windsor Locks. S-a circulat cu viteza melcului.

– Sper că n-a murit nimeni... Voi citi mîine ziarul.

– De fapt, dădu el înapoi, a fost mai multă agitaţie decît vreo tragedie reală. Probabil că eu am ajuns în cel mai nepotrivit moment. O oră mai devreme sau mai tîrziu, aş fi scăpat de chin. Ce mai e pe-aici?

– Nimic deosebit.

– Citeşti?

Ea clătină din cap.

Doug o privi, apoi oftă.

– Păi, văd eu că ţi-ai pus ceva în gînd. Te rog, Emily. Am fost pe drumuri o săptămînă şi sînt foarte obosit. Vrei să te joci de-a întrebările sau îmi spui repede despre ce-i vorba?

– Am petrecut ziua de ieri la Boston.

Doug nici nu clipi.

– Ai fost la Jill?

– Şi asta, dar absolut întîmplător. Pe ea nu am văzut-o decît după ce te-am văzut pe tine. După ce *ea* te-a văzut pe tine.

Avu un moment de satisfacţie văzîndu-l că păleşte, dar apoi se înroşi de furie.

– M-ai urmărit?

– Nu. Eram pe strada Marlborough.

– Mă controlai. Aşteptai să apar. Exact cum ai făcut acum, ai vorbit despre Bridgeport cînd ştiai al naibii de bine că nu am fost acolo.

– Ah, dar ai fost şi la Bridgeport. Am verificat la hotel ieri-dimineaţă.

– Ai sunat la hotel, repetă el. Ce naiba înseamnă asta? Inchiziţie? Cine dracu' te crezi de-ţi permiţi să mă judeci, să mă acuzi şi să mă execuţi? Ce înseamnă asta? Plictiseală? Nu mai ai nimic de făcut şi te-ai hotărît să-mi faci necazuri? Sau te răzbuni pe mine fiindcă sînt atît de mult plecat?

Se minuna cum de reuşea să se considere atît de nedreptăţit.

– E de necrezut cum reuşeşti să procedezi aşa, să mă scoţi pe mine vinovată. Şi de ce nu? Întotdeauna ţi-a mers pînă acum. Întotdeauna ţi-am acceptat argumentele şi am plecat cu coada între picioare. Dar nu şi de data asta, Doug. Nu eu sînt cea rea şi nici cea vinovată.

– Atunci eu sînt? Eu? Singurul care munceşte să aducă bani?

Iritată, Emily ţîşni în picioare.

– Cel care munceşte mai mult decît lasă să se vadă, pentru a cheltui excedentul cu o altă femeie, cu un alt copil, cu o casă cu trei etaje, mobilată cum n-a fost niciodată casa asta, membru al unui club select, plus alte lucruri, cumpărate din magazine care nu ne-au fost niciodată accesibile nouă.

Îi dădu atunci un răspuns perfect absurd:

– Am nevoie de haine.

– Haine de damă? Haine de copil? Beneficiezi personal de înscrierea la Back Bay Montessouri School? Sau de cosmetică în saloanele „Elizabeth Arden"? Sau de serviciile companiilor pentru decoraţiuni interioare „Dayton şi Webb"?

Doug îşi puse mîinile în şolduri, provocator.

– Mi-ai citit dosarele.

– La ce te aşteptai? îi strigă. Nu sînt proastă, Doug. Poate că te-am scuzat mai mult decît trebuia, dar am ştiut că ceva nu e în regulă – şi te-am întrebat, dar m-ai pus la punct, mi-ai spus că sînt egoistă. Cît credeai că-ţi va merge să mă suni şi să-mi spui că eşti obligat să mai întîrzii o zi. Nu te gîndeai că puteam deveni suspicioasă? Cît timp credeai că voi sta aici, singură, fără să mă întreb cum de nu te simţi şi tu singur?

– Eu am munca mea.

– Da, asta mi-ai spus şi la sfîrşitul săptămînii trecute. Răspuns standard. Dar adevărul este, Doug, că tu ai mai mult decît atît. Şi de o bună bucată de vreme. De cît timp durează, Doug?

– De cît timp durează ce?

– Ah, te rog, Doug, jocul s-a sfîrşit.

– De cît timp durează *ce?*

– Rebecca Mills, oftă Emily. *Ştiu,* Doug. Am văzut cecuri şi facturi.

– Nu aveai nici un drept să intri în biroul meu.

– Biroul tău? Rîse amar, pentru că, din nou, evita problema, învinuind-o pe ea. Dar de data asta nu-i va mai permite. Asta este casa *noastră.* Nu avem încuietori. Am citit pur şi simplu hîrtiile de pe birou. E un miracol că nu am dat de ele mai devreme.

Doug o privi o vreme, apoi îi spuse dezgustat:

– Nu-i nici un miracol. Eşti atît de naivă.

– Am fost. Dar mi-am pierdut virginitatea, cum se spune. Am copii după tot ceea ce am găsit. Şi copii ale copiilor, bine ascunse. Am fotografii cînd ai scos cheia şi ai intrat în casă, ieri.

Cu buzele albe, el dădu din cap.

– Şi cu astea i-ai otrăvit mintea lui Jill. I-ai spus că am o aventură cu o altă femeie.

– Nu i-am spus nimic lui Jill. Ba chiar se întîmplase invers, dar Emily nu avea de gînd să-i mărturisească. Nu dorea să-l asmută pe Doug împotriva fetei. Te-a văzut singură. Era acolo fără ştirea mea.

– Ai întors copilul împotriva mea.

– Nu, nu, nu! strigă Emily. Nu ştia pe cine mai încerca el să mintă. Ba da, ştia. Ea se considerase întotdeauna vinovată, iar el ştia asta. Dacă Jill este pornită împotriva ta, replică ea, s-a întîmplat numai din cauza ta. Una este să mă consideri *pe mine* o biată soţie provincială şi cu totul altceva să te porţi aşa cu propriul tău copil. Pentru că copilul simte mai repede decît o soţie care încearcă să salveze căminul. Jill ştia că lucrurile nu mergeau între noi. Tu nu erai *niciodată* aici – şi să nu-mi spui că munceşti! i-o luă ea înainte. Oamenii sînt cei care hotărăsc ceea ce fac. Dacă sînt nefericiţi, încearcă să schimbe ceva. Dar tu nu eşti nefericit, nu-i aşa?

Cîteva clipe, el nu răspunse. Apoi o privi tăios:

– De ce să fiu nefericit? Am fiul pe care-l aştept de nouăsprezece ani, din ziua în care Daniel a fost luat din maşină pentru că *tu* l-ai lăsat singur acolo!

Emily încasă lovitura în plin. Cu respiraţia tăiată, făcu un pas înapoi, şi încă un pas, simţind că trebuie să se aşeze. Întotdeauna a ştiut că Doug o condamna pe ea, dar acum, cînd îl auzea spunînd direct acest lucru, cînd îi simţea *ura,* acum era altceva.

– Băieţelul este al tău? îl întrebă cu inima frîntă.

– Bineînţeles, spuse el mîndru. Patru ani şi isteţ foc.

Emily se gîndi la Daniel, care nu a mai apucat vîrsta de patru ani, şi simţi arsura lacrimilor.

– Nu am ştiut că îţi doreşti atît de mult un băieţel. Poate, dacă încercam, mai aveam şi noi unul.

– Glumeşti? o biciui el dispreţuitor, mai stăpîn pe situaţie pe măsură ce ea devenea mai vulnerabilă. Tu ai avut o şansă, dar ai ratat-o.

– Nu eu l-am răpit pe Daniel.

– L-ai lăsat singur. Trebuia să ai grijă de el şi nu ai avut. Recunoaşte, Emily, este un eşec!

Aşa gîndise şi ea întotdeauna, pînă cînd, de curînd, cineva i-a spus că nu are dreptate.

– Nu am făcut decît ceea ce fac de obicei toţi părinţii, îl contrazise cu cuvintele lui Brian. Nu am făcut altceva decît făceai *şi tu* de obicei. *Şi tu* l-ai lăsat singur în maşină de cîteva ori. *Te-am văzut.*

Doug îndreptă degetul spre pieptul său.

– Dar eu nu am pierdut copilul. Tu l-ai pierdut. Mi-ai pierdut copilul. Pe Daniel al meu! Dumnezeule, îl adoram pe copilul meu. Îşi trecu mîna prin păr şi îi întoarse spatele. Visam că vom munci la fermă împreună – tatăl şi fiul, aşa cum tatăl meu şi cu mine nu am muncit niciodată, pentru că el era un ticălos plin de răutate. Cînd nu l-am mai avut pe Daniel, munca la fermă nu m-a mai atras. Nu a fost decît un mijloc de a face un oarecare capital, mediocru, de aceea am început o nouă afacere şi nu am regretat niciodată. Ferma avea amintiri. Nu puteam scăpa de ele. Acum nici nu mai trec prin dreptul ei. Cred că şi acum m-ar durea.

– Niciodată nu mi-ai vorbit despre această durere.

– Mda, dar la ce ne-ar fi folosit?

– O puteam împărtăşi amîndoi. Poate ne apropia, nu ne îndepărta unul de altul.

Doug pufni.

– Eu aveam durerea mea, tu o aveai pe a ta. După aceea ai fost însărcinată şi m-am gîndit că mai avem o şansă. Dar Jill nu era Daniel.

– Pentru că era *fetiţă?*

– Pentru că era *a ta!* Voi două eraţi nedespărţite. Aşa ai fost din primul moment. Tot ce-ai avut i-ai transmis ei. Ea a devenit copia ta fidelă. Şi-atunci, cum s-o vreau lîngă mine? Aş fi privit-o, mi-ar fi amintit de tine şi m-aş fi gîndit la Daniel.

Emily se ghemui în fotoliu. Se simţea nedorită, neiubită, singură şi speriată.

– Acum tot aşa gîndeşti?

– Nu, dacă o separ pe Jill de restul.

– De mine?

Nu negă.

– Acum, de cînd este la colegiu, mi-e mai uşor. Îmi place s-o sun.

Emily dădu din cap, uşurată pentru că Jill era în siguranţă.

– Ea crede că o suni pentru că te simţi vinovat. Trebuie să discutăm asta, Doug. Copiii suferă foarte mult cînd părinţii se despart. Chiar dacă are optsprezece ani, nu înseamnă că nu va suferi.

Doug privi scara, apoi vîrful pantofilor.

– Aşadar, vrei să divorţăm?

– Tu nu vrei? îl ironiză ea. Nu-şi putea *imagina* că puteau continua aşa.

El tăcea, uitîndu-se la pantofi.

– Doug, tu ai acum o altă femeie, un alt copil, o altă casă! Mă urăşti. Cred că abia aştepţi să scapi de mine. Să-ţi spun drept, nici nu ştiu cum de ai stat atît de mult timp cu mine, nu înţeleg de ce nu ai cerut tu divorţul.

El mai tăcu cîteva secunde, apoi o privi.

– Ah, da, vreau un divorţ, însă dacă ţi-ai pus în gînd să mă storci de bani, cred că ar trebui să te gîndeşti bine. Nu tu m-ai ajutat să-mi pun afacerea pe picioare. Eu am făcut-o *fără tine!*

Emily rămase fără grai. Nici nu se gîndise la bani. Şi-apoi, acuzaţia lui era absurdă! Dacă ar fi interesat-o banii, s-ar fi ţinut de mult de capul lui. Însă ea fusese un şoricel modest şi prudent, numărase fiecare bănuţ, acceptase statutul lor financiar fără să se plîngă.

Luîndu-i tăcerea drept declaraţie de război, Doug o ameninţă:

– Voi lupta cu tine, Emily! Ai o viaţă bună şi sigură aici. Nu ai nevoie de mai mult. Îţi voi da numai atît cu cît ai fost obişnuită pînă acum. Dumnezeu ştie că nu tu ai cîştigat banii.

Indignarea o scoase din starea de perplexitate şi o aruncă în picioare.

– Ah, ba da! Am cîştigat fiecare bănuţ cu sudoare şi lacrimi, am făcut eforturi de neimaginat ca să-ţi fac pe plac, am îndurat umilinţe ani în şir, ţi-am suportat disprețul chiar şi atunci cînd nu era necesar. Ce ai făcut, Doug, m-ai pedepsit? M-ai lăsat să cred că nu avem bani doar ca să-mi faci mie griji? Mi-ai repetat întruna că nu-mi pot lua o slujbă decentă doar ca să mă convingi că sînt proastă? Şi cartea mea? Tot ai crezut că sînt proastă?

– Cartea a fost o întîmplare unică, spuse el, fluturînd disprețuitor din mînă. Ai avut materialul potrivit şi te-ai aflat la locul potrivit. Oricine cu puţină tragere de inimă ar fi putut s-o scrie.

Pe vremuri, Emily ar fi fost de acord cu el. Dar acum totul se schimbase.

– Editorul meu nu gîndeşte aşa. Vrea să-i mai scriu o carte. Întotdeauna am refuzat pentru că tu nu voiai să muncesc, dar acum

părerea ta nu mai are importanță. Scuza că plătim taxe mari nu mai stă în picioare. Ultima oară, cu o singură carte, am cîștigat destul ca să plătesc taxele și mi-a rămas o sumă frumoasă de bani – pe care ți-am cerut s-o pui în contul nostru din bancă pentru a fi solvabili, fără să știu că tu cîștigi așa de mult. Își aminti ce-i spuseseră întotdeauna Kay și Celeste. Asta ai vrut, nu? Să nu știu nimic. Să nu fiu conștientă de calitățile mele. Nu ai vrut ca eu să cîștig bani pentru ca tu să devii mai puternic și să fii independent. Dacă eu mă ridicam pe picioarele mele, nu aș mai fi fost atît de naivă. Dar n-o să-ți mai permit să mă tratezi cu dispreț. S-ar putea foarte bine să te trimit eu la dracu'!

Trase aer în piept, sufocîndu-se de dezgust față de soțul ei.

– Asta fac acum, Doug. Îți spun să te duci dracului! Vreau să divorțez. Și să nu-mi spui că nu-mi dai un ban, pentru că am hîrtii prin care voi dovedi judecătorului că am fost mințită și înșelată ani de zile. Am dovada existenței unor bunuri despre care nu am știut nimic pînă acum. Voi termina divorțul mult mai bine decît speri tu.

– Nu, nu-l vei termina bine. Femeile nu se descurcă niciodată.

– Eu mă voi descurca. Și dacă nu, ce importanță are? Tu nu mai ești omul cu care m-am măritat. Nu te mai vreau. Nu vreau să te primesc cald din patul altei femei. N-ai decît să-ți iei o cameră la motel sau să pleci înapoi la Boston. La ora asta nu mai riști să ai coșmaruri pe autostradă.

– Mă dai afară din casa mea? Mai gîndește-te, Emily. Nu ai cum să mă obligi să plec.

– Nu? Era destul de furioasă ca să pluseze. Un simplu telefon la poliție și îți vei petrece noaptea la închisoare.

Doug scăpă o exclamație de uimire.

– Acuzat de ce?

– Bătaie. Vătămare corporală.

– Niciodată nu ți-am produs vătămări corporale.

– Exact, îl înfruntă ea, dar eu așa voi spune și te vor reține pînă luni dimineața, cînd voi intenta procedura de divorț. După aceea voi primi ordin judecătoresc prin care ți se va interzice să te apropii de casă.

– Casa asta este *a mea!*

– Iar eu *trăiesc* aici mai mult decît tine. Orice membru al Departamentului de poliție din Grannick poate confirma. Și-apoi, tu ai mai dorit o casă. Du-te și stai acolo. Stai cu băiețelul pe care ți l-ai dorit nouăsprezece ani. Stai cu mama lui. Să-ți spele ea șosetele. Eu nu mai vreau!

Porni valvîrtej spre ușă și o deschise larg, cu intenția de a-l scoate afară, dar odată pornite, cuvintele nu se mai opreau.

– Căsnicia noastră s-a terminat de mulți ani, dar nici unul din noi nu a vrut să recunoască. Dumnezeule, spuse ea ducînd mîna la piept, este așa o ușurare că o pot spune acum deschis. Căsnicia noastră a fost o lungă tensiune. Abia acum mi-am dat seama în ce tensiune am trăit. Nu am făcut decît să adun firimiturile a ceea ce am avut în tinerețe, dar erau atît de mărunte că le scăpam printre degete. Și nici măcar nu erau ceea ce-mi doream.

– Ce vrei tu de fapt?

– Nu contează ce vreau. Dar *nu vreau* să mă mai simt nesemnificativă și mereu *vinovată*. Am obosit să te scuz pentru absențele tale. Am obosit să-ți mai fac pe plac cînd tu nici nu doreai de fapt acest lucru.

– Nu sînt chiar atît de greu de suportat.

– Ești *foarte* greu de suportat! strigă ea, pentru că simțea că încearcă din nou să o facă să se simtă vinovată, iar ea nu mai suporta. Înțelese că o trata iar cu superioritate. Îl privi fix și ridică tonul: Pleacă, Doug. Luni voi vorbi cu Shep Hubbard. Spune-i avocatului tău să-l sune. Dacă vrei să vii mîine să-ți iei din lucruri, mai întîi sună-mă.

Doug o privi lung. Cînd ea refuză să plece ochii, refuză să *clipească*, îi spuse:

– Ești dură.

Emily oftă.

– Nu. Dar învăț. Îi făcu semn să iasă și se lipi de perete cînd el trecu pe lîngă ea.

20

Emily petrecu toată dimineaţa zilei de duminică strîngînd totul din biroul lui Doug. Simţea o nevoie frenetică de activitate şi nu-i trecuse altceva prin minte. Acest birou era simbolul vieţii pe care el şi-o clădise fără ea şi dorea să-l transforme.

Împachetă cărţile şi dosarele lui Doug, goli sertarele şi dulapurile, apoi cără toate cutiile în garaj. Pe cînd era ocupată cu treaba asta, Brian apăru la colţul aleii, oprind maşina cu un scrîşnet de frîne pe zăpada îngheţată căzută peste noapte. O luă pe Julia din maşină şi o ascunse sub haină.

– Ce faci? întrebă el cînd ajunse în uşa garajului.

Emily îşi şterse mîinile de jeanşi.

– Curăţenie.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Se joacă puţin cu Julia, care începu să chicotească.

– Te simţi bine? o întrebă el blînd.

Emily dădu din cap.

– Sînt ale lui?

– Îhî.

Brian zîmbi.

– Te rog, lasă-mă să te ajut.

Se sprijini copilăreşte de braţul lui.

– Nu eşti cuminte.

– Sînt egoist. Mi-e dor de tine.

Şi ei îi era dor de el. Dar mîinile, mintea şi gîndurile ei aveau nevoie acum să se concentreze asupra lui Doug. Mai zăbovi lîngă el cîteva clipe, apoi se îndepărtă.

– Pe cuvînt, spuse el serios, pot căra eu cutiile.

Emily clătină din cap şi-i făcu semn să plece. Trebuia să facă totul singură, trebuia să se epuizeze muncind, ca un fel de terapie

contra durerii. Făcu drum după drum în garaj pînă cînd cără toate cutiile. Adusese în garaj tot biroul, mai puțin mobilierul.

Întoarsă în cameră, privi rafturile goale, biroul pustiu și toate aparatele de care va avea nevoie pentru cartea sa, și se minună de cît curaj avea. Niciodată nu îndrăznise să-l sfideze astfel pe Doug – nu avusese niciodată un motiv conștientizat pentru așa ceva – dar acum se simțea mai bine. Aceasta era declarația ei de independență. Mai avea un pas și își va putea afirma respectul de sine.

Continuă să aranjeze camera cu micile ei obiecte personale pe care le lăsase pînă atunci prin casă, ici-colo, unde nu puteau stînjeni pe nimeni. Acum le aranjă în rafturi și sertare. Aduse de la subsol o veche lampă de birou, cumpărată anul trecut la o licitație, dar pe care Doug n-o suportase. Agăță pe perete diploma universitară. Umplu rafturile cu cărțile ei preferate și aranjă fotografiile lui Jill și, da, ale lui Daniel. Puse la vedere un exemplar din cartea pe care o publicase.

Se făcuse patru după-amiază. Îl așteptase pe Doug să vină după haine sau după acte. Firește, pentru că îl așteptase, el nu apăruse.

Așa încît, în pantaloni, cu un pulover larg cu mînecile suflecate de cîteva ori, cu șosete de lînă în picioare, se așeză la birou și începu să înregistreze în computer toate datele pe care le adunase în dosar, în ordine cronologică.

De data asta, spiritul ei de disciplină o părăsi. Nu se mai putea concentra așa cum ar fi trebuit. Gîndurile îi fugeau care încotro. Ridica mereu ochii și privea în curtea din spate, amintindu-și evenimentele săptămînii.

Auzi trîntindu-se ușa din spate.

– *Ce dracu' ai făcut cu lucrurile mele?*

Stomacul lui Emily se strînse. O fracțiune de secundă regretă ce făcuse. Apoi își aminti femeia, copilul, casa din oraș, clubul select, mîncîunile repetate, amînările – încrucișă picioarele sub scaun și ridică bărbia.

Pantofii italienești de cea mai bună calitate călcau apăsat pe gresia din bucătărie, apoi pe parchetul din hol.

– *Emily?*

Se rezemă de spătarul scaunului și-l așteptă. Știa bine unde o găsește. Peste cîteva secunde apăru în cadrul ușii, într-o ținută *foarte*

Armani, pantaloni de stofă, pulover, o jachetă groasă cu gulerul puțin ridicat, dar nervos și, spre satisfacția ei, cam neliniștit.

– Era cît pe ce să bag mașina în garaj! Îți dai seama ce se întîmpla? Aș fi distrus dosare foarte importante *și* mașina. Nu ai minte *deloc?* De ce naiba mi-ai dus lucrurile *acolo?*

Își imaginase de mai multe ori întîlnirea cu el în ultimele ore. Își imaginase cum va arăta el la cîteva ore după ce îi ceruse divorțul. Dacă el ar fi venit calm, s-ar fi purtat drăguț, ar fi arătat cît de cît șocat, ar mai fi încercat ceva de dragul lui Jill, poate că ar mai fi stat în cumpănă. Dar furia lui rezolva acum toate problemele.

De ce i-a dus lucrurile în garaj? Pentru că exista o dreptate divină. În garaj își ținea cel mai prețios obiect – mașina, nu-i așa?

Se ridică.

– M-am gîndit să te ajut. Nu trebuie decît să le încarci și să le duci.

– *Toate?* Dumnezeule, mi-ai încurcat toate actele! Trebuie să triez fiecare hîrtiuță în parte. Ai strîns la întîmplare hîrtiile cele mai importante!

Ea nu știa cît de importante puteau fi dacă zăceau într-o cameră în care el nu intra cu săptămînile.

– Calmează-te, Doug. N-am încurcat nimic. Le-am aranjat în cutii exact așa cum se aflau. Am pus etichete pe fiecare cutie. Nu s-a pierdut nimic.

Doug își puse mîinile în șolduri, pufni și o privi neîncrezător:

– Ești nemaipomenită!

Emily nu-l întrebă dacă era un compliment sau nu. Știa ce-i va răspunde și nu voia să audă. Jurase să nu mai facă dovadă de masochism.

– Dacă ai venit să-ți iei hainele, te rog servește-te singur. Nu m-am atins de ele.

Doug o privi un timp, apoi lăsă mîinile pe lîngă corp.

– Cum de m-a așteptat Jill acolo, vineri? În întrebarea lui nu mai era acum furie, ci îngrijorare.

Emily se înmuie. Cum se putea abține? Jill fusese principala ei preocupare. Dorea ca Doug să fie sensibil la durerea fetei și pentru asta trebuia să-i spună adevărul.

– Te-a mai văzut o dată acolo.

– Cînd?

– Primăvara trecută. În week-end-ul de acomodare studențească. Se afla în zonă cu o prietenă şi te-a văzut în fața uşii. Cu ei. A încercat să se convingă că nu eşti tu, dar imaginea a obsedat-o. Apoi te-a văzut la sfîrşitul săptămînii trecute. A văzut cum ne purtam noi.

– Cum ne purtam?

– Distanți. Ea este o fată inteligentă, Doug. A crescut. Vede. Înțelege.

– Ai mai vorbit cu ea de atunci?

– Numai vineri, după episodul din strada Marlborough. Era tulburată. Am încercat s-o liniştesc.

– Cum?

– Spunîndu-i că putea exista o explicație pentru ce am văzut. I-am mai spus că trebuie să stea de vorbă cu tine. Tu eşti tatăl ei. Nu are alt tată.

– Mă urăşte?

– Poate, puțin. Dar te şi iubeşte. E tulburată. Nu ştie ce să creadă.

– Cum va reacționa dacă o sun?

– Nu ştiu. Dar cu cît aştepți mai mult, cu atît va fi mai greu. Se întreabă ce loc ocupă ea în viața ta. Are nevoie să ştie că o iubeşti, că îți pasă şi de ea.

Doug privi încruntat în gol cîteva minute, apoi mormăi ceva, evitîndu-i privirea. Purtîndu-şi hainele elegante ca pe un scut protector, începu să se plimbe prin birou. Cerceta rafturile, luînd cunoştință de fiecare schimbare pe care o făcuse Emily. Ea se întrebă dacă văzuse fotografia lui Daniel. Sau cartea ei. Se întrebă unde petrecuse noaptea.

– Te mişti repede.

Îşi strînse genunchii la piept.

– Întotdeauna a trebuit să-mi caut un locşor cînd am vrut să fac ceva pentru mine. Tu aveai biroul. Jill camera ei. Eu nu am avut niciodată o cameră a mea. Acum mi-am amenajat-o.

– Ca să faci ce?

– Să-mi organizez gîndurile.

– În legătură cu ce?

Îl privi fără să clipească.

– În legătură cu Daniel. Acestea sînt notiţele pe care le-am scris la întîmplare de-a lungul anilor.

– Ai scris despre Daniel?

– Şi despre mine. Despre sentimentele mele în legătură cu cele întîmplate. Ce înseamnă să pierzi astfel un copil.

– Dacă vrei să scrii o carte, ai face bine să mă anunţi. Avocatul meu va dori să ştie dacă vei cîştiga bani cu asta.

– Nu acum.

– Dar vei cîştiga?

– Deocamdată, tu eşti cel care trebuie să-mi spună ce-ai făcut cu banii pe care i-am cîştigat pe prima carte.

– Scrie tu despre mine în carte şi te voi da în judecată!

Doamne, ce egoist!

– Nu mă interesează să scriu despre tine.

– Nu va fi inevitabil? Căsnicia noastră s-a destrămat din cauza lui Daniel. Cele două probleme sînt interdependente. Nu poţi analiza una fără s-o menţionezi pe cealaltă. Oricum, de ce vrei să scrii despre Daniel?

– Pentru că el a existat.

– Dar cum poţi să faci public aşa ceva?

– Cum aş putea să mai tac? A fost fiul meu. Nu l-am ajutat să se odihnească în pace.

– Vrei să spui că nu l-am înmormîntat? Se întoarse cu faţa la fereastră, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, şi privi îndelung pajiştea îngheţată înainte de a spune încet, fără tragere de inimă: Şi eu m-am gîndit la Daniel. Cred că era normal. Am fost în locuri de care jurasem că nu mă voi mai apropia în viaţa mea. Mi-am repetat în gînd că trebuie să plec naibii de-aici, dar mi-e foarte greu. Tăcu, privind pe fereastră. Am sentimentul că-l trădez pe Daniel dacă plec. Stupid, nu? Puştiul nu mai este ca să vadă ce fac eu. Dar am sentimentul că mă urmăreşte.

Emily înţelegea foarte bine ce vrea să spună. Era prima comunicare reală între ei după ani de zile.

– Pentru că aici l-am avut pentru ultima oară, îi ajută ea cu singura explicaţie pe care o avea. Asta e singura noastră legătură

cu el – Grannick, casa asta, căsnicia noastră. Privi intens fotografia lui Daniel. Din cauza lui nu ai cerut divorțul pînă acum?

Doug nu-i răspunse.

– Dacă m-ai urît atît de mult, dacă eu îți aminteam permanent de pierderea pe care ai suferit-o, mă surprinde că nu m-ai părăsit cu ani în urmă.

El ridică din umeri. Emily înțelese gestul drept o recunoaștere a spuselor ei. Chiar dacă foarte puțin, o consola gîndul că nu era singura a cărei viață fusese transformată de o stafie a trecutului.

Doug se întoarse. Era obosit, pe chipul lui nu se mai vedea nici urmă de mîndrie, de resentimente.

– Unde se va sfîrși totul?

Văzîndu-l vulnerabil cum nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată, Emily avu posibilitatea să regrete ceea ce erau pe cale să facă. Și regretă, dar numai cu mintea. Regreta că-l vede suferind. Regreta că-l lăsase pe Daniel în mașină în ziua aceea blestemată. Regreta destrămarea căsniciei lor.

Dar nu regreta faptul că viața ei nu se va mai desfășura în funcție de venirile și plecările lui Doug. Deveniseră prea dureroase. Timp de nouăsprezece ani, viața ei cu Doug se desfășurase pe fundalul absenței lui Daniel; fiecare pas al ei avusese menirea să compenseze această lipsă, să se scuze, să plătească în modul cel mai obedient cu putință. Desprinderea de acest mod de viață însemna primul pas spre odihna lui Daniel.

Unde se sfîrșea? Ridică din umeri și clătină din cap, la fel de nerăbdătoare să găsească un sfîrșit și la fel de frustrată ca și el. Atunci auziră zgomot din direcția bucătăriei și ea privi spre ușă.

De data asta erau pași calmi și măsurați. În cîteva secunde, Brian apăru în prag.

– Vă întrerup cumva?

Toată ființa lui Emily se cutremură. Simți căldura lui plăcută, îi iubi stînjeneala.

Doug încrucișă brațele la piept și se rezemă de fereastră.

– Discutam, răspunse ea, apoi, speriată că s-a întîmplat ceva cu Julia, întrebă: S-a întîmplat ceva?

– Nu, totul e în ordine. Am comandat o pizza. Vreți și voi? Extinsese invitația și pentru Doug, ridicînd o sprînceană.

– Poate altă dată, răspunse Emily.

Brian își frecă gînditor bărbia.

– Bine, dar dacă vă răzgîndiți, sunați-ne. Cred că Julia mai doarme vreo jumătate de oră. Plecăm după ce se trezește. Ridică mîna, salutîndu-l pe Doug, și plecă.

Abia închisă ușa bucătăriei, Doug se întoarse și o privi curios pe Emily.

– Nu ți-a trebuit prea mult.

– Ce anume? întrebă, deși știa bine la ce se referea. Știa ce însemna venirea lui Brian – mulțumesc, Brian. Venirea lui păruse familiară, un gest obișnuit.

– Să te încurci cu el. Doamne, m-ai luat în serios cînd ți-am spus că-mi place tipul!

Emily lăsă picioarele sub scaun. Nu știa pe cine să fie mai supărată: pe Brian pentru o scenă nedorită sau pe Doug, care o specula.

– *Tu* nu ai nici un drept să emiți acuzații, Doug!

O privi ironic, chiar obraznic.

– Spune-mi că nu te culci cu el.

– Ce fac sau nu fac eu, nu te privește pe tine.

Doug se apropie de birou.

– De-asta mă dai afară, nu? Pentru că te culci cu el. Nostim, mi-a trecut prin cap și noaptea trecută. Nu înțelegeam de ce ai acționat atît de repede, fără alte discuții, fără să mă previi. Am venit acasă și, *bum*, n-ai mai vrut să mă primești. Acum știu de ce.

Împinsă de o mînie fulgerătoare, Emily sări în picioare.

– Tu-nu-știi-nimic! îi spuse printre dinți. Îl uită pe Brian, se va ocupa mai tîrziu de el. Acum era furioasă pe Doug. Am vrut să pleci cînd am aflat că duci altă viață, cu o altă familie, pentru care ai cumpărat alte bunuri, pe care o susții material de mult timp, lăsîndu-mă pe mine să cred că sîntem săraci. Și nu a fost nimic brusc în hotărîrea mea! Pentru că tu duci această viață de cel puțin patru ani și nouă luni, în timp ce căsnicia noastră se clătina tot mai tare. Brusc, ai spus? strigă furibundă. *Să nu mai aud acest cuvînt!* De luni de zile te tot întreb ce se întîmplă, ce vrei, de ce nu ne

putem apropia şi nu mi-ai spus adevărul! Am mers atît de departe încît am sugerat să apelăm la un psiholog consilier în probleme de familie, pentru că *eu am vrut* să avem o căsnicie. *Brusc?* Nu este nimic brusc în toate astea. Eu am încercat să repar. *Am încercat!* Dar tu ce-ai făcut? Ai spus că nu vrei să pierzi timp şi bani cu un psihiatru. Este mult mai agreabil să fii membrul unui club costisitor.

– Eşti geloasă.

– Pe club? Ar fi rîs dacă nu ar fi fost atît de furioasă. Nu tocmai. Ceea ce vreau – am vrut, la timpul trecut – a fost o căsnicie bună. Am vrut un tovarăş de viaţă. Am vrut să petrec mai mult timp cu cineva care să mă iubească, dar tu nu ai vrut nimic din toate astea. Nici acum nu vrei. M-ai mințit ani de zile ca să-ţi petreci timpul cu amanta ta şi cu copilul ei!

– Este fiul *meu!*

– Da, aşa mi-ai spus aseară. Şi te-am dat afară. Poţi să spui ce vrei. Eu voi susţine că am făcut ceea ce trebuia să fac.

– „Trebuia" pe naiba! M-ai dat afară ca să te cuplezi cu poliţistul. El a ales culoarea tapetului din dormitor?

Emily fierbea.

– Eu am ales totul. Nici el, nici vreun alt bărbat, pentru că nimeni în afară de tine nu a văzut această odaie. Acum este a mea, numai a mea şi vreau s-o păstrez aşa cum este. Ştii ce-am descoperit în ultimele cîteva săptămîni? Arătă cu degetul spre sine însăşi. Că exist şi *eu* pe lumea asta. Că în acest corp se află un individ care nu este sclavul nimănui. Acest individ simte pentru prima oară în viaţă gustul libertăţii.

Doug pufni dispreţuitor.

– Halal devotament! Ce femeie poţi fi tu cînd pui semnul egalităţii între devotamentul matern şi sclavie?

Emily ridică mîna să-l oprească.

– Ah, nu. Nu mă referam la maternitate şi tu ştii bine asta. Mă referam la căsnicia cu tine. Întotdeauna m-ai dispreţuit, Doug. E simplu. Am înţeles.

– Şi el nu te dispreţuieşte? Singurul bărbat care îi acordă unei femei libertate deplină este acela pe care nu-l interesează unde se duce şi ce face ea. El e bun, deci?

Al naibii de bun, gîndi ea. *Mult mai bun decît ai fost tu vreodată, egoistule!*

Emily se apropie de uşă.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

– De ce? Pentru că te pun în încurcătură?

– Pentru că nu eşti la subiect. În hol, se întoarse să-l înfrunte. Odată, cîndva, aveai dreptul să-mi pui întrebări despre viaţa mea. Dar nu acum. Mai ales după ce mi-ai făcut. Se întoarse şi intră în bucătărie.

– Am tot dreptul să-ţi pun întrebări. Pentru că discutăm despre banii *mei.*

– Şi banii *mei!* urlă ea. Munciţi din greu şi meritaţi.

– Nu mai ţipa.

Emily deschise uşa şi începu să strige la el din prag:

– Ţip cît de tare vreau! Pentru că este viaţa mea, vocea mea, treaba mea! Coborî brusc tonul, dar sublinie emfatic fiecare cuvînt: Vreau să pleci, Doug. Discuţia noastră s-a încheiat.

Trecînd pe lîngă ea suficient de aproape ca s-o atingă, îi şopti:

– Te grăbeşti pentru că te aşteaptă o descărcare rapidă?

– Ieşi afară!

Descărcare rapidă? Nu *tocmai.* Imediat ce maşina neagră, strălucitoare dispăru din raza ei vizuală, Emily porni ca o furtună spre apartamentul lui Brian.

Şedea în faţa măsuţei de cafea, cu cîteva hîrtii dinainte şi, dacă nu arăta chiar vinovat, avu bunul-simţ să pară nesigur.

– De ce ai făcut asta? întrebă fără altă introducere. I-ai văzut maşina. Ştiai că a venit!

– Am vrut să fiu sigur că nu ai păţit nimic.

– Puteai telefona. Sau să suni la uşă.

– Eram îngrijorat.

– Termină, Brian!

– Vorbesc serios. Am mai văzut cazuri de violenţă domestică. Bărbaţii nu sînt tocmai blînzi cînd sînt aruncaţi în stradă.

– Doug nu este aruncat în stradă. Are o locuinţă perfectă, foarte elegantă.

– Şi-atunci de ce s-a întors?

– Să stea de vorbă cu mine. Uneori va trebui să mai discutăm. Este tatăl lui Jill. De fiecare dată cînd va dori să vorbim despre Jill, îl voi asculta.

– Despre Jill ați vorbit?

– Nu după ce te-a văzut pe tine. După ce te-a văzut intrînd ca la tine acasă, nu a vrut să știe decît de cînd mă culc cu tine.

– Și i-ai spus?

– Bineînțeles că nu! Nu i-am confirmat nimic.

– De ce nu?

– Pentru că este treaba mea ce fac noaptea. Nu-l privește pe el.

– Ți-e rușine?

– De ce?

– De legătura noastră.

– *Bineînțeles* că nu! În adîncul sufletului era puțin stînjenită, dar asta numai pentru că relația lor precedase despărțirea de Doug. Dar acum, că se simțea eliberată, se bucura chiar de existența lui. Cum de mă poți întreba așa ceva? Cum de poți gîndi așa?

Brian ridică din umeri.

– Dacă eram eu, îi spuneam.

– Evident. De-aia ai dat buzna peste noi. Ai vrut ca el să afle. Nu puteai fi mai explicit nici dacă scriai pe cer.

– Exact! spuse Brian ridicîndu-se. Mie nu mi-e rușine. Ceea ce s-a întîmplat între noi este foarte frumos, e minunat. Te iubesc și nu mi-e rușine. Dar ție?

– Nu asta este *problema!* insistă ea, încercînd să reziste privirii ochilor argintii care-i tăiau respirația. O iubea! A, Doamne, ce cuvinte dulci. Dar ea irosise o viață ascunzîndu-și gîndurile în spatele vorbelor. Trebuia să fie mai cinstită, mai hotărîtă. Problema este că nu *tu* trebuie să-i spui ce fac eu cu viața mea. *Eu* trebuie s-o fac și nimeni altcineva.

– De ce nu vrei ca el să știe?

– *Nu-mi pasă* dacă el știe! strigă ea, frustrată. Dar am dreptul să-i spun eu cînd cred de cuviință. Nu am nevoie de tine să dai buzna și să te manifești atît de posesiv că și un orb ar fi înțeles. *Nu-ți aparțin,* Brian.

Brian făcu un pas spre ea, dar se opri.

– Niciodată n-am spus aşa ceva.

– Poate că nu ai spus, dar ăsta a fost mesajul pe care l-ai lăsat să se strecoare cînd ai venit. Pe vremuri i-am aparţinut lui Doug. Pentru că aşa am vrut eu. Am acceptat să fiu mîna a doua. Am acceptat să mă las subjugată. Şi uite unde am ajuns.

– Unde ai ajuns?

– Am patruzeci de ani şi privesc rămăşiţele vieţii mele.

– Eu nu aş spune aşa ceva. Aş spune că ai patruzeci de ani şi înfloreşti ca niciodată pînă acum. Nu aveai rădăcini la douăzeci de ani. Dar acum ai. Acum ţi-ai luat viaţa în mîini.

– Da, sună poetic, dar nu exprimă corect sentimentele mele din ultimele cîteva luni, ultimele cîteva *zile*. Cuvintele se revărsau năvalnic, nu le mai putea opri. Nu exprimă frica şi spaima. Nici neliniştea groaznică a dezrădăcinării. Nici sentimentul că-mi fuge pămîntul de sub picioare. Nici durerea că am fost trădată sau înţelegerea profundă că eu am lăsat să se întîmple aşa. Şi nici realitatea îngrozitoare că nu mai am pe nimeni, decît pe mine, pentru a continua viaţa pentru care nu sînt tocmai pregătită. Este înspăimîntător. Dar şi mai rău e că eu am pornit motoarele. Eu i-am permis lui Doug să mă ţină în întuneric şi în privinţa banilor, şi în privinţa sentimentelor lui faţă de mine. Vrei să fiu romantică? Pot fi romantică. M-am lăsat schilodită, acum învăţ să merg din nou pe picioarele mele.

– Mă iubeşti?

– Da, te iubesc! Niciodată nu l-ar fi acceptat dacă nu l-ar fi iubit. Dar nu vreau să te folosesc drept sprijin. Nu vreau să mă împleticesc dintr-o relaţie de dependenţă într-alta. Dacă noi doi vom avea un viitor împreună, vreau ca acesta să fie diferit. Vreau să existe respect reciproc.

– Eu te respect. Te-am respectat din prima clipă.

– Eu am nevoie să mă respect eu însămi. Asta mă preocupă acum.

– Scriind. Pot înţelege asta.

– Mai mult decît atît, spuse ea cu o convingere pe care nu o simţise pînă acum. Abia îmi găsesc glasul. Acum hotărăsc ce vreau

eu la cină, nu ce vrea Doug. Dorm în dormitorul decorat după gustul *meu*. Folosesc baia cînd vreau *eu*, nu cînd este liberă.

– Pot înțelege totul. Dar vreau să știu ce înseamnă pentru noi doi toate astea?

– Înseamnă, spuse ea oftînd, simțind ușurarea de a se fi eliberat de Doug, înseamnă că am nevoie de spațiu. Înseamnă, continuă zîmbind și îmbrățișîndu-l, că, deși ai fost drăguț să-mi sari în ajutor, eu trebuie să mă descurc singură cu Doug. Trebuie să dorm singură uneori. Simt nevoia *să mă cunosc* pe mine însămi.

– Dar mă iubești?

– Da. Oftă resemnată de data asta. Cum să nu-l iubească cînd vedea venerația din ochii lui? Te iubesc.

O luă în brațe și o ridică, sprijinind-o de perete.

– Și ai să dormi cu mine atunci cînd n-ai să vrei să fii singură?

Ea dădu din cap.

– Și ai să vii la masă cînd am să gătesc eu?

Clătină iar din cap.

– Și vrei să ne iubim în clipa asta?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că e prea repede. A trecut prea puțin timp de cînd m-am despărțit de el.

– Am făcut dragoste înainte să vă despărțiți.

– Șșșt!

– Am nevoie de tine, Em. Îi simțea respirația fierbinte la tîmplă. Brațele lui puternice o ocroteau cu o grijă infinită. Am trăit o adevărată agonie așteptînd să se întîmple ceva. Mi-a fost teamă să nu te împaci cu el.

– Cum să mă împac dacă te iubesc pe tine?

– Ai fi făcut-o pentru Jill și te iubesc pentru asta, dar mi-ai lipsit îngrozitor. Vocea i se frînse, transformîndu-se într-o șoaptă incoerentă. Ah, iubito, cîtă nevoie am de tine!

Sentimentul era reciproc. Nu dorea să simtă așa, avea intenția să-și afirme independența, dar și ea îi simțise lipsa. Trupul ei își aminti nevoia de a-l simți pe-al lui cu fiecare fibră. Însemna oare

că era o femeie slabă? Sau își dădea seama, pur și simplu, că dacă îl dorea, îl putea avea?

– Am venit la tine să-mi afirm răspicat independența.

– Afirm-o, șopti el. Fă ce vrei. Trupul meu îți aparține. Era tentant. Trupul lui era magnific – suplu, musculos, dur.

– Și Julia?

– Doarme. O strivea de perete. Explodez! Nu vreau decît să mă ofer.

– Știu. O parte din ea se întreba dacă ar trebui să refuze sexul din principiu – pentru ca niciodată să nu mai fie ea prilej de defulare pentru un bărbat, o altă parte din ea se întreba de ce și-ar refuza această plăcere.

Hotărînd că a fi independentă nu însemna neapărat a fi stoică sau castă, oftă ușurată și-l sărută.

21

Brian se simțea frustrat. Îi oferise lui Emily dragoste, sex, libertatea pe care i-o ceruse. Dar singurul lucru pe care dorea să i-l ofere îi scăpa printre degete.

Amprenta pe care o prelucrase după aceea a copilului de doi ani nu fu găsită în fișierul nici unei secții de poliție. Așadar, Daniel Arkin nu avea cazier. Nu fusese înrolat în școli militare, nici în alte școli sau colegii. Nu era nici în Beretele Verzi, nici în marină, nu era nici funcționar guvernamental, nici agent federal – bineînțeles, din moment ce nu avea decît douăzeci și unu de ani, dar Brian nu lăsase nimic necercetat.

– Renunță, îi spusese John mai mult decît o dată. Nu vei mai găsi nimic acum. E prea tîrziu.

– Tu ce crezi că s-a întîmplat cu el?

– L-a luat vreun vagabond. Un țigan. Dumnezeule, nu știu! Dar a dispărut.

Dispărut, da, dar departe de a fi uitat. Și din această pricină Brian persevera. Nu pentru că ar fi vrut ca Emily să-l uite pe Daniel. Nu i-ar cere niciodată așa ceva. Dar dorea o încheiere, la fel ca și ea, dacă ea ar fi știut că există această șansă.

Poate că nu exista. Dar el lucrase la cazuri care păreau definitiv compromise, parcă înecate sub apă, și, deodată, o bășicuță ieșise la suprafață și îi permisese să le dezlege. Nu putea renunța, mai ales acum, cînd Emily începea o viață nouă. Încheiase capitolul căsniciei sale, începuse să scrie și i se oferea lui Brian de o manieră care sugera că ar putea spera că pentru totdeauna. Dar el dorea mai mult decît o speranță.

A plecat deci la Lower Hadley, orășelul în care se mutase fosta proprietară a magazinului de dulciuri din Grannick la vremea dispariției lui Daniel. Magazinul era exact vizavi de poștă, cu o vedere

perfectă asupra străzii, deşi în ziua aceea în faţa lui erau parcate camioanele a doi clienţi. Ca totul să fie şi mai greu, tot la ora aceea un ciocan pneumatic spărgea asfaltul, aşa încît ar fi fost realmente imposibil ca cineva să detecteze vreun alt zgomot suspect.

Femeia nu văzuse nimic, nu auzise nimic, nu ştia nimic.

Nu-l surprindea. Dar nici nu se descurajă. Vorbise deja cu alte patru persoane – proprietarul brutăriei, un client aflat în agenţia imobiliară şi cei doi clienţi din magazinul de dulciuri.

Nimic.

Înapoi spre Grannick, Brian se gîndea exasperat unde să mai întrebe. Citise lista persoanelor care comiseseră abuzuri sexuale, discutase cu cei care fuseseră în oraş la data dispariţiei copilului, îl cercetase discret, fără ştirea lui John, şi pe Nestor Berlo.

Nedescoperind nimic, apelase la computere, făcuse o listă a răpitorilor de copii de pe vremea aceea, plus-minus cinci ani. Folosindu-şi toate relaţiile, îi găsise pe toţi.

Mulţi dintre ei muriseră între timp. Cei mai mulţi se aflau în închisoare. Interogă trei dintre ei, fără succes. Cît despre ceilalţi, le verificase alibiurile – erau cu toţii departe de Grannick la momentul respectiv. Brian ştia că prietenii sau rudele puteau minţi, dar nu putea redeschide ancheta fără nici un dram de suspiciune. Nici unul dintre răpitorii de copii de pe-atunci nu furase copii atît de mici fără să ceară recompensă. Cel puţin nici unul dintre cei *cunoscuţi*. Aşadar, îi mai rămîneau cei necunoscuţi. Iar Brian se afla din nou la punctul de plecare.

Privea ecranul monitorului, citea şi recitea dosarele pe care le ştia pe de rost. Nume, profiluri – sperase, sperase că dacă le va citi mai atent, va descoperi ceva.

Dorea să rezolve cazul lui Daniel. Dorea ca Emily să poată închide această carte – literar şi figurat vorbind. Dar mai mult decît orice dorea ca ea să ştie că a făcut acest lucru pentru ea, să-l privească cu toată dragostea.

Trebuia să existe un răspuns. Bine, era implicat emoţional, nu era suficient de realist, cum ar trebui să fie un om al legii. Dar, emoţionat, nerealist, în sinea lui ştia că cineva, undeva trebuia să ştie ce s-a întîmplat cu Daniel.

Neştiind încotro s-o mai apuce – şi pentru că Emily se gîndea din ce în ce mai mult la copil, pentru că citea notiţele, gîndind că chiar ea ar putea să-i dea o cheie – dar mai ales pentru că Doug plecase, iar el se simţea liber s-o iubească, Brian începu s-o viziteze şi la jumătatea zilei.

Luni veni la ea cu sandvişuri. Marţi, pentru că afară ningea şi era frig, Emily pregăti o supă. Miercuri, pentru că el simţi nevoia să facă o pauză, o tîrî după el la restaurant.

Se întorceau acasă, cînd auzi un apel la staţia radio a maşinii. Luă microfonul şi vorbi cu dispecerul. Brian blestemă momentul şi apăsă pe acceleraţie.

Trebuia s-o fi lăsat acasă, unde era în siguranţă, unde trecuse de multe ori prin suferinţa pierderii lui Daniel.

– Brian?

– Nu cred că vrei să ştii.

– A dispărut încă un copil?

Îşi imagina că a înţeles din discuţia cu dispecerul, dar murmură în colţul gurii:

– Dispărut nu înseamnă răpit. Doamne, ce *se întîmplă* în oraşul ăsta?

– Dispecerul a spus în capătul străzii LaGrange. Este zona oamenilor bogaţi. A spus cumva Hammelman?

– Parcă aşa am auzit. Îi cunoşti?

– Nu foarte bine. Sînt proprietarii cinematografului şi prieteni cu familia Berlo.

Brian mormăi, nemulţumit.

– Prietenii lui, prietenii ei sau prietenii amanţilor lor? Familia Berlo este incontestabil ciudată.

Cînd se apropie de proprietatea lor, Brian încetini, nu pentru că era a lor, ci pentru că marca intrarea pe China Pond Road.

– Te duc acasă?

– Nu.

– M-am gîndit eu. Continuă pe LaGrange pînă cînd ajunse la casa impunătoare din cărămidă aparentă în faţa căreia se aflau o maşină a poliţiei şi un Mercedes, parcat în spatele unui Jaguar. Aşteaptă-mă aici, îi spuse, dar ea sări deja din maşină.

Munroe îl aştepta, sprijinit de capota maşinii poliţiei. Îl puse la curent pe Brian cu evenimentele.

– O fetiţă de trei ani. Mama a lăsat-o în grija cuiva. Au dispărut împreună.

– Nici un bilet ca să spună unde sînt?

– Nu. Fetiţa tuşeşte rău. Mama i-a spus foarte clar respectivei persoane că se întoarce la prînz s-o ducă la doctor.

– Poate că femeia s-a speriat şi a dus fetiţa la spital.

– El. Îngrijitorul este Richie Berlo.

– Richie Berlo? întrebă Brian neliniştit.

– Mama lui şi doamna Hammelman sînt foarte bune prietene. Ele au plecat la Hartford. Fetiţa era prea bolnavă ca s-o ducă la grădiniţă, aşa că au lăsat-o cu băiatul.

– El de ce nu s-a dus la şcoală?

Munroe ridică din umeri.

– Trebuie să-l găsim ca să aflăm. Jumătate din oamenii noştri îl caută. Nimeni nu l-a văzut.

– Au transmis un APB?

– Încă nu.

– De ce nu? întrebă Brian prosteşte. Nu fusese transmis din acelaşi motiv pentru care Harold privise în altă parte cînd Richie furase din raft. Banii vorbeau. Nestor Berlo trebuia scutit de orice situaţii jenante cu orice preţ. Murmură către Emily: Copilul ăsta este o pacoste.

– Nu se va atinge nimeni de el, spuse ea.

– Eu da. Cam ştiu pe unde se ascunde. Hai. Mergem la vînătoare. Dar înainte să pornească, dispecerul intră pe emisie şi-i spuse lui Munroe că urmărirea se desfăşura în plină viteză la ieşirea din oraş. Munroe îi relată lui Brian.

Brian puse girofarul pe maşină şi apăsă acceleraţia pînă în podea.

– Nu am mai participat niciodată la o urmărire, spuse Emily.

– Nici acum nu vei participa, o informă el, ascultînd atent radioul care raporta poziţia maşinii urmărite. Merg repede, dar asta nu înseamnă că sînt în urmărire.

– Mergi mai repede.

– Nu cu tine în maşină şi cu polei pe stradă.

– Nu vrei să-l prinzi pe Richie?

– Nu. Nu vreau decît să fiu acolo cînd va fi prins. Vreau să-l interoghez. Pe mine nu mă intimidează tatăl lui, cum pare s-o facă cu mai bine de jumătate din oraş. Deschise staţia de recepţie. Rapoartele se succedau cu repeziciune.

– Cîte ştii despre Nestor? îl întrebă Emily cu tactul unei loiale locuitoare a oraşului.

– Ştiu că amantul lui este de acelaşi sex cu amantul soţiei sale, dacă la asta te referi. O scurtă privire îi confirmă presupunerea. Apoi se încruntă la auzul unui anunţ. Ridge Road?

Emily cunoştea mai bine oraşul şi-l corectă:

– River Road. E-aproape. Se aplecă spre staţie, de unde se auzeau voci precipitate. Ce spun?

Brian acceleră.

– Accident.

– Unde?

– Nu ştiu.

– John.

– Stai să vedem.

– John este rănit.

– Încă nu ştim sigur.

– Dar aşa au spus! Cheamă o ambulanţă!

– Păstrează-ţi calmul, zise Brian, simţindu-se oricum, numai calm nu. Detesta ideea că un ofiţer de poliţie era rănit, mai ales atunci cînd îl cunoştea pe ofiţer şi cînd cunoştea cauza, cînd ştia că totul ar fi putut fi prevenit. Detesta situaţia asta.

Lua curbele cît putea de repede, împrăştiind zăpada căzută în ziua precedentă, claxonînd cînd îi ieşeau în cale alte maşini. Cînd ajunseră la River Road, era îngrijorat. Cînd văzu maşina lui John proptită într-un copac, îl lăsară nervii.

– Dumnezeule! exclamă Emily, sprijinindu-se de portieră.

Brian ar fi vrut s-o determine să stea în maşină, dar nu ştia cum şi deja se auzeau sirenele ambulanţei. Ieşi repede, exact în momentul în care celelalte echipaje îndreptau maşina lui John. Emily fu lîngă el, dar nu ajunse pînă la John pentru că trebui să le lase loc celor veniţi cu ambulanţa.

– Trăiește, îi spuse ea lui Brian. Vorbește.

Însă Brian văzuse expresia de pe fața lui John.

– Pare că suferă grozav. Picioarele?

– Da.

Îi puse mîinile pe umeri.

– Rămîi aici pînă îl urcă în ambulanță. Vrei să mergi cu el?

– Da.

Anunță echipa să-i dea voie în ambulanță, apoi se întoarse și privi în jur. Într-o parte, lîngă mașina sport turtită, stătea ca un spectator indiferent Richie Berlo. Fetița Hammelman, uitată ca o sacoșă cu cumpărături, stătea în genunchi pe scaunul din față.

– Ce înseamnă asta? întrebă Brian oftînd. Înainte ca Richie să-i răspundă, ocoli mașina și luă fetița în brațe. Hei, micuțo, îi spuse el blînd, pe unde te-ai plimbat?

– Cu mașina! spuse mîndră fetița de trei ani. Am mers foarte repede. Ce bine a fost!

– Mămica ta a fost îngrijorată.

– Dar nu am tușit nici măcar o dată.

Cu o privire spre Richie care-l țintui pe loc pe băiat, Brian îi dădu copilul lui Sam.

– Pe ea o iei tu. De el mă ocup eu. Se întoarse la Richie cu o pereche de cătușe.

– Pentru cine sînt astea?

– Pentru oamenii în care n-avem încredere cînd îi reținem pentru interogatoriu.

– Interogatoriu? Pentru *viteză?*

Brian îi puse cătușele și-l împinse.

– Unde mă duci?

– Pentru început, să vezi bine omul pe care-l iau cu targa. În cazul în care nu l-ai recunoscut, află că este șeful poliției orașului. Este soțul cuiva și tatăl cuiva și prietenul multor oameni din orașul ăsta. Este omul care ar fi putut muri acum cîteva minute din cauza ta. Îl apucă pe Richie de ceafă. Uită-te bine!

John era foarte palid. Avea o tăietură pe față care sîngera. Trăsăturile lui erau schimonosite de durere.

Richie dădu să fugă, dar mîna lui Brian îl prinse ca într-o menghine.

– Priveşte, fir-ai tu să fii! murmură cu respiraţia tăiată, deşi dăduse cu ochii de Emily. Se temea pentru John, dar în privirea ei citi o încurajare mută. Se domoli ca prin minune.

Aşteptă pînă urcă ea în ambulanţă, după care îl îmbrînci pe Richie în maşină.

– Nu din cauza mea a intrat în copac! protestă tînărul după ce porniră.

Brian strînse volanul cu ambele mîini.

– Ştiai că te urmăreşte, ştiai că voia să te oprească, l-ai obligat la o cursă riscantă. Nu s-ar fi lovit de copac dacă nu erai tu.

– A derapat pe gheaţă. Nu a fost vina mea.

– Şi ce făceai cu fetiţa?

– Nimic. Era plictisită şi am scos-o la plimbare.

– Cînd ştiai că mama ei se întoarce la ora unu?

– Am uitat. Oricum, adăugă el cu amărăciune, *ei* nu se întorc niciodată cînd promit. Masa la restaurant cere timp. Este cel mai important lucru din viaţa lor.

– Iar al tău este să te duci la şcoală. De ce nu te-ai dus astăzi?

– Pentru că a trebuit să stau cu copilul.

– Nu erai obligat. Tu nu ai nevoie de bani.

– Le-am făcut un serviciu. I-am făcut mamei o favoare. Şi-apoi, eu sînt major. Şcoala nu mai are nici o importanţă.

– Nici dacă vrei să mergi la colegiu?

Richie scăpă o exclamaţie de dispreţ.

– A, ah! o interpretă Brian. Colegiul nu este o problemă pentru tine. Nu cînd tăticu unge pe cine trebuie! Aşadar, îi făceai un serviciu doamnei Hammelman. Bun, atunci de ce a crezut ea că i-ai răpit copilul?

Richie îl privi contrariat.

– *Am răpit?* Nu am răpit copilul! Aşa v-a spus?

– Da. Şi vreau să ştiu de ce.

Expresia băiatului era plină de dezgust.

– Întrebaţi-o pe ea.

– Eu te întreb pe tine. Eşti fiul celei mai bune prietene ale ei. Prima ei reacţie ar fi trebuit să fie încrederea, nu să te acuze.

– Nu-l place pe tata.

– De ce nu-l place?

– Ai dreptul să ghicești de trei ori. Primele două nu contează.

– De ce *nu?* Cum Richie nu răspunse, el continuă: Eu sînt nou în orașul ăsta. Presupune că eu nu știu nimic.

– Nu-i place de tata, spuse băiatul rar, pentru că nu reușește să-l ademenească.

– Și ce legătură are asta cu lipsa ei de încredere în tine?

– Doamne, omule! Eu sînt fiul tipului! Chiar nu ai imaginație?

– Eu sînt lege și ordine, alb și negru. Nu am imaginație. Spune-mi ce legătură are faptul că tu ești fiul lui Nestor Berlo cu lipsa de încredere în tine a doamnei Hammelman.

– La dracu'! exclamă tînărul și întoarse capul.

– Dă-i drumul, Richie!

– Crede că sînt ca el! Brrrr!

Brian se întrebă dacă nu cumva el era... dacă nu cumva afirmațiile lui erau generate de angoasa unei confuzii sexuale. Dar nu avea de gînd să atingă subiectul. Doar după ce mai scotea ceva de la puști.

– Dacă doamna Hammelman crede așa ceva, de ce te-a lăsat cu fetița?

– Și-a imaginat probabil că fetița este în siguranță. Unde mergem? Ăsta nu e drumul spre oraș.

– Am chef să mă mai plimb puțin. Lăsă o mînă de pe volan. Să mă mai relaxez, înțelegi?

– Mai bine mă duci înapoi. Or să se întrebe unde sînt.

Brian arătă spre stația radio.

– Știu unde ești. Pot veni dacă vor. Avem ocazia să mai stăm de vorbă. La secție nu prea putem.

– Nici nu trebuie, mormăi tînărul. Mă scoate de-acolo în cinci minute.

– Nu, dacă depinde de mine. Răpirea de copii este o acuzație serioasă.

– Nu am răpit-o pe Sara.

– Mai este și punerea în pericol a vieților omenești, și fuga cu intenția de a te sustrage arestării. Mai este și șeful meu, care probabil a ajuns la spital, rănit, ceea ce înseamnă atentat la viața unui om, și mai este și o acuzație de vandalism. Destul de multe ca să pună pe

oricine pe gînduri. Să fiu în locul tău, nu aş trata cu indiferenţă acuzaţia de răpire. Doamna Hammelman a fost destul de alarmată dacă a anunţat poliţia, iar mama ta a lăsat-o.

– Mama s-a speriat. Ştia că dacă se întoarce acasă fără mine, tata înnebuneşte. Îi place să ştie unde sînt.

– Este un om rigid?

Richie pufni. Era o confirmare.

– Mda, cred că da, spus Brian. Este un preţ mic pentru viaţa uşoară pe care ţi-o oferă. Te duci la şcoală dacă şi cînd vrei. Furi vitamina C din farmacie, furi Lotusul tatei cînd vrei tu, vopseşti cu spray alte maşini, spargi ouă, furi un copil de trei ani şi alergi cu maşina să-ţi frîngi gîtul – şi nu eşti niciodată pedepsit.

– Văd cît de multe ştii tu, murmură Richie.

– Încalci legea, dar contezi pe numele tău ca să scapi nepedepsit.

Richie se întoarse să-l înfrunte:

– De ce nu mă pedepseşti? Închide-mă!

– Nuuu! Cred că te duc acasă.

– Acuză-mă de ceva şi închide-mă! Singur ai spus că eşti nou în oraş. Nu-i datorezi nimic tatălui meu! Hai, închide-mă şi scoate-mă naibii de-aici!

Brian opri maşina pe marginea drumului. Se aflau pe o stradă frumoasă şi liniştită. Dacă existau case, erau ascunse după copaci. Nu se mai vedea nici o maşină.

Luînd mîinile de pe volan, Brian se întoarse spre băiat.

– Nu vrei să stăm de vorbă?

– Despre ce?

– Despre viaţa ta acasă. Despre de ce pleacă mereu mama ta, iar fratele tău mai mare nu mai vine niciodată acasă.

Richie se micşoră în scaun.

Încă mai blînd, Brian continuă:

– Ştii, tu nu trebuie să-l înfrunţi. Înţeleg de ce îţi este greu.

– Nu, nu înţelegi! se răsti Richie cu lacrimi în ochi. Nu poţi înţelege să ai un tată care... care face... astfel de lucruri. Îi evită privirea.

– Cu tine? întrebă Brian liniştit.

Richie nu negă.

Lui Brian i se făcu greață.

– Pun pariu că se întîmplă de cînd a plecat fratele tău.

– Știa că așa se va întîmpla și tot a plecat! Nu i-a păsat de mine. Nu s-a gîndit decît la el.

– Mama ta știe?

Băiatul ezită din nou. Apoi, ca și cînd adunase în el atîta amărăciune încît nu o mai putea stăpîni, începu să se bîlbîie:

– Trebuie să știe. Dar se face că nu vede. Trăiește bine și nu-i pasă. Nu renunță ea la toate de dragul meu! Întoarse o privire disperată spre Brian: Dar eu nu sînt ca el. *Mie nu-mi place!*

– Și ce vrei să faci? Pleci la colegiu, cum a făcut fratele tău, și nu te mai întorci?

– Aș vrea să pot! strigă băiatul în pragul isteriei. Dar el vrea să mă țină lîngă el. Spune că mă dă la colegiul din oraș!

– Iar tu preferi să mergi la închisoare decît să rămîi acasă. Se explicau acum toate tentativele lui de a fi arestat.

– Prefer *orice altceva!*

Brian știa destule și se abținu să-l atingă pe băiat, deși ar fi vrut să-l consoleze, să-i arate că-i înțelegea durerea. Tînărul striga după ajutor cît îl ținea gura. Trebuia să-l audă cineva.

– Nu cred că vrei la închisoare, Richie. Este mai rău decît cu tatăl tău. Dar nu aceasta ar trebui să fie opțiunea ta. Uite, eu îți ofer altele.

– Nu poți. Tata controlează pe toată lumea din Grannick. Face ce vrea și nu-l întreabă nimeni nimic.

– Pentru pedofilie nu va scăpa atît de ușor.

– Nu vrei să *înțelegi?* Niciodată nu-l vor *acuza* de așa ceva. Iar eu nici atît. Mă omoară dacă scot un cuvînt.

– Sînt și alte modalități de a rezolva problema. Liniștite, fără zarvă.

Însă Richie clătină disperat din cap.

– *Mă omoară!*

– Nu va ști niciodată că tu ai spus ceva.

– Daaa! Mie-mi spui!

Brian desfăcu larg brațele.

– Vezi vreun cablu? Nu înregistrez nimic. Este unul din motivele pentru care am prelungit drumul. Ceea ce discutăm rămîne aici,

numai între noi. Dacă se află ceva, va fi doar din cauza ta, dacă tu vei vorbi. Tu hotărăşti.

Băiatul îl privea neîncrezător, dar acum exista o luminiţă de speranţă în ochii lui pe care Brian nu i-o mai văzuse.

Speculă avantajul.

– Uite ce e, Richie. Preferinţele tatălui tău nu sînt un secret în oraş. Poliţia le cunoaşte de mulţi ani. Dacă ar fi să discutăm cu el despre problemele lui paterne, cum ar fi faptul că tu furi din magazine, eşti implicat în tot felul de vandalisme, iar acum încercarea de răpire – fără să discutăm absolut nimic despre ceea ce se întîmplă acasă – şi dacă i-am recomanda să te trimită la fratele tău sau la o altă rudă pentru un timp, poate ar muşca din momeală.

– Mă vrea lîngă el, spuse Richie încruntat.

– Dar nu vrea scandal.

– Nu va fi nici un scandal. Cumpără totul cu bani.

– Da, pentru că asta vrea. Vrea ca oamenii să tacă. De aceea aruncă cu banii. Gîndeşte-te puţin, Richie. Sigur, Grannick are nevoie de banii lui, dar el are nevoie de linişte. Plăteşte scump această linişte, aşa că ar trebui să înţelegi cît de mult şi-o doreşte. Ne poate ameninţa cu ce ar putea face el dacă te trimitem din oraş, dar şi *noi* îl putem ameninţa cu ce vom face dacă nu te lasă să pleci.

Richie tăcu. Privea pe geam. Îşi muşca buza.

– Crezi că o să meargă?

– Pun pariu. Nu este invulnerabil. Puţini oameni în situaţia lui sînt invulnerabili.

– Şi dacă mă urmăreşte?

– L-a urmărit pe fratele tău?

– Nu.

– Nu-i prost. Are o afacere de succes şi nu vrea să rateze totul. Ascultă-mă pe mine. Ai încredere. Nu va face nimic care să-l expună public. Una este să fii homosexual, cu totul altceva să abuzezi de copii.

Richie privea disperat pe geam, în pragul lacrimilor.

– Nu am vrut ca şeriful Davies să păţească ceva.

– Ştiu.

– Am oprit de cum am văzut că a derapat. Se va face bine?

– Nu ştiu. Vrei să vii cu mine la spital?

Tăcere, apoi o privire timidă, să vadă dacă Brian vorbeşte serios.

– Da.

Kay era la jumătatea ultimei ore a zilei cînd directorul veni s-o cheme la telefon. Era Emily. Îi spuse că John a avut un accident, că e rănit, ceea ce lui Kay i se păru complet absurd. John era cel mai solid şi cel mai rezistent bărbat din lume, ca să nu mai spunem că era cel mai prudent şofer pe care-l ştia ea.

– Operaţie? repetă ea, pierdută, cuvîntul rostit de Emily.

– Este posibil să aibă o hemoragie internă. E rănit la picioare.

Kay nu reuşea să înţeleagă.

– Cum adică rănit?

– Fracturi, nu ştiu amănunte. Kay, ar fi mai bine să vii să stai de vorbă cu doctorii.

– *John?* Dar cum s-a întîmplat?

– Urmărea pe cineva. Maşina a derapat într-un copac.

Kay tresări violent, dar în minte îi veni o imagine de film, nicidecum o realitate.

– Nu a mai avut niciodată un accident. Cum de ai fost acolo?

– Eram cu Brian cînd s-a întîmplat. Am ajuns la locul accidentului o dată cu ambulanţa.

– L-au luat cu *ambulanţa?* Înţelegea că a fost rănit destul de rău pentru a fi operat, trebuia să fie implicată şi o ambulanţă, dar nu şi-l putea imagina pe John pe o *targă*, ca să nu mai vorbim de masa de operaţie.

– Vrei să vin să te iau, Kay?

Ceva din tonul alarmat al lui Emily ajunse în sfîrşit pînă la ea.

– Nu, vin singură. Plec chiar acum. Şi a plecat, gîndindu-se că accidentele din timpul serviciului li se întîmplau mereu poliţiştilor din alte oraşe, din oraşele mari. John plecase de multe ori la înmormîntări ale colegilor din alte state, dar în Grannick nu a murit niciodată vreun poliţist. Urmăririle cu maşina nu însemnau decît puţină adrenalină în plus, pe drumuri pustii.

Era încă sceptică în momentul în care a ajuns la spital, dar aici nu mai putu ignora atmosfera. Şi totuşi mai trecu un timp pînă înţelese bine implicaţiile expresiei îngrijorate de pe faţa lui Emily.

Aceasta o conduse într-o sală de aşteptare.

– Mi-au promis că vin să ne spună de cum termină.

– Spune-mi adevărul, Emily. Este la limita dintre viaţă şi moarte?

– Nu. Nu, nu! Nu dacă reacţionează bine la anestezic.

– Şi-atunci de ce s-au grăbit să-l opereze? A fost împuşcat?

– Nu s-a tras.

– A lovit cealaltă maşină?

– Nu, a intrat într-un copac. Era gheaţă pe drum. A derapat şi a pierdut controlul.

Pe Kay o trecu un frison.

– În ambulanţă a fost conştient?

– Da. A vorbit cu mine.

– Ce ţi-a spus?

Emily zîmbi trist.

– Mai mult a înjurat. Nu-i venea să creadă că a stricat maşina.

Era primul lucru pe care-l auzea Kay care semăna cu bărbatul ei, ceea ce transformă situaţia într-un eveniment real.

– Cît de rău e rănit la picioare?

– Fracturi multiple la amîndouă.

– La amîndouă? Dumnezeule, cum va merge?

– Nu va merge o vreme.

– Şi cum se va descurca?

– O vreme nu se va putea descurca singur.

– Nu-mi pot imagina. Cît timp au spus că durează operaţia?

– Nu mi-au spus.

Kay încercă să înţeleagă ce însemna asta. Nu reuşea să-şi pună ordine în gînduri.

– Poate că ar trebui s-o sun pe Marilee. Nu. E o prostie. Îşi va face griji. Mai bine aştept pînă aflu mai multe. Pînă îşi revine el. Pînă vorbesc cu doctorii. După aceea...

Era speriată. John nu fusese niciodată imobilizat în nici un fel.

– Parcă aş vorbi despre un străin.

Emily o luă de mînă.

– O să fie bine, Kay.

– Ştiu. Doar că... John este atît de... perfect... fizic. Totul merge bine la el. Nu are alergii, nu are tensiune. Nu a fost niciodată bolnav. Era cutremurată. Nu sînt pregătită pentru aşa ceva.

– Am să te ajut cît pot, ştii doar. John mi-a fost ca un frate.

Dar era soţul lui Kay şi va avea nevoie de ea. Pregătită sau nu, ea trebuia să fie lîngă el.

Era aproape ora şapte seara cînd John fu scos din sala de operaţie şi dus în rezervă. Kay se afla deja acolo.

O trimisese pe Emily acasă, asigurînd-o că se simte bine, insistînd că o ajutase suficient pentru ziua asta. Adevărul este că, oricît de mult o iubea pe Emily, oricît de mult aprecia îngrijorarea colegilor care se perindaseră pe-acolo, Kay avea nevoie să rămînă puţin singură cu gîndurile ei – să accepte ideea că John era rănit, să se bucure că se va însănătoşi, să scape de gustul amar pe care i-l lăsase gîndul că toţi sîntem muritori.

Şi-apoi, dorea să fie singură cu el cînd John se va trezi.

Aşteptă cu inima bătîndu-i tare, cu ochii mari deschişi, privind uluită flacoanele, tuburile şi aparatele din încăpere, pînă cînd asistentele aranjară totul cum trebuie. Abia atunci s-a apropiat de pat. John ţinea ochii închişi. Unul era umflat, cu copci deasupra. Părul argintiu era ciufulit, tenul pămîntiu, buzele albe şi uscate.

Îl mîngîie încet pe mînă. John mişcă puţin. Deschise ochiul zdravăn. Ea se apropie ca s-o vadă.

– Bună, îi spuse blînd.

Vocea lui era răguşită.

– Kay?

– Îhî. Cum te simţi?

– Îngrozitor.

– Aşa şi arăţi, continuă ea, sperînd că umorul era cea mai bună metodă de a aborda situaţia.

– Ha! John închise ochiul.

Kay îi studie ghipsul de la picioare. I le suspendaseră şi păreau foarte grele. Doctorii îi spuseseră că suspendarea era temporară, dar că John va fi imobilizat o vreme. Putea mişca un picior. Dar fractura ambelor membre nu era lucru uşor.

– Kay?

– Sînt aici.

– Ce s-a întîmplat cu băiatul?

Kay zîmbi, calmîndu-se brusc. Ar fi trebuit să-şi imagineze că mintea lui se întorsese la locul accidentului. Era normal.

– E bine. Se simte îngrozitor pentru ceea ce s-a întîmplat.

Brian trecuse mai devreme cu Richie pe-acolo.

– Trebuie să-l scoatem din casa aia.

– Brian încearcă ceva.

John făcu efortul de a se ridica să-şi vadă picioarele, dar numai cu un ochi şi cu gîtul imobilizat, nu reuşi. Kay îi prinse capul şi-l aşeză încet pe pernă.

– Trebuie să te odihneşti. Stai cuminte.

– Ce-i cu picioarele mele?

– Sînt în ghips.

– Pentru cît timp?

– Depinde cît de repede se vindecă. Două sau trei luni.

John gemu supărat.

– Te doare?

– Hmm! Nici întrebare, nici răspuns. Mi-e gura uscată.

Se grăbi să-i aducă un pahar cu apă şi-l ajută să bea cu un pai. Apoi îi aranjă pernele.

– Pot să fac ceva? Să-ţi aduc ceva?

Cu ochii închişi, abia mişcînd buzele, îi şopti:

– Stai cu mine.

Kay se aşeză pe marginea patului.

– Am sunat-o pe Marilee. A vrut să ia primul avion să vină acasă. I-am spus să aştepte pînă vorbeşte cu tine la telefon. Ţi-a transmis că te iubeşte. Simţi un nod în gît. Ridică o mînă, dar o lăsă uşor pe mîna lui. Şi eu te iubesc, îi şopti. Mă auzi, John? Nu-mi place că ţie ţi s-a întîmplat aşa ceva. Timidă, îşi strecură mîna sub mîna lui şi îşi împleti degetele cu ale lui. John adormise.

22

Pe scala de la unu la zece, accidentul lui John se înscria la patru, dar pe Emily o afectase profund. O făcu să se gîndească la fragilitatea vieții. Doar cîțiva centimetri mai la stînga și John ar fi evitat porțiunea înghețată și nu ar fi pățit nimic. Cîțiva centimetri la dreapta și nu ar fi nimerit copacul – s-ar fi prăbușit în prăpastie și ar fi murit.

Doi pași în față sau în spate și Gayle Stasek ar fi ajuns în siguranță acasă.

Trei minute în plus sau în minus, și Jill nu l-ar fi văzut pe Doug în fața casei din Boston.

Patru minute în plus sau în minus și oricine l-a luat pe Daniel nu l-ar mai fi găsit singur în mașină.

– Îngrozitor, șopti ea, înfiorîndu-se, cu ochii la flăcările care devorau lemnul din cămin.

– Ce anume? o întrebă Brian.

Se sprijini de genunchii lui îndoiți, lipindu-și obrazul de gîtul lui.

– Hmm?

– Ce anume este îngrozitor?

– Repeziciunea cu care se petrec anumite lucruri. *Finalitatea* lor. Dacă eu nu mă duceam la poștă în ziua aia? Sau dacă mă duceam mai devreme ori mai tîrziu? Cine l-a luat pe Daniel a făcut-o dintr-un impuls, sînt convinsă de asta. Din întîmplare, omul acela periculos se afla prin preajmă. Dacă nu plecam din mașină în momentul acela, viața mea ar fi fost cu totul alta. La fel și cu Gayle. Dacă nu alerga în ziua aceea sau mergea mai devreme ori mai tîrziu, tu ai fi fost acum la New York, împreună cu ea. Privi din nou spre foc. Nu ți-e dor de New York?

– Numai cînd vorbesc cu vechii mei colegi. De departe, poveștile lor sînt palpitante și întotdeauna încununate de succes. După

ce închid telefonul, îmi amintesc de nesfîrşitele ore de muncă, de pericolul care te paşte la tot pasul şi nu mai mi-e dor.

– Nu te plictiseşti aici?

– Nuuu. La început mi-a lipsit activitatea febrilă, agitaţia, camaraderia celor din jurul meu. Dar acum îi cunosc pe oamenii de aici. Şi ei mă acceptă. Şi aici există acţiune şi camaraderie, dar altfel.

– Cum altfel?

– Oarecum personală. Am fost implicat în mai multe cazuri acolo, dar aici am un impact mai mare asupra fiecăruia în parte. Există mai multă consistenţă. Cum a fost cazul Leilei. Al lui Richie. Îmi place. Te răsplăteşte din plin. De ce mă întrebi?

Întreba pentru că dorea ca el să rămînă în oraş. Cu tot cu urmărirea în mare viteză, un poliţist avea mai multe şanse să rămînă viu în Grannick decît în Manhattan. Se înfiora la gîndul că Brian ar putea fi împuşcat sau înjunghiat.

– Mă întrebam dacă nu-ţi pierzi răbdarea, dacă nu devii neliniştit, spuse ea.

O întoarse şi o cuprinse în braţe.

– Arăt eu a om care şi-a pierdut răbdarea?

– Acum? Nu. Ochii lui albaştri o paralizau. O intrigau. Dar nu ştiu ce simţi dimineaţa, cînd te duci la vechea secţie de poliţie din Grannick.

– În nici un caz nu-mi pierd răbdarea, nu mă simt neliniştit, o asigură cu o luminţă în privire. Uneori sînt somnoros. Alteori relaxat. Sau abia aştept să văd ce se mai întîmplă. Dar într-un fel foarte cuminte, calm. Nu am înţeles niciodată de ce poliţiştii au probleme cu căsnicia – adică ştiam motivul, dar nu *l-am simţit* niciodată decît după ce am plecat. Cum să te dedici pe de-a-ntregul unei căsnicii cînd zece, douăsprezece, paisprezece ore pe zi trăieşti în tensiune? Cum să fii un părinte atent şi înţelegător?

O privi pe Julia care dormea pe pătură lîngă ei. Emily îi citi emoţia din privire, dragostea, dorinţa de a o proteja.

– Am luat o hotărîre bună cînd am plecat. Julia creşte frumos aici. Nu mai plînge, nu se mai sperie la orice zgomot şi nici la sirene. Doarme bine toată noaptea şi este bucuroasă cînd mă vede, dimineaţa. Creşte. Vorbeşte. Bine, nu chiar inteligibil, dar *eu* ştiu ce spune.

Emily se mulțumi să-i audă vocea. Îi plăcea ce-i vorbea.

– Mama este dezamăgită că nu venim acasă de Ziua Recunoștinței. I-am spus că nu vreau s-o iau pe Julia de-aici atît de repede. Are nevoie să stea mai mult timp într-un loc. Cînd vine Jill acasă?

– Miercuri după-amiază. Prognoza spune că va ninge.

– Zăpadă de Ziua Recunoștinței? Oh, e grozav!

– Nu și dacă n-o să mă pot duce s-o iau pe Jill cu mașina.

– Poate veni cu autobuzul.

– Știu. Dar aș fi vrut s-o iau de la cămin. E tare nesigură din cauza lui Doug.

– Încă mai e supărată?

– Și tristă. Este sfîșiată de sentimente contradictorii. Ar vrea să-l urască, dar, firește, nu poate. Este într-o luptă continuă între furie și sentimentul datoriei. Îi spun mereu că nu trebuie să aleagă, pentru că ea ne poate avea pe amîndoi, dar situația este încă foarte nouă pentru ea.

Brian îi mîngîie ușor buza de jos.

– Va rezista și va trece de momentul critic cu ajutorul tău. Tu ești înțeleaptă.

– Cum să fiu altfel? Îi vreau tot binele lui Jill. Nu vreau s-o văd suferind.

– Are emoții din cauza vacanței?

– Puțin. Dar tu? Este prima pe care o petreci fără Gayle.

– Mă gîndesc la ea. Dacă mă tem de Ziua Recunoștinței? Nu. Întotdeauna am fost la părinții ei, în Westchester, la o întîlnire formală. Mi se păreau interminabile. Pe la jumătate eram deja gata de plecare. Tu și Doug ce făceați?

– Petreceam acasă. Invitam prieteni. Va fi prima oară în douăzeci și doi de ani cînd nu voi găti curcanul.

– Ai de gînd să renunți la el?

Încet, cu sînge rece, Emily dădu din cap.

– Nu aș putea să pregătesc același meniu și anul ăsta. Nu după tot ce s-a întîmplat. Am nevoie de o schimbare, ca să nu fac comparații. Zîmbi, anticipînd cu plăcere ce avea să facă. Toată lumea se întîlnea la familia Davies – Brian și Julia, Emily și Jill, Celeste și Dawn, bineînțeles, împreună cu iubitul lui Celeste, cîțiva colegi

de-ai lui Kay, cîțiva de-ai lui John. Cu toții vor aduce de mîncare. Va fi categoric altceva. Îți garantez că nimic nu va fi formal anul ăsta.

– Asta-i bine. Pentru că eu nu sînt o astfel de persoană. Acea parte a New York-ului nu m-a atras niciodată.

– Spune-mi că obișnuiai să te duci la operă!

– Nuuu! Acolo am tras linia. Dar mergeam la teatru, la petreceri organizate de compania lui Gayle.

– Nu-mi imaginez cum ai arăta în frac. Nu-l văzuse decît în cămașă cu cravată și jeanși. De obicei, prin casă purta pantaloni scurți. Noaptea nu purta nimic.

Emily se întreba dacă i se va face vreodată dor de viața aceea, dacă va ajunge să se satură de Grannick și va dori să plece. Ar putea fi o problemă dacă rămîneau împreună. Ea nu putea pleca. Nu putea.

Se întoarse din nou, lipindu-și obrazul de pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii. Simțea ceva deosebit cînd se odihnea așa la pieptul lui, o alinare, senzația plăcută că nu este totuși singură. Faptul că Julia era și ea lîngă el dădea o anume frumusețe momentului. Emily mai cunoscuse astfel de clipe, scurte, cu Daniel și cu Doug. Sperase să mai trăiască așa ceva după ce se născuse Jill, dar nu s-a mai întîmplat niciodată.

– Te iubesc, șopti Brian.

Ea se ghemui mai strîns lîngă el.

– Ai auzit?

– Da, răspunse ea tot în șoaptă.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Șșșșt! Nu mă pot gîndi la asta acum.

– De ce nu?

– E prea curînd. Vreau numai să mă bucur de frumusețea acestei clipe. Nu vreau decît *să exist.*

Simțea mîna mare, așezată ocrotitor pe spatele ei, alunecînd încet în sus și-n jos.

– Bine, spuse el într-un tîrziu. Te pot lăsa *să existi* puțin. Dar îmi dai voie să-ți repet același lucru cînd mă voi simți la fel?

– Îți dau voie, zîmbi ea.

– Bine.

Cu zîmbetul fluturînd încă pe buze, Emily se aştepta ca el să repete propunerea la scurt timp. Cînd nu o auzi, oftă încet. Nu avea nevoie de cuvinte. Îl simţea. Era mai mult decît avusese ea de vreme îndelungată. Pentru moment, era mai mult decît suficient.

În seara aceea a sunat-o Doug. Tocmai pusese în cuptor o prăjitură de ciocolată.

– Ce faci? o întrebă el cu un antren pe care nu i-l cunoştea. Imediat se încordă.

– Nu prea rău.

Îi relată despre grupul invitat de familia Davies.

– Pentru că John nu poate merge nicăieri, e mai bine aşa.

– Va fi şi Brian?

– Da, răspunse, fără să se simtă vinovată.

– Este ceva serios între voi?

– Kay nici nu ar accepta altfel, de vreme ce el este nou în oraş. Şi pe deasupra, singur cu Julia.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu. Nu ţi-am răspuns. Nu avea nici cea mai mică intenţie.

– Ei?

– Tu ce faci în vacanţă?

Doug insistă:

– Este ceva serios între voi?

– Asta nu te priveşte pe tine!

– Jill ştie că te-ai încurcat cu el?

– Lui Jill îi place de Brian. Îi pare bine să-l ştie aici.

– Poate că nu ar mai gîndi la fel dacă ar şti că te culci cu el.

– Doug, te rog! Vorbeşti să te afli în treabă.

– Cum adică? Ceea ce faci tu o afectează pe ea. Mă preocupă Jill.

– Dumnezeule mare! explodă Emily. Eşti nemaipomenit! Te îngrijorează ce fac eu! *Nimic* din ce fac eu nu ar putea provoca o suferinţă nici pe jumătate din ceea ce ai făcut tu în ultimii cinci ani.

– Opt ani.

– Scuză-mă, opt ani.

Opt ani. Recepţionă în plin lovitura acestei mărturisiri. Se simţi murdărită.

– Nu te-ai gîndit prea mult la mine, nu?

– Te-am considerat vinovată pentru Daniel, spuse el ca o scuză.

– Nu ai avut curajul, Doug. Ţi-ai făcut de cap fără ştirea mea timp de *opt ani*, dar nu ai avut curajul să divorţezi.

– M-am gîndit mereu la Daniel, spuse el, fără mîndrie de data asta.

– M-ai urît din cauza băiatului, dar nu ai divorţat de mine tot din cauza lui!

– Cam aşa ceva. După o scurtă pauză, îl auzi întrebînd şovăitor: Tu crezi că trăieşte?

Ah, Dumnezeule!

– Nu.

– De ce nu?

– Fiindcă ar fi încercat să ia legătura cu noi. Ar fi avut douăzeci şi unu de ani.

– Dacă i s-a spus că oamenii care l-au crescut sînt părinţii lui biologici? Nici nu ar fi ştiut că există şi alţii.

Emily cumpăni în gînd această posibilitate.

– Eu cred că ar fi aflat cumva.

– Dar dacă îl primeam înapoi?

– Cînd?

– Oricînd. Să zicem după patru-cinci ani.

Nu era sigură că înţelege ce vrea să spună Doug.

– Da?

– Crezi că am fi luat-o de la început?

– Noi doi?

– Da.

– Nu ştiu. Cred că ar fi contat şi cum ar fi trăit el în aceşti ani. Dacă i se întîmpla orice, ai fi dat vina pe mine.

Ţinu receptorul o bună bucată de vreme, fără să mai audă altceva decît respiraţia lui Doug şi poticnelile cînd încerca să reia conversaţia. Părea să lupte cu gîndurile la Daniel într-un fel în care ea nu şi-l imaginase pe Doug, dar care nu-l scuza pentru ceea ce făcuse ori pentru faptul că o condamnase pe ea. Era mulţumită totuşi că acum putea vorbi cu el despre Daniel. Fiul lui. *Primul* lui fiu.

– Mă întreb dacă l-ar mai putea găsi acum, după atîta timp.

– Nu. A trecut prea mult timp.

– Multe cazuri se rezolvă tîrziu şi foarte tîrziu.

– Nu ca ăsta.

– Tu nu vrei să ştii ce s-a întîmplat cu el?

– Ba da! Doamne, Doug! strigă ea. *Eu* am luptat să nu se închidă ancheta. *Eu* mi-am reprimat emoţiile ani de zile, în timp ce tu le-ai dat la o parte, pentru că a fost mai comod. Cînd s-a închis ancheta pentru că nu mai aveau ce ancheta, *şi atunci* am încercat să continuu, dar nu am descoperit nimic. Nu-mi pot permite să sper, Doug. Pur şi simplu nu pot. E mort. Într-un fel sau într-altul, Daniel este mort.

– Asta vei scrie în carte?

– *Dacă* voi scrie o carte, aceasta va fi despre sentimentele mele faţă de Daniel, înainte, în timpul şi după tragedie. Divorţul nostru m-ar putea ajuta. Celălalt punct de sprijin va fi să accept, în sfîrşit, că nu-l voi mai recăpăta pe Daniel.

– Eşti o mamă jalnică dacă faci asta.

– Dar trebuie să supravieţuiesc! strigă ea. Iar făcea din ea omul cel rău. Nu-l mai pot căuta. Nu-mi cere să fac asta!

– Dar dacă l-aş ruga pe bunul tău prieten Brian?

– Nu!

– De ce nu?

Pentru că Brian nu are nici un amestec în povestea cu Daniel. El este prezentul şi viitorul meu. Nu vreau să-l pătez cu nimic.

– Nu va putea afla nimic. John nu a reuşit, şi numai Dumnezeu ştie cît s-a străduit.

– John nu este foarte deştept.

– Ba *este*.

– Nu a rezolvat *acest* caz.

– Şi în toţi aceşti ani ai avut resentimente faţă de el din pricina asta? Observase, bineînţeles. Îl văzuse pe Doug distanţîndu-se treptat de John. E poliţist, nu dezlegător de miracole. Acum trebuie să închid, Doug. Am o prăjitură în cuptor.

– Vasăzică, luaţi masa în familia Davies. Cine ştie, poate trec şi eu să vă salut.

Emily îşi simţi inima în gît.

– Nu cred că-i o idee grozavă.

– De ce nu? Jill e fiica mea. Am dreptul să o văd de Ziua Recunoştinţei.

– Înainte sau după. Nu în ziua respectivă. I se părea o idee *îngrozitoare*. I-ar face pe toţi să se simtă stingheriţi.

– Vreau să stau de vorbă cu Brian, insistă Doug, ştiind că i-a descoperit punctul nevralgic.

– O faci fără acordul meu. Înainte sau după, repetă ea, mai apăsat.

– Vreau ca misterul ăsta să se rezolve o dată pentru totdeauna.

– Înainte sau după, Doug. Nu în seara aceea. La revedere. Închise, înfiorîndu-se de teamă.

Emily aştepta ca Doug să apară din senin. Îl obseda Brian, îl obseda Daniel, dar faţă de nici unul nu manifestase vreun interes decît *după* ce ea aflase de viaţa lui dublă. Dar nu-i va permite sub nici o formă să se atingă de Brian, mai ales în legătură directă cu Daniel. Ani întregi trăise cu speranţe deşarte. Nu mai putea continua.

Nu a reuşit să se relaxeze decît după ce s-a terminat cina de Ziua Recunoştinţei şi fetele – Jill, Marilee şi Dawn – au plecat în vizită la prieteni. A ajutat-o apoi pe Kay în bucătărie, a şters farfuriile.

– Mă temeam că va veni aici, îi spuse ea lui Kay. Doar pentru că i-am spus să nu vină. Încearcă să mă ţină într-o stare de tensiune.

– Ce ştie despre Brian?

– Nimic. Bănuieşte. Întîlni privirea lui Kay şi ridică timid din umeri. Nu ne vede împreună, cum ne vedeţi voi, în fiecare zi.

– Un adevărat noroc. Ochii lui Brian spun totul. Şi ai tăi, iubito.

– Nu mă pot stăpîni. Este atît de diferit de Doug! Doug şi cu mine ne-am lăsat purtaţi de val, eram tineri. Dar acum, cu Brian, mi se pare că totul are mai multă consistenţă.

– Este o dragoste matură.

– Cred că da, recunoscu Emily, dar se gîndea că sesizase şi schimbări subtile. Cu voi cum merg treburile?

Kay roşi.

– Interesant. Parcă totul se schimbă cînd îl am pe John lîngă mine. E frumos. Poate că fiecare avem nevoie de cîte un şoc din

cînd în cînd. Tu l-ai avut cînd ai aflat de cealaltă familie a lui Doug. Eu, cînd John a suferit accidentul.

Uşa bucătăriei se deschise larg şi Celeste intră valvîrtej.

– Ei, fetelor! Voi ce credeţi? Nu-i aşa că-i grozav?

– E frumos, spuse Emily cu convingere.

– Şi încîntător, completă Kay.

– Dar noi nu i-am cunoscut pe ceilalţi cu care te-ai întîlnit pînă acum.

– Este altfel decît mi-am imaginat eu, ştiind că răspunde unui anunţ din ziar.

Celeste aşteptă. După cîteva clipe întrebă:

– De ce mi se pare că există un „dar" nerostit? Spuneţi-mi, ce nu vă place? Eu nu-i văd nici un cusur.

– Nici eu, zise Emily. Şi tocmai asta o îngrijora. Carter era alunecos. Poate prea alunecos. Nu dorea să rostească cuvîntul „şmecher", deşi îi trecuse prin minte. Fusese oaspetele perfect, venise cu un buchet de flori pentru Kay şi o carte pentru John, discutase despre legi cu cei care lucrau în domeniu şi despre şcoală cu ceilalţi. Zîmbise şi glumise şi încercase să-i cucerească pe toţi. Nu s-a apropiat de Julia, dar nici Celeste nu a făcut-o. Poate că tocmai asta o neliniştea pe Emily, deşi ştia că nu e treaba ei să se amestece. Doar pentru că ea o găsea pe Julia irezistibilă, nu însemna că toată lumea trebuia să gîndească la fel.

– Unde a copilărit? întrebă Kay.

– Cam peste tot. A fost copil de trupă.

– Unde locuiesc acum părinţii lui?

– Au murit.

– Are fraţi, rude?

Celeste dădu din cap.

– Este singur.

– Nu a fost căsătorit niciodată?

– Nu. Doar v-am citit scrisoarea lui. Munca l-a ţinut numai pe drumuri şi nu i-a lăsat răgaz să-şi întemeieze o familie.

– Astfel de afirmaţii nu sînt totdeauna verificabile. Poate că a avut o soţie şi a abandonat-o.

– Da, ştim că se mai întîmplă şi aşa, interveni Emily, deşi se simţea extrem de stînjenită.

– El nu e ca Doug, replică Celeste enervată. De cînd ne-am cunoscut, a stat mai mult prin Grannick.

– Şi şi-a lăsat baltă munca? întrebă Kay.

– Munca lui înseamnă idei. El este omul cu concepţia. Creează proiectul iniţial şi lasă munca de detaliu pe seama angajaţilor săi.

– De cînd a venit aici, l-ai văzut lucrînd?

– Bineînţeles că nu. Dumnezeule, are şi el dreptul la o vacanţă! Ani de-a rîndul a muncit fără întrerupere.

Totuşi, Carter nu părea epuizat. Era bronzat. Părea odihnit. Dacă l-ar fi întîlnit întîmplător, Emily l-ar fi considerat un playboy mai degrabă decît un ahtiat după muncă.

– Hai, fetelor, se plînse Celeste. Nu-mi stricaţi bucuria. Mă tratează ca pe o prinţesă. Vă vine să credeţi că a apărut la uşa mea ieri-dimineaţă cu flori şi cadouri pentru amîndouă? E de necrezut!

Emily se gîndi la „ieri-dimineaţă", care implica noaptea trecută şi dimineaţa asta, petrecute împreună.

– Stă la tine?

– Bineînţeles!

– Dawn ştie că te culci cu el? Emily nu-i spusese lui Jill despre ea şi Brian. Dorea să-i spună. Se gîndise de cîteva ori s-o facă pe drumul de la Boston la Grannick, dar de fiecare dată îşi pierduse curajul.

– Dawn *îl adoră!* De fapt, să ştiţi că se poartă foarte frumos cînd este şi el pe-acolo. Nu cred că ne-am mai certat. Are o influenţă bună asupra ei. Mă credeţi dacă vă spun că ei doi mi-au pregătit micul dejun azi-dimineaţă? Dawn la bucătărie? Dawn să mă servească pe mine? Dawn *să zîmbească* în prezenţa mea? Nici nu am ştiut să-i apreciez primul zîmbet. De obicei este atît de arţăgoasă!

– Absenţa înmoaie inimile, comentă Kay.

Emily era bucuroasă pentru Celeste, mai degrabă de dragul lui Dawn decît al lui Carter.

– Astfel de momente sînt foarte deosebite. De ele ne amintim întotdeauna. Jill şi cu mine ne-am bătut cu zăpadă ieri după-amiază, cînd am ajuns acasă. Nu ninsese prea mult ca să îngreuieze drumul, dar fusese destul zăpadă pentru ca ele două să se distreze. Am luat-o şi pe Julia cu noi. Mititica nu s-a mai jucat niciodată cu zăpadă. Era o plăcere s-o priveşti. A făcut îngeraşi şi omuleţi de zăpadă.

Bineînțeles că participase și Brian. Toți patru s-au distrat de minune. Jill a fost suficient de preocupată de bucuria Juliei ca să nu fie atentă la Emily și Brian. Asta își dorea și Emily. O înțelegere gradată a lucrurilor. După ce ei doi se vor cunoaște mai bine, prietenia va veni în mod firesc. Dacă și cînd se va întîmpla.

Cît timp s-au jucat cu zăpadă, Emily nu s-a gîndit la Doug, nici la Daniel. Nu s-a gîndit decît la Jill, Brian și Julia și la cît de mult însemnau ei trei pentru ea. Au fost veseli, au rîs, au uitat de griji.

Era tîrziu cînd ultimul invitat a plecat și a mai trecut o vreme pînă cînd Kay a făcut ordine în casă. Și ea s-a gîndit tot timpul la momentele deosebite din viața lor. Ultimele zile fuseseră pline de astfel de momente.

Mai întîi a venit Marilee, a luat vacanță mai devreme ca să-l ajute pe John, insistînd că mama ei nu putea face totul singură.

Pe Kay nu a lăsat-o inima să-i spună că nu era singură, că Emily și Celeste o ajutau, dar și jumătate din forțele de poliție din oraș. John avea mai multe babysitter decît își dorea. Totuși, cu Marilee alături, Kay s-a simțit mai puțin stresată. În cele cîteva luni de cînd plecase de-acasă, Marilee se maturizase. Devenise o altă persoană. Nu evita responsabilitățile ca pînă acum. Kay se considera realmente răsplătită.

Și-apoi, deodată, munca ei i se păru mai puțin importantă. Și-a luat zile libere pînă cînd John a fost externat și, după ce a fost instalat într-un pat în camera de zi, fugea mereu de la școală acasă, să vadă ce face. Da, găsea întotdeauna pe cineva lîngă John. Dar venea și ea pentru că dorea să fie lîngă el. Ani la rîndul fusese ultimul profesor care pleca din școală, acum era prima.

John avusese întotdeauna nevoie de ea – în general, ca gospodina casei – acum însă se mai adăugase ceva.

Acum Kay sesiza și nevoile lui emoționale. Era un pacient insuportabil. Se foia, mormăia tot timpul, se plîngea. Nu-i plăceau hainele cu care-l îmbrăca, nu-i plăcea cum este așezat, nu-i plăcea programul de la televizor. Îl dureau picioarele. Era într-o continuă stare de iritare, care se calma însă brusc cînd Kay se întorcea acasă. Era singura care-l făcea să zîmbească.

Constată cu surprindere că o încînta acest lucru. Ei doi împărțiseră mulți ani o casă, un copil și o viață activă. Însă John avea munca lui, Kay pe-a ei. În privința asta nu și-au împărtășit prea multe.

Acum, Kay era prezentă cînd Brian, sau Sam, sau un alt subaltern venea seara cu raportul de activitate al zilei. John insista ca ea să asiste și părea mult mai calm în prezența ei. Și, cînd erau singuri, pretextînd că se plictisește, îi cerea să-i povestească tot ce făcuse la școală.

S-au apropiat foarte mult unul de altul cu acest prilej, și nu numai pe plan intelectual. Mai existau și probleme fizice, intime, pe care John nu și le permitea decît în prezența lui Kay. Drept rezultat, Kay ajunsese să-l atingă în timpul unei zile cît nu-l atinsese luni la rînd. La început s-a simțit stînjenită, după care a fost din ce în ce mai degajată. John nu o mai intimida. John dorea ca ea să se ocupe de el, să stea pe marginea patului ca s-o poată mîngîia de fiecare dată cînd simțea nevoia, chiar dacă se aflau și alte persoane în cameră.

John se manifesta posesiv, se purta ca și cum era mîndru de ea, iar Kay descoperi că îi face plăcere – lucru care contraria profesionista din ea, pînă cînd își dădu seama că nu are nevoie de aprobarea nimănui, că trebuia pur și simplu *să se bucure* de ceea ce simțea. Parcă era mai întreagă, mai încrezătoare și chiar slăbise puțin. Nu știa dacă starea de agitație îi consuma caloriile sau plimbarea de dimineață, nu slăbise prea mult, dar se simțea mult mai bine.

Încurajată de nevoile lui John, Kay deveni mai îndrăzneață. Îl spăla îndelung, cu mîngîieri prelungite. Aflată la adăpostul hainelor cînd el era dezbrăcat, Kay începu să-i admire trupul așa cum nu îndrăznise niciodată pînă acum, mai ales că lui John îi făcea plăcere. Glumeau cînd constatau că el o dorește, apoi gluma făcea loc unei stări euforice între ei. Kay începu să-i facă pe plac. Îl mîngîia, îl urmărea cînd se încorda, cînd se excita, făceau dragoste, treceau amîndoi prin momente de extaz, după care i se părea normal să adoarmă lîngă el, în patul de spital din rezervă.

În noaptea aceea, după Ziua Recunoștinței, John i-a cerut să-și scoată cămașa de noapte.

– Aici?
– Păi eu nu pot urca în dormitor.
– John, sîntem în living!
– Hmm?
– Dacă vine Marilee?
– N-a spus că doarme la Jill?
– Dacă ne văd oamenii de pe stradă?
– Am stins luminile. Am tras draperiile. Eu sînt gol-goluţ, de ce să nu fii şi tu?
– Pentru că... pentru că este altceva...
– Cum adică altceva?
– Tu eşti bărbat.
– Şi ce e nou în asta?
– Totul.

Bărbaţii au muşchii tari, lor nu li se văd straturile de celulită. Şi sînt mai siguri în legătură cu corpul lor decît femeile, gîndea ea.

– Nu te-am mîngîiat de cînd am avut accidentul, spuse el.
– Ba da.
– Nu aşa cum vreau acum.

Şedea lîngă el în întuneric, gîndind că era atît de frumos aşa. Atunci mîna lui i-a mîngîiat faţa şi a alunecat mai jos. A încercat să-l oprească, dar mîinile lui dădeau la o parte cămaşa de noapte.

– N-ar trebui... şopti ea.
– De ce? Te iubesc.
– Sînt grasă.
– Cine spune?
– Eu.
– Eu nu spun. Trase de cămaşa de noapte.
– John.

John îi lăsase deja bretelele de pe umeri, apoi îi dezgoli sînii. Întunericul nu ascundea nimic – nici formele ei pline, nici felul în care o privea John, nici stîngăcia cu care ea încerca să se acopere.

John trase mai jos cămaşa de noapte, continuînd s-o mîngîie. Deşi stingheră, Kay simţi reacţia normală a propriului ei trup şi dori să se strecoare sub el. Pentru că aşa făceau de obicei. Cînd John o acoperea, se simţea mai puţin expusă. Însă acum el nu o putea acoperi pentru că nu se putea mişca.

– Scoate-o de tot, şopti el răguşit.

– Lasă, altă dată, spuse Kay încet, dînd din cap.

– Vreau să te văd acum.

– John. Abia mai putea suporta. Degetele lui îi mîngîiau sînii, făcînd-o să scoată sunete ciudate. John, mi-e ruşine.

– De ce?

– Pentru că... pentru că...

– De ce?

Erau în camera de zi. El zăcea acolo şi o privea. Se simţea expusă.

– Ţi-am spus: sînt grasă.

– Nu eşti grasă. Scoate cămaşa.

– Dacă o scot, vezi tot.

– Vreau să văd tot.

– Dar eu nu vreau.

– Tu mă vezi pe mine gol. Vreau şi eu să te văd pe tine.

– Dar tu eşti un bărbat frumos. Am ce admira. Eu nu sînt.

– Glumeşti?

– Nu.

– Crezi că nu-mi place cum arăţi?

– Femeile nu îmbătrînesc la fel de frumos ca bărbaţii. Noi ne îngrăşăm, ni se lasă muşchii, sînii – sîntem urîte. Trase cămaşa să se acopere.

– Dar mie îmi place cum arăţi.

– Păi, într-un fel nu ai de ales. Sînt soţia ta.

– Nu sînt *obligat* să-mi placi! Dar pur şi simplu îmi placi.

– Sînt ca halatul cel vechi de catifea care îţi place ţie. E uzat, dar te-ai obişnuit cu el şi-ţi ţine de cald.

– *Îmi place* cum arăţi.

– John, nu te obligă nimeni să spui aşa ceva.

– Doamne, dar eu vorbesc serios. Şi îmi place să te mîngîi, ai o piele minunată. Şi acum vreau să te văd şi să te simt.

Îşi dorea din tot sufletul să-l creadă.

– Îţi place?

– De cîte ori trebuie să-ţi spun?

– Cred că de mai multe ori. De obicei nu o faci.

– Dar nu ţi-ai dat seama din felul în care te mîngîi?

– Nu. Bărbații trăiesc mai intens senzațiile fizice. Lor le place să *atingă*, dar asta nu spune nimic în legătură *cu mine*. Numai cuvintele ar ajuta.

– Ha!

Trecu peste orice şi-l întrebă:

– Ce înseamnă „Ha"?

– M-ai stîrnit şi mai vreau. Uită-te la mine.

Îndrăzni şi-l privi. Era excitat.

Trase din nou de cămaşa de noapte.

– Asta pentru că sînt cu tine. Te simt. Îmi place să te simt, Kay. Îmi place să te privesc.

– Îmbătrînesc, John.

– Măi, măi! La naiba, şi eu îmbătrînesc! Dar nu mi-ar plăcea o sfrijitură tînără. Pe tine te vreau.

Îi zîmbi obraznic. Zîmbetul ăsta nu se schimbase, în ciuda anilor. Încă o ameţea.

– Hai, iubito, şopti el rugător. Dezbracă-te şi stai lîngă mine. Hai, fă-mi plăcerea.

Kay se ridică, îşi scoase cămaşa de noapte şi se cuibări lîngă el. Şi John a început să-i spună acele cuvinte pe care le dorea ea. Le-a repetat din nou şi din nou, în timp ce o mîngîia, pînă cînd, în sfîrşit, Kay a avut curajul să se urce deasupra lui şi să facă dragoste.

Ah, da, i-a făcut plăcerea, dar plăcerea a fost şi a ei. Atîta doar că ea avea nevoie să-i vorbească. El, avea nevoie de fapte. Era un schimb echitabil, pentru aceeaşi pasiune.

Myra coborî din pat cu mare greutate. Merse încet pînă la baie, îndeplini împleticit ritualul de dimineaţă, apoi, tîrînd după ea halatul vechi al lui Frank, se apropie de scară. Puse mîna tremurîndă pe balustradă, dar se simţi cuprinsă de un val de ameţeală. Apucă balustrada cu amîndouă mîinile şi se sprijini să nu cadă.

Ziua Recunoştinţei o vlăguise. Ah, îi făcuse plăcere să-şi vadă copiii şi nepoţii, dar încordarea de a se comporta cît mai bine îşi spunea acum cuvîntul.

Totuşi, fusese absolut necesar să facă acest efort, pentru că ei o spionaseră. Priviri furişe cînd credeau că ea nu observă, scrutată

atent la fiecare mişcare sau cînd vorbea cu ceilalţi. Căutau să-i descopere semne de alienare mintală, căutau temeiuri pentru a o muta de-acolo.

Dar ea nu le-a oferit nimic. S-a purtat dulce şi blînd şi lucid, a fost perfect agreabilă. Cu excepţia momentului cînd ei au adus vorba de mutare. Atunci a trebuit să pună piciorul în prag.

Nu avea de gînd să se mute. Nu o interesa cum era casa în care voiau ei s-o ducă. Nu intenţiona să se mute din casa ei.

Deschise ochii, dar îi închise, pentru că totul în jurul ei se rotea. Era din cauza oboselii. Nu mai era tînără. Tensiunea nu mai era uşor de suportat.

Nici frustrarea, care o epuiza în ultima vreme. Oamenii nu o auzeau. Nu o vedeau. Încercase, se străduise, făcuse tot ce-i stătea în putere, dar nimeni nu înţelesese mesajul ei.

Şi-acum venise zăpada. Nu era multă, aproape se topise, dar următoarea va fi mai abundentă, frigul mai muşcător. Mai mult chiar, iarba de sub salcie va muri, iar pămîntul va fi îngheţat şi neprimitor. Atîtea luni pierdute. Nu ştia ce să mai facă.

Descurajată, deschise ochii. Parcă ar mînca un biscuit cu ceai. O să se simtă mai bine după aceea. O să capete puţină putere. Cu multă greutate, desprinse o mînă de balustradă, ţinîndu-se cu cealaltă, şi începu să coboare încet treaptă cu treaptă. La capătul scării se simţi epuizată. Închise ochii şi se odihni.

Era o bocceluţă de oase bătrîne. Simţea sfîrşitul mai aproape ca niciodată. Chiar dacă mai avea o problemă de rezolvat, simţea cum îşi pierde repede forţele. Dacă murea înainte să...

Ce avea atunci de făcut? Dacă moartea ei era inevitabilă, ce mai conta? Dacă îl sfida pe Frank, sigur va muri. Dacă tăcea în continuare, tot va muri.

Oricum, tot în mormînt ajungea. Întrebarea era ce o aştepta acolo? Dacă o aştepta Frank – furios că l-a trădat – ştia că va ajunge cu siguranţă în iad. Dar dacă Frank era deja în iad, iar ea va fi trimisă în rai... Nu... cu siguranţă că nici ea nu va ajunge în rai.

Linişte.

Mai avea atît de puţin.

23

Celeste se simțea pe cupola lumii. Petrecuse cel mai frumos week-end cu Carter, cel mai frumos week-end cu Dawn. Acum plecaseră amîndoi – Carter la Cambridge, apoi într-o scurtă călătorie la Paris, Dawn la școală. La o oră după ce a plecat, Carter i-a trimis un buchet de flori. Dawn nu i-a trimis nimic. Nici nu trebuia. Se comportase atît de bine în aceste zile încît lui Celeste nu-i mai trebuia nici un dar.

Într-un impuls de moment şi pentru că fața lui mereu veselă îi părea cel mai bun tovarăş în aceste clipe de fericire, Celeste îl sună pe Michael, văduvul.

– Bună, Michael. Celeste la telefon. Te-am sunat să te întreb dacă voi sărbătoriți Ziua Recunoştinței?

Michael chicoti, cum îi era obiceiul, cum îl ştia, bine dispus.

– Da. Eu sînt singurul britanic din clanul meu. Copiii sînt pe de-a-ntregul americanizați. Am petrecut minunat, mulțumesc de întrebare. Dar tu?

– Şi eu. De fapt, m-am înțeles chiar foarte bine cu fiica mea. Cred că uneori sînt prea severă cu ea. Ne-am simțit atît de bine împreună!

– Ce-ați făcut?

– Am fost invitate la prieteni, nu prea mulți, dar parcă am fost o familie fericită. Îmi imaginez că şi la tine a fost la fel.

– Da şi nu. Soțul fiicei mele şi-a pierdut slujba şi a fost cam indispus.

– Oh, Doamne!

– Aş fi fericit să-l angajez la mine, dar lucrăm în domenii diferite. El face cercetare medicală. Din nefericire, compania la care lucra şi-a încheiat activitatea. Se pare că s-au găsit nişte nereguli la cîteva studii de cercetare. Deşi ginerele meu nu a fost implicat, compania a pierdut aproape toate contractele. Asta îi va afecta şi lui viitorul.

– Îmi pare foarte rău.

– Ei, spuse el optimist, nu mă îndoiesc că va găsi el de lucru. E posibil ca acest lucru să implice o mutare, pe care nu o dorim nici unul, dar dacă va fi aşa, ne vom adapta. Nu prea avem de ales, nu? Dar îmi pare bine că între tine şi fiica ta – Dawn, nu? – lucrurile s-au mai aşezat.

Ce bărbat plăcut.

– Da, aşa este.

– Îi place la şcoală?

– Foarte mult.

– Înseamnă că şi-a schimbat părerea despre ea însăşi, se simte mai sigură pe ea. Este o diferenţă.

Cuvintele astea i-au răsunat în minte multă vreme după ce a terminat convorbirea cu Michael. Ştia ce înseamnă să ai o părere mai bună despre tine însăţi. Datorită operaţiei estetice, datorită lui Carter, şi ea avea o părere mai bună despre propria persoană. Nu i se mai întîmplase de mulţi ani. Într-adevăr, privea viaţa dintr-o altă perspectivă.

Carter a sunat-o de la Cambridge luni seara. Celeste tocmai se întorsese de la cina cu prietenele ei, scurtată puţin de invaliditatea lui John. Se înfioră toată cînd îl auzi. Nu au vorbit prea mult. Pleca la Paris a doua zi, mai avea ceva de lucru şi trebuia să se odihnească. Şi-a cerut scuze şi a fost mai dulce decît dacă ar fi vorbit o oră la telefon.

Stătea în pat cu ochii deschişi şi se gîndea la el. I-a spus că n-o va mai suna, din cauza diferenţei de fus orar şi pentru că va fi foarte ocupat cu clienţii. Totuşi, în zilele ce au urmat, de cîte ori suna telefonul îi bătea inima mai tare.

La fel s-a întîmplat şi miercuri seara. Abia venise din cursele cu camioneta bisericii, era mulţumită de munca ei, cînd soneria telefonului i-a pus inima pe jar. Pînă şi-a lăsat poşeta pe masă şi a venit la aparat, calculase deja că la Paris trebuia să fie aproape de miezul nopţii. Probabil că el îşi terminase treburile şi se relaxa gîndindu-se.

Însă la telefon nu era el, ci colega de cameră a lui Dawn – Allison.

– Dawn a venit acasă? întrebă tînăra cu voce nesigură.

Dezamăgită că nu aude vocea lui Carter, Celeste se amuză totuşi la gîndul că lui Dawn i-ar fi putut trece prin cap să se oprească pe-acasă. Pînă acum evitase scrupulos vizitele neanunţate, pentru că asta făcea parte din contractul nescris dintre ele două. Numai aşa acceptase Dawn să meargă la colegiul din oraş.

– Nu, Allison. Avea de gînd să vină pe-acasă?

– M-am gîndit că ar fi posibil.

Celeste privi în jur. Nu văzu nici un semn că Dawn ar fi trecut pe-acolo. Bucătăria era exact cum o lăsase la plecare. Stai puţin, Allison. Acoperi receptorul cu palma. Dawn? *Dawn?* Nu auzi nimic. Îmi pare rău, Allison, nu este. Totul e bine la voi?

– Cu Dawn? Credeam că dumneavoastră ştiţi mai bine ca mine. Nu am văzut-o de cînd a plecat la sfîrşitul săptămînii.

Tînăra de la capătul firului tăcu. Celeste avu senzaţia că trăieşte un vis urît. Coşmarul alunecă în realitate cînd o auzi din nou pe Allison:

– Nu a venit la cămin, doamnă Prince. Cel puţin aici, în cameră, n-am văzut-o.

– Ce vrei să spui?

– Nu am văzut-o de cînd a plecat acasă pentru Ziua Recunoştinţei.

– De săptămîna *trecută?* Dar Dawn a plecat de acasă de duminica trecută. Eu am dus-o cu maşina. Calmează-te, îşi spuse Celeste în gînd. Dawn nu fusese prea încîntată de colega ei de cameră. O considera prea ordonată şi prea tocilară. Prea bună. Poate că s-a dus în altă cameră, Allison.

– Nu. Nu a văzut-o nimeni. I-am întrebat pe toţi. Şi-apoi, toate lucrurile ei sînt aici. Dacă s-ar fi mutat în altă cameră, şi-ar fi luat ceva cu ea.

Logic, gîndi Celeste.

– Mi se pare ciudat, spuse ea cu voce tare. Nu cumva este vorba de un băiat? Cît stătuse acasă, Dawn nu amintise nici un nume, dar ea era o fire secretoasă. Asta ar fi explicat pe deplin buna ei dispoziţie. Nu cunoşti vreun băiat cu care se întîlneşte în ultimul timp? La care este posibil să se fi mutat?

– Nu. I-am întrebat şi pe băieţi. Nimeni nu a văzut-o de dinainte de Ziua Recunoştinţei.

Foarte ciudat, hotărî Celeste. Poate chiar alarmant.

– Eu am fost convinsă că e acasă, continuă Allison. Cînd am văzut însă că nu a apărut nici ieri, nici astăzi, m-am hotărît să vă telefonez.

Celeste încerca să se calmeze. Dawn era un copil imprevizibil.

– Ai vorbit cu cineva? Cu şefa de cămin sau cu altcineva?

– Nu. Nu am vrut să-i fac necazuri.

Celeste scăpă un hohot amar.

– Ah, Dawn îşi face necazuri cu mîna ei. Mulţumesc, Allison. Acum te rog să mă scuzi. Vreau să telefonez în cîteva locuri. Fă-mi un serviciu şi mai interesează-te de ea. Dacă auzi ceva, te rog să mă suni.

Amintindu-şi de vacanţa de toamnă, cînd Dawn nu apăruse decît a doua zi, Celeste o sună imediat pe Jill. Dar nici Jill nu o văzuse. Nici Marilee, se lămuri după al doilea telefon.

Totuşi nu intră în panică. Uneori, Dawn era pusă pe şotii. Asta de acum, de exemplu, era pentru că se purtase cuminte tot timpul cît stătuse acasă.

Încercă să minimalizeze îngrijorarea pe cît cu putinţă şi se abţinu să anunţe poliţia campusului. Cu Jackson era altceva. Abia cînd îi auzi vocea, Celeste se simţi copleşită de responsabilitatea pe care o avea faţă de Dawn.

– Nu-ţi *imaginezi* unde ar putea fi?

– M-am gîndit că ar putea fi la tine. Era posibil. Dawn îşi vizita tatăl la cîteva luni o dată. Am petrecut foarte bine de Ziua Recunoştinţei. M-am gîndit s-ar fi putut simţi vinovată şi a plecat să te vadă.

– Nu-i stă în fire lui Dawn să se simtă vinovată, spuse Jackson. Pentru Celeste, asta era o adevărată surpriză – vorbea ca un tată în cunoştinţă de cauză, el, cel obsedat de computere. Dar Jackson strică totul, întrebînd: Dacă ai dus-o tu la şcoală, unde putea să plece?

– Dacă aş şti, nu aş vorbi acum cu tine.

– Nu a văzut-o nimeni?

– Nu.

– Au fost recent ceva probleme în campus?

– Te gîndeşti la violatori în serie? Haide, Jackson, vorbim despre Dawn. Sînt convinsă că a pus ceva la cale.

– Dar nu a mai făcut aşa ceva pînă acum.

– Ba da. Îi povesti de ceea ce făcuse Dawn în vacanţa de toamnă.

– Păi, spui că ai sunat-o pe Jill, ai sunat-o şi pe Marilee – cele mai bune prietene ale ei – şi dacă nici una nu ştie nimic repet... nu a mai făcut aşa ceva pînă acum.

– Cred că ai dreptate, recunoscu Celeste, rozîndu-şi o unghie. Era al naibii de îngrijorată, deşi încerca să pareze.

– Nu ar trebui să suni la poliţie? întrebă Jackson.

– Încă nu. Dawn a trecut de optsprezece ani. Nu-i pot suna pînă cînd nu o caut eu mai întîi.

– Unde s-o cauţi?

– La alţi prieteni, cred.

– Te rog să mă suni, Celeste.

– Bineînţeles.

Celeste petrecu următoarea oră sunînd pe la toţi prietenii lui Dawn. Îi fu destul de greu, pentru că mai toţi erau la colegiu. Toate încercările de a o găsi dădură greş. Se părea că ea fusese ultima care o văzuse pe Dawn.

La ora nouă nu mai avea la cine să sune. Neştiind dacă să stea şi să aştepte liniştită pînă dimineaţă sau să se alarmeze, se urcă în maşină şi plecă la Emily.

Cînd auzi povestea lui Celeste, Emily simţi un gol în stomac. Imediat se gîndi la toţi aceşti ani în care s-a luptat cu panica la gîndul că i s-ar putea întîmpla ceva fetiţei. Se gîndi şi la Daniel. În ultima vreme se gîndea din ce în ce mai des la Daniel.

El îi schimbase totul în viaţă – Doug, Jill, căsnicia, oraşul, prietenii. Şi Brian i-o schimbase. Iar acum, Dawn. Bine, cu Dawn era altceva. Ea avea optsprezece ani – era suficient de frumoasă ca să atragă atenţia. Dar era o fire mai dură.

Totuşi, uneori şi oamenii sufereau.

Neliniştită, Emily o luă pe Celeste, traversară aleea şi bătură la uşa apartamentului de deasupra garajului. Brian privea un film, dar le deschise repede, arătînd tare drăguţ în dezordinea lui.

El simţi imediat încordarea lui Emily, le invită înăuntru şi se aşeză lîngă ele. Emily se linişti cînd văzu cu cîtă atenţie o ascultă pe Celeste. Brian va şti ce este de făcut. Se bucura că venise.

– Ce să fac acum, să mă alarmez? întrebă Celeste după ce termină de povestit.

Emily îi înţelegea prea bine neliniştea. Chiar dacă Celeste insistase că Dawn făcea o glumă proastă, era extrem de îngrijorată.

Brian simţi cum stau lucrurile şi le vorbi foarte calm – deşi Emily intuia că i se adresează ei în primul rînd. Brian ştia de ce o adusese la el pe Celeste, în loc să aştepte pînă dimineaţă. Încerca să-l facă să înţeleagă că se simţea bine, dar îi tremura sufletul de teamă.

– Nu te alarma, îi spuse Brian lui Celeste. Trebuie să luăm în considerare mai multe aspecte.

S-au strîns în jurul măsuţei de cafea, Emily lîngă Brian, Celeste în faţa lor. Brian începu să-şi noteze numele tinerilor. Sub ele scrise o listă de motive pentru care Dawn ar fi putut fugi de-acasă. Lîngă el, Emily putea citi lista. Se subînţelegea de acolo că Dawn dispăruse de bunăvoie.

Alarmista din ea ar fi vrut să-l contrazică pe Brian, dar realista îi spunea că el are dreptate. Nu era absolut nici un motiv dubios. Şi-apoi, Dawn intra totdeauna în bucluc de bunăvoie.

Cu vîrful pixului pe hîrtie, Brian continua să discute cu Celeste.

– Ai sunat la toţi prietenii ei de la diverse colegii şi pe toţi cei care sînt acasă? Nici unu n-a spus că a văzut-o. Crezi că te-a mînţit vreunul?

– Nu ştiu de ce m-ar fi mînţit.

– Ca s-o ocrotească pe Dawn.

– De mine? Faptul că eu nu o aprob în tot ce face nu este un secret nici pentru Dawn, nici pentru prietenii ei.

– Dar dacă de data asta Dawn a făcut ceva ce nu se poate trece cu vederea? întrebă Emily. Nu mai ţinea minte de cîte ori o auzise pe Celeste spunînd că o omoară dacă va face asta sau asta...

– Cum ar fi?

Brian încercă:

– Să zicem, dacă a comis o crimă... nu, nu te gîndi aşa... să zicem, dacă a fost exmatriculată. Crezi că este posibil?

– Nu cred, răspunse Celeste cu sufletul la gură.

– Dawn este de o inteligenţă sclipitoare, îi explică Emily lui Brian. Înţelege totul dintr-o privire. Nu uită nimic. Citeşte rapid şi îşi aminteşte absolut tot ce-a citit. Învaţă foarte puţin şi obţine note excelente.

– Dacă ar învăţa puţin mai mult, interveni Celeste cu amărăciune, ar fi prima din clasă. Are inteligenţa tatălui său.

– Bine, spuse Brian, tăind de pe listă *exmatricularea*. Este însărcinată?

– Doamne, Dumnezeule, nu!

– Eşti sigură?

– Da, sînt sigură. Doar dacă nu mi-a furat tampoanele ca să mă inducă în eroare.

Brian tăie *însărcinată*.

– Cum stă cu banii?

– Bine.

– Crezi că ar putea încerca să cîştige bani mai mulţi vînzînd mărfuri ilegale? Sau prostituîndu-se?

Emily văzu că Celeste pălise. Dar întrebarea era necesară. Se pusese şi în prima fază a anchetei lui Demery, înainte să apară cererea de răscumpărare. Deşi Susan nu avusese nevoie de bani, alţii ceruseră. Iar prostituţia însemna un cîştig imediat.

– Tatăl lui Dawn plăteşte taxele de şcolarizare şi o întreţine. Îi dă o sumă generoasă în fiecare lună.

– Poate că a terminat-o.

– Extrasul bancar vine acasă. Îl citesc de fiecare dată. Dawn mai are o sumă frumoasă în bancă. Cel puţin aşa era săptămîna trecută.

Emily văzu cum Brian taie de pe listă *sex*.

– A folosit vreodată droguri?

– Nu.

Tăie de pe listă *dependentă*.

– Bea?

– Nu mult, răspunse Celeste conştiincios. O privi pe Emily, apoi completă oftînd: Ei bine, poate că ceva mai mult, dar numai la petreceri. Nu am prins-o niciodată să bea singură cînd era acasă. Săptămîna trecută, cred că a băut doar un pahar de vin cu Carter şi cu mine. Şi apoi, Dawn nu este o introvertită

– A intrat vreodată în conflict cu legea? Tulburarea liniştii publice? Neglijenţă în conducere? Conducere sub influenţa alcoolului?

– Nu.

– Deci, dacă-mi consult computerul de la secţie, nu o găsesc pe liste?

– Nu.

– Bine, nimic obişnuit. Să trecem la altele. A fost vreodată prinsă făcînd ceva într-un loc public, certată şi trimisă acasă?

– Nu.

Tăie de pe listă *cazier*

– Ce ştii de tînărul care a adus-o acasă în vacanţa de toamnă, cînd a întîrziat o zi?

– Citez din ce-am auzit săptămîna trecută – „Un pierde-vară"

– Pe el l-ai sunat?

– Am sunat-o pe Jill care i-a telefonat fetei al cărei frate este el. I-a spus că nu a văzut-o de cinci săptămîni.

– Ce ştii despre alţi tineri? Poate fratele altei colege?

– Nu i-a spus nimic nici lui Jill, nici lui Marilee cînd s-au întîlnit acum, iar ele sînt cele mai bune prietene.

Brian tăie de pe foaie *băieţi*, dar pixul alunecă parcă voit sub cuvînt, subliniindu-l, şi, oricît de vinovată se simţea, Emily îi dădu dreptate lui Brian. Dawn era genul de fată pentru care băieţii figurau în cap de listă. Brian avea dreptate să mai cerceteze subiectul.

– Se înţelege bine cu tatăl ei?

Celeste flutură din mînă.

– Nu sînt chiar cei mai buni prieteni, dar nici duşmani. El locuieşte în sud, în Hampshire.

– Crezi că ar avea motive să încerce să-i atragă atenţia făcînd un gest necugetat?

– Dacă încearcă, își pierde vremea. Jackson nu vede dincolo de marginea biroului, a mâncii lui și a orarului zilnic.

– Nu are resentimente față de el din cauza asta? Pentru că nu-și petrece mai mult timp cu ea?

Celeste, da, ea avea resentimente, chiar după atîția ani, dar Dawn nu semăna cu ea. Hotărî s-o apere.

– Nu foarte mult – adică se comportă ca doi oameni care se suportă reciproc. Ne împăcăm bine și fără el. Iar week-end-ul trecut a fost atît de *reușit!* Ne-am înțeles *mai bine* ca niciodată. Într-adevăr mi-a făcut plăcere. Și, sincer vorbind, dacă ar fi fost preocupată de ceva, cred că aș fi simțit. Am stat mai mult împreună decît am fost în ultimii trei ani.

– Tu, Dawn și Carter, sublinie Brian. Așa îi văzuse și Emily, ședeau împreună la masă de Ziua Recunoștinței.

Celeste zîmbi.

– Lui Dawn i-a plăcut foarte mult de Carter. El a știut cum să se poarte cu ea și s-au înțeles perfect. A tratat-o ca pe un adult. Cred că ar trebui să învăț ceva de la el.

Emily nu era sigură că dorea sincer ca Celeste să ia lecții de la Carter. Bărbatul acesta avea ceva care nu-i plăcea. Nu ar fi putut spune exact ce. Era prea bun, prea desăvîrșit, prea alunecos.

– Unde este Carter acum? întrebă Brian.

– La Paris, pînă duminică.

– Cînd a plecat?

– Ieri.

– Crezi că el ar fi putut ști unde este Dawn?

– Nu înțeleg cum, dacă nici eu nu știu.

– Poate că ea a vorbit cu el.

Celeste clătină din cap.

– Dacă i s-ar fi părut ceva în neregulă, Carter mi-ar fi spus. Și i-ar fi făcut și ei morală.

– Erau atît de apropiați ca să-și permită așa ceva?

– Am fost nedespărțiți timp de cinci zile.

– Toți trei?

– Da.

Surprinzător, gîndi Emily. De fapt, i se părea de-a dreptul interesant venind din partea unei femei care susținuse sus și tare că se bucurase că fiica ei a crescut, nu mai trebuia să-i poarte de grijă și nu se gîndea la nimic altceva decît să-și retrăiască viața.

– Și chestia asta nu te-a enervat? întrebă Brian.

– Nu. Pentru prima oară în viața ei, Dawn a fost rezonabilă. Nu ne-am certat. Este pentru prima oară în viața mea de adult cînd am reușit să realizez o atmosferă de familie.

Emily nu știa că Celeste își dorise așa ceva. Într-adevăr interesant.

– Dar Carter nu face parte din familie, sublinie Brian.

– Știi la ce mă refer. La apropierea dintre noi. Carter s-a purtat ca un tată. Dawn nu l-a avut pe tatăl ei lîngă ea. Iar acum l-a devorat.

– Ți s-a părut că i-a fost greu să-și ia rămas-bun de la el cînd s-au despărțit... duminică?

– Duminică. Nu. Absolut deloc. Dawn se simțea perfect.

– Și-au zîmbit? S-au îmbrățișat?

– Da. Ce vrei să insinuezi?

– Nu crezi că s-a îndrăgostit de el?

– Nu ar îndrăzni!

– Îndrăzneala nu are nici o legătură cu asta. Se întîmplă adesea ca adolescentele să se îndrăgostească la prima vedere.

– Carter este al meu. Nu ar fi normal.

– Încearcă să explici ce înțelegi prin „normal" cînd este vorba de o tînără cu o personalitate atît de rebelă.

Emily fu din nou de acord cu el. De aceea interveni, completîndu-l:

– Dacă Dawn a fost impresionată de ținuta lui Carter, de manierele lui și de felul în care s-a purtat cu ea – ceea ce, după părerea lui Emily, însemna a te îndrăgosti pe jumătate – putea foarte bine să facă o pasiune pentru el. Nu este nimic nou.

Celeste, însă, refuza să creadă așa ceva.

– Nu cred. Pur și simplu l-a plăcut. Dar nimic mai mult.

– Nu poți vorbi cu el? întrebă Brian.

– Acum? Nu. Ți-am spus, este la Paris.

– Nu ai un număr de telefon de-acolo?

– Nu.

– Nici nu ai cum să-l afli?

– Aş putea să sun la biroul lui de-aici. Cred că ei au un număr de telefon. Dar nu vreau. Este oribil să-l urmăresc aşa. Şi ce-ar putea să ştie el despre Dawn? Credeţi-mă, dacă ar fi intuit ceva, mi-ar fi spus.

– De cît timp îl cunoşti pe Carter?

Celeste ezită pentru prima oară de cînd discutau.

– De patru săptămîni.

– Nu-i prea mult timp, ca să fii atît de sigură de el.

– Sîntem foarte apropiaţi. Se întoarse disperată spre Emily: De ce mă insultă?

– Nu te insultă, o calmă Emily blînd. Încearcă să reducă lista persoanelor care ar putea şti ceva despre Dawn. Legătura ta cu Carter a fost o lovitură de trăsnet. Realist vorbind, Celeste, sînt foarte multe lucruri pe care nu le ştii despre el.

– Eşti geloasă!

Emily se sufocă, aruncă o privire amuzată spre Brian şi-i răspunse:

– Nu sînt geloasă, Celeste. Deloc. Nu-l cunoşti de mult timp. Nu ai stat lîngă el suficient de mult ca să-l cunoşti bine. Nu l-ai văzut cum se comportă în diverse situaţii.

– Am încredere în el.

– Ai încredere în el, dar înţelege că, din moment ce nu a crescut-o pe Dawn, a petrecut cu ea chiar mai puţin timp decît cu tine, este posibil să nu cunoască chiar toate regulile. Poate nu s-a gîndit că dacă ea îi spune ce are de gînd, el trebuie neapărat să-ţi spună ţie.

– Poate că nu vrea să o trădeze.

– Exact. Aşa că, avînd cele mai bune intenţii, poate că el ştie acum ceva despre Dawn, iar tu nu ştii. Poate ne-ar putea spune unde este ea.

Trecu mai bine de un minut pînă cînd Celeste se hotărî să accepte.

– Poate aveţi şi voi dreptate. Îl privi pe Brian ceva mai umil. Chiar dacă cei de la birou i-ar cunoaşte numărul de la Paris, acum nu este nimeni acolo. Poate că ar trebui să stau acasă în caz că mă sună. Mi-a spus că nu mă sună. Mi-a spus că are multă treabă şi

vrea să o termine într-o săptămînă în loc de zece zile, cum planificase inițial. Dar ar fi o șansă. Poate mă sună Dawn. Nu cred, dar e posibil.

– Așteaptă acasă. E mai bine așa.

– Este pe undeva. Face vreo poznă. Nu?

– Chiar nu crezi că ar fi putut păți ceva?

– Nuuu!

Însă mintea lui Emily alerga în ritmul bătăilor inimii. Își imagina tot felul de orori.

– Em? auzi vocea blîndă a lui Brian.

Îl privi speriată. Încrucișă brațele la piept.

– Mă simt bine. Nu am nimic.

– Sigur?

Dădu din cap. Cînd Brian îi ceru lui Celeste o fotografie recentă de-a lui Dawn, Emily interveni:

– Am eu una pe dulapul din bucătărie.

Brian se încruntă puțin, apoi, diplomat, o întrebă pe Celeste:

– Dacă colega ei de cameră are dreptate, iar hainele lui Dawn sînt la cămin, intacte, și dacă Dawn s-a ascuns undeva de trei zile, cu ce crezi că s-a îmbrăcat?

– Cînd am lăsat-o în fața căminului duminică seara era îmbrăcată în jeanși, cu două pulovere, o haină groasă și o geantă burdușită cu haine curate – putea îmbrăca ce avea în geantă, fusta mini pe care a purtat-o de Ziua Recunoștinței, o cămașă, o vestă ori puloverul negru.

Brian notă totul, lăsă pixul pe măsuță și se ridică.

– Să presupunem că a plecat din proprie inițiativă. Dacă pînă mîine nu aflăm nimic, discutăm lucrurile din alt punct de vedere.

Emily o conduse pe Celeste la mașină.

– Dawn n-o să pățească nimic, încercă ea s-o încurajeze.

Dar Celeste era departe de a fi descurajată – era furioasă.

– Nu, s-o crezi tu! A dat de dracu'! Vede ea ce pățește pentru asta! Îți promit eu, Emily.

Emily bănuia că furia era mai ușor de suportat decît gîndurile îngrozitoare care i se strecurau ei în minte, fragmentate de imaginea unor piese disparate de îmbrăcăminte, un deget al Susanei Demery și locul gol pe care stătuse Daniel.

Cînd s-a întors, Brian tocmai închidea telefonul.

– Cu cine ai vorbit?

– Cu poliția din campus. I-am anunțat că mă ocup eu de caz.

– Le-ai cerut să o caute în campus, nu?

O luă în brațe. Cu capul pe pieptul lui, lucrurile nu i se mai păreau atît de îngrozitoare.

– Nu strică să luăm măsuri de precauție elementare, răspunse el. Nu că m-aș aștepta la o problemă complicată. Nu, Emily. Nu e cazul unui copil de doi ani care nu recunoaște pericolul atunci se confruntă cu el și nici cazul unei moștenitoare bogate. Există o mulțime de motive foarte plauzibile care ar putea explica de ce Dawn nu se află acolo unde ar trebui să fie în acest moment. Întoarse mîna și privi ceasul. Era trecut de zece. Crezi că Myra s-a culcat?

– Văd că mai este lumina aprinsă, răspunse Emily, găsind imediat un alt motiv de îngrijorare. De ce?

– Crezi că vine să stea cu Julia cît dau eu o fugă la secție?

– Stau eu cu Julia. I se părea mult mai sigur așa.

– Dar aș vrea să vii cu mine. Ochii lui frumoși o priveau deschis. Tu o cunoști pe Dawn. Știi cum decurge o anchetă. Vreau să mă ajuți.

– Ca să nu rămîn singură și deprimată aici?

– Și asta. Nu-mi cer scuze că gîndesc așa. Crezi că Myra vrea? Julia doarme tun. Va dormi pînă dimineață, iar noi nu cred că vom întîrzia atît de mult. O oră, poate două. Crezi că Myra se descurcă?

– Da, cred că da. În ultima vreme pare preocupată de ceva. Parcă nu mai are nici un scop în viață. Familia ei vrea s-o determine să se mute, dacă între timp nu se va muta singură într-un azil de bătrîni.

– Crezi că ar fi în stare să ajungă la tribunal?

– Nu. Vor vinde casa și vor împacheta lucrurile, apoi o vor muta. Pentru că la tribunal nu vor avea cîștig de cauză. Cînd Myra vrea, este perfect lucidă.

Brian o îndepărtă strîngînd-o de mînă.

– Mă duc la ea.

Trecură zece minute pînă se întoarse. Emily înțelese de ce. Myra se mișca încet, parcă nu mai avea puterea de acum cîteva săptămîni.

– Eşti sigură că nu-ţi cerem prea mult? o întrebă Emily.

– Oricum nu pot să adorm pînă tîrziu, spuse Myra, lăsîndu-l pe Brian să-i ia paltonul. Detectivul mi-a spus că prietena ta nu-şi găseşte fiica.

– Dawn. Da. Dar probabil că a plecat cu prietenii şi nu a anunţat.

– Am scris numărul de telefon de la secţie aici, lîngă aparatul meu, îi spuse Brian. Dacă se iveşte vreo problemă, sună-ne acolo. Dar să ştii că am să te sun eu. O să-ţi povestesc ce se mai întîmplă.

Emily se ridică.

– Dacă Julia se trezeşte, caută-i iepuraşul. Mai cade din pătuţ.

– Dacă vrei ceva de mîncare, găseşti în bucătărie.

– Dacă rătăceşti numărul lui Brian, sună la nouă-unu-nouă.

– Instalaţia de aer condiţionat ticăie de două ori cînd porneşte. Să nu te sperii.

Myra îi conduse pînă la scară. Privind în urmă la fiecare pas, Emily avu un sentiment de nelinişte. Uşa se închise şi ei îşi văzură de drum.

Brian trimise descrierea lui Dawn la poliţia din Boston şi la alte şase secţii din Massachussetts, plus poliţia federală. Le trimise prin fax fotografia ei. Reproducerea nu era grozavă, iar tinerele blonde, de un metru şi şaptezeci şi cinci, de optsprezece ani nu erau unicate. Totuşi, era ceva mai mult decît nimic.

În drum spre camera computerelor, Brian o sună pe Myra. Dură cît cinci apeluri şi mai multe săptămîni din viaţă pînă cînd îi răspunse.

– Ce face Julia? întrebă el mimînd veselia.

– Aţi găsit fata?

– Nu. Nu cred c-o vom găsi în noaptea asta. Dar vreau să am cîteva date înainte de începutul zilei de mîine. Julia e bine?

– Perfect. Mă uit mereu la ea. Nu s-a trezit.

În vocea ei era o preocupare pe care Brian nu i-o sesizase pînă acum. Îl consola puţin.

– Aha! Bine.

– Unde o căutaţi?

– Local. Nu credem că a plecat prea departe.

– Trebuie neapărat să o căutaţi şi sub salcia mea.

Ar fi trebuit să-şi imagineze. Se nelinişti auzind-o pe Myra vorbind fără noimă, ştiind-o lîngă fetiţa lui, dar o consideră inofensivă. Îi răspunse calm:

– Ei bine, este o idee bună pentru mîine. Pe întuneric nu se prea pot vedea multe. Te rog să mă suni dacă te necăjeşte Julia.

– Nu mă necăjeşte.

– Ce face? întrebă Emily de cum închise el.

– Julia? Doarme. Myra? E trează şi conştientă. Nu era prea convins, dar nu-i spuse mai mult.

Pentru moment, ştiind-o pe Julia liniştită, porni computerul şi ceru date despre CARTER DEMMING.

Emily era lîngă el.

– Nu ţi-a prea plăcut, nu?

– Nu am nimic cu el. Dar ea nu-l cunoaşte cu-adevărat, iar la familia Davies, el şi Dawn au fost aproape la fel de intimi ca el şi Celeste. Mă tot întreb dacă este o pură coincidenţă faptul că au plecat amîndoi în acelaşi timp de la Celeste.

– Bine, dar Celeste a dus-o pe Dawn la cămin. A văzut-o intrînd.

Ochii lui Brian erau ocupaţi în timp ce continua să vorbească.

– După care Celeste a venit acasă, a petrecut mai bine de o oră cu Carter, apoi şi-au luat rămas-bun. Iar el a plecat cu maşina. Ea nu ştie încotro a plecat el.

– Te gîndeşti că ar fi posibil să se fi dus după Dawn?

– Nu pot exclude posibilitatea.

– Crezi că-i poate face vreun rău?

Nu putea exclude nici această posibilitate. Cunoscuse astfel de oameni. Dar nu dorea să o alarmeze pe Emily. Şi nici nu credea că acest Carter putea fi un maniac.

– Mă gîndesc doar că cei doi ar fi putut hotărî să se joace puţin cu focul.

– Dar este la Paris acum. Nu ar fi trebuit să se întoarcă şi ea la şcoală?

– Ştim sigur că este la Paris? Lovi apăsat tasta calculatorului. Nu are cazier, cel puţin nu în Massachussets. Caută în sistemul

federal, dar nu găsi nimic nici acolo. Nici în dosarele personale din New England şi Midatlantic.

Îi trecu prin minte un gînd, dar mai dădu cîteva telefoane pînă ce obţinu ce dorea pentru a avea acces la ceea ce voia să urmărească pe computer.

– Plătitori de impozite? întrebă Emily cînd văzu lista afişată.

– Agenţi imobiliari. Celeste mi-a spus că el locuieşte la Cambridge. Trecu repede în revistă lista pînă cînd ajunse la D, apoi Demm. Dacă este adevărat, atunci să ştii că nu are o casă acolo. Cel puţin nu are una trecută pe numele lui.

– Nu-mi place deloc, Brian.

El ridică receptorul şi ceru informaţiile de la telefoane.

– Pentru Cambridge, aş dori o listă cu toate persoanele numite Demming. Prenume – Carter. Aşteptă.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu avem o asemenea listă.

– Nici chiar la numere secrete?

– Nu.

Închise telefonul.

– Ceva nu-i în regulă.

– Am avertizat-o cînd a dat anunţul ăla la ziar, strigă Emily, dar era atît de hotărîtă! Ne-a spus că e capabilă să-i trieze pe cei buni de cei răi.

Brian simţi că ea se alarmează.

– Nu te gîndi la ce este mai rău. Poate că el nici nu este rău. Poate că Dawn este în perfectă siguranţă.

– O sunăm pe Celeste?

– Nuuu! Nu ne-ar folosi la nimic. Mîine dimineaţă, ea va încerca să-l găsească pe Carter. Să vedem dacă are noroc. Ridică din nou receptorul şi sună acasă. Hei, Myra, cum merg treburile acolo?

– Aţi găsit-o?

– Nu, nici nu avem vreo şansă pînă mîine dimineaţă.

– Asta-i bine. Pentru că o să căutaţi sub salcie.

– Doar ţi-am promis. Ce mai face fetiţa mea?

– Este o dulceaţă. Doarme buştean. Stăteam lîngă ea şi o admiram, cînd s-a întors şi a scos nişte scîncete atît de drăgălaşe, de parcă sugea din biberon. Îi mai dai să sugă din biberon, nu? I-aş

putea face eu lapte dacă se scoală. I-am mai făcut, ţii minte? Ai venit odată acasă şi ea dormea în maşină. Nu ai vrut s-o scoli şi ai lăsat-o acolo. Atunci am stat eu cu ea. Este o fetiţă atît de dulce! Aproape că aş vrea s-o scol ca să mă joc cu ea. Dar nu o scol. Nu, nu o scol. Cauţi şi sub salcie mîine?

– Sigur, Myra. Mai acordă-ne douăzeci de minute şi venim.

– Nu vă grăbiţi. Nu vă grăbiţi deloc. Oricum nu cred că am să pot dormi. Este prea palpitant. Nu, sigur nu pot dormi acum. Faceţi tot ce trebuie să faceţi acolo. Şi ţine-o pe Emily lîngă tine. După cum o cunosc, ar fi în stare să dea fuga acasă ca să mă trimită pe mine la culcare. Dar tu să-i spui exact ce ţi-am spus eu. Nu sînt deloc obosită. Stau aici toată noaptea şi mîine dacă este nevoie. Fă-ţi treaba, domnule detectiv, fă-ţi treaba. Eşti un om bun. Nu te grăbi.

Emily şedea deasupra pledului, cu picioarele încrucişate. Brian era lîngă ea, cu faţa în jos, proptită în perne, cu pielea umedă după duş. O ţinea de mînă. O strînse uşor. Emily îi zîmbi.

– O vom găsi, îi şopti el.

Ea dădu din cap. Îi ridică mîna şi-şi măsură degetele pe ale lui.

– Nu suport gîndul că trebuie să treci din nou prin asta.

Emily zîmbi ironic.

– Asta este soarta mea. Cred. Zîmbetul ei păli – nici unul din celelalte cazuri nu însemna pentru ea ceea ce însemnase Daniel. Iar cazul lui Daniel nu fusese rezolvat. Te-a sunat Doug?

– Pe mine? Nu.

– Aşa m-a ameninţat. Mi-a spus că vrea să te întrebe de Daniel. După atîţia ani, vrea şi el să ştie ce s-a întîmplat cu copilul.

– E greu cînd nu ştii nimic.

Emily ştia foarte bine. Ah, cît de bine ştia!

– De aceea îmi repet mereu că el a dispărut definitiv. Studie mîna lui Brian. Dacă te sună Doug, ce faci?

– În legătură cu Daniel?

– Primeşti să reactivezi cazul?

Brian rămase atît de tăcut încît Emily îl privi alarmată. Ceea ce citi pe faţa lui făcu să-i bată mai tare inima.

– L-am redeschis, spuse el modest. L-am disecat bucățică cu bucățică, am studiat tot ce nu fusese studiat. Nu am nici o cheie, Em. Se întoarse cu fața în sus. Respirația ei se acceleră. Iartă-mă. Am vrut s-o fac pentru tine.

Ea clătină din cap. Ar fi trebuit să-şi imagineze că o va face pentru ea. Degetele lor se împletiră. Brian îi duse mîna la piept.

– Dacă aş putea face ceva, cît de puțin, dar ceva, te-aş putea duce de aici undeva unde să nu fii nevoită să-ți contempli durerea în fiecare zi.

– Durerea face parte din viață. La fel şi pierderea. Cu cît este viața mai bună, cu atît este mai mare durerea pierderii. Daniel a fost special. Privi spre fereastra de dincolo de pat. Luna se ridicase la marginea pădurii, îmbrăcînd în raze argintii copacii lipsiți de frunze, ca într-o lume ireală. Este undeva acolo, şopti ea. Viu sau mort, el este acolo şi poate că mi-aş dori să ştiu. Poate că, ştiind, nu aş mai suferi atît de mult. Brian îi sărută degetele.

– Credeam că m-am împăcat cu gîndul, chiar aşa am crezut, dar deodată el s-a întors. De ce *tocmai acum?* Ştia foarte bine de ce. Plecarea lui Jill de-acasă dezlănțuise un nesfîrşit şir de emoții, reacție în lanț care o adusese pe Emily la răscruce de drumuri. Daniel era acolo, problemă nerezolvată, venită din trecutul ei, îi stătea în cale şi nu o lăsa să meargă mai departe.

– Sînt închisă aici, Brian. Vreau să evoluez, dar nu pot, pentru că ceea ce s-a întîmplat acum nouăsprezece ani mă trage înapoi. Nouăsprezece ani. Ar fi trebuit să trec de acest impas. Se întîmplă ceva cu mine.

– Nu se întîmplă nimic cu tine. Este doar multă dragoste irosită.

– Este un blestem.

– Nu, este forța de a merge mai departe.

– Nu mă simt deloc puternică.

– Eşti. Eşti cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Şi-atunci, de ce doare atît de mult?

Se întinse peste el, cu obrazul lipit de pieptul lui. Trupul ei căuta şi găsea căldura de care fusese lipsită atîta timp.

Brian nu vorbi, nu încercă să-i explice lucruri pentru care nu existau explicații. Nu-i oferi şabloane şi nici nu poluă noaptea cu vorbe care să-i distragă atenția. O ținu simplu la piept, lăsînd-o să-şi verse durerea pe care o reprimase atîta timp. Iar ea se eliberă cu hohote prelungi şi gemete dureroase, cea mai profundă expresie a celei mai crîncene dureri materne.

Într-un tîrziu, epuizată, adormi.

24

A doua zi dimineață, Brian o așeza pe Julia în mașină cînd Myra veni fuga de peste drum. Ochii îi străluceau, vocea exprima o mare emoție.

– Am numărat minutele pînă în dimineața asta. Vrei să vii acum?

Era abia șapte, mai devreme decît pleca de obicei Brian de-acasă. Voia s-o lase pe Julia la Janice, să ia o cafea la Nell și-apoi să ajungă la computere înainte de a merge la Celeste.

– Nu-i cel mai bun moment, Myra, spuse el, prinzînd centura de siguranță a Juliei.

– Dar mi-ai promis, se plînse Myra.

– Nu am uitat.

– Nu ați găsit fata, nu?

– Încă nu.

– Înseamnă că trebuie neapărat s-o căutați sub salcia mea!

Brian termină și trînti portiera.

– O să le luăm pe rînd, în ordinea importanței. Acum mă duc la secție. Mai tîrziu am să vin să văd sub salcie. O luă blînd de mînă și o conduse la poartă. Nu vezi ce frig este? Căutăm sub salcie după ce se mai încălzește puțin afară.

– Dumnezeule! Nu poți aștepta pînă la primăvară dacă ea lipsește acum!

– Nu pînă la primăvară, spuse el conducînd-o spre casă. Pînă pe la prînz. Va fi puțin mai cald.

– Și dacă nu se încălzește?

– Oricum o să caut. Mai lasă-mă cîteva ore. Îți promit că mă întorc.

– Și dacă o găsești? întrebă Myra cu o asemenea groază încît Brian se întrebă dacă obsesia ei nu se accentuase.

Deschise ușa și o împinse ușurel înăuntru. Apoi o privi încurajator.

– Mă întorc. Voi căuta sub salcie împreună cu tine, fie că o găsim, fie că n-o găsim pe Dawn. Dar nu mă ajuți decît dacă stai la căldură. Vrei să stai în casă pînă mă întorc?

Myra îl privi fără să clipească. Încet, docilă, clătină din cap.

Brian gîndi că mama lui nu era mai tînără decît Myra și se putea transforma în același fel nu peste mult timp, iar el va trebui să facă față, ca și copiii Myrei, unei decizii dureroase.

Întristat, o sărută pe frunte înainte de a închide ușa și a ieși în stradă.

Celeste sună la biroul lui Carter încă de la opt dimineața. Carter o sunase destul de des atît de devreme și, oricum, acolo nu lucra singur. Nu o dată o lăsase să aștepte la telefon pînă cînd dăduse instrucțiuni cuiva.

Astăzi nu răspunse nimeni la telefon. Încercă din cinci în cinci minute, măsură camera între două încercări, peste măsură de uimită, dorind să clarifice odată lucrurile. Destul că nu știa unde este fata ei, umbra de îndoială aruncată asupra lui Carter de Brian și Emily înrăutățea și mai mult situația. Nu putea crede că el era altfel decît drăguț.

La scurt timp după ora opt și jumătate veni Kay, aducînd cu ea o nouă doză de îngrijorare.

– Am auzit de Dawn. De ce nu m-ai sunat aseară?

– Nu avea rost. Vorbisem deja cu Marilee și ea nu știa nimic. Sînt foarte tulburată, Kay. Este Dawn pe undeva pe-aici și îmi joacă o festă? Sau ar trebui să fiu foarte îngrijorată din cauza ei?

– L-ai găsit pe Carter?

Celeste se încruntă.

– De unde știi că l-am căutat?

– Brian s-a oprit pe la noi. Vine și el imediat. Mai are cîte ceva de rezolvat la secție. L-ai găsit?

Celeste știa ce gîndește Brian, dar el se înșela amarnic. Avea de gînd să i-o demonstreze.

– Nu răspunde nimeni la birou. Cred că vin la nouă.

– Carter ți-a spus că este la Paris?

– *Este* la Paris! Formă din nou numărul de la birou. Închise.

– Ar fi trebuit să aibă măcar un robot, murmură Kay. Ah, uite-o pe Emily. Aduce cafea, draga de ea.

Pe Celeste o preocupa mai mult remarca lui Kay decît cafeaua.

– De ce crezi că ar trebui să aibă robot? Nu este un indiciu absolut necesar al succesului în afaceri.

– Păi, după părerea mea, nu cred că ar vrea să piardă nici un apel, nici un client.

– Magazinele de confecţii nu au robot. Nici supermarketul, restaurantele sau şcolile – apropo, nu ar trebui să pleci la şcoală? Dacă Kay avea de gînd să vadă situaţia în negru, mai bine pleca acum.

– Astăzi nu am ore. Le-am anulat. Îi deschise uşa lui Emily. Eşti o salvatoare de suflete pierdute!

– Ce face? întrebă Emily încet.

– Bine! strigă Celeste. Sau aş fi dacă toată lumea din jurul meu nu ar fi atît de suspicioasă. *Sînt* îngrijorată din cauza lui Dawn. Iar voi toţi sînteţi îngrijoraţi din cauza lui Carter.

Emily îi întinse un pahar cu cafea.

– Ai dat de el?

– Aştept să se deschidă biroul. Va fi jenant. Ce să le spun? „Bună, dragule, vreau să fiu sigură că voi sînteţi cine vă daţi că sînteţi!" Luă paharul, împrăştie puţină cafea, blestemă nervoasă şi le privi încruntată pe cele două prietene. Sînt acri strugurii, asta este! Voi nu m-aţi lăsat să dau anunţul. Dacă găsirea lui Carter s-a dovedit un succes, voi îl denigraţi.

Înfipse furioasă mîinile în buzunarele blugilor.

Emily luă o gură de cafea.

– Vestea bună este că el nu are cazier.

– L-aţi verificat! exclamă Celeste şi mai furioasă.

– Vestea proastă este că el nu are casă în Cambridge, nici telefon.

– Emily, eu *am fost* în casa lui. Am *folosit* telefonul!

– Eşti sigură că sînt ale lui?

– Dar *ale cui* să fie?

– Poate ale unui prieten.

– Şi a împrumutat casa în ce scop?

– Ca să te impresioneze.

Celeste se simți trădată. Nu de Carter, ci de Emily, Kay, Brian și John și de toți oamenii sceptici din lumea asta.

– Și cariera lui este tot o minciună? *Proiectele* lui sînt tot o minciună? Iertați-mă, dar am văzut probe de proiecte. Nu, cariera lui este reală! I-am cunoscut prietenii. Clienții. L-am întîlnit pe *partenerul* lui.

Emily privi fix în paharul de cafea.

Celeste consideră aceasta drept o expresie a îndoielii, mai sugestivă decît cuvintele.

– Acum vă gîndiți probabil că acest cuvînt, „partener", poate fi folosit oricum. Că omul pe care mi l-a prezentat este partenerul lui de golf, sau de pocher, sau de *crimă!* Cum puteți fi atît de deștiste? Și se mai spune că oamenii sînt nevinovați pînă la proba contrarie! Se întoarse la telefon și formă din nou numărul lui Carter, rozîndu-și unghia în timp ce telefonul suna fără să răspundă nimeni.

Îl trînti în furcă exact în momentul în care apăru în ușă o siluetă înaltă. Silueta bătu în ușă, apăsă pe clanță și intră.

Celeste se întreba ce se mai putea întîmpla.

– Nu trebuia să vii, spuse ea. Kay, Emily, vi-l amintiți pe Jackson.

Îl studie, în timp ce fostul ei soț le saluta pe prietenele sale. Nu-l văzuse de cîțiva ani, de cînd Dawn își luase carnetul de conducere și se ducea singură să-l viziteze. Arăta bine – obosit, surmenat poate, dar asta nu era nimic nou la un om atît de lacom de muncă precum Jackson.

În sfîrșit, privirea lui se opri asupra ei.

Celeste încrucișă brațele la piept și îi susținu privirea. Dacă venise să-i facă morală pentru purtarea lui Dawn, avea de gînd să-i întoarcă spatele și să iasă din cameră. Și tot așa dacă el avea de gînd să se alăture campaniei împotriva lui Carter.

O surprinse cînd o întrebă simplu:

– A sunat?

– Nu. Dar trebuie să apară de undeva. Sînt sigură. Chiar nu trebuia să vii atîta drum.

– Ai fost destul de îngrijorată dacă m-ai sunat.

– Te-am sunat doar pentru că am crezut că a venit la tine. Nu am vrut să-ți lași în plata Domnului toate treburile și să vii aici.

– Nu te-ai gîndit că aş putea fi şi eu îngrijorat?

– De fapt, spuse Celeste amintindu-şi anii de singurătate, cînd fusese copleşită de grijile creşterii unui copil, uite că nu m-am gîndit. N-ai antecedente.

– Poate pentru că niciodată nu mi-ai spus prea multe. Chiar dacă ai avut probleme, eu nu am ştiut. Am auzit doar ce a fost bun, pentru că ai vrut cu tot dinadinsul să-mi dovedeşti ce mamă bună eşti.

– Noi... mergem alături, murmură Kay şi o trase pe Emily după ea.

– *Am fost* mamă bună! se răsti Celeste la Jackson. Nu spun că nu am făcut greşeli, dar am încercat şi mi-a fost *foarte greu*. Nu am avut pe nimeni cu care să mă sfătuiesc. Nu am avut pe cine da vina dacă greşeam.

Jackson era pus la zid. Se sprijini de masă. Silueta lui înaltă nu era chiar supusă, dar nici foarte mîndră. Nu o contrazise pe Celeste.

Şi ea continuă să-şi verse resentimentele pentru care nu mai avea loc înlăuntrul ei, stîrnite de teama pentru Dawn şi – da, în ciuda protestelor sale – frica de Carter.

– Am fost singură cu Dawn de cînd avea un an. Am purtat singură pe umeri întreaga responsabilitate şi ea nu a fost un copil uşor de suportat. Chiar şi atunci era la fel de încăpăţînată şi independentă ca acum.

– Ca şi mama ei, spuse Jackson cu un zîmbet ciudat.

– Eu nu mi-am *sfidat* niciodată părinţii, cum a făcut Dawn.

– Poate că nu, dar şi tu erai sălbatică atunci cînd te-am cunoscut.

Continua să-i zîmbească ciudat. Îi amintea de tinereţe, amintiri plăcute care o îmblînzirăpe Celeste, făcînd-o să se simtă şi mai vulnerabilă. Deşi se despărţiseră de atîta timp, Jackson văzuse anumite calităţi ale ei pe care nu le observase nimeni, niciodată.

– Da, recunoscu ea, am scăpat din frîu cîteodată. Dar niciodată nu i-am supărat pe părinţii mei. Iar Dawn nu ştie nimic despre vremurile acelea, nu avea cum să-mi urmeze exemplul şi chiar *dacă* ar fi făcut-o, s-ar fi lovit de mine la fiecare pas. Mi-a testat toate limitele de suportabilitate.

– S-a descurcat bine la şcoală.

– Pentru că este deşteaptă. Este fiica ta. Dar nu s-ar fi descurcat dacă eu nu aş fi împins-o de la spate. Sînt o mamă sîcîitoare, dar trebuia s-o facă cineva, iar tu nu erai pe-aproape. Tu ţi-ai rezervat partea cea mai uşoară. Nu e nevoie de un prea mare efort ca să scrii un cec pe lună. Aşa că tu erai bun, ai meritat totul pentru că ai fost bun, iar eu nu am fost o mamă bună. Nu am avut aptitudini naturale, cum au alte femei. Nu m-am priceput să mă joc, să fac prăjiturele, să cumpăr hăinuţe. Nu aveam răbdare. Dar am rezistat, fiindcă, dacă s-a născut, era a mea şi nu exista nimeni altcineva care s-o crească. Şi dacă am făcut o greşeală, asta e. Am încercat. Este mai mult decît ar putea spune o *anumită persoană* din camera asta!

Îi întoarse spatele şi formă din nou numărul lui Carter. Era nouă fără cinci. Trebuia să fi ajuns cineva la serviciu. Dar telefonul suna în gol.

– Pe cine suni? întrebă Jackson.

– Încerc să-l găsesc pe bărbatul cu care mă întîlnesc în ultima vreme. Poate că ştie el unde este Dawn.

– Cine este?

– Se numeşte Carter. E arhitect.

– Este ceva serios?

– Ne-am văzut des în ultimul timp, dacă la asta te referi.

– Dawn îl agreează?

– Bineînţeles. De ce nu l-ar agrea?

– Nu ai mai avut nici o legătură serioasă pînă acum. Poate că este geloasă.

– Mă îndoiesc. Cînd a plecat la colegiu, mi-a lăsat instrucţiuni foarte clare. Nu mă suna, te sun eu. Ţi se pare a fi geloasă pe timpul meu liber?

Jackson ridică din umeri, întorcînd capul spre uşă. Intrase Brian.

– Ei bine, de ce nu?! exclamă Celeste muşcător. Fii binevenit. Kay şi Emily sînt alături. Au fugit de scena domestică. El este Jackson, tatăl lui Dawn.

Îşi reluă locul lîngă telefon, în timp ce cei doi bărbaţi îşi strîngeau mîinile. Apoi Brian se apropie de ea. Îi spuse în şoaptă, atît cît îi putea permite o bucătărioară:

– Am probleme. Nu găsesc absolut nimic despre omul ăsta.

– Surpriză! Surpriză! Este curat.

– Vreau să spun că nu am nici o dovadă că acest Carter Demming există. Nici în registrele federale pentru plata impozitelor. Nici în registrele bancare. Nici ca arhitect nu este înregistrat nicăieri.

Celeste înghiți în sec.

– Poate că nu i-ai scris corect numele.

– Am încercat toate variantele.

Ea ridică o mînă să-l oprească.

– Stai puțin! Îl găsesc eu. Era trecut de nouă. Formă numărul la birou, rugîndu-se în gînd să răspundă cineva, luptînd cu panica. Respiră ușurată, foarte sonor, cînd auzi o voce.

– Alo?

– Bună dimineața, salută ea zîmbind. Sînt Celeste Prince. Prietena lui Carter. Tu ești, Mark? Era partenerul pe care-l cunoscuse în prima ei zi la Cambridge.

– Nu, eu sînt Jared.

– Ah! Jared. Încerc să dau de Carter. Nu ai tu numărul lui de telefon?

Se auzi un foșnet de hîrtii și un nepoliticos:

– Așteaptă.

– Caută numărul lui, îi zise ea lui Brian, triumfătoare. Era convinsă că Brian s-a îndoit și de existența firmei lui Carter. Totuși, iată, ea vorbea acum la telefon cu unul din colegii lui.

Jared reveni la telefon și, la fel de nepoliticos, îi dictă numărul.

Celeste îl scrise pe carnețelul de lîngă telefon. Era mai multe cifre, dar era un număr din țară.

– Nu ai și un prefix? Un prefix de altă țară? Internațional?

– Internațional? Noi sîntem în Cambridge.

– Nu, nu! Eu am nevoie de numărul lui de la Paris.

– Paris? Dar el nu este la Paris. Cine ai spus că ești?

Celeste își înghiți frica. Îl simțea pe Brian lîngă umărul ei, îl vedea pe Jackson în celălalt capăt al încăperii.

– Este important, trebuie să vorbesc cu el. Vine la birou mai tîrziu?

– Mă îndoiesc. Am vorbit cu el săptămîna trecută. Nu ne sună decît o dată pe lună.

Celeste îşi muşcă buza.

– Înţeleg. Dacă sună, vrei te rog să-i spui că l-a căutat Celeste? Este urgent. Închise înainte ca Jared să o mai întrebe o dată cum se numeşte şi ce număr de telefon are. Se simţea umilită.

– Ei? întrebă Brian.

Vorbi privind ţintă telefonul.

– Nu este acolo.

Nu mai ştia ce să facă, pe cine să mai sune. Ceva nu era în regulă. Carter ar fi trebuit să stea mai mult la birou şi dacă nu stătea, atunci unde era, *cine* era şi de ce o minţise? Dar, mai ales, ce făcea el cu Dawn? I se făcu rău de la stomac.

Brian se apropie de ea şi-i vorbi liniştit:

– Nu este la Paris?

Celeste dădu din cap în semn că nu.

– Dar unde este numărul ăsta?

– În Cambridge. Îl privi disperată. Mi-a spus că pleacă la Paris. Poate că tipul ăsta, Jared, nu ştie. Mi-a spus că nu a mai vorbit cu Carter de săptămîna trecută. Şi dacă nu era la birou, de unde sunase? *Şi unde era Dawn?*

– Vrei să încerc la numărul ăsta? întrebă Brian.

Dădu din cap şi îi făcu loc lîngă telefon. Îşi rodea o unghie.

După cîteva secunde, Brian închise telefonul.

– Nu răspunde.

Celeste oftă uşurată, dar pentru scurt timp. O sîcîiau mici detalii pe care nu le luase în seamă, nu le acordase nici o importanţă, pentru că el, Carter, o făcuse să se simtă bine.

– Nu înţeleg nimic, îi spuse ea lui Brian. L-ai cunoscut şi tu. Bun, nu ţi-a plăcut la nebunie, dar ţi s-a părut un mincinos?

– Nu, dar avea îndemînarea mincinosului.

– De ce ar face asta? Ţine minte, eu tot nu cred că a făcut-o! Se mai întîmplă şi neînţelegeri. Doar pentru că nu dau de el, nu înseamnă că a şi făcut ceva. Dar să lămurim un lucru, dacă nu este cine a spus că este, de ce *a spus?* Eu nu am bani. Nu poate lua nimic de la mine.

– Cît de des a venit aici?

– Cîteva zile pe săptămînă. Mai mult la sfîrşitul săptămînii şi de sărbători.

– Cine face cumpărăturile?

Celeste ezită puțin.

– Eu.

– Ați mîncat vreodată la restaurant.

– Aici? Nu. A spus că-i place să mă aibă numai pentru el. Ce mult îi plăcuse asta. Acum, aceste cuvinte păreau murdare. Brian o mîngîie pe mînă, încurajator.

– Poate fi un joc, nimic mai mult.

Celeste nu era deloc liniștită.

– Numai pentru sex?

– Posibil.

Se cuprinse cu mîinile peste mijloc și se ghemui.

– Nu vreau să cred așa ceva. Nu vreau. Arată mult mai bine decît ceilalți. Se gîndi la Michael, văduvul cu chipul zîmbitor și blînd, atît de dulce și atît de lipsit de romantism. Carter era din alt aluat.

– Și Dawn? întrebă Jackson.

Celeste tresări. Uitase de Jackson.

– Dawn este în siguranță. Carter nu-i va face nimic. Trebuia să creadă măcar asta. Alte alternative erau de neimaginat. Spuneți ce vreți despre el, dar să știți că nu este un bărbat crud. Nu sînt proastă sau lipsită de perspicacitate. De cînd îl cunosc, nu l-am văzut ridicînd mîna, sau țipînd, sau scrîșnind din dinți, sau încleștînd fălcile, sau strîngînd din pumni. Gata!

– Sînt îngrijorat pentru Dawn.

– Carter este bun și atent. S-a purtat *minunat* cu Dawn. Ea s-a distrat foarte bine cu el. Nu i-ar face vreun rău. Dimpotrivă. I-a acordat aproape la fel de multă atenție ca și mie. *O adora!*

Un gînd îi pătrunse insidios în minte. Cuvintele ei avuseseră menirea să-l laude, dar aruncau asupra lui o cu totul altă lumină. Îl privi speriată pe Brian. Legăna capul dintr-o parte într-alta, negînd, dorind să oprească orice gînd necuviincios.

– Nu s-ar atinge de ea, șopti Celeste. Nu ar face-o. Pentru Dumnezeu, Dawn este *fiica* mea!

– Cred, spuse Brian, că ar trebui s-o găsim pe ea înainte de a trage alte concluzii. Ai adresa locuinței din Cambridge?

Celeste i-o dictă.

– Maşina cu care a venit la Ziua Recunoştinţei... este a lui?

– Aşa am crezut.

– BMW. Numere de înmatriculare?

– Habar n-am.

Brian ridică receptorul.

– Să încerc să le obţin prin telefon.

– Fata are peste optsprezece ani, spuse Jackson. De ce îl poţi acuza?

– De absolut nimic, presupunînd că ea este cu el de bunăvoie.

– Dar nu ştim că *este* cu el! insistă Celeste. Nu dorea ca Dawn să fie cu Carter. Nu în felul ăsta. Dar acum teama îi ajunsese în suflet, vedea totul în altă lumină. Privind înapoi la zilele de sărbătoare, lucrurile îi apăreau altfel. O vedea pe Dawn cochetînd şi pe Carter încurajînd-o. Vedea atingeri întîmplătoare, care poate că nu erau chiar întîmplătoare. Îi vedea jucîndu-se, joc ce putea fi inocent sau nu.

– Am avut încredere în el, zise ea privind în gol. Am avut încredere *în ea!*

Brian vorbea la telefon, dar ridică o mînă s-o oprească de la aceste gînduri sumbre. Însă, o dată intrată în cap, nu putea scăpa de ideea că amantul ei ar fi putut deveni amantul fiicei sale. Se simţea bătrînă, orbită de disperare şi proastă.

Jackson o luă de mînă, o scoase din bucătărie şi o aşeză pe un fotoliu.

Nu le-a trebuit prea mult să-i găsească. Erau la treizeci de mile spre sud, într-un orăşel mai mic decît Grannick, un motel care se mîndrea rareori cu un BMW, care, pe deasupra, mai stătea dinaintea lui trei zile în şir. Poliţia locală a urmărit maşina în cele trei zile şi a răspuns imediat ce a primit apelul poliţiei din Grannick.

Descrierea se potrivea perfect. Nu existau dubii. Managerul motelului confirmase descrierea lui Dawn. Soţia lui confirmase descrierea lui Carter.

Jackson a luat-o pe Celeste în maşina lui şi au pornit după Brian şi Emily. De cum au parcat lîngă BMW, Celeste a sărit din maşină. Şi-a strîns haina pe lîngă corp şi a bătut hotărîtă la uşa indicată.

A trăit un moment de agonie pînă cînd Carter a venit să deschidă. Nici nu a avut timp să observe că era îmbrăcat cu niște jeanși vechi și o privea înmărmurit, cînd Brian a ajuns lîngă ea, a dat-o la o parte și l-a prins de gît, trîntindu-l de perete.

Abia atunci a păşit şi Celeste în cameră. Dawn stătea în genunchi în pat, strîngînd cuvertura pe lîngă ea. Părea răvăşită, dar intactă.

– Mami?

Celeste era furioasă, rănită şi dezgustată în acelaşi timp. Deschise gura să se răţoiască la Dawn, dar ochii i se umplură de lacrimi. Îşi muşcă pumnul, incapabilă să scoată un cuvînt.

– Am fost îngrijoraţi, spuse Jackson apropiindu-se de Dawn.

– Tati! strigă fata îngrozită.

Lui Celeste îi trecu prin minte că prezenţa lui Jackson îi transmitea un mesaj foarte dur lui Dawn. Deşi o înfuria, pentru că ea o crescuse, ea îndurase singurătatea pentru acest copil, îi era totuşi recunoscătoare lui Jackson pentru că acum acceptase să ducă şi el o parte din această povară.

– Nimeni nu a ştiut unde eşti, continuă Jackson. Ai fi putut lăsa un mesaj la cineva. Te-am căutat în tot campusul. În tot statul. De ce nu ai spus nimănui că eşti aici?

Dawn privea speriată de la el la Celeste, apoi la uşă, ca şi cum ar fi vrut să-l audă pe Carter spunînd ceva. Dar Brian îl scosese afară. Celeste îi mulţumi în gînd. Avea multe să-i spună fiicei sale, dar nici o vorbă lui Carter.

Ciudat, acum omul nu i se mai părea deloc atrăgător. Mai ales nu părea deloc sexy.

– De ce? repetă Jackson.

– Nici eu nu am ştiut unde mă duc.

– Dar eşti aici de trei zile. De ce nu ai sunat?

– Am fost ocupată.

– Nu *ţi-a trecut prin minte* să suni?

– Nu eram obligată! îi sfidă fata. Am optsprezece ani. Sînt majoră.

– Nu te-ai gîndit că mama poate fi îngrijorată?

Celeste stătea cu pumnul în gură, muşcîndu-l. Îi era rău, nu-şi putea opri lacrimile, nici zvîcnetul stomacului.

– Nu te-ai gîndit? repetă Jackson apăsat.

– Nu. Nu m-am gîndit. Abia a aşteptat să mă vadă plecată. Nu m-a sunat niciodată la şcoală.

– Tu mi-ai cerut să nu te sun! strigă Celeste.

– Doar pentru că ştiam că oricum nu mă suni. Şi nu voiam să stau şi să aştept lîngă telefon. Dar ai fi putut. Măcar o dată, dacă ţi-era dor de mine.

– Ţi-am respectat instrucţiunile!

– Care îţi conveneau de minune. Erai mulţumită de tine, ca întotdeauna. Abia ai aşteptat să plec ca să începi să-ţi trăieşti viaţa. În toţi aceşti ani ţi-am fost o povară. Te-am tras înapoi.

Celeste era înmărmurită.

– Nu am spus niciodată aşa ceva.

– Nici nu trebuia. Am simţit. E adevărat sau nu?

– Nu aşa cum crezi tu.

– Atunci cum?

Celeste înghiţi cu greu.

– Am încercat să-ţi dau un exemplu bun.

– Trebuie să-ţi fi fost foarte greu, pentru că se pare că tu nu-ţi doreai decît libertatea.

– Nu libertate în sensul să scap de tine. Libertatea de a mă despovăra de responsabilităţi. Întotdeauna m-au îngrozit.

– Îngrozit! o ironiză Dawn.

– Da, m-au îngrozit. Pe măsură ce creşteai îmi era mai puţin teamă, pentru că te puteai descurca singură. Dar au apărut alte probleme – petrecerile, băutura şi băieţii, care sînt înspăimîntătoare pentru un părinte. M-am certat cu tine, poate am fost pisăloagă, cicălitoare, dar mi-a fost teamă să nu faci greşeli ireparabile din vina mea.

– Şi acum nu e vina ta? avu Dawn tupeul s-o întrebe.

– Nu! interveni Jackson hotărît. Nu ţi-a spus mama să pleci cu prietenul ei. Ai hotărît singură.

Celeste era împietrită de grozăvia situaţiei.

– Cum *ai putut?* Propria mea fiică! Cum ai putut *să te culci* cu el?

– M-a protejat. Şi-a pus prezervativ.

– Nu asta-i problema. Dar pentru că ai adus vorba, de cine te-a protejat? De mine? De femeile pe care le-a avut înainte? Nu te amăgi. Nu pe tine, pe el s-a protejat.

– Mă iubeşte, insistă Dawn.

– Iubeşte *femeile* – pe tine, pe mine, luna viitoare pe altcineva.

– Dar ţie ţi-a plăcut.

– Da. Am fost proastă. Am crezut că el este răspunsul neliniştilor mele, iar tu ai ştiut că eu gîndesc aşa. Ai venit totuşi aici cu el. Duse mîna la piept. Dawn, chiar nu te-am învăţat nici o normă morală? Cum ai putut face aşa ceva?

– Tu m-ai dus la doctor pentru anticoncepţionale.

– Nu asta-i *problema!* strigă ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Bine, nu ai făcut-o singură. Carter este de zece ori mai rău decît tine, pentru că el ştia ce face, dar tu... tu... tu eşti *fiica mea,* carne din carnea mea. Cum ai putut să mă rănești în felul ăsta? Ştiai că sînt nebună după el. Că era o prostie sau nu, eram nebună! Un hohot de plîns îi scăpă din gîtlej. Fir-ar să fie! *Am fost bună* cît timp ai crescut tu. Te-am terorizat eu cu vreun „unchi" apărut din senin? Ţi-am impus prezenţa unor prieteni? Nu, întotdeauna ai fost pe primul plan. Cum ai putut să-mi faci asta acum? Am fost atît de *îngrozitoare* cu tine încît să merit o asemenea trădare?

Dawn nu răspunse.

Celeste scoase o batistă igienică din buzunar şi-şi şterse ochii. Se simţi brusc obosită, lipsită de energie, îi era greaţă. Îi spuse în şoaptă lui Jackson:

– Mă duc la maşină.

Fără să se mai uite la Dawn, ghemuită în pat, strîngînd cuvertura pe lîngă ea, simţind parfumul lui Carter în încăpere, Celeste ieşi. Trecu pe lîngă Brian fără să-i arunce o privire ticălosului pe care îl lipise de perete, traversă pajiştea şi se sprijini de maşina lui Jackson. Emily veni lîngă ea.

– Nu a păţit nimic? o întrebă.

– Ah, nu!

– Regretă?

– Nici o speranță.

– Probabil că-i e rușine, dar a fost pusă la colț și se va cumințl o vreme.

– Și după aceea? întrebă Celeste. S-o omori și nu știa ce are de făcut. Adăugă: E convinsă că o iubește.

– După ce termină Brian, poate se convinge de contrariu.

– Dar ce-i poate spune Brian? Dawn a venit aici de bunăvoie.

– Cu cine? *Cine* este Carter? Sigur nu este ce ți-a spus ție. Gîndește-te la tot ce nu s-a potrivit. Cînd oamenii își ascund astfel identitatea, ascund de obicei mai mult. Dacă el ascunde ceva, Brian va afla.

Era o slabă consolare pentru Celeste. Strîngînd la gură batista de hîrtie, începu să plîngă din nou.

– Ah, Emily! Mi-e atît de rușine! Am crezut tot ce mi-a spus. Mi-a servit o grămadă de prostii și eu l-am crezut imediat, pentru că mi-am dorit atît de mult să-l cred.

Emily o luă în brațe.

– Știu.

– Aș fi putut să mă port cum am făcut în toți acești ani, ca și cum mă simțeam bine, și nu trebuia să mă încurc cu nici un bărbat. Nu aveam *neapărată* nevoie de un bărbat...

– Celeste, toți cei care te cunosc știu asta, spuse Emily blînd. Fie că a fost teatru sau nu, ai făcut-o. Dar ai crescut-o singură pe Dawn. Ți-ai trăit singură viața – *singură!*

– Dar aș fi vrut să am mai mult. Mi-a lipsit veselia, distracția, compania altei persoane. Au fost momente cînd m-am simțit atît de singură că aș fi vrut să mor.

– Ai fi putut să mă suni, spuse Jackson din spatele ei.

Celeste își afundă capul în umărul lui Emily. Îi trebuiră cîteva secunde să-și revină.

– Sîntem divorțați, Jackson. Nu ne-am acomodat unul cu altul. Nu puteam să te sun pe tine.

– Puteam fi prieteni. La naiba, și eu mă puteam culca cu tine!

Rîse fără voia ei. Cînd îl privi, văzu acel zîmbet atît de drag. Îl luă de braț.

– Aş fi putut oare vorbi cu prietenii tăi mai mult decît cu tine?

Jackson ridică din umeri.

– Poate. Unii nu sînt răi chiar deloc.

– Şi-atunci, de ce nu sînt căsătoriţi?

– Probabil din acelaşi motiv ca şi mine. Pentru că noi nu sîntem fiinţe sociabile. Trebuie să fii o sfîntă să poţi rezista unei căsătorii cu oameni ca noi.

– Ori sfîntă, ori nebună. Zîmbetul se şterse încet. Ce face Dawn?

– Nu ştiu. Nu am putut să-i spun mai multe.

– Brian este tot cu individul?

– Vorbeşte cu el.

– Mă simt ca o cretină.

Jackson se rezemă de maşină, lîngă ea.

– Spune-mi ceva, începu el pe un ton agreabil. Măcar te-ai distrat cît a durat?

Celeste oftă.

– Da, m-am distrat.

– Înseamnă că a meritat.

– Oare? A distrus legătura dintre mine şi fiica mea.

– Distrus?

– Ei, poate nu chiar a distrus-o. Dar a corodat-o.

– Pentru totdeauna?

Celeste nu era sigură că va depăşi durerea şi furia.

– Nu ştiu.

– Poate că de-acum înainte ar trebui s-o priveşti altfel pe Dawn.

Nu era sigură că dorea să-l audă pe Jackson dîndu-i sfaturi. Mai ales după ce atîta timp a preferat să stea deoparte. Dar acum se punea problema împărţirii responsabilităţii şi era curioasă.

– Cum?

– Ca pe un adult. Să-i spui ce greu ţi-a fost să o creşti. Să-i povesteşti despre temerile tale. Ar trebui să ştie de-acum încolo.

Celeste şi-o aminti pe Dawn în pat, cu cuvertura sub bărbie.

– Cînd? Crezi că va mai veni acasă?

– Dar unde să se ducă? Tu eşti mama ei! Ai făcut o greşeală. Şi ea a greşit. Poate învăţaţi amîndouă din greşelile voastre.

O trecu un fior şi într-o fracţiune de secundă retrăi frica aceea veche, sentimentul nesiguranţei.

– Dumnezeule! murmură ea. Nu sînt deloc bună să cresc copii.

– Eşti mult mai bună decît mine, spuse Jackson. Şi eşti mai bună decît multe alte mame. Priveşte lucrurile aşa. Nu a trebuit s-o scoţi din închisoare. Nu ai cules-o de pe trotuar. Nu a trebuit să te culci cu directorul şcolii ca să treacă ea clasa.

– *Pentru Dumnezeu,* Jackson!

– Vezi? Nu eşti deloc rea.

Celeste mormăi ceva, dar adevărul este că stomacul ei începea să se relaxeze pentru prima oară după douăzeci şi patru de ore. Jackson fusese instrumentul, iar ei i se părea remarcabil. Apoi ezita din nou. Fiind tatăl lui Dawn, numai el le-ar fi putut ajuta astfel.

Oftă amărîtă.

– Eşti la fel de bun pentru mine acum cum ai fost şi în tinereţe. Ce s-a întîmplat cu noi, Jackson?

– Sîntem buni doar în momente de criză. Cred că asta este.

– Păcat.

– Da, păcat.

– Şi? Ce facem cu Dawn?

Tonul vocii lui se schimbă puţin.

– Lasă-l pe poliţist să o ducă unde vrea ea să meargă – acasă, la şcoală, las-o să hotărască singură. Sau poate lua un taxi. Are bani. Dacă nu are, înseamnă că a plătit camera, pentru că faimosul Casanova şi-a uitat portofelul acasă. Nu-i strică să tremure şi ea puţin.

– Trebuie să vorbesc cu ea, nu? întrebă Celeste, deşi nu o trăgea inima. Era prea supărată. Şi-apoi, refuza să mai dea fuga în întîmpinarea lui Dawn. După propria ei declaraţie, era majoră. Putea să vină ea la Celeste.

– La un moment dat va trebui să vorbeşti cu ea, zise Jackson.

– Şi-acum ce facem?

Jackson îşi privi ceasul. Era exagerat de mare şi oferea tot felul de informaţii, pe lîngă minute şi secunde.

– A trecut ora prînzului. Oprim pe drum să luăm ceva. Poate ne vine un răspuns în timp ce mîncăm.

25

Slavă Domnului că n-a pățit nimic! îi spuse Emily lui Brian după ce au lăsat-o pe Dawn la cămin și au plecat spre casă pe China Pond Road. Se întoarse să-l privească. Aș fi vrut să ne roage s-o ducem acasă. Crezi că acest Carter o va mai căuta?

– Nu, dacă are puțină minte, răspunse Brian. Știe că-l urmărim. Voi face un raport formal ca să am un dosar în caz că mai apare. Dar nu e el genul care-și asumă astfel de riscuri. Pînă mîine la prînz găsește o altă femeie.

– Crezi că este căsătorit?

– Mi-am pus în gînd să verific.

– Crezi că este arhitect?

– Posibil. Dar cred că nu are succes pe cît se laudă. Nu are birouri elegante în Cambridge, altfel aș fi găsit cel puțin jumătate din clienții cu care s-a lăudat față de Celeste. Și dacă este adevărat că e mai mult pe drumuri, cum i-a scris lui Celeste cînd i-a răspuns la anunț, cred că mai degrabă fuge ca să scape de femeile cu care se încurcă. Are permis de conducere din Minnesota. BMW-ul este al unui prieten.

Oricît de mult fusese Emily împotriva anunțului lui Celeste, oricît își dorea să-i spună acum „Te-am avertizat!", nu o lăsa inima.

– Biata Celeste! Nu are decît inima la locul ei. Uneori mă întreb ce s-ar fi întîmplat cu ea dacă n-ar fi rămas atît de repede însărcinată. Ce ar fi făcut cu viața ei. Poate că și-ar fi construit o carieră. Poate ar fi divorțat de Jackson și s-ar fi căsătorit cu un bărbat pe măsura ei. Cine știe?

– Care-i acela care știe ce i se va întîmpla în viață?

Dacă era vorba de trecut, toți știau. Și Emily mai bine ca oricine. Pe de altă parte, dacă trebuiau să se gîndească la viitor, nu trebuiau decît să cîntărească cele mai interesante posibilități.

Dacă ea va scrie cartea pînă la urmă şi aceasta va fi publicată? Dacă îşi va face un renume ca romancieră? Dacă va reuşi să se întreţină singură?

Dar dacă Daniel va continua s-o obsedeze?

Nu. Dacă Brian va continua *să o dorească?* Dacă se muta laolaltă cu el şi cu Julia? Dacă va deveni soţie şi mamă pentru a doua oară? Dacă Brian dorea mai mulţi copii?

Atunci va mai scrie? Va mai avea timpul şi energia să scrie după ce se va consuma cu soţul şi copilul său? Mai *dorea* ea să fie ocupată în întregime ca soţie şi mamă?

Nu privea undeva anume. Aştepta ca maşina să dea colţul ca să vadă casa. Brusc, înlemni, privind prin parbriz.

– Ah, Doamne!

Myra stătea lîngă gard şi le făcea semne frenetice cu mîna. Ajunse lîngă Brian înainte ca el să deschidă portiera.

– S-a făcut tîrziu, o auzi Emily spunîndu-i, şi mi-ai promis că vii la amiază, aşa că m-am hotărît să te aştept afară pînă te întorci. Acum? Mergem acum?

– Am găsit-o, Myra. Dawn s-a întors în siguranţă acasă.

Myra părea încremenită.

Emily încercă s-o împace.

– E cu Celeste şi nu a păţit nimic. A fost o falsă alarmă.

– Nu este o falsă alarmă! strigă Myra. *Eu am văzut!*

– Dawn a crezut că s-a îndrăgostit, continuă Emily să-i explice. Se întîmplă la optsprezece ani. După ce a lăsat-o Celeste la cămin, duminica trecută, ea a plecat cu cineva.

Myra nu o asculta deloc. Se agăţa de mîna lui Brian, încercînd să-l tragă după ea.

– Trebuie să cauţi sub salcie. Mi-ai promis!

Emily simţi un val de milă pentru bătrînă. Biata Myra.

– Dar am găsit-o, repetă Brian. Cazul este închis şi rezolvat.

– *Nu este rezolvat!* Nu, nu este! ţipă Myra. Trebuie să cauţi la mine în curte!

Emily se apropie să-l ajute pe Brian să scape de bătrînă, dar descoperi că ea îl strîngea cu toată puterea.

– Gata, Myra, îi spuse blînd. Totul s-a terminat cu bine.

– Nu, nu s-a terminat! Iar eu nu mai pot aştepta. Nu pot! Şi nimeni nu vrea să mă asculte! Trebuie să căutaţi sub copac! *Sub copac!*

Emily îl privi îngrijorată pe Brian. Niciodată nu înţelesese această obsesie a Myrei cu salcia. Poate ar fi fost de înţeles dacă Frank ar fi adorat copacul. Dar el nu-l iubise. Îl înjurase aşa cum înjura totul, îl blestemase pentru mizeria pe care o făcea, pentru că-i dădea de lucru.

Brian era nedumerit.

– Myra, ce anume, exact, este sub copac?

Myra clătină din cap.

– Nu am spus niciodată că este ceva sub copac.

– Dar vrei să mergem să-l vedem.

– Crezi că sînt nebună! Ştiu eu. Şi copiii mei cred la fel! Dar nu sînt. Vor să mă lepede ca pe o haină veche, dar eu nu am nimic, vă jur, nu am nimic!

Emily ar fi vrut să o creadă. Nu şi-o imagina pe Myra într-un azil, cînd îşi dorea cu atîta disperare să rămînă aici, la ea acasă – deşi nu înţelegea această dorinţă. Casa era mult prea mare, muncea prea mult. Era singură aici, doar cu fantoma lui Frank.

Tocmai ea vorbea! Ea, care nu ar fi plecat pentru nimic în lume din China Pond Road. Însă Daniel nu era un capitol încheiat. Pe cînd Frank era.

Îi treceau prin minte gînduri ciudate, într-o succesiune foarte rapidă. În toate apăreau Daniel şi Frank. Frank şi Daniel. În parcarea din faţa poştei, în acelaşi timp. Sub salcie.

Se sufoca. Tuşi şi duse mîna tremurîndă la gură. Nu-i plăceau deloc aceste gînduri.

– Uf, cred că trebuie să intru puţin, le spuse cînd gîndurile deveniseră de nesuportat. Lăsă mîna Myrei, se întoarse şi o luă la fugă, dar nu spre casa ei. Nu dorea să vadă curtea, nici hotarul cu curtea Myrei, nu voia să vadă *nimic,* mai ales salcia iarna... Fugi spre garaj, trecu de uşa lui Brian şi se aşeză pe platforma podului.

În cîteva secunde, Brian fu lîngă ea.

– Ce se întîmplă, Em?

Ea îşi strînse genunchii la gură. Vocea îi răsună stridentă şi tematoare în acelaşi timp.

– Gînduri ciudate! Gînduri ciudate!

– Despre Frank Balch?

Ea dădu din cap. Frank Balch şi Daniel. Nu era posibil. Nu era drept! La doi paşi de ea! Nu atîţia ani!

– A fost interogat. Povestea lui a stat în picioare. Dar Myra. Myra.

– Rămîi la Frank. Ce ştii despre el?

– Era omul care trebuia evitat cu orice preţ.

– Rău?

– Dar tu, *ce* ştii despre el? îl repezi Emily.

– Numai că oamenii au menţionat mereu numele lui cînd i-am întrebat despre Daniel. Am încercat să aflu mai mult, dar n-am putut.

Emily îşi sprijini bărbia de genunchi. Stomacul îi tresărea convulsiv. Se legăna ca să-l potolească, deşi se lovea de stîlpul din spate.

– Obsesia Myrei cu salcia, întrebă Brian, de cînd datează?

– De cînd mă ştiu. S-a înrăutăţit după moartea lui Frank. Tot atunci a început să curete cu mîna sub copac, stînd în genunchi, şi a plantat flori. Tot atunci a pus şi băncuţa. *Ah, Dumnezeule!* Întotdeauna m-am gîndit că era puţin sărită în legătură cu grădina, dar insistenţa, felul în care ne-a spus limpede chiar acum că nu e nebună... Vocea ei creştea, plină de panică, aproape isterică. Eu o cred şi-atunci mă întreb de ce încearcă să ne tîrască acolo, să vedem ce-i sub copac?

Emily se lovea din ce în ce mai tare de stîlpul de lemn. Ar fi vrut să creadă că *ea* însăşi este nebună, că nutrea asemenea gînduri, doar că ele nu i se păreau lipsite de sens. Dimpotrivă, parcă erau un joc cu un răspuns oribil, aşa cum i se păruse şi viaţa paralelă a lui Doug.

Brian îi cuprinse faţa în mîini. Nu vorbea cu ea – mai degrabă îşi spunea gîndurile cu voce tare.

– Este o cale spre nebunie. Oamenii fac lucruri care par nebuneşti, dar nu sînt nebuni. Cum a fost cu Richie, care nu voia decît

să fugă de tatăl lui. Leila, care avea nevoie de ajutor cu copiii. Chiar şi Dawn, care a vrut să-i spună lui Celeste că doreşte dragoste şi afecţiune din partea ei. Sînt strigăte de ajutor.

Emily simţea că-i explodează pieptul. Se rezemă de stîlp, inspirînd adînc, dar n-o ajută cu nimic.

Mîinile lui Brian erau legătura cu căldura cînd totul în jur era rece. Vocea lui căpătă accente intense.

– Frank şi Myra au fost interogaţi în acelaşi timp. Frank a declarat că nu a văzut nimic. John l-a tăiat de pe listă. Povestea lui fusese confirmată. De Myra.

– Dar dacă... Nu reuşi să-şi exprime gîndul în cuvinte. Era hidos.

– Frank terminase treburile la poştă cînd ai ajuns tu. A plecat la maşină şi a venit acasă. Aşa au declarat martorii.

– Dar dacă...

– Au auzit maşina lui plecînd din parcare. Maşină mare, motor vechi, zgomot mult. Dar l-au văzut efectiv urcîndu-se în maşină. S-au uitat pe geam din cauza zgomotului, dar el plecase deja.

Emily făcu un efort să-l privească.

– *Nu este posibil!* Nu ar fi putut trăi atîţia ani la doi paşi de mine şi să mă mintă astfel. Nici Myra! Înghiţi gustul amar al fierei care-i umplea gura. Spune-mi că mă înşel, Brian, e prea îngrozitor.

Brian îi spuse calm:

– Trebuie să caut acolo.

– Adică să sapi? Începu să plîngă. Vor săpa ca să-i găsească băieţelul. Nu ai nevoie de... un mandat... de ceva?

– Voi lua un mandat, pentru orice eventualitate. Trebuia s-o fac cu multe săptămîni în urmă.

– Nu aveai motiv.

– Nici acum nu ai unul palpabil. Dar era convins. Tonul lui grav o alarmase. Trebuie să-l alertez pe John. Şi pe Sam. El o să mă ajute. Nu vrei să te duci la Kay?

Nu, nici vorbă. Ea era mama lui Daniel. Ea îl lăsase singur în maşină, în loc să-l ia în braţe şi să intre cu el în clădire. Nu va face aceeaşi greşeală de două ori. Nu-l va mai părăsi a doua oară.

*

Sam şi cîţiva băieţi de la secţie veniră cu lopeţi. Kay ajunsese înaintea lor şi o susţinea pe Emily care tremura din tot corpul, în ciuda faptului că era înfofolită. Myra stătea în spatele lor, privind fix groapa care se deschidea în faţa lor.

Începuseră să sape chiar în faţa băncuţei. După ce au trecut de primul strat îngheţat, pămîntul era moale. Au săpat cam două picioare, dar n-au găsit nimic.

Brian se aşteptase la ceva superficial, nu-l crezuse în stare pe Frank să sape mai mult fără să trezească suspiciunea cuiva. Pe vremea aceea, poliţiştii mişunaseră peste tot, zi şi noapte.

Curtea din spate nu se vedea din stradă. Fiii lui Frank plecaseră toţi de-acasă. Probabil că Frank a săpat noaptea, tîrziu.

Brian se apropie de Myra. Respiraţia lui era îngheţată ca şi aerul de-afară.

– Aici este?

Myra părea împietrită ca şi stratul de pămînt îngheţat, dar refuzase categoric să intre în casă.

– Nu am spus niciodată că este ceva acolo.

– Să săpăm mai aproape de iaz?

Ochii ei alunecară spre apă.

– Nu-l cunoaşteţi pe Frank, altfel nu aţi vorbi aşa. El poate săpa o groapă de cinci picioare fără să gîfîie. El taie lemne. Fără o picătură de sudoare.

Au săpat pînă cînd groapa a ajuns de trei pe trei picioare adîncime, apoi de patru pe patru. Lumina zilei, ca şi temperatura, scădea. Se apropiau acum de cinci pe cinci picioare. Atunci s-au lovit de ceva. Ceva rotund, acoperit de pămînt şi rugină. Părea cozorocul unei şepcuţe. Brian o luă şi o şterse.

BĂIATUL LUI TĂTICU, citi şi simţi că i se face rău. Lăsă bărbia în piept, copleşit de durere. Cu un efort imens, ştiind că i se citeşte durerea pe faţă, reuşi să ridice ochii şi să se uite la Emily.

În timp ce el se apropia, Emily dădea din cap, făcînd cîte un pas înapoi. Nu voia să vadă ce ţinea el în mînă. Nu voia să creadă că Daniel... era acolo... sub... mort... de atîta timp...

– Emily, spuse el încet, întinzîndu-i mîna.

– Nuuuu!

O trase aproape, ca şi cum ar fi vrut s-o ocrotească. Dar nimic pe lume n-o mai putea pune la adăpost. Nouăsprezece ani – luni întregi de cercetări, zeci de posibile scenarii, nenumărate coşmaruri, toate greşite, iar acum adevărul, mult prea greu de suportat. Copilaşul ei.

– La doi paşi de mine! gemu ea la pieptul lui.

– Kay te va duce acasă.

– Nu! Rămîn!

– Em, Em. O strînse, masîndu-i spatele, dar consolarea nu mai era posibilă acum. Nu încă. Aici poate dura încă foarte mult, îi şopti.

– Ştiu. Aveau să caute oase, bucăţi de haine. *Dumnezeule!* Rămăşiţele băieţelului ei. Rămîn!

Privi dintr-o parte, refuzînd sprijinul oferit de Kay. Durerea era la fel de profundă ca întotdeauna, dar acum era accentuată de oroarea adevărului.

Chiar vizavi. Era de neconceput.

Au continuat să sape încă o oră. De la zece paşi distanţă, pe întuneric, Emily nu vedea ce puneau ei în saci, dar mintea ei ştia. Ea era lîngă Daniel, amintindu-şi de ultima oară cînd îl ţinuse în braţe, mirosind a lapte cu fulgi, masa de dimineaţă, cu părul mătăsos şi pielea catifelată.

– Am făcut ce s-a putut pentru moment, spuse Brian. Mîine dimineaţă venim din nou, dar cred că am terminat.

Au terminat. Daniel a fost găsit. Emily îşi imaginä un sicriu mititel, un mormînt mititel cu o cruce deasupra şi simţi o oarecare consolare că lumea de minciuni luase sfîrşit. Brian o cuprinse pe după umeri şi o întoarse.

– Mergi acasă acum?

– Tu unde te duci?

– Vreau să vorbesc cu Myra.

Ca s-o întrebe de ce. Ca s-o întrebe cum. Întrebări care o torturaseră timp de nouăsprezece ani. Copilul ei mort, îngropat în curtea vecinilor.

– Vin şi eu.

– Aş prefera să rămîi.

– Vin!

Ochii lui îi spuneau că se teme pentru nervii ei. Ochii ei îi spuneau că nu se va dezlipi de el. Brian oftă, uitîndu-se la Kay.

– Am mai trecut prin situaţii grele, Em şi cu mine. A cîştigat întotdeauna.

Era o referire discretă la viaţa lor de zi cu zi, cu mult mai blîndă decît soarta lui Daniel. Atît de absurdă. Emily începu din nou să plîngă.

– Nu te pedepsi singură, Em, zise el, strîngînd-o la piept.

– Trebuie să aud.

– Îţi pot spune eu mai tîrziu.

Dar Emily se agăţă de el. În timp ce-şi ştergea ochii, îi spuse lui Kay:

– Julia este la Janice. Nu vrei s-o iei tu?

– Nu-ţi face acum probleme cu Julia! protestă Brian. Janice o poate ţine pînă mai tîrziu.

Dar acesta era un alt mic reconfort pe care i-l oferea viaţa. O responsabilitate care dădea sens vieţii ei.

– Vreau s-o văd. Şi pe Jill. O poate aduce Doug de la Boston. O implora cu privirea pe Kay să-i facă acest serviciu suplimentar.

– Am înţeles, răspunse Kay iute. Îl sun eu. Unde găsesc numărul lui de telefon?

Emily îi spuse şi adăugă:

– Şi pe Celeste. Spune-i ce s-a întîmplat.

– O sun. Kay o îmbrăţişă. Fă ce crezi că ai de făcut. Noi te aşteptăm.

Emily intrase în casa Myrei de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar niciodată nu-i fusese atît de greu ca acum. Imaginaţia ei o luase razna şi nu era capabilă să şi-o înfrîneze.

Myra. Myra şi Frank. Şi Daniel.

Simţea că i se face rău. Îşi adună toată voinţa ca să nu vomite. Dorea să audă. *Avea nevoie* să audă.

De cum s-au aşezat pe canapelele din salon – Brian, Emily şi doi ofiţeri – în plin absurd parcă, Myra le-a servit ceai. Ei au refuzat. Brian a început:

– Ce s-a întîmplat, Myra?

– Ce s-a întîmplat cînd? întrebă ea.

– În ziua în care a dispărut Daniel Arkin?

Myra se încruntă.

– Am spus atunci la poliţie.

– Da. Aşa scrie şi în dosar. Dar acum ştim că nu este adevărat.

– Cine a spus asta? Eu sigur nu am spus!

– Nu. Dar am găsit probe în curtea din spate care sugerează că soţul tău, poate şi cu tine sînteţi implicaţi în moartea lui Daniel.

– Eu nu am spus *niciodată* asta. Frank ar fi furios dacă ar şti aşa ceva. Privi speriată în spatele ei, spre restul casei. Vă rog. E atît de nervos.

– Asta s-a întîmplat în ziua aceea? încercă Brian. S-a enervat?

Emily îşi aminti de urletele pe care le auzise de-a lungul anilor şi se întrebă cîte fuseseră generate de moartea lui Daniel.

– Este important, Myra! strigă ea cînd bătrîna nu răspunse. Deşi Myra tresări cînd o auzi strigînd la ea, nu se înduplecă. Emily se simţea profund trădată. Daniel fusese ucis de oameni în care ea avusese încredere. Nu avea nici un strop de simpatie faţă de Myra. Frank a fost foarte dur cu tine, dar *este mort*.

Ca şi Daniel! Ah, Doamne!

– Acum nu-ţi mai poate face rău. Trebuie să ne spui ce s-a întîmplat!

Myra începu să vorbească, privind fix în podea:

– Ei cred că numai mamele au probleme după ce le cresc copiii şi pleacă de-acasă, dar nu este aşa. Uneori şi bărbaţii au probleme. Uneori, problemele taţilor sînt mai grele ca ale mamelor.

– Şi Frank a avut? întrebă Brian.

– Unii bărbaţi sînt furioşi cînd copiii lor pleacă de-acasă, vorbi Myra,ca şi cînd le povestea despre altcineva, nu despre Frank. Ei cred că i-au părăsit copiii. Simt că aceştia nu le-au fost recunoscători pentru tot ce-au făcut pentru ei.

– Şi bărbaţii de felul acesta, încercă Brian, ei ce fac?

– Oooo! Sînt foarte morocănoşi. Se înfurie pe soţiile lor pentru tot felul de fleacuri. Urlă. Uneori le şi lovesc chiar. Ei, dar Frank al meu nu m-a lovit niciodată. Nu a ridicat niciodată mîna. Însă există bărbaţi care fac aşa ceva. Văd că alţi oameni au copiii acasă şi înnebunesc de furie.

– Înnebunesc?

– Fiindcă ei nu înţeleg de ce ceilalţi mai au copiii acasă, pe cînd ai lor au plecat. Şi atunci aruncă lucrurile la întîmplare, dau cu piciorul, înjură. Uneori văd copii lăsaţi în maşină şi asta-i înfurie *foarte tare*. Şi atunci ei împrumută acei copii. Doar puţin. Doar ca să aibă şi ei un copilaş. Vă puteţi *imagina* aşa ceva? Frank al meu nu ar face *niciodată* aşa ceva. El este un bărbat decent, care respectă legea.

Îi împrumută? *Împrumută?* Emily era îngrozită.

– Îi *împrumută?* întrebă Brian.

– Doar pentru puţin timp.

– Dar *de ce?* strigă Emily. Frank *ura* copiii!

– Frank al meu? Myra clătină din cap, înţeleaptă. Nu Frank al meu.

– Îl auzeam urlînd tot timpul.

– Păi, cînd copiii sînt obraznici, un părinte ţipă, dar asta nu înseamnă că el nu-i iubea. Frank al meu îşi iubeşte fiii. Este un tată minunat.

– Era sever şi autoritar şi abuza de ei!

– Conta pe ei să facă munci mărunte. S-a supărat cînd ei au plecat de-acasă. Şi în ziua de astăzi îi vrea lîngă el.

– Credea că *fiul meu* putea face munci mărunte? Nu avea decît *doi* ani! *Ce Dumnezeu a fost în capul lui Frank?* Ce *diavol* l-a posedat de mi-a furat copilul?

– Cine, Frank? Frank nu a luat niciodată copilul, copilul nimănui!

Emily se înfioră evident. Brian o luă de mînă.

– Aceşti bărbaţi care împrumută copiii altora, o întrebă el pe Myra, ce fac cu copiii?

– Ah, îi duc acasă, îi aduc în casă, iar soţiile lor sînt *furioase*. Soţiile lor le spun că nu pot lua pur şi simplu copiii altor oameni. Şi ei se ceartă pînă le plesnesc inimile, dar nu rezolvă nimic, decît

să se supere. Îşi privea acum degetele împreunate în poală. Ele, soţiile, nu vor să înrăutăţească lucrurile. Încearcă să le repare, dar nu pot.

– Unde sînt ele? întrebă Emily încrîncenată.

Myra părea foarte calmă şi detaşată.

– În bucătărie.

– Şi băieţelul? întrebă Brian. Băieţelul unde era?

– Cu ele.

Emily şi-l imagină pe Daniel în bucătăria lor, speriat de urletele lui Frank, alergînd la uşă, lipindu-şi faţa de geam, plîngînd după ajutor. Văzu cum i se înroşesc obrăjorii, văzu lacrimile neajutorate, auzi plînsetul disperat, din ce în ce mai tare.

I se rupea inima. Sări în picioare. Nu mai avea stare.

Myra gemea încet, ca un scîncet.

– Nu vrea să tacă din gură! Am încercat să-l fac să tacă! Dar el plîngea şi mai tare! Nu tăcea fiindcă era speriat. Şi cu cît ţipa mai tare, cu atît Frank se...

Se opri brusc. Îi privi repede pe Brian şi pe Emily, dar chiar dacă văzu neliniştе în ochii ei, Emily depăşise bunătatea ei proverbială. Brian îi luă mîna, dar ea nu simţi mîna lui, ci mînuţe mici, care se agăţau cu disperare de ea. *Simţi* mînuţele acelea agăţîndu-se cu disperare de uşa casei Balch, trăgînd frenetic de clanţă ca să ajungă la Emily, să-i dea cineva ajutor. Cuprinsă de o spaimă fără seamăn, scăpă un geamăt prelung.

– N-am nimic. Nu am nimic, spuse repede cînd Brian încercă s-o scoată din încăpere.

Trecură cîteva clipe. Ochii lui exprimau îngrijorare. O conduse înapoi la canapea, o împinse uşor să se aşeze şi, după ce o mai privi o dată, se întoarse din nou spre Myra.

– Şi ce s-a întîmplat atunci?

Myra era tulburată.

– Cînd?

Brian oftă şi reformulă întrebarea:

– Ce se întîmplă în astfel de situaţii, cînd copilul plînge, iar bărbatul devine din ce în ce mai furios?

– Păi, începu ea, ca şi cum era ceva evident, el îi tot spune copilului să stea cuminte, dar copilul este atît de înspăimîntat că nu-l aude, şi atunci bărbatul îi dă o palmă ca să-l liniştească.

Emily gemu. Ridică mîna să-l asigure pe Brian că nu are nimic. Palma se strînse şi duse pumnul la gură. Nu mai voia să strige, nu mai voia să-l întrerupă. Trebuia să audă toată povestea. Trebuia să afle finalul.

Myra se întoarse spre ea.

– Soţia încearcă să-l oprească, să nu mai dea în copil, dar el o aruncă cît colo cu mîna lui puternică. Şi pînă să se scoale ea de jos, copilul tace.

Emily începu să se legene dureros.

– A murit? A murit atunci?

– Păi, este foarte posibil, pentru că s-a lovit cu capul de masă şi nu mai mişcă. Soţia încearcă să-l trezească, dar el nu mai respiră.

Emily sări din nou în picioare şi se îndreptă împleticit spre uşă. O prinse de braţ unul din ofiţerii de poliţie.

– Dacă ăsta a fost sfîrşitul, şopti ea, dacă nu a mai simţit nimic după aceea, nici eu nu mai vreau să ştiu nimic. Nu mai are nici o importanţă. Se gîndi la spaima cutremurătoare a copilului ei, întreruptă de o durere fulgerătoare, neauzită de nimeni. Urmaseră ani de agonie, căsnicia distrusă, subconştientul mereu în căutare de aspecte nedescoperite, energie cheltuită în încercarea de a găsi răspunsuri, cînd toate se aflaseră sub nasul ei. Se întoarse cu ură spre Myra:

– De ce nu mi-ai spus? În toţi aceşti ani *ai ştiut,* iar eu treceam prin iad. Tot timpul m-ai văzut, l-ai văzut pe soţul meu, ai văzut-o pe fiica mea. L-ai lăsat pe *barbarul ăla* să se apropie de ea. *Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut să nu-mi spui ce a făcut el?*

Dar ea ştia foarte bine cum – poate că nu cunoştea întocmai ameninţările, dar le deducea. Poate că i-a spus *Te omor,* sau *Îţi omor copiii,* sau *Spune doar un cuvînt şi ajungi în Iad, ticăloaso...* Oricum, Myra a fost atît de terorizată încît nici moartea lui Frank nu a eliberat-o de această frică. Şi a purtat secretul în ea, a fost obsedată de el, a încercat într-un fel patetic şi pe ocolite să aducă

pe toată lumea sub salcie, de parcă cine ar fi stat acolo ar fi putut ghici ceva şi atunci ea s-ar fi putut elibera de povara adevărului şi ar fi rămas în acelaşi timp în siguranţă cu Frank.

– Trebuie să plec, spuse Emily cu o clipă înainte de a leşina.

A fost vag conştientă că cineva o duce în braţe şi o aşază pe ceva moale, apoi o strînge în braţe. Şi a trecut mult timp pînă căldura aceea a ajuns la ea. A trecut şi mai mult timp pînă a reuşit să adoarmă.

A doua zi de dimineaţă, Celeste era la ea în bucătărie, întindea unt pe foile de prăjitură. Făcea prăjituri pentru Emily. Era un gest neînsemnat, dar simţea nevoia să-l facă. Emily i-a fost o prietenă loială, a rămas lîngă ea în multe momente grele, cum a fost cel cu dispariţia lui Dawn. Dezastrul legăturii ei cu Carter a fost momentul culminant, şi totuşi parcă lipsit de substanţă în comparaţie cu tragedia lui Emily.

Celeste îşi reamintea întruna acest lucru, ca să nu cadă în capcana autocompătimirii. În regulă, îl pierduse pe Carter. Dar omul era mai curînd o pierdere în fantezia ei.

Cu Dawn, însă, era altceva. Se întorsese la cămin şi ea nu mai ştia nimic altceva.

Lăsă lingura în borcanul gol şi îşi şterse mîinile, apoi deschise uşa cuptorului şi puse tăvile înăuntru. Închise cuptorul şi potrivi ceasul.

– Bună.

Se întoarse.

Dawn era în uşa bucătăriei, privind-o temător. Inima lui Celeste parcă încetă să bată. Nu-şi imaginase că Dawn va veni acasă, nu o aşteptase atît de repede. Nu ştia nici ce să-i spună, nici ce să simtă faţă de copilul ei.

– Am auzit de Daniel Arkin, spuse Dawn. M-am gîndit să mă duc la Emily.

Aici nu eşti la Emily, gîndi Celeste. *De ce ai venit?*

– Ce face?

– Oarecum bine.

Dawn dădu din cap. Privi mixerul.

– Faci prăjituri pentru ea?

Sigur nu sînt pentru tine, drăguțo, nu după ce mi-ai făcut! replică ea în gînd.

– Da, sînt pentru Emily. Mi-a fost întotdeauna o prietenă bună.

– Înseamnă că și ea mă detestă.

– Nu știu. Va trebui s-o întrebi.

– Tu mă urăști?

– Încă nu m-am hotărît.

– Dar ești dezamăgită.

– Foarte.

Dawn rămase pe gînduri.

– După ce m-a sunat Jill aseară, m-am gîndit la ce i s-a întîmplat lui Daniel. Mi-a trecut prin minte că mi s-ar fi putut întîmpla și mie cu Carter. Dar de unde era să știu că este un asemenea ticălos?

– A trecut de la mamă la fiică. Ar fi trebuit să-ți dea de gîndit.

– Ție nu ți-a dat de gîndit.

– Ba da. În clipa în care am aflat că este cu tine. Ar fi trebuit să respingi mica lui escapadă chiar în momentul în care ți-a sugerat-o. Da, ar fi trebuit să-ți dai seama atunci că este un om de nimic. Bărbații buni nu fac asemenea lucruri.

Dawn ridică din umeri.

– Eram furioasă.

– De ce? Pentru că mi-am operat nasul? Pentru că mă distram în timp ce tu erai la școală? Pentru că eram fericită?

Dawn ridică iar din umeri, privind-o cu un aer vinovat.

– Dawn, poate că ești foarte inteligentă la școală, dar în materie de bun-simț stai prost de tot.

– Iartă-mă! strigă fata.

– De ce? Ți-e teamă că nu-ți mai dau mașina mea? Sau că tatăl tău îți va reduce pensia? Sau, mai rău, că va refuza să-ți mai plătească studiile? Nu este obligat să te întrețină, Dawn. Așa cum ai subliniat atît de des, ești adultă.

– Știu.

– Adulții își asumă responsabilitatea pentru ceea ce fac.

– *Știu.* Se prăbuși pe scaunul de lîngă masă și șopti: Am greșit. Nu trebuia să fac ce-am făcut. Ridică privirea spre mama ei. Dar mi s-a părut un bărbat de vis. Frumos. Sexy. Mă făcea să mă simt deosebită. E plăcut să simți așa ceva cîteodată.

– Nu-i așa? întrebă Celeste înțepată.

– Am greșit, mami! Ai de gînd să fii toată viața supărată pe mine pentru asta?

Era atît de tînără! Celeste își aminti de propria ei tinerețe. Da, încăpățînată, independentă, dar atît de spirituală! Dawn semăna așa de bine cu ea.

– Îți amintești în ce hal ne certam pentru ora de întoarcere acasă? o întrebă ea.

Dawn dădu din cap.

– Credeai că încerc să te manevrez. Poate că așa era. Și poate nu cu multă dreptate. Dar și eu am avut vîrsta ta. Am avut mai mult decît cîteva probleme trecătoare și știu ce pot face adolescenții. Doream să te văd acasă, în siguranță, înainte ca străzile să se umple de nebuni. Pentru că îmi făceam cu-adevărat probleme, Dawn. Aș fi procedat așa dacă aș fi vrut să scap de tine?

– Nu am spus că numai asta ai vrut.

– Ai spus că abia am așteptat ca tu să pleci ca să-mi recapăt libertatea, dar chiar dacă a fost așa, de ce nu te-am lăsat niciodată să petreci noaptea undeva? Imaginează-ți că atunci aș fi avut *libertate.* Dacă asta aș fi vrut, nu m-ar fi interesat unde te duci și ce faci. Dar m-a interesat. Pentru că tu ești fiica mea și te iubesc, chiar dacă în momentul ăsta nu este tocmai cuvîntul potrivit. Or, în momentul ăsta nu prea simt dragoste pentru tine. Sînt foarte dezamăgită.

– Nu mă mai întîlnesc niciodată cu Carter.

– Îl poți avea. Eu nu-l mai vreau.

– *Nici eu!* Nu-i un bărbat educat.

– Nu aici este problema.

Dawn își privi unghiile.

– Știu.

Celeste tăcu.

– Educat sau nu, continuă Dawn, se întîlnea cu mama mea. Am greşit că m-am dus cu el. Iartă-mă, mami.

Ceasul cuptorului sună. Celeste îşi trase mănuşile groase şi scoase tăvile. Îşi scoase mănuşile şi închise cuptorul.

– Şi-acum?

– Acum se răcesc

– Cum rămîne cu noi?

– Nu ştiu. „Nu mă suna, te sun eu", aşa mi-ai spus.

– Aş fi vrut să mă suni.

– Dar mi-ai spus cu totul altceva.

– Totuşi aş fi vrut.

– Trebuia să-mi spui.

– Îţi spun acum. Vreau să mă mai suni şi pe mine.

– Bine. Asta se poate.

Dawn dădu din cap. Îşi umezi buzele.

– Mă tot gîndesc că Emily nu a ştiut în toţi aceşti ani că Daniel este mort. Mă gîndesc că s-ar putea întîmpla ceva cu tine şi eu să nu am habar.

– Nu se va întîmpla nimic cu mine, spuse Celeste, dar era impresionată.

– Carter mi-a povestit cum v-aţi întîlnit voi doi. Dacă tipul următor *e nebun?*

– Carter *ţi-a spus?* Se simţi stînjenită pînă îi trecu prin minte să întrebe: Şi cum ţi-a explicat el faptul că a răspuns la anunţ?

– Un prieten de-al lui a răspuns.

– Şi tu crezi asta?

– Nu mai cred.

– Mulţumesc.

– Ştii, nu trebuie să dai anunţ la ziar. Sînt şi în Grannick bărbaţi care abia aşteaptă să te scoată în oraş.

– Am vrut să întîlnesc oameni noi.

– Mai vrei şi acum?

Celeste se gîndi la acest lucru pentru prima oară de la fiasco.

– Da, mai vreau. Dar m-am ars. Voi fi mult mai atentă.

Poate că-l va mai întîlni pe văduv. Poate şi pe veterinarul cel timid. Şi mai primise alte două răspunsuri foarte interesante în

timp ce se întîlnea cu Carter. Poate că va mai da un anunț și va scrie „inteligentă" în loc de „sexy", așa cum a propus Kay de la bun început. Ar fi interesant de văzut ce mai apare.

O încercă tentația să-i spună lui Dawn despre tînărul de douăzeci și cinci de ani, dar se opri la timp. Nu se simțea bine. Și-apoi, Dawn avea nevoie să fie împreună cu colegii ei de la colegiu. Douăzeci și cinci era cam mult pentru optsprezece ani și – ah, da, prea puțin pentru patruzeci și trei.

Luă o spatulă din sertar și începu să scoată prăjiturile din tavă. Se simțea mai bine – nu tocmai exuberantă, dar nu mai era deprimată. Viața mergea înainte. Încă mai avea speranțe.

Prăjitura din vîrful spatulei era caldă și aromată. Apetisantă. Se întoarse și i-o oferi lui Dawn.

26

Funeraliile au avut loc două zile mai tîrziu, într-o zi geroasă de decembrie, la cimitirul de la periferia oraşului.

Emily se temuse îngrozitor de acest moment. Petrecuse cele două zile încercînd să se întărească, plîngînd uşurel cu Jill, chiar şi cu Doug, agăţîndu-se de căldura lui Brian atunci cînd nu mai rezista fără el. Nu a dormit prea mult. Deşi plînsul o epuizase, continua să se trezească îngrozită, bîntuită de gînduri sîngeroase. Crezuse că înmormîntarea va fi cel mai dificil moment.

Greşise. Tot ce se întîmplase înainte îi sfîşiase inima, dar raza de lumină care îi adusese liniştea, ştiind că Daniel va fi înmormîntat decent, prinse rădăcini. Coborîrea sicriului în mormînt a fost mai mult o binecuvîntare. După atîta timp, Daniel se odihnea într-un tărîm mai blînd. Aşa cum se eliberase Myra de povara care îi apăsase sufletul, aşa se eliberase şi Emily. Îl îngropă pe Daniel cu dragoste.

Ceea ce trebuia să fie o ceremonie discretă aduse jumătate din oraş la cimitir. Emily se întîlni cu prieteni şi cunoştinţe. Prezenţa lor o reconfortă într-o oarecare măsură, chiar şi mai tîrziu, cînd auzi în jurul ei numai cuvinte de îmbărbătare, care exprimau durerea şi regretul pentru cele întîmplate.

Abia a doua zi dimineaţă reuşi să-şi umple plămînii cu aer, să se liniştească şi să se aşeze la masă cu Jill.

– Mie mi se pare ciudat. Eu nu l-am cunoscut niciodată.

– Într-un fel, nici eu. Avea doar doi ani, abia începea să i se formeze personalitatea.

– Încă nu înţeleg cum de l-a luat Frank. Să ştii că mă voi uita de două ori la vecini cînd îmi voi cumpăra o casă.

– De două ori, spuse Emily, dar nu face din asta o problemă. Nu poţi trăi aşa, Jill. Dacă eu aş fi procedat astfel după ce l-am pierdut

pe Daniel, tu ai fi fost un copil nevrozat. Trebuie să iei în considerare calitatea vieții pe care o duci. Să fii optimistă. Să gîndeşti pozitiv.

– Ca tine. Tu întotdeauna gîndeşti pozitiv.

– Întotdeauna am încercat.

– De dragul meu?

– Da. Şi al tatălui tău. Cred că voi încerca acum şi de dragul meu. O privi cu dragoste pe Jill, savurînd fiecare mişcare a fetei, mişcări atît de familiare şi cărora le va duce dorul. A fost bine că te-am avut lîngă mine.

– Îmi pare rău că am venit pentru un motiv atît de trist.

– Şi mie. Dar a fost bine. Aveam nevoie să aflăm adevărul. Încearcă să discuți cu tatăl tău în drum spre Boston. Trece prin momente foarte grele.

– Mai grele decît tine? Cum?

– Multă vreme a refuzat să se gîndească la Daniel. Eu am jelit ani de zile. El abia acum începe.

– Cînd se va termina?

– Nu ştiu dacă se va termina vreodată în întregime, dar rănile se vindecă cu timpul. Eu credeam că ale mele se vindecaseră. Am greşit. Cred că mă obişnuisem atît de mult să trăiesc cu durerea misterului morții lui Daniel încît nu o mai sesizam. Dar asta afecta tot ce făceam. Nu îmi dădeam seama cît de mult îmi doream un sfîrşit la toate acestea. Se gîndea cum se agățase cu disperare de căsnicie, de casă, de Grannick. Rămăsese acasă ca să fie prezentă cînd Daniel avea să se întoarcă. Nu a înțeles că făcuse toate astea decît în momentul în care l-a găsit pe Daniel. Mă gîndesc să vînd casa.

Jill o privi uimită.

– S-o vinzi?

– Cum te-ai simți dacă aş vinde-o?

– Oh! Ciudat.

– Să înțeleg că este un veto?

– Nu, dar m-ai luat prin surprindere. Abia rostise cuvintele, cînd privirea ei exprimnă înțelegerea situației.

Emily dădu din cap, zîmbind.

– Da, mi-e greu să privesc la casa familiei Balch. Nu pot ieşi în stradă fără s-o văd. Privesc în curtea din spate şi văd iazul, apoi malul iazului de la casa lor. Şi salcia. Nu sînt sigură că pot rămîne aici. Ce s-a întîmplat, s-a întîmplat. Nu pot schimba nimic. Acum, Daniel este îngropat cum se cuvine. Îşi imaginã pămîntul acoperit de iarbă unde stătuse pînă acum. Trecu mai bine de un minut pînă reuşi să vorbească din nou. Nu cred că vreau să-mi amintesc toată viaţa ce s-a întîmplat aici. Nu ştiu la ce mi-ar folosi.

– Şi unde vrei să te muţi?

– Nu departe. Îmi place în Grannick. Sprijinul moral pe care-l primise în ultimele zile fusese convingător. Nu putea întoarce spatele unei prietenii clădite timp de douăzeci de ani. Îi plăcea cu adevărat Grannick. Dar nu dorea să mai vadă curtea din spate a familiei Balch.

– Şi Brian?

Emily încercă să-şi stăpînească vocea.

– Ce-i cu Brian?

– Dacă vinzi aici, el rămîne fără apartament. Vrei să rămîi cu el, nu-i aşa?

– Da.

– Te iubeşte.

– Ţi-a spus el asta?

– Nu trebuia să-mi spună.

– Tu ce părere ai?

– Tu şi tati nu vă mai împăcaţi?

– Nu. Am suferit prea mult.

– Ai dreptul să fii fericită. Vreau să te văd fericită.

Emily se ridică de pe scaun, o cuprinse pe Jill pe după gît şi o strînse cu dragoste.

– Te iubesc, spuse. Lacrimi, emoţii prea mult reprimate răbufniră acum la suprafaţă.

– Dar îl iubeşti şi pe el, spuse Jill.

Emily se îndepărtă puţin de ea şi o văzu surîzînd.

– Îl iubesc.

– Eşti sigură că vrei să mai creşti un copil?

– Nu. Nu sînt sigură nici că mai vreau să îngrijesc un bărbat. Cred că am nevoie de timp ca să aflu ce vreau.

– Deci, cum rămîne cu el?

Emily îşi şterse ochii, oftă şi-i zîmbi.

– Tu vei fi prima care vei afla.

Brian îşi luă o zi liberă de la serviciu. Dorea să petreacă mai mult timp cu Julia. De fapt, ceea ce-şi dorea era să petreacă mai mult timp cu Julia *şi* Emily, dar ştia că Emily va sta cu Jill în cea mai mare parte a dimineţii. Îi respecta această dorinţă.

Aşadar, se preocupă mai mult de propriile nevoi, stîrnite de sentimentele dureroase, care lăsaseră urme în ultimele zile. Se jucă o vreme cu Julia, ascunzîndu-se şi făcînd-o să rîdă. O lăsă să-i picteze faţa, apoi o mîzgăli şi el, apoi mozoliră toată baia cu cremă de ras. În sfîrşit, o lăsă să-l ajute să cureţe totul.

În mod normal, dimineaţa el avea cu totul alte preocupări. În dimineaţa asta, însă, se gîndi numai la Julia.

– Cu ce ne îmbrăcăm? o întrebă, ghemuindu-se lîngă ea şi examinînd împreună hăinuţele împăturite cu grijă.

– Ata. Un degeţel arătă veşmîntul pe care-l dorea ea.

– Bluziţa roşie? Julia încuviinţă dînd din cap. Şi pantalonaşi? Sau fustiţă? Vrei să îmbraci o fustiţă? O să-i înnebuneşti pe băieţii de la secţie. Blugii roşii sau cei verzi?

– Ata, spuse Julia şi arătă spre jeanşi, apoi îl privi expectativ pe Brian.

– *Perfectă* alegere, Julia. Ura pentru Julia. Bătură amîndoi din palme.

Au luat micul dejun la Nell. Julia în braţele lui, iar el cocoţat pe un scaun de lîngă tejghea. Juliei îi plăceau la nebunie hamburgerii, toată lumea o iubea la nebunie pe ea. Brian plecă înviorat de cafeaua proaspătă şi cu sentimentul că are mulţi prieteni. Viaţa lui începea să ia o întorsătură bună. Căldura acestei înţelegeri îl însoţi pînă la secţie.

Toţi cei care îl cunoşteau pe Brian o cunoşteau şi pe Julia. Fetiţa era în centrul atenţiei şi îi plăcea grozav. Se duse împreună cu un

polițist să vadă un cîine, alergă prin încăpere, oprindu-se rîzînd în brațele lui Brian.

După ce a terminat el ce avea de făcut, s-au urcat în mașină și Julia a adormit imediat. Era bine, pentru că Brian avea de gînd să se mai plimbe puțin. Cînd au ajuns la John, Julia mai dormea încă. Opri motorul, cu intenția s-o lase să mai doarmă. Se opri însă la jumătatea drumului. Își aminti de Daniel și se întoarse. Nu pentru că se temea că va fi răpită, cel puțin nu din fața casei șefului poliției locale, ci pentru că simțea nevoia s-o strîngă în brațe, s-o simtă aproape. Se întoarse, desfăcu centura și o ridică atît de ușor încît copilul nu se trezi.

John era în living, vorbea la telefon. Ghipsul era singura amintire a accidentului. Încheie convorbirea și îl întîmpină zîmbind.

– Ha! Ce a obosit-o așa?

– Eu. Ne-am jucat. Este ziua noastră de joacă.

– O să-și amintească de asta cînd va fi mai mare.

– Cred că o fac pentru mine în aceeași măsură ca și pentru ea. Poate că vreau ca *eu* să-mi amintesc după ce va crește ea. Ce-ți mai fac picioarele?

John bătu cu pumnul în ghips.

– Grele ca piatra. Trebuie să scot chestia asta. Nu mai suport. Vreau să merg. Își privi ceasul. Sînt nevoia să mă întorc la lucru. Cînd citești rapoarte nu ești în miezul acțiunii. Ai auzit de Hooks?

– Da. Vin de la secție.

– Așadar, se întoarce la școală. Spune că vrea să fie avocat. Crezi că va fi unul bun?

Brian se gîndi puțin, mîngîind cu obrazul buclele Juliei.

– Nu știu. Este un polițist ireproșabil. Cred că poate fi și un avocat ireproșabil. Socotesc că e bine și pentru noi. Avocații ireproșabili sînt mai ușor de abordat. Cei cu prea multă imaginație ne dau bătăi de cap.

– Bine spus, aprecie John, privindu-și din nou ceasul. Putem sta puțin de vorbă?

Brian o legănă pe Julia, bucurîndu-se de căldura trupușorului ei.

– Sigur.

– Ce părere ai despre Grannick?

– Îmi place foarte mult.

– Intenționezi să rămîi aici?

– Așa mă gîndeam. Se opri din legănat. De ce? E vreo problemă?

– Nici o problemă. Ești foarte bun pentru secția noastră. Ești mai priceput decît unii dintre băieți. Cred că în ceea ce mă privește, va mai trece un timp pînă îmi voi putea pune picioarele la treabă. Îmi face plăcere să te știu aici. Făcu o pauză, își mușcă colțul gurii, apoi se hotărî. Eram îngrijorat că vei pleca din oraș dacă Emily pleacă. Ea ce mai face?

– Destul de bine. Oricît de dureros este adevărul, e mult mai bine că l-a aflat, chiar dacă au trecut atîția ani.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură John.

Nu era prima oară cînd îi spunea acest lucru lui Brian. Trecea prin momente foarte grele de cînd fusese descoperit copilul. Ca întotdeauna, Brian căuta să-l liniștească.

– L-ai interogat pe Frank. Nu o dată. Alibiul lui era beton. Nu aveai cum să-ți dai seama.

– Dar tu ai văzut.

– Numai după ce Myra aproape că mi-a dat în cap cu mărturisirea. Emily gîndește ca și tine. Spune că ar fi trebuit să vadă, să simtă, să înțeleagă. Dar asta este o nebunie. Frank nu era un om rău, dar cine să se gîndească cum că i-ar trece prin cap să fure un copil.

– Să-l „împrumute", așa a spus Myra. Aud că pleacă din oraș.

– Acum, după ce secretul lui Frank a fost dezvăluit, poate pleca.

– Nu aș condamna-o pe Emily dacă și ea s-ar hotărî să plece. Crezi că va pleca?

– Nu.

– Ai vorbit cu ea?

– Încă nu. Am plănuit să vorbesc astăzi.

– Hm! John păru să se mai relaxeze puțin. Eu nu aș vrea ca ea să plece, așa cum nu vreau să pleci nici tu. Să-i spui asta din partea mea. Privi pentru a treia oară ceasul.

– Aștepți pe cineva?

– Pe soția mea. Avem întîlnire.

– Da?

– Da, pentru masa de prînz. Trebuie să vină.

– Vrei să stau pînă vine ea?

– Nuu, mai am de dat nişte telefoane. Du-te şi distrează-te cu Julia.

Brian nu era prea sigur că se va distra dată fiind ocupaţia următoare, dar nu o mai putea evita. Era frig. Venise iarna. Se gîndi că trebuie s-o facă acum sau niciodată.

Opri în faţa magazinului „Lord & Taylor", găsi fără nici o problemă raionul de copii, dar urmarea era partea cea mai dificilă.

Se simţea puţin dezorientat în faţa miilor de obiecte de îmbrăcăminte pentru copii. Nu ştia de unde să înceapă. În momentul acela se apropie de el o vînzătoare ca o bunicuţă.

– Fetiţa mea are nevoie de un costumaş de iarnă, spuse el. Habar n-am ce mărime, ce model, ce culoare să aleg.

Esther Nelson îl luă în primire. Îl întrebă cîţi ani are Julia, îl rugă s-o lase jos, în picioare, apoi îi arătă cîteva modele, îşi spuse părerea personală. În final, cea mai dificilă parte a problemei a fost să aleagă între două costume la fel de frumoase – unul roz şi unul verde. În cele din urmă o puse pe Julia dinaintea lor.

– Pe care îl vrei, claxonel?

– Ăta, spuse Julia fără ezitare, arătînd spre costumaşul verde.

Esther le arătă şi o căciuliţă, mănuşi, apoi, pentru că lui Brian îi mai trecuseră emoţiile, o lăsă pe Julia să aleagă singură cîteva hăinuţe de iarnă. Încîntat la culme, cumpără chiar şi un ursuleţ pe care ea nici nu-l putea ţine în braţe.

Ca să se termine totul cu bine, îi lăsă lui Esther cartea lui de vizită, pe care îi scrise orele de serviciu, şi se înţelese cu ea să-l servească personal data viitoare, cînd Julia va mai avea nevoie de alte hăinuţe.

Bucuros nevoie mare, o luă pe Julia la restaurant. Şi aici cunoşteau pe toată lumea. Julia îi arătă fericită ursuleţul chelneriţei. După aceea începu să aleagă bucăţele de pui, roşii şi măsline din farfuria lui Brian. După cum se vedea, Julia era foarte bine dispusă. Aşa că, după masă, au traversat strada la florărie, unde văzu un coş îmbrăcat într-o mătase care-i amintea de dormitorul pe care Emily şi-l amenajase acum numai pentru ea. Spre groaza vînzătoarei, o

Brian se aşeză mai bine, o înconjură cu braţele şi aşteptă ca ea să se zvîrcolească. Fetiţa se întoarse, îl luă de gît şi-i spuse ceva ce el traduse prin „pune moneda odată şi hai să terminăm!"

Introduse moneda. Primul bliţ se descărcă.

– Buum! A ieşit prima. Zîmbeşte, frumoasă Julia... Buum! A ieşit şi a doua. Dumnezeule mare! Începem să ne înţelegem... Buum! A treia! Oho! Bunica va fi în extaz... Buum! Gata, acum mergem.

Emily era în birou, asculta muzică de saxofon. Se simţea singură, era puţin pe gînduri şi vag nesigură cînd Brian deschise uşa.

– Alo!

– Sînt aici!

Brian o lăsă din braţe pe Julia, care fugi direct în braţele lui Emily.

– Emememem!

– Bună, iubito. Emily o luă în braţe şi o puse pe genunchi: Ce mai faci?

– Ata şi ata, răspunse tatăl ei.

Un coş minunat cu flori apăru pe biroul ei. Printre flori, Emily zări şi un plic. Duse mîna prin faţa Juliei, scoase felicitarea şi, după ce privi încîntată peisajul, citi ce-i scrisese Brian. Din fericire, nu avea prea mult de descifrat.

Două cuvinte: „Vom aştepta"

Era suficient.

– Eşti un bărbat nemaipomenit, spuse ea oftînd.

Brian se apropie şi se aşeză pe marginea biroului.

– Ştii ce vreau.

Ştia. Dorea să se căsătorească cu ea.

– O parte din mine vrea acelaşi lucru. Dar mai există cealaltă parte, care are nevoie de odihnă, vrea să-şi vindece rănile, vrea să respire puţin aer curat. Am nevoie să aflu cine sînt eu. Ţi se pare egoist?

– Nu.

– Te iubesc. O trase pe Julia la piept şi o strînse cu dragoste. O iubesc şi pe micuţa asta.

– Azi-dimineaţă am văzut un hambar.

– Ca cel de pe felicitare?

puse să taie un liliac de seră şi să orneze coşul. Apoi plecă la drogherie.

Căută printre toate modelele de felicitări, cu Julia în braţe. Cînd fetiţa îşi pierdu răbdarea şi începu să se foiască, o lăsă jos. Alese o felicitare cu un peisaj relaxant, aşa cum îl făcea Emily să se simtă, şi o plăti la casă. Apoi privi în jur.

– Julia! strigă.

Se duse la uşa magazinului şi privi printre rafturi. Fugi la raionul de jucării, căută de la un capăt la altul.

– *Julia!*

– Tati, tati, tati!

Trecură cîteva secunde pînă zări un colţ de pantalonaş roşu pe sub draperia cabinei fotografice.

– Cine-i acolo? întrebă dînd la o parte draperia.

Julia pusese mînuţele pe scaun. Rîdea cu gura pînă la urechi.

– Ce faci tu aici?

Fetiţa bătu cu amîndouă mîinile pe scaun.

– Tati, tati, jos.

– Da? Îţi aminteşti că am stat aici amîndoi? Julia nu a vrut să stea. Julia nu a vrut să rîdă. Nu a vrut decît să plîngă.

Fetiţa arătă cu degetul spre obiectivul aparatului, privindu-l întrebător.

– Exact. Acolo este un bliţ. Şi ţie nu-ţi place.

Dar Julia îl privea serios.

– Da?

Fetiţa încercă să se urce singură pe scaunul înalt, dar era prea mică să ajungă la el. Îl privi din nou, insistent.

– Vrei să încercăm?

Se aşezară. Văzînd că nu se întîmplă nimic, Julia arătă cu degetul locul unde se punea moneda.

– Tati, ici.

Scoase mărunţiş din buzunar şi i-l arătă.

– Trebuie să pun monede acolo. Nu e chiar uşor cu tine în braţe. Şi nu vreau să le pun decît dacă vei zîmbi. Ce spui?

– Tati, ici.

– Cam aşa. Da, de fapt, chiar foarte asemănător. Este pe deal, în Creighton Path.

Emily îl ştia. Lîngă el se afla o fermă, construită din lemn şi piatră. Ferma, hambarul, păşunile şi pădurea aparţineau familiei Fossey de cîteva generaţii. Trecuseră cîţiva ani buni de cînd nu mai erau folosite, pentru că ultimii copii Fossey plecaseră. Părinţii se mutaseră cu ei. Ferma, hambarul, păşunile şi pădurea erau de vînzare.

Emily ştiuse. Proprietatea era dintre cele mai frumoase din oraş. Luminiţa din privirea lui Brian îi spunea că şi el este de aceeaşi părere. Îi mai spunea şi altceva.

– Păi, nu mai poţi rămîne aici, protestă el, deşi discutaseră subiectul de zeci de ori. Nu te poţi pedepsi pentru tot restul vieţii să vezi în fiecare zi casa familiei Balch.

– Ştiu asta.

– Ştii?

Dînd din cap, Emily întinse mîna spre el. Brian i-o luă cu blîndeţe, spunîndu-i din privire tot ce gîndea el.

– Crezi că ne putem permite să cumpărăm ferma?

– Dacă încercăm amîndoi s-o cumpărăm, vei locui cu mine?

– Încă nu. Pînă cînd nu era sigură de ea însăşi, nu-şi putea permite. Nu pînă cînd nu se vor căsători. Dar mai existau şi alte opţiuni.

– Cumpăr eu hambarul.

– Nu, cumpăr eu hambarul.

– Brian, este aproape o ruină!

– Exact.

– Şi cum vei putea locui cu Julia acolo?

– Nici pe tine nu te pot lua cu mine acolo.

– Cît timp crezi că durează să-l reparăm şi să-l dotăm cu toate instalaţiile necesare.

– S-ar putea face într-o lună.

– Da?

– Da.

Emily îşi şi imaginâ un spaţiu imens, luminos, cu dormitoare spaţioase, sufragerie şi birou. Îşi imagină o cameră intimă pentru

Jill, care mai tîrziu ar putea deveni o cameră de joacă pentru Julia, dacă totul se va rezolva între ei. Îşi imaginä plimbări plăcute prin pădure, îşi închipui cum ar fi dacă ar face dragoste în pădure şi o mulţime de alte chestii care nu semănau deloc cu viaţa ei trecută. Se gîndi cum se va duce în cimitirul de la marginea oraşului şi îi va povesti lui Daniel despre noua ei casă.

Gîndul ăsta îi tăie respiraţia. Aprecie că îi va mai trebui puţin timp să se obişnuiască cu el.

– Ce spui? o întrebă el, arătînd limpede că nu la hambar se gîndeşte. Întrebarea pătrunse pînă în adîncul sufletului ei.

Emily inspiră adînc, apoi înghiţi în sec. Va rezista. A ajuns la marginea unei prăpăstii, a traversat-o şi a supravieţuit. Acum, în faţa ei se deschidea o altă lume, cu mult mai multe bucurii decît pînă acum.

Îi sărută mîna şi o lipi de obraz.

– Mă gîndesc... cred că... Nu-şi găsea cuvintele. De data asta, emoţia era din dragoste pentru Brian. Oftă, îi zîmbi şi reuşi să articuleze: Cred că da.

POST-SCRIPTUM

Era singură lîngă zidul de piatră, cu mîinile lipite între genunchi. Purta pantaloni subțiri de vară şi un blazer cumpărat de la acelaşi creator newyorkez, cu bluză de mătase deschisă la gît şi cercei de aur foarte frumoşi. Părea o adolescentă. Din cauza tunsorii. Dar se simțea mai bătrînă. Mai bună. Mai interesantă. O femeie de succes.

În spatele ei erau copacii pe care Dumnezeu îi aranjase artistic. În fața ei erau aparatul de fotografiat, reflectoarele, luminile aranjate artistic de profesionişti..

În spatele aparatului de fotografiat erau Brian şi Julia.

Julia chicotea veselă. Avea cinci ani.

– Zîmbeşte, Emmy.

Brian nu trebuia să i-o mai spună. Nu trebuia decît s-o privească cu ochii lui argintii, minunați, şi era suficient ca să-i aducă zîmbetul pe față. Ca şi cum ar fi vrut s-o despăgubească pentru atîta durere, viața ei de acum era foarte bună.

Încă o carte era pe punctul de a-i fi publicată. De aceea îi trebuia această fotografie. Nu cartea despre Daniel; aceasta ajunsese pe piață în urmă cu optsprezece luni. Cea de acum trata despre oamenii disperați, care strigau după ajutor, aşa cum văzuse ea adesea în Grannick. Dar mai studiase şi alte cazuri, de interes național. Săptămîni întregi călătorise şi luase interviuri.

Cartea despre Daniel a corespuns unei nevoi personale, a fost rezumatul unei dureri extreme din viața ei, ultimul dar pe care i-l mai putea oferi fiului său. Chiar şi acum o mai lua în mînă şi citea la întîmplare pasaje din ea – atunci cînd dorea să-l simtă aproape. Dar această dorință scădea treptat, deşi ea mai avea încă nevoie de timp. Acum putea gîndi însă şi vorbi mult mai liber despre Daniel. Se emancipase, dar îl purta în sufletul ei – era un fel de simbol

gravat în inima ei şi care, ca toate simbolurile, nici nu dispărea, nici nu o incomoda.

Noua ei carte fusese mai curînd un exerciţiu intelectual. Un studiu al legilor, al problemelor sociale, chiar educaţional în ultimă instanţă. Deşi nimeni nu a afirmat că va deveni un bestseller internaţional, toţi erau convinşi că va contribui la afirmarea ei definitivă.

Publicarea acestei ultime cărţi marca un fel de punct de împlinire. Cel mai important moment fusese cel în care Emily pusese punctul final, imprimase manuscrisul din computer şi închisese aparatul. A fost ziua în care s-a simţit cu adevărat împlinită. Atunci s-a dus la Brian şi, cu un zîmbet strălucitor, i-a răspuns definitiv „da"

La sfîrşitul săptămînii următoare s-au căsătorit. Au dorit o ceremonie simplă, dar, după moda din Grannick, i-au inclus nu numai pe Jill şi pe Julia, familia lui Brian, cei mai buni prieteni ai lor, ci şi pe cei care le fuseseră aproape în viaţa de zi cu zi.

Aveau o viaţă bogată. Frumoasă. Emily avea o carieră. Îl avea pe Brian. O avea pe Jill. O avea pe Julia. Pe Kay şi John, care acum aveau aerul că trăiesc o a doua tinereţe. O avea pe Celeste, care continua să se întîlnească cu diverşi bărbaţi, dar devenise mai înţeleaptă.

Jill absolvise colegiul, lucra la o agenţie publicitară în Boston şi îi vizita foarte des pe Emily şi Brian. Ferma se dovedise un adevărat paradis pentru sănătatea fizică, dar mai ales psihică a lui Emily.

– Este perfect, spuse fotograful. Mai ajută-mă să fac una la fel de frumoasă!

Nu ştia cum fusese prima fotografie, dar lăsă gîndurile pline de fericire să o pătrundă şi după scurtă vreme fotograful stinse luminile.

– Nu-mi faci una şi cu familia? întrebă ea repede, trezită din visare.

Brian i-o luă înainte fotografului.

– Nici vorbă. Astăzi este ziua ta, fotografia ta. Şi-apoi, noi avem mai mult decît suficiente fotografii.

Emily se gîndi la livingul lor de la fermă, cu pereţii tapetaţi cu fotografii înrămate. Ale Juliei, ale lui Jill, Emily cu Jill, Emily cu Brian, Julia şi Jill. Fotografii de la ceremonia de absolvire a lui

Jill. Fotografii făcute de Halloween, altele la Crăciun ori la aniversări. Unele erau făcute de profesionişti, altele de amatori, altele la cabina din oraş. Erau şi cîteva mai vechi, dar cu atît mai dragi, ale lui Daniel.

Aşa cum gîndea ea, niciodată nu erau destule fotografii ca să stea mărturie pentru o viaţă de om. Dar nu-l contrazise pe Brian. Asta era o zi importantă din viaţa ei. Era ziua ei. O copie mică a acestei fotografii se va alătura celor din salon. Va fi prima care o reprezenta pe ea singură.

Singură, dar nu însingurată. Niciodată însingurătă de acum înainte.

Sfîrşit